

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

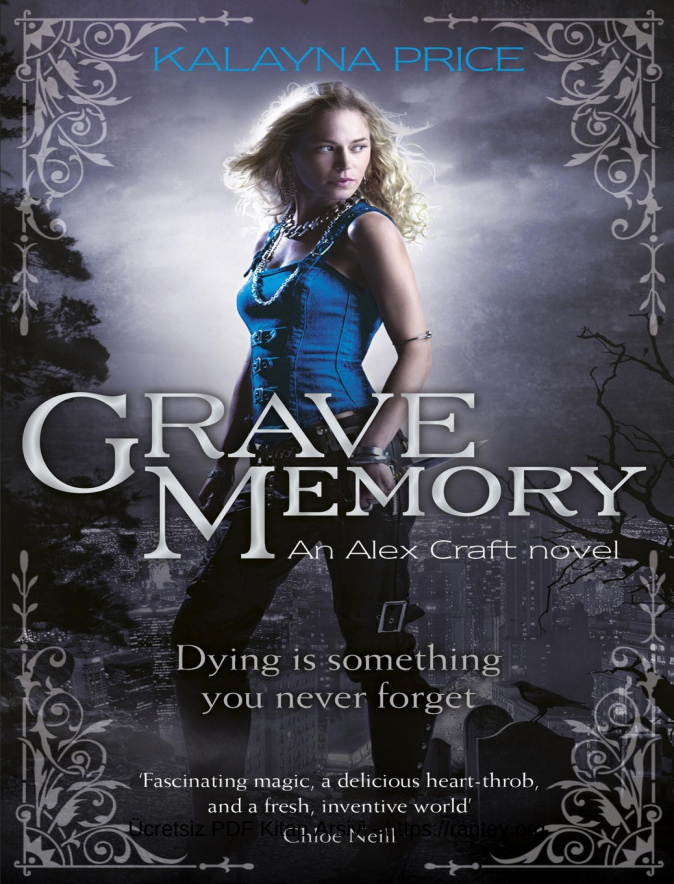
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KALAYNA PRICE

GRAVE MEMORY

An Alex Craft novel

Dying is something
you never forget

'Fascinating magic, a delicious heart-throb,
and a fresh, inventive world'

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://tanlev.org>
Chloe Neill

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Alex Craft Romanları için Övgüler

Mezar Dansı

"Alex Craft serisindeki dünya kurgusu yoğun ve canlı bir güç gösterisi."

-All Things Urban Fantasy

"Price, bir yandan karakterlerini geliştirmeye devam ederken bir yandan da hikâyenin hızlanmasını sağlayarak mükemmel bir iş çıkarıyor."

-Romantic Times

"Price, Fae'ler, Karanlık Fae'ler ve Azrail'lerle dolu bir şehir fantezisi dünyası yaratmış."

Son."

-Night Owl Yorumları

"Bir baştan çıkarıcı Karışım .
mizah ve paranormal
heyecanlar."

-Fresh Fiction

Mezar Cadısı

"Büyüleyici bir sihir, nefis bir kalp
çarpıntısı ve yepyeni, yaratıcı bir dünya."

-Chloe Neill, *New York Times*
Isıran Soğuk kitabının çok satan
yazarı

"İlgi çekici ve orijinal, nadir bulunan
bir muamele.

Bunu kaçırmayın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

-#*New York Times*'ın en çok satan
1 numarası

yazar Patricia Briggs

"Çürüyen bir ruh dünyasını bizimkiyle yan yana getiren hızlı temposu ve büyüleyici 'mezar manzarası' tasvirleri okurların sayfaları mutlulukla çevirmesini sağlayacak."

-Publishers Weekly

"Sinirli, yoğun... Potansiyeli olan bir dizi için umut verici bir başlangıç."

-Romantic Times

"Sonuna kadar katilin kim olduğunu tahmin etmenizi sağlayacak dur durak bilmeyen bir aksiyon."

-Night Owl Reviews (en iyi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
seçim) Alex cesur, yürekli, onurlu ve

Gerçek olsaydı kolayca arkadaş diyebileceğim, tamamen gerçekçi bir kadın. Bu seri çikolatadan daha fazla bağımlılık yapıyor."

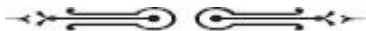
-Huntress Kitap Yorumları

Alex Craft Romanları

Mezar Cadısı

Mezar Dansı

Mezar Anısı

BİR ALEX CRAFT ROMANI

KALAYNA PRICE

BİR ROC KİTABI

ROC

New American Library'nin bir bölümü tarafından yayınlanmıştır.

Penguin Group (USA) Inc., 375 Hudson Street,

New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90

Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto,

Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson

Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand,

Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Ireland, 25 St. Stephen's

Green, Dublin 2,

İrlanda (Penguin Books'un bir bölümü

Ltd.)

Penguin Group (Avustralya), 250
Camberwell Road, Camberwell, Victoria
3124,

Avustralya (Pearson Australia Group
Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11
Toplum Merkezi, Panchsheel Park,
Yeni Delhi - 110 017, Hindistan

Penguen Grup (NZ), 67 Apollo
Drive, Rosedale, Auckland 0632,

Yeni Zelanda (Pearson New Zealand
Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.)
Ltd., 24 Sturdee Avenue,

Rosebank, Johannesburg 2196, Güney
Afrika

Penguen Kitaplar Ltd, Kayıtlı
Ofisler:

80 Strand, Londra WC2R 0RL,
İngiltere

İlk olarak New American Library'nin
bir baskısı olan Roc tarafından
yayımlanmıştır,

Penguin Group'un (ABD) bir bölümü
A.Ş

İlk Baskı, Temmuz 2012

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Telif Hakkı © Kalayna Price, 2012
Tüm hakları saklıdır. Bunun hiçbir
bölümü

kitap izinsiz olarak herhangi bir basılı
veya elektronik formda çoğaltılabilir,

taranabilir veya dağıtılabılır. Lütfen yapmayın

Yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmak veya teşvik etmek. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

ISBN: 978-1-101-58704-1

TESCILLI TICARI MARKA-MARCA
REGISTRADA

Amerika Birleşik Devletleri'nde
basılmıştır

YAYINCININ NOTU

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik söz konusu

değildir,

yaşayan ya da ölmüş, iş yerleri, olaylar ya da yerler tamamen tesadüfidir.

Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf Web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmadığı ve imha edildiği" bildirilmiştir ve ne yazar ne de yayıncı bu "kapağı çıkarılmış kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

HER ZAMAN ÖĞRENME

PEARSON

*Modern Mit Yaratıcılarına:
Hanımlar, siz olmasaydınız şu an
olduğum yerde olamazdım.*

TEŞEKKÜRLER

Sonsuz sabrınız için Jessica'ya özel teşekkürler. Ayrıca beni rahatlık alanımdan çıkmaya teşvik ettiğin için - sonuçta ortaya çıkan değişiklikler bu kitabı bir sonraki seviyeye taşıdı.

Lucienne'e, burada sayabileceğimden çok daha fazlası için, ama özellikle rehberliğin için.

Arkadaşlarıma ve aileme, desteğiniz, cesaretlendirmeniz ve arada bir beni dışarı sürüklediğiniz için.

Alex Craft romanlarını duyurmamda bana yardımcı olan harika "kölelerime".

Ve tabii ki size, yani

bu kitabı okumak. Alex ile başka bir maceraya geri döndüğünüz için teşekkürler!

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 1

"Ne düşünüyorsun?" El yordamıyla elektrik düğmesini ararken sordum. Bir akkor ampul yanıp söndü ve sonra titremeye devam etti. Kaşlarımı çatarak baktım ama öğleden sonra güneşinin kirli resim penceresinden süzülmesi, kasvetin odayı yutmasını engelledi.

Rianna açık kapıdan içeri baktı ama girmek için hiçbir çaba göstermedi. Eli, her zamanki gibi ona yardım eden barghest'in kulağının arkasını boş yere kaşımaya gitti.

şimdiki gölge. "Neye bakıyor olmam gerekiyor?"

"Tongues for the Dead'in resmi ofisi," dedim elimi odayı gösterircesine sallayarak.

Rianna ilk kez biz daha akademideyken ölüleri sorgulayarak davaları çözen bir özel dedektiflik şirketi açmamızı önermişti ama ben üniversiteyi bitirdiğimde o ortadan kaybolmuştu. Üç ay önce onu bulmuş ve onu tutsak bir Peri Dönüşeni yapan güce aç bir fae'den kurtarmıştım ve son kaosun ardından ikimiz de iyileşiyor, uyum sağlıyor ve yeniden inşa ediyorduk. Bana göre bu, iki idealist kız öğrencinin hayallerine ikinci bir şans vermek için mükemmel bir zamandı.

Rianna belli ki aynı fikirde değildi.

"Alex, sanırım gözlerinin iyileşmesi için biraz daha zamana ihtiyacın olabilir."

"Burası *o kadar* da kötü değil," dedim, resepsiyon lobisi olarak hayal ettiğim odaya göz gezdirirken - eğer şirket bir resepsiyonist tutacak kadar kârlı hale gelirse. Bakışlarım graffitili rünler ve küçük, çoğunlukla dağınık büyülerle kaplı duvarların üzerinden kayarak, kelleşmiş halıyı ve boş odanın etrafına gelişigüzel atılmış bira kutuları ve sigara yığınlarını incelemeye devam etti. "Sadece biraz bakıma ihtiyacı var."

Rianna bir kaşını kaldırdı ve barghest, Desmond, onun içindeydi

gözbebekleri kırmızı halkalı, büyük boy siyah bir köpeğin alışlagelmiş şeklini aldı, oflayıp pufladı ve çenesini şişirdi.

"Tamam, *çok* iş yapılması gerekiyor ama kirası uygun" -sadece ve sadece ev sahibim çalıştığım son büyük davanın ödemesi olarak çatı katımın kirasından feragat ettiği için- "ve Sihirli Mahalle'de. Soruşturmalarımızda sihirli çözümler sunduğumuz için kesinlikle bir avantaj."

"Alex, burası Sihirli Mahalle'nin en ucundaki keyifsiz bir arka sokak. Mahalle'nin kalbinden olabildiğince uzaktayız. Lüks restoranlar yok. Büyü butikleri yok. Normlara göre aşırı pahalı, güçsüz tılsımlar satan kitsch mağazalar bile bu kadar uzakta değil." Şöyle bir baktı

omzunu idealden daha az ideal olan sokaktaki diğ er tek kapıya çevirdi ve sesini alçalttı. "Ve şu isim siz d kk nın kara büyü sattığına eminim."

"Gri aslında," dedim ve gözleri büyüdü. "Hey, alışverişe gittiğim falan yok. Sadece d kk nın önünden geçerken birkaç hafıf zorlama büyüsü ve bir sürü zayıf aşk tılsımı hissettim. Sanırım bir çöpçatan tarafından işletiliyor."

"Peki OMIH'i tam olarak ne zaman aramayı planlıyordunuz?"

Sihirsel Eğilimli İnsanlar  rg t  ilk olarak, Sihir Devrimi'nin ardından yaşanan kargaşa sırasında cadıları savunan bir grup olarak kurulmuştur.

Uyanış. Yetmiş yıl sonra hala cadı nüfusunun kamuya açık yüzü olarak görülüyorlardı, ancak artık görev tanımları eğitime ve büyüünün güvenli ve etik kullanımını teşvik etmeye odaklanmıştı. Bu, elbette, kendi kendilerini denetledikleri anlamına geliyordu.

"Sesini alçalt," diye tısladım. Gerçekten karanlık, ruha zarar veren şeylerden kısa bir adım ötede olan gri büyüler yapmaya istekli bir komşuyu sinirlendirmek istemedim. "OMIH ile temasa geçtim bile. Bu hafta bir müfettiş göndermeleri gerekiyor ve raporumu onayladıktan sonra Sihirli Suçlar Soruşturma Bürosu'nu uyaracaklar." Bu da kulağa bir sürü sıkıcı bürokratik işlem gibi geliyordu. Ama buna rağmen

OMIH sertifikalı bir hassas olduğum için vatandaşlar doğrudan MCIB ile iletişime geçemiyordu, bu yüzden beklememiz gerekecekti. Sokağın diğer tarafındaki işaretlenmemiş kapı açıldı ve ben de aslında görüşüyor olmamız gereken ofise geri döndüm. "Burayı düzelttikten sonra güzel bir yer olabilir. Lobi alanı, bir banyo ve iki ofis var. Tam da ihtiyacımız olan şey," dedim, sanki konudan hiç sapmamışız gibi.

Rianna kaşlarını çattı ve parmaklarını Desmond'un kürkünün içinde kıvırdı. "Tekrar görebiliyorsun, yani artık benim yerime bakmana gerek yok ve ikimiz de biliyoruz ki bir ofisin masraflarını karşılayacak kadar iş yok. Özellikle de

işleri telefon ve e-posta yoluyla yürütmek gayet iyi."

Her zaman iyi değildi. Bazen zar zor geçiniyordum, bu da sadece onun ne demek istediğini vurguluyordu. Ama bir ofis açmak istememin başka nedenleri vardı.

Rianna'yı ilk özgür bıraktığımda, ölümlüler âleminde zaman geçirme konusunda isteksiz davranmıştı. Ama birkaç hafta önce, varoluşun tüm düzlemleri birbirine dokunursa dünyanın daha iyi olacağını düşünen bir cadıyla yaptığım hesaplaşmanın ardından görme yetimi kaybettiğimde -evet, hayır, kötü fikir- Rianna öne çıktı ve davalarımı üstlendi. Önceleri ayinlerin planlandığı günlerde Faerie'den sadece birkaç saatliğine ayrılıyordu. Ama son

zamanlarda neredeyse tüm gününü, her gün

Nekros ve ziyaretleri Coleman'ın ruhu zincirlenmiş tutsağı olarak sahip olduğu hayalet benzeri görünümü tamamen silmese de, artık yanaklarında renk vardı ve gözlerini çevreleyen çürük benzeri halkalar artık yoktu. Ölümlüler alemi onunla aynı fikirdeydi. Onun tekrar Faerie'de kaybolmasını istemedim.

Ayrıca, ölüleri diriltme yeteneğim wyrd büyüsüydü ve ben onu kullanmazsam, o beni kullanırdı. Son birkaç hafta içinde, kalkanlarım üzerindeki büyülü baskıyı hafifletmek için gölgeleri yeterince uzun süre tutarak birkaç kitap dışı ritüel gerçekleştirmek zorunda kaldım. Ancak bu sınırlı ritüellerin bile eskisinden daha yüksek bir maliyeti vardı. Eğer gölgeleri kaldırmaya

geri dönersem

Haftada birkaç kez, otuzuma gelmeden kalıcı olarak kör olurdum. Tongues for the Dead'in yeni bir iş modeline ihtiyacı vardı.

"Aslında firmanın hizmetlerini genişletmeyi düşünüyordum. Faturalandırılabilir saatleri ritüeller ve gölgelerle konuşmakla sınırlı olmayan bazı davaları üstlenmeyi. Daha geleneksel soruşturma yöntemlerinin kullanıldığı davalar."

"Geleneksel soruşturma mı?" Başını yana eğdi. "Ne gibi? Gözetim mi? Aldattığından şüphelenilen eşleri takip etmek gibi mi? Belki bir gözetleme?" Ses tonundaki alaycılığı fark etmemiştim. Rianna ve ben neredeyse gece körüydük, benim görüşümün azaldığını söylemeye gerek bile yok. Bir de Rianna'nın bir

Dönüşen olarak ölümlüler âleminde bulunamayacağı gerçeği vardı.

ölümcül sonuçları olmadan gün batımı veya gün doğumu.

"Daha çok kayıp kişilerin ya da eserlerin yerini tespit etmek, büyülerin ya da tılsımların kökenini araştırmak gibi. Hatta birisi bize ödeme yaparsa geçmiş araştırması bile yapabiliriz. Senin büyücülükte sınıf birincisi olarak mezun olman ve benim de şehirdeki en iyi beş hassas kişiden biri olmam sayesinde, mezar büyüğü dışında da sunabileceğimiz becerilerimiz var." Faerie'deyken fazladan birkaç yüz yıl daha pratik yaptığından ya da benim planeweaving olayım olduğundan bahsetmedim. Her iki durum da ikimizin de özgeçmişinde olmasını isteyeceğı şeyler değildi. Hâlâ girmemiş olduğü odaya döndüm ve

bir elini sallayarak alanı kapladı. "Dağınıklığı görmezden gelin ve buranın nasıl görünebileceğini hayal edin. Örneğin, şu resim penceresini ele alalım. Temizlendikten sonra üzerine 'Alex Craft ve Rianna McBride: Tongues for the Dead Investigations' yazdırabiliriz."

Rianna on yıllık tozla kaplı pencereye baktı ama ağzının kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Benim adımları mı yazacaksın?"

"Nasıl olmaz? Akademideki son yılında gizemli bir romandan başını kaldırıp bu ismi öneren sendin."

Gülümsemesi biraz daha parlaklaştı. "Bunu unutmuştum. Çok uzun zaman önceydi."

Sonunda içeri adım attı, Desmond da peşindeydi. "Bana etrafı gezdirir misin?"

Bu görev uzun sürmedi. İki ofisin kapıları odanın karşı tarafındaydı ve iki ofis de büyük değildi ya da ön odadan daha iyi durumda değildi ama her birinde bir masa, birkaç dosya dolabı ve müşterilerle görüşmek için yeterli olacak birkaç sandalye için yeterli alan vardı. Ayrıca küçük bir dolap ve en uzak duvarın karşısında bir banyo vardı, ama ikimiz de ne durumda olabileceğini görecektik kadar cesur değildik, en azından şimdilik.

Lobiye incelerken, "Çok çalışmak gerekecek," dedi.

"O zaman var mısın?"

"Elbette öyleyim." Kelimeler düzdü, heyecandan yoksundu.

Döndüm ve yüzünü inceledim. Boştu, ifadesizdi ve hiç de beklediğim gibi bir yanıt değildi. "Bu yine o peri ustası saçmalığı değil, değil mi?"

Ne yazık ki bu haklı bir soruydu. Eski efendisini yok ettiğimde, Faerie onun tüm mal varlığını bana devretmişti. Buna peri masallarından fırlamış devasa bir şato ve onun ödüllü dönüşeni Rianna da dahildi. Çocukluk arkadaşıma sahip olmak gibi bir niyetim yoktu ama o bir Dönüşen'di, Faerie'ye ve onun büyüüne bağlıydı. Eğer ondan vazgeçersem, başka bir fae onu alabilirdi. Bu yüzden iddiayı kabul ettim, ve Faerie'ye kadar

o benim malımdı, benim isteğime bağlıydı.

Ama ben bunu siyasi bir saçmalık olarak görüyordum ve o da bunu biliyordu.

"Rianna, özel dedektifliğe olan ilgini kaybettiğini söylemek de dahil olmak üzere ne istersen yapmakta özgürsün."

"Al, öyle düşünme. Öyle bir şey değil." Parmaklarını tekrar Desmond'ın kürküne doladı ve Desmond onun bacağına yaslanarak destek verdi. "Bu... Ben..." Bağını iki yana salladı. "Bazen Coleman'ın kontrolü altında yüzlerce yıl geçirirken senin için sadece birkaç yıl geçtiğini unutuyorum. Kendim için bir şeyler isteme, kendi hayallerime ulaşma özgürlüğu - bu

Neredeyse unuttuğum bir şey. Seçeneklere sahip olmak biraz bunaltıcı." Odanın etrafına baktı, bakışları yavaş ve değerlendirciydi. Ofislerden birine tekrar göz atarken yüzünde bir gülümseme belirdi. Sonra bana doğru döndü. "Evet, bunu istiyorum. Rianna McBride olmak istiyorum, Tongues for the Dead'in özel dedektifi. Hadi yapalım patron."

"Ortak," diye düzelttim.

"Ortak." Kelime fısıltı halindeydi ama gülümsemesi yayıldı ve yeşil gözleri parıldadı.

"O zaman resmileşti." Ne olabileceğini hayal ederek odaya göz gezdirdim. Çok fazla çalışma gerektirecekti.

"Sanırım boya ile başlamalıyız."

Rianna bakışlarımı takip ederek şöyle dedi. "Ve halı için bir şey?"

"Bazı temel mobilyalar da," dedim çantamı karıştırırken. "Ama önce..." İnce dikdörtgen bir kutu çıkardım. Gazete kağıdına sarmıştım -kağıt sarmak pahalıydı ve bu geri dönüşüm sayılırdı, değil mi? Kutuyu ona uzattığımda Rianna bana tuhaf bir bakış attı.

"Sana hiçbir şey almadım," dedi, derme çatma ambalajı içindeki kutuya bakarak.

"Saçmalama, aç gitsin."

Sanki emin değilmiş gibi dudağını ısırdı. Sonra yüzünde bir sırıtma belirdi ve kutuyu kulağına götürüp iyice salladı.

"Hey, kırılabilir olabilir," dedim ve sırıtışı büyüdü.

"Hayır, beni daha önce durdurabilirdin." Ambalajı yırttı. Baş harfleri kazınmış küçük bir metal kap çıkardığında şaşkın bakışı değişmedi ama kapağını çevirip açtığında bir kahkaha attı. "Kartvizitler," dedi ince kart destesini çıkararak. "Ve bu da çizmeye çalıştığım ama başaramadığım logo. Çok iyi çizmişsin. Bunu ne zaman yaptırdın?"

Omuz silktim ama ben de sırtıyordum. "Şablonu yıllar önce yarattım. Ama sen ortadan kaybolduktan sonra onu kullanmayı doğru bulmadım. Bunları dün bastırdım. Evet demene sevindim."

Kapağı kapattı ve

sanki ucuz bir çanta ve bir avuç kartvizitten çok daha değerliymiş gibi. Sonra bana sarılmak için koşuşturmadan önce ayaklarının üzerinde zıpladı. Ama bana teşekkür etmedi. Bu benim iyiliğim için miydi, çünkü borç dengesizliğini hissetmekten nefret ediyordum, yoksa sadece fae'ler arasında bu kadar uzun süre yaşadığı için miydi bilmiyorum. Her iki durumda da, sarılmak onun minnettarlığını yeterince ifade ediyordu.

Dışarıya, parlak öğleden sonra güneşine doğru geri dönerken, "Ee, mobilyalar," dedim. "Ne yazık ki bütçemiz tasarruflu ama belki şansımız yaver gider."

Yeni ofisimizi kilitledim ve Desmond peşimizden gelirken ara sokağa yöneldik,

ya da belki de öyleydi

Arka korumayı alarak - barghest'in ne düşündüğünü söylemek her zaman zordu. Yasal olarak araba kullanamadığım için Rianna arabamı köşeye park etmişti. Mezar büyüsunün cadıların görme yetisine zarar verdiği iyi belgelenmişti, bu yüzden yılda bir kez görme testine girmemiz gerekiyordu.

Evet, tahmin edin benimki ne zaman dolmuştu? Askıya alınan ehliyetimde şu anda kör olarak görünüyordum. Gözlerime ciddi bir zarar gelmesini önleyebilirsem, sınava tekrar girip gelecek hafta geçebileceğimi umuyordum.

Tam çöpçatanın kapısının önünden geçiyorduk ki, içerideki gri büyü hislerimi iğneledi.

Annabella Lwin çantamda "I Want Candy" şarkısının nakaratını söylemeye başladı. Telefonumda. Çıkardım ama ekrana bakmaya zahmet etmedim. Telefonumu bir kez daha değiştirdiğimde - son cep telefonu kazazedesi Faerie'de kaybolmuştu

-Holly, ev arkadaşım ve iyi dostum, kendi zil sesini ayarlamıştı.

"Hey, Hol."

Selamlama zahmetine girmedim. "Çikolatayı o kadar çok istiyorum ki, bir sonraki gördüğüm Snickers çikolatalı kişiyi öldürebilirim."

"Umarım bunu adliyenin ortasında söylememişsindir." Ne de olsa Holly bir bölge savcı yardımcısıydı ve otomat ücreti yüzünden insanları öldürmekle

tehdit etmenin pek hoş
karşılanmayacağını tahmin ediyordum.

"Az önce çıktım," dedi ve telefonda bir araba kornası çaldı.

"Yani burası çikolata sorununuza karşı sempatik bir arkadaş olmam gereken yer mi yoksa sizinle öğle yemeğinde buluşmayı teklif ettiğim yer mi?"

"İkisi de mi? Bugünkü son davam bitti, yani bir yığın araştırma dışında öğleden sonra boşum," dedi ve kornası tekrar çaldı. "Tanrım, sadece bir parça zengin, bitter çikolata için neler yapmazdım."

Etrafındaki arabalar adına irkildim. Çoğu Nekros vatandaşından daha kötü araba kullandıklarından ya da kornasının uzun uzun çalınmasını hak ettiklerinden şüpheliydim. Telefonu ağzımdan uzaklaştırarak

Rianna'ya baktı.

"Planlarda bir değişikliğe var mısınız?

Mobilya alışverişini sonra yaparız. Hadi

gidip yeni işimizi öğle yemeği ve bir
şeyler içerek kutlayalım." Rianna durdu,

beni topuklarımın üzerinde dönmeye ve

iki kat geri gitmeye zorladı. "Nerede

Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ebedi Çiçek - Holly araçla cinayet
işlemeden önce."

Holly'nin sesi kulağıma çarptı: "Bunu
duydum," dedi.

Rianna kaşlarını çattı. "Eğer
içemiyorsan pek de kutlama gibi
görünmüyor."

Bu doğrudu ama hep birlikte kadeh
kaldırabileceğimiz bir yer yoktu. Bir
Dönüşen olarak Rianna peri yemeklerine

bağımlıydı.

bağımlıydı.

yemeye çalıştığı her şey dilinde kle dönüşüyordu. Holly bir Dönüşen değildi, en azından şu anda, ama bir ay önce peri yemeğine maruz kalmıştı ve bir ısırık bir lmly bağımlı yapmaya yeterdi. Ölümlülerin yemeklerini zlemediğinden değil, çikolatadan uzak durması öfkesine neden olmuştu. Onu anlıyordum. İşte bu yüzden, yakın zamanda daha fazla fae kanı taşıdığımı öğrenmiş olmama ve görünüşe göre bir tür fae-mien metamorfozu geçiriyor olmama rağmen, peri yemeklerinden kaınıyordum. Eğer buna karşı koyamayacak kadar ölümlü olursam, kahvesiz yaşayamayacağımdan emindim ve Faerie'de kahve yoktu. ekimserliğim, Nekros'un yerel fae barı olan Ebedi

Bloom, beni yemeğin dışında bıraktı. Ne yazık ki Holly ne fae ne de changeling olduğu için VIP alanına giremiyordu, bu yüzden bir refakatçiye ihtiyacı vardı ve bugün benim günümdü.

"Bloom'dan çok uzakta değiliz," dedim telefonu tekrar ağzımın önünde döndürerek. "Yirmi dakika içinde buluşmak ister misin-"

Köşede bir yerden gürültülü bir çarpışma ve kırılan camların sesi patladı. Önce bir, ardından da birkaç arabanın alarminin korna sesleri duyuldu.

"Kahretsin!"

"Bu da neydi böyle?" Holly sesi tizleşerek sordu. "Alex, herkes iyi mi?"

"Bilmiyorum. Araba kazası gibiydi." Koşmaya başladım, Rianna da yanımdaydı. Desmond önümüzde koşuyordu, köşeyi dönüp ara sokaktan çıkarken siyah bir bulanıklıktı.

"İyi misiniz? Yaralanan var mı?" Holly tekrar sordu.

"Biz iyiyiz. Bir saniye bekle," dedim ve sonra nefesimin altında mırıldandım, "Umarım arabama çarpan biri değildir." Arabam yeniydi ve çarpma sesinden anlaşıldığı kadarıyla bir şey büyük hasar almıştı.

Anlaşıldığı üzere, *büyük hasar* hafife alınacak bir şey değildi. Ara sokağın ağzına girdim ve önümdeki manzara karşısında ağzım açık kalarak durdum.

benden.

"Holly, sanırım geç kalacağız," dedim telefona, ama ben aramayı bitirmeden önce cevap verdiyse de duymadım.

Caddede bir kalabalık toplanmıştı; insanlar dükkânlardan dışarı dökülüyor, arabalar gıcırdayarak duruyordu ve sürücüler solgun, şok olmuş yüzlerle bakıyorlardı. Çarpma sesini duyduğumuz araba benimki değildi, benimkinin birkaç sıra arkasında paralel park etmiş küçük kırmızı bir sedandı. Tavanı çöktüğü için patlayan camlar caddeyi ve kaldırımını kaplamıştı. Ama arabaya çarpan başka bir araç değildi.

O bir cesetti.

Bölüm 2

Düzenli olarak ölülerin etrafında çalışırdım. Mezar cadısı olmanın kaçınılmaz sonuçlarından biriydi bu. Ama genellikle ölen kişi bir süre öldükten sonra -tercihen gömüldükten sonra- devreye girerdim. Kan görünce midem bulanıyordu ve arabanın yıkık tavanına çarpan parçalanmış cesetten çok fazla kan sızıyordu.

"Polisi arayalım mı?" Rianna omuzlarına çok yaklaşıp sordu

Benimkini fırçaladı.

Elimdeki telefona baktım. Elimde tuttuğumu unutmuşum. Sonra başımı salladım. Telefonda zaten yarım düzine insan olmalıydı. Polislerin santrallerini tıkayacak başka bir dokuz-bir-bir aramasına ihtiyaçları yoktu.

"Doktor ya da şifacı olan var mı?" diye bağırdı görgü tanıklarından biri, cesede doğru koşarken.

Bir adam "Ben hemşireyim," diyerek kendini kalabalıktan ayırırken, bir kadın da "Biraz şifa büyüsü biliyorum," diyerek öne çıktı.

Başımı salladım. "Artık çok geç."

Bunu yüksek sesle söylediğimi sanmıyordum ama birkaç aval aval bakan kişi bana baktı ve yaşlı bir kadın

titreyerek

"Denemek zorundayız. Bu bina sadece beş katlı. Hâlâ hayatta olabilir."

Rianna ve ben bakıştık ama ikimiz de adamın öldüğünü kesin olarak bildiğimizi açıklama zahmetine girmedik. Mezar cadıları olarak ölümlere karşı bir yakınlığımız vardı. Mezar özünün cesetten kalktığını hissedebiliyordum, ürpertici dokunuşu kalkanlarımı okşuyordu.

Ayrıca, adamın hayaleti arabanın yanında durmuş, bir zamanlar içinde yaşadığı kırık kabuğa bakıyordu. Yüzündeki şaşkın ifadeden durumu henüz kavrayamadığı anlaşıyordu. Ki bu o kadar da şaşırtıcı değildi, ölmek büyük bir

Ayarlama. Tabii ki, bu adam bir atlayıcıya benziyordu, bu yüzden *o kadar* da şaşırmamalıydı.

En azından benim için daha şaşırtıcı olan şey, bir atlayıcının hayalet olmak için devam etmeye karşı yeterince mücadele etmesiydi. Ruhlar bedenlerden öylece çıkmaz.

-Bir koleksiyoncu onları serbest bırakmak zorundaydı. Sıradan bir ölümlü hayatı için pazarlık yapamazdı ama ruhlar yeterince mücadele ederse, bazen ruh toplayıcılar onları serbest bırakır ve hayalete dönüşürlerdi. *Ama ölmek için bu kadar çaresiz olan biri neden toplayıcıyla savaşsın ki?*

Bu gördüğüm ilk intihar hayaleti değildi. Koleksiyoncuların neden bazı

inatçı ruhların burada kalmasına ve
hayalet olarak devam etmesine izin
verdiğinden emin değildim.

Ölüler diyarının Araf'ında hayaletler anormal olsa da, geride bırakılmalarının bir tesadüf olduğundan şüphe duyduğum kadar çoktular. Ölüler diyarının harap olmuş manzarasına aşınaydım ve böyle bir varoluşun pek de kazançlı olduğunu düşünmüyordum - hayaletlerin çoğu da öyle.

Ama koleksiyonculardan bahsetmişken... Darbeyi duymuştuk, bu yüzden koleksiyoncu ve ruh mücadelesini görmeyi kaçırmış olmalıyım. Koleksiyoncunun hâlâ burada olması mümkündü. Toplanan kalabalığı tararken tanıdık bir yüz görmeyi umarak parmaklarımı çaprazladım.

Hayal kırıklığına uğramadım.

Ölüm, benim en eski ve en yakın

arkadaşım,

Sırdaşım ve bir zamanlar beni sevdiğini söyleyen adam sokağın uzak tarafında duruyordu. Etrafındaki insanlar kötü görüş alanımda bulanıklaşırken, onu algılamamı sağlayan şey ruhumdu ve kapüşonlu, ela gözlerinin bana sabitlendiğini, siyah saçlarının çenesine doğru sarktığını görmekte zorlanmadım. Onu gördüğümde, arkamdaki korkunç manzaraya rağmen yüzüme yayılan bir gülümseme hissettim. Onu görmeyeli neredeyse bir ay olmuştu ve arkadaşlığını o kadar özlemiştim ki canım acıyordu.

Sonra yalnız olmadığını fark ettim. Gülümsemem duraksadı. Gri giysilere olan düşkünlüğü nedeniyle gri adam olarak adlandırdığım başka bir koleksiyoncu, sağ

Yakasındaki kurumuş gri bir güle kadar, Ölüm'ün yanında durdu.

Lanet olsun. Eğer gri adam beni fark ederse, Ölüm'le konuşma şansım olmayacaktı. Gri adam benden özellikle hoşlanmıyor değildi. Sadece ölümlülerin ruh toplayıcılarla arkadaşlık etmesini onaylamıyordu.

Dehşet verici felaketi daha yakından görebilmek için ilerleyen insan kalabalığının arasından yolumu buldum. Gözlerimin Ölüm'ün tanıdık yüz hatlarını, siyah tişörtünün kaslı göğsünün hatlarını nasıl gösterdiğini, giydiği solmuş kot pantolonu görmesine izin vererek yanlardan kaçtım ve sıyrıldım. Kesinlikle popüler medyadaki gibi kara cübbeli ve tırpanlı bir iskelet değildi,

hatta

Büyülü Uyanış'tan yetmiş yıl sonra, ruh toplayıcılarını tasvir etmeyi severdi. Elbette, koleksiyoncuları görebilen çok fazla kişi yoktu ve bildiğim kadarıyla, en azından Faerie dışında yaşayan tek kişi bendim.

-Onlara kim dokunabilir ki?

Bugün böyle bir şansım olmayacaktı. Kalabalığın akışına karşı koymaya çalışırken gri adam beni fark etti. Bastonunun üstündeki gümüş kafatasıyla Ölüm'ün koluna dokundu.

Büyüm varoluş düzlemlerinin ötesine bakmamı ve koleksiyoncuları görmemi sağlasa da, bana süper işitme yeteneği vermiyordu. Ama hararetli bir alışverişi gördüğümde tanıdım. Gri adam bastonunu bana doğru salladı. *Hay aksi.*

Kibar olmaktan vazgeçtim ve kalabalığın arasından yolumu açtım. Çıplak ayakla 1.80 boyundayım ve botlarımla 1.80'e rahatlıkla ulaşıyorum. Ama boyum insanların kafalarının üstünü görmemi sağlasa da, bunun arkasına koyabileceğim fazla bir cüssem yoktu. Yakın zamanda öğrendiğim üzere, Sleagh Maith akrabalarım gibi yapılıydim; uzun ama zayıf. Bazıları buna kıvrak derdi. Ben eğri büğrü derdim. Her iki durumda da, yolu temizlememe yardımcı olmadığı kesindi.

Ölüm bana tekrar baktığında caddenin yarısını geçmiş ve kalabalığın neredeyse dışına çıkmıştım. İki parmağını dudaklarına bastırdı, bakışları içimi yakıyor, dudaklarımın dudaklarıma

değdiği anı hatırladıkça tenimin kızarmasına neden oluyordu. Sonra

iki koleksiyoncu da ortadan kayboldu.

Sonu- Bitirmeden önce düşünmeyi bıraktım. Bir ay önce, değişken bir mezar cadısı ve haydut bir ruh toplayıcısı birlikte olmak için bir katliam yarattı. Çarpık bir aşk hayali uğruna pek çok insan hayatını kaybetti. Olayın ardından gri adam beni Ölüm ve benim aramda filizlenen ilişkinin asla gerçekleşemeyeceği konusunda uyarmıştı. O zamandan beri Ölüm'le doğrudan bir temasım olmadı.

Yok. Sıfır. Zilch.

Ara sıra onu uzaktan görüyordum. Bir ya da iki kez el bile salladı. Ama ben ona ulaşamadan hep ortadan kaybolurdu.

Bundan bıkmıştım.

Tüm bu karmaşanın en kötü yanı neydi? En yakın arkadaşımı kaybetmiştim. Ölüm beş yaşımdan beri değişmeyen tek dostumdu. Bazen de tek arkadaşım. Ama şimdi benimle konuşmuyordu ya da konuşamıyordu.

Berbattı. Hem de çok.

Tabii ki bu, aşk hayatımın ne durumda olduğunu özetliyordu. Falin Andrews, yani ara sıra ilişkiye girdiğim diğer adam, daha doğrusu fae de benimle konuşmuyordu. İstemediği için değil, kraliçesinin emrinin zorlamasına karşı gelemediği için.

Asıl üzücü kısmı? Her iki adam da benimle konuşmasa bile, her ikisi de bir erkekle konuşmaya en çok yaklaştığım kişi sayılabilirdi.

yetişkin hayatımda bir ilişki. Her zaman bağısız -ve kesinlikle duygusuz-partnerleri tercih etmişimdir. Mezar beni iliklerime kadar soğuttuğunda yatağımı ısıtacak birini, ama daha fazlasını değil. Tüm bu ilişki meselesi mi? Evet, artık bunu aşmak istiyordum.

Erkeksi bir çığlık arkamdaki havayı delip geçerek beni tek kişilik acıma partimden çıkardı ve hala caddenin ortasında durduğumu fark etmemi sağladı. Neyse ki arabaların hepsi durmuştu, sürücüler, en azından hala arabalarında olanlar, araba sürmek gibi mantıklı bir şey yapamayacak kadar kalabalığı neyin çektiğini anlamaya çalışmakla meşguldü.

Yarı panik halinde bir çığlık daha yükseldi,

yarı... öfke? Döndüm ve Rianna ile Desmond'ın arabanın etrafını saran temkinli seyircilerin arasında durduğu yere doğru ilerledim. Olay yerine yaklaşmak, kalabalığın arasından çıkmaya çalışmaktan bile daha zordu. Birden fazla kez insanların arasına sıkıştım ve sıkışan bedenlerin sıcaklığı tenimi yaktı. Daha önce kalabalıklarla hiç sorun yaşamamıştım ama nefesim aniden çok hızlı geliyor, kalbim hızla çarpıyordu. Bu kalabalığın ortasından çıkmam *gerekiyordu*. İnsanları ayırmak için kollarımı kullandım, açık bir yol açmaya çalıştım. İnsanlar buz gibi dokunuşumla geri çekildi, bu da bana biraz daha yer açtı ama yine de yavaş ilerliyordum. Ve tüm bu zaman boyunca,

ileride bir yerlerde

Adam bağırarak birilerinin yardım etmesini, ambulans çağırmasını, bir şeyler yapmasını, *herhangi bir* şey yapmasını istedi.

Sanırım hayalet sonunda öldüğünü anladı. Çığlıklarına kimse tepki vermedi. Programa alışması yeterince uzun sürmüştü ama durumu kesinlikle iyi karşılamıyordu.

Kalabalığın arasından geçerken konuşmalardan kesitler yakaladım. Çoğu ne olduğuna dair tahminlerde bulunuyordu. Atlamış mıydı? İtilmiş miydi? Belki de korkuluklara yaslanmış ve düşmüştü. Biri diğerine arabadaki hasarı kimin ödemesi gerektiğini sorarken iki beyefendinin etrafından dolandım. Araba sahibinin sigortasının mı yoksa arabanın sahibinin sigortasının

mı ödeyeceğini tartışıyorlardı.

Daha fazlasını duyamayacak kadar uzaklaştığım için merhumun malikanesi.

Rianna ve Desmond'un yanına döndüğümde uzaktan siren sesleri geliyordu. Hayalet yaklaşan görevlileri fark ettiyse bile, hiçbir belirti vermedi. Bağırmayı kesmişti ama kalabalığın içindeki insanları yakalamaya çalışmayı sürdürüyordu, elleri kollarından ve omuzlarından kayarken yüzü dehşet ve korku maskesine dönüşmüştü.

İlk müdahale ekipleri geldiğinde "Gitmeliyiz," diye fısıldadım. Arabaya ve üstündeki parçalanmış cesede yaklaşabileceklerinden değil - sadece çok fazla aval aval bakan vardı. Biz de dahil.

Kalabalık, insanlar

Arabalarını çekmek için geri çekildiler ya da belki de yeterince görmüşlerdi ve yollarına devam etmeye hazırdılar. Ben de öyle yapmayı planlıyordum, ta ki Rianna arabamı paralel park ettiği yerin kapalı olduğunu söyleyene kadar, en azından diğer arabalardan bazıları hareket edene kadar.

Harika.

Kalabalık azaldıkça hayalet bizim durduğumuz yere doğru ilerledi. İnsanlar yanlarından geçerken elleriyle onları kavradı ve fark edilmeden aralarından geçti. "Lütfen," dedi, sesi bozuktu. "Lütfen, benim bir karım var. O hamile. Bana ihtiyacı var."

Yaklaştığında bir adım geri çekildim. Eğer bana dokunmaya çalışırsa, elleri

sadece içimden geç.

Rianna bana şaşkın bir bakış attı. "Al?"

"Hayalet" kelimesini ağzımdan kaçırdım çünkü onu görebildiğimi ya da duyabildiğimi bilmesini istemiyordum.

Rianna'nın dudakları bir "O" harfi oluşturdu. Sonra yeşil gözleri, kalkanlarını açıp mezar büyüsunü kullanırken irislerinin arkasında mum yakılmış gibi parladı.

"Hey, Hatırla o sen
Şoförümüz," diye fısıldadım,
gözlerinin parıltısı arttığında, ruhu
yaşayanlar ve ölüler arasındaki uçuruma
daha da yaklaştı ve böylece hayaleti
duyabildi. "Her şey yoluna girecek."

Ama titriyordu. At

En azından ölümler diyarındaki bitmek bilmeyen rüzgârın etrafında döndüğü kadar uzakta değildi.

Polis, ambulansla aynı anda geldi - ki buna gerek yoktu. Ve hayalet hâlâ birinin, herhangi birinin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Benim kişisel prensibim hayaletlere bulaşmamaktı. Ne de olsa, bir koleksiyoncuyla savaşılabilecek kadar inatçı ya da çaresiz ruhların çoğunun ya beni sürüklemek istedikleri bitmemiş bir işleri vardı ya da hayatta çok kötüydüler, öbür dünyada başlarına gelebileceklerden korkuyorlardı. Bu adam için ilkinde meylediyordum, çünkü yalvarışlarının çoğu karısının yakında hamile kalacağı ve ona ihtiyacı olduğu gerçeğiyle ilgiliydi.

orada ol.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve Rianna parlayan bakışlarını bana çevirdi. Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Yardım ettiğim son hayaletten hâlâ kurtulamadım." Ama bu adam için üzüliyordum. Hiç değilse onu sakinleştirmeye çalışabilir ve ona öldüğünü açıklayabilirdim, değil mi?

Fırsatım olmadı. Memurlardan biri - tanıdık geliyordu, ama yerel polislerin çoğunun tanıdık geldiği kadar sık polis için çalışmışım- elinde küçük bir not defteriyle yanıma geldi.

"Ne olduğunu gören oldu mu?" diye sordu, kalan küçük insan kümesine bakarak.

Bana saldıran kadın

ilk konuşan oldu. "Atladı. Tam çatının tepesinden."

Hayalet etrafında döndü. "Ne? Ben asla-"

Ama kadının yanındaki adam başını kuvvetle salladı. "Onu ben de gördüm. Tam şurada, Brew and Brews'dan çıkıyordum." Sihirli biralar konusunda uzmanlaşmış, yarım yamalak görünümlü bir barı işaret etti. "Yukarı baktım ve oradaydı." Adam sonuncuyu hıçkırarak bitirdi.

Evet, işte bu güvenilir bir tanık.

Hayaletin elleri kenetlendi. "Seni sarhoş yalancı." Adama bir yumruk attı, eğer hayalet cismani olsaydı muhtemelen sarhoşu kış üstü yere sererdi. Öyle de oldu,

Yumruğu adamın çenesinden zararsız bir şekilde geçti.

Memur, "Peki çatıda adamla birlikte başka birini gördünüz mü?" diye sordu.

Kadın başını salladı ama sarhoş kendi sesini duymaktan hoşlanmış olacak ki, "Olamaz. Şu adam, çıkıntıya tırmandı, etrafa bir göz attı ve sonra şu arabanın içine mükemmel bir kuğu dalışı yaptı."

"Bunu dinleyemem," dedi hayalet ve bir an için sarhoşu tekrar yumruklamaya çalışacağını düşündüm. Ama yapmadı. Onun yerine memura doğru yürüdü ve şöyle dedi: "Ben asla ama asla kendimi öldürmem. Bir oğlum olmak üzere. Bir oğul! Neden?"

Bunu yapar mıydım, ha? Neden?"

Son "neden" kelimesiyle birlikte, not defterine notlar almaktan başını kaldırmayan memurun yüzüne bağırmaya başlamıştı. Hayalet bıkkın bir homurtuyla arkasını döndü. Sonra bakışları cesedi poşetleyen iki adama takıldı ve bağırarak kaldırımından aşağı koşarken sarhoşu ve polisi unuttu.

"Başka kimse bir şey gördü mü?" Memur sordu. Kaldırımında fazla insan kalmamıştı, sadece on iki kişilik bir küme vardı ama hepsi başını salladı. Memur bana baktı.

Ne olduğunu görmemiştim ama...
"Atladığınızı sanmıyorum."

"Alex Craft," dedi. Gülümsedi. Bir gün

cinayet mahalli. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Buna nasıl cevap vermem gerekiyordu? Neyse ki söyleyecek bir şey bulmama gerek kalmadan devam etti.

"Pekala, Bayan Craft, ne olduğunu gördünüz mü?"

"Tam olarak değil."

Memurun dudakları kıpırdadı. "Bu bir evet ya da hayır sorusuydu."

"Köşeyi dönmüştüm, o yüzden sadece çarpma sesini duydum" dedim ve ifademi yazmaya hazırlanan memur kalemini indirdi. Aceleyle devam ettim. "Ama kendini öldürmüş olamaz. Karısı hamile. Bir oğlu olacak. Bu konuda çok heyecanlıydı."

"Jumper'ı tanıyor muydun?"

Jumper mı? Kulağa çoktan kararını vermiş gibi gelmiyor muydu? Tabii ki, konuşmayı seven biriydim. Hayaletin konuşmasını dinlemeden önce ben de aynı sonuca varmıştım.

"Bayan Craft, adamı tanıyıp tanımadığınızı sordum."

Yüzümü buruşturdum. "Pek sayılmaz."

Gülümsemesi soldu. "Adamı ya tanıyordunuz ya da tanı mıyordunuz çünkü eğer bir gölge kaldırıp onu sorgulamış olsaydınız, eminim ki burada birileri bu gerçeği dile getirecekti."

Lanet olsun. Rianna'ya baktım. Gözleri artık parlamıyordu ve hayaletin tek taraflı tartışmasının ne kadarının

Gördüğü görgü tanıklarıyla. Başını yana eğdi ve omuz silkti, bu bana hiçbir şey anlatmadı.

Derin bir nefes aldım ve söylemeden önce tekrar verdim, "Ruhu düzgün bir şekilde geçiş yapmadı. Yani-"

"Ölen adamımız bir hayalet bıraktı," diye bitirdi memur benim yerime. "Ve hayalet atlamadığına yemin ediyor."

Tamam, etkilendim. OMIH'in halkı farklı büyü türleri konusunda eğitime çabalarına rağmen, mezar büyüğü çoğu insanın ayrıntıları öğrenme zahmetine katlanamayacağı kadar nadirdi. Akademi eğitimi almış wyrd cadıları gölgeler ve hayaletler arasındaki farkı bilirdi ama sıradan bir cadı bilmezdi, hatta prestijli büyücülük okullarında eğitim almış olanlar bile.

Okullar. Ona değerlendirici bir bakış attım. En fazla otuz yaşındaydı ve birkaç tılsım ve ham Aetheric enerji tutan en az iki yüzük taktığına bakılırsa bir cadıydı. Eğer bir wyrd ise, duyularından birini yakan bir yeteneğin belirtilerinden hiçbirini göremedim.

"Etkilendim." Hakkını vermek lazım. Aradaki farkı bilmesi beni farkı açıklamaya çalışırken çok zaman kaybetmekten de kurtardı.

Gülümsemesi geri geldi ve bana umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Deniyorum."

Doğru.

Kalabalıktan biri boğazını temizledi ve memur dikkat kesildi, bakışları not defterine kilitlendi ve

aldığı son not.

"Yani onun hayaletiyle konuştun. Sana adını söyledi mi?"

Ve davaya geri dönüyoruz. *Şükürler olsun.* Ancak düşününce, hayaletin yaptığı onca yalvarma ve atıp tutma arasında bir kez bile kendisinin ya da dul eşinin adından bahsetmediğini fark ettim.

"Sorabilirim," dedim ve hayaleti en son gördüğüm yere doğru döndüm. Orada değildi. "Sanırım bedenini takip etti."

Memur not defterini kapattı. "O zaman bunu eski usul polis çalışmasıyla çözmemiz gerekecek." Göz kırptı. "Bir ara dışarı çıkıp bir şeyler içmeliyiz."

"Teklifini kabul et," Rianna

beni dürterek fısıldadı. "Çok tatlı biri."

Öyle miydi? Ona ortalama diyebilirdim ama hem Ölüm hem de Falin görünüş konusunda çıtayı oldukça yükseğe koymuşlardı. Ne yazık ki, mavili çocuklar arasında biraz ünüm vardı - bir davada çalıştıktan sonra birkaç tanesini eve götürmüştüm. Ama memurla ilgilenmiyordum... İsim levhasına baktım... Larid.

"Pas geçmek zorundayım," dedim ve şok olmuş gibi baktı. *Tanrım, itibarım o kadar mı kötü? O kadar çok polisle yatmamıştım. Hatta iki aydan uzun süredir kimseyle yatmamıştım.*

Yönetmeliğini açtığında

Rianna topuklarını parlatıp uzaklaşırken bana döndü. "Polisler gelir gelmez kalkanlarımı kapattım. Hayalet gerçekten atlamayı inkâr mı etti?"

"Şiddetle." Hayaletin tanık ifadelerine verdiği tepkileri anlattım.

"Huh," dedi, yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Bir fikrim var."

Memurun peşinden koştu. Çantasından çıkardığı bir şeyden yansıyan ışık parıltısını yakaladım, ancak kartlardan birini ona verene kadar bunun az önce ona verdiğim kartvizit olduğunu fark etmedim. Bir iki dakika daha konuştular, sonra kadın benim durduğum yere döndü, ağzım açık ona bakıyordum.

"Az önce ona çıkma mı teklif ettin?"

Bir de

Suç mahalli mi?

"Saçmalama," dedi ve çantasının tokasını kapattı. "Ondan sadece kartımızı dul eşe iletmesini ve kocasının ölümünün intihar olmadığını bildiğimizi ve Tongues for the Dead'in bunu kanıtlamaya hazır olduğunu bildirmesini istedim."

Ona göz kırptım. "Yapmadın." Ama yaptığı şeyin tam olarak bu olduğundan hiç şüphem yoktu.

Rianna o kadar muzip bir gülümseme takındı ki, tıpkı akademideyken bana takındığı gülümsemelere benziyordu. Bunlar genellikle okulda yasaklanmış bir büyüü test etmemizi önermeden hemen önce gelirdi, soda çevirmek gibi

viskinin içine. Gülümsemesi bir santim bile kaymadan, "Hey, işi büyüttük. Bunu duyurmamız lazım, değil mi?"

"Doğru mu?" Dedim ama kelimedeki belirsizliği ben bile duydum. Suç mahallerinde kartvizit dağıtmak, ambulans kovalayan avukatların konuşan ölü versiyonu gibi pespayelik kokuyordu. Ama işe ihtiyacı olduğu konusunda haklıydı. Bu benim de aynı fikirde olduğum anlamına gelmiyordu. En azından işe yarayıp yaramadığını görene kadar. "Hadi buradan gidelim. Yakında Bloom'a varamazsak, Holly muhtemelen kapıcıyı yiyecek."

* * *

Holly arabasını paylaştığımız evin önünde durdururken, "Caleb beni öldürecek," dedim.

Rianna arabamı Eternal Bloom'un yakınındaki bir gece garajına park ettiğinden, Holly'nin garaj yoluna girmesi için fazlasıyla yer olması gerekirdi, ama bu gece garaj doluydu. Üçüncü ev arkadaşımız ve ev sahibimiz Caleb'e ait olan arabanın etrafını üç şık siyah araç sarmıştı.

O arabaları daha önce görmüştüm. Fae Araştırma Bürosu'na aitlerdi. Bu da eve baskın yapılacağı anlamına geliyordu.

Tekrar.

"Biz olabilir tutmak Sürmek," Holly

park etmek yerine arabayı rölantide bırakmayı önerdi.

Cazip bir fikir. Ama Caleb öğrenirse çok kızardı. Aslında muhtemelen şu anda olduğundan daha fazla öfkelenir. Ayrıca, eğer FIB buradaysa... *Falin de muhtemelen* buradadır.

Başımı salladım ve Holly kontağı kapatmaya vakit bulamadan kapıyı iterek açtım. Arabadan inmek beni rahatlatmıştı, Eylül ayının ılık havası, araçtaki metaller yüzünden karıncalanan tenimi yatıştırmıştı. Fae dostu bir araba değildi.

Bir merdivenin garajın üstündeki tek odalı çatı katıma özel bir girişe çıktığı evin yan tarafına doğru ilerlemeye başladım. Yolun yarısına kadar

gelmiştim.

Ön kapı açıldığında çimenlikteydi.

"Alex," diye bağırdı Caleb, sesi sessiz banliyö sokağındaki evlerde yankılanıyor.

İçim burkuldu ama saygıyla arkadaşşıma ve ev sahibime doğru döndüm. "Başka bir baskın mı?"

Ön merdivenlerden aşağıya doğru yürüdü ve üç katlı bir tomar sayfayı bana doğru itti. Normalde bronz görünen teni hafifçe yeşile dönmüştü, öfkesinin altında cazibesi kaybolmuştu. "Bu sefer Donmuş Sessizlik Kılıcı'nı arıyorlar. O eser yarım bin yıldır kayıp." Derin bir nefes aldı. "Bu tacizdir."

Arama iznini onun elinden aldım.

yumrukladı ve Holly'ye uzattı - ne de olsa avukat olan oydu. Küçük basılı metni tarayarak inceledi. Tek görmem gereken mühürdü. Bizzat Kış Kraliçesi tarafından onaylanmıştı. Arama emri yasal olmasa bile, Nekros'un fae nüfusu içinde daha yüksek bir otorite yoktu. Ve fae'ler kendilerini korurlar.

"Bizi sinirlendirip boyun eğdirmeye mi çalışıyor?"

"Biz değil. Siz." Caleb omzunun üzerinden kirletilmiş mabedi olan eve bakarken gözleri kan çanağına dönmüştü. "Bu sefer neyi geri çevirdin?"

"Benim şerefime verilen bir ziyafet." Çizmelerimin burnundaki çizikleri inceledim. "Bu gece olacaktı. Caleb, ben-"

Başını çevirdi, keskin bakışı özür dilememi engelledi - ikimiz de daha iyi biliyorduk. Bu beni daha az suçlu hissettirmedi.

"Bir mahkeme seçmeli ya da bağımsızlığını ilan etmelisin, yoksa bu asla sona ermeyecek," dedi ve ben başka tarafa baktım. "Ekinoksta bir şenlik var. Oraya git. Faerie'yi büyüünün doruğunda gör. Seç ve buna bir son ver."

Bu o kadar kolay değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk. Kış dışında herhangi bir sarayı seçersem, Nekros'tan ayrılmak zorunda kalacaktım çünkü burası şu anda Kış Kraliçesi'nin bölgesiydi. Kendimi bağımsız ilan edersem, Nekros'u terk etmemi gerektirecek hiçbir şey yoktu.

beni taciz etmeye devam etmesini engellemek için. Yine de bir konuda haklıydı, seçim yapmayı sonsuza kadar erteleyemezdim.

Evin ön kapısının açılması ve bir adamın kapı aralığından içeri adım atmasıyla bu yıpranmış tartışmadan kurtuldum. Alacakaranlık adamın yüz hatlarını benim kötü gözlerimden saklıyordu ama evin ışığı arkasından süzülüyor, özel dikim takım elbisesinin mükemmel bir şekilde vurguladığı ve gevşek sarı saçlarını parlattığı çok tanıdık, şık ama kaslı bir vücudu ortaya çıkarıyordu. Kalbim durdu, nefesim kesildi.

Falin.

Sanki o kayıp ritmi telafi etmeye

alışıyormuş gibi nabzım hızlandı, kalbim kaçmak için çırpınmaya başladı.

göğüs. Kendimi ve Caleb'in karanlık bakışlarını yakalamadan önce eve doğru bir adım attım.

"Burada kalıp evimi tekrar parçalamalarını izleyemem." Caleb'in dişleri de yeşile dönmüştü, yüzünün rengi neredeyse tamamen ortaya çıkmıştı. Arabasına baktı. Engellenen arabasına.

"Seni bırakayım," dedi Holly, anahtarlarını uzatarak.

Caleb, Holly'nin arabasıyla en az benim kadar sorun yaşadı, onu demir ve çelikten korumak için cazibesini geri kazanamadıysa daha fazla sorun yaşadı, bu yüzden başını sallayıp aracına doğru yürüdüğünde çok şey söyledi.

"Geliyor musun?" Holly sordu.

Caleb'dan kapı aralığındaki figüre baktım. "Ben, uh... muhtemelen PC'ye gitmeliyim."

"Evet, şu anda köpeğini düşünüyorsun," dedi Holly başını sallayarak. "Bunun trajik derecede romantik mi yoksa acınası mı olduğunu bilmiyorum ama bu senin kalp kırıklığın."

O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum ama açık kapıya doğru yürümekten kendimi alamadım. Basamakları tırmanmalarını engellemeye çalışsaydım bacaklarımın beni dinleyeceğinden emin değildim.

Ben yaklaşırken Falin kıpırdamadı, bir kası bile oynamadı. Onun gülümsediğini görmek istedim. Bir ay önce vedalaştığı öpücükten sonra, o kadar dolu bir

öpücüktü ki

O dudakların gülümsemekten çok daha fazlasını yapmasını istiyordum. Ama bu mümkün değildi. Yüzü sert ve vurdumduymazdı. Ama gözleri ona ihanet ediyordu. Buz mavisiydi ama üzerimde gezinirken çok sıcaktı.

"Merhaba." Sesim soluk soluğaydı ve kapıya ulaşmak için çıktığım üç bodur basamaktan kaynaklanmıyordu.

"Bayan Craft. Umarım arama emrini görmüşsünüzdür." Kelimeler net, profesyonel ve beni ürkütecek kadar soğuktu. Sadece gözlerindeki kalıcı sıcaklık bana umut verdi.

"Bunun saçmalık olduğunu anlayacak kadar gördüm." Kollarımı göğsümde kavuşturarak kapı pervazına yaslandım. "Onun tekliflerinden birini kabul edene

kadar durmayacak.

Davetiyeler, değil mi?"

Başka tarafa baktı. İkimiz de "onun" kim olduğunu açıklamak zorunda değildik. Falin, Kış Kraliçesi'nin kanlı elleri, suikastısı, şövalyesiydi ve tamamen onun iradesine bağlıydı. şu anki zorlaması, profesyonel bir kapasite dışında benimle herhangi bir temas kurmasını engelliyordu. Görüşmelerimiz bile FIB işleriyle sınırlıydı. Ama sonra onu buraya, evime, bu lanet baskınlara gönderdi. Neden gönderdi? Falin'i istiyorsam önce ona gelmem, onun sarayına katılmam gerektiğini hatırlatmak için mi? Yoksa sadece ikimize de işkence ediyor, onu tacizinin bir aracı haline mi getiriyordu?

sahiplenici kaltak ve o ona *aitti*, bana değil?

Bilmiyordum ama Caleb ve Holly ile gitmeliydim. Onu görmek, bu kadar yakın olmak ama aramızda kraliçenin buzdan bariyerinin olması canımı yaktı. Burada kalışım ikimiz için de zalimce olmuşt . Kapı pervazını iterek oturma odasına ve daireme çıkan i  merdivenlere doğru ilerledim ama FIB ajanlarının Caleb'in normalde düzenli olan evinde yarattığı tahribatı görünce durakladım. Hiçbir Şeyi kırıp d km yorlardı, sadece evi talan etmişlerdi, bu yüzden odayı mini bir kasırga vurmuş gibi görünüyordu.

Kahretsin, Caleb'in bu kadar kızgın olmasına şaşmamalı.  nceki baskınlar bu

kadar kötü olmamıştı.

"Alex."

Falin'in sesiyle durdum. Hâlâ uzaktı ama bir dakika önceki kadar soğuk değildi. Döndüm, tam bir seksen yaptığımda onun da üşümüş olacağını umuyordum.

Öyle bir şansım yoktu. Yüz ifadesi, arkamı döndüğüm zamanki kadar sertti.

"Fae'lerin karıştığını düşündüğünüz bir vaka ya da FIB'nin müdahil olmasını gerektirecek bir sorun varsa..." Avucuma bir kart bastırdı, eldivenli parmakları elimin arkasını izlerken tekrar geri çekildi.

Midem böyle küçük bir jest için uygunsuz bir şekilde heyecanla takla attı. Yutkundum, ama duvar

sanki hareket kasıtlı değilmış gibi aramızda duruyordu. *Ama öyleydi.* Kraliçesinin emirlerini çiğneyemezdi, ama onları gidebildikleri yere kadar bükerti. Ve dostum, gidip Fae'lerle ilgili bir dava bulmayı hiç istemedim. Ama bu bela aramak anlamına gelirdi ve yeterince bela ben aramadan beni buldu.

Bana verdiği karta bakarken evin içinde daha uzakta biri Falin'in adını seslendi. Bu onun kartvizitiydi ama arkasına cep telefonu numarasını karalamıştı.

"Aslında," dedim yavaşça. "Fae sorunlarım var. Taciz ediliyorum. Sence FIB buna bir son verebilir mi?"

Bir an için sert yüzü kırıldı,

Başını "hayır" anlamında değil de hüzünlü bir eğlenceyle sallarken küçük, orantısız bir gülümseme belirdi. Bu değişim sadece bir an sürdü. Gözlerimi kırıştırdığımda yüz ifadesi yine sert ve soğuktu. O görünmez mesafe, kaçan küçük duygu kırıntılarına tezat oluşturması açısından daha da kötüydü.

Bundan nefret ettim.

Falin'in hem bu kadar yakın hem de bu kadar uzak olmasından nefret ediyordum. Ölüm'ün onu her gördüğümde ortadan kaybolmasından nefret ediyordum.

Duygularla dolup taşmıştım. Keşke bir kapatma düğmesi bulabilseydim.

Bir ajan Falin'i tekrar çağırdı ve Falin gözlerini kapatıp başparmağıyla işaret parmağı arasında burun kemiğini sıktı.

"Gitmem gerekiyor. Baskına müdahale etmeyin Bayan Craft."

"Bunu planlamıyordum," diyerek daireme doğru ilerledim ve Çinliler yürüyüş ve yemek için tepeye tırmandılar. Baskının saçmalık olduğunu biliyor olabilirdim ama müdahale etmemem gerektiğini de biliyordum. FIB'ye karşı gelerseniz, sadece geçip gitmez ya da iki yüz dolar almazdınız; hapse de girmezsiniz. Doğruca Faerie'ye giderdiniz.

Bölüm 3

Tongues for the Dead'in yeni ofisini açılışa hazır hale getirmemiz bir haftadan uzun sürdü ama bir ofise sahip olmanın en büyük kusurunu keşfetmem sadece üç günümü aldı: mesai saatleri içinde birinin orada bulunması gerekiyordu. Rianna bir mezarlıkta olduğu için o kişi bendim.

Henüz hiçbir müşteri ofisi ziyaret etmemişti. En azından yeni bir müşteri değil. Daha önce benimle iletişime geçen bir kadın

Açılışımızı protesto ederek, evrak imzalamak ve avukatlık ücretini bırakmak için uğradık ve burada olduğu süre boyunca yol hakkında homurdandı. Ofis mi? Evet, şu ana kadar pek başarılı sayılmaz.

İçimi çektim ve ekranı uyandırmak için dizüstü bilgisayarımın dokunmatik yüzeyine dokundum.

"Sıkılmış görünüyorsun."

Beklenmedik sesle irkildim ve kalbim gırtlığıma fırlarken ucuzluk mağazasındaki sandalyem protesto edercesine gıcırdadı. Sesi ya da bol bir kot pantolon, bol bir tişört ve bir hayalet tarafından giyilmemiş olsa bile neredeyse şeffaf olacak kadar yıpranmış açık bir flanel gömlek giymiş, yaklaşan ışıltılı formu tanımadığımdan değil.

"Hey, biraz gergin misin, Alex?"

Roy, kendi kendini tayin eden hayalet yardımcım, ellerini ceplerine sokarak sordu. Sonra gözlerini kısarak biraz fazla sert baktı. "Büyün yine taşıyor, değil mi?"

İçten içe ürperdim. Bir gölgeyi kaldırmayalı neredeyse bir hafta olmuştu ve büyüm kaçmak için zihinsel kalkanlarımı hırpalıyordu. "O kadar belli mi?"

Roy omuz silkti. "Bir çeşit... titriyorsun."

Bu iyi bir şey değildi. Roy, bir hayalet olarak, gerçeklikten ve yaşayanlardan bir uçurumla ayrılan ölüler diyarında yaşıyordu. Tüm mezar cadıları bu uçuruma köprü kurabilirdi.

Gölgeler yetiştirdik ama bir planeweaver olarak ruhumun bir parçası *her zaman* ölüler diyarına dokunurdu. Buna rağmen, Roy bir keresinde bana genellikle yaşayanlar kadar gölgeli ve ilginç görünmediğimi söylemişti, en azından aktif olarak mezar özünü çekene kadar. Sonra görünüşe göre bir Roma mumu gibi parlıyormuşum. Eğer titriyorsam, gücüm açıkça azalıyordu.

Mezarlıktaki ayini bugün yapmalıydım; sadece gözlerimin iyileşmesi için mümkün olduğunca çok zaman tanımak istemiştim.

"Peki ne üzerinde çalışıyorsun? Henüz bir davamız var mı?" Roy öne doğru eğilip ekranıma bakarak sordu. Yüzünü buruşturdu. "Görünüşe göre yok."

Kızardım ve dizüstü bilgisayarımı kapatıp açık olan iki pencereyi gizledim. Bunlardan biri, dünyadaki mezar cadılarının küçük nüfusunun gayri resmi dijital buluşma yeri olan Ölüler Kulübü Forumlarıydı. Diğer pencere ise utancımın sebebiydi. Tek amacı garip renkli domuzlara sapanla kuş fırlatmak olan bir oyun içeriyordu. Yaratıcıların bunu nasıl yaptıklarından emin değildim ama kodun içine bir büyü yerleştirdiklerine yemin edebilirim. Oyunun neden bu kadar doğal olmayan bir şekilde bağımlılık yaptığını açıklamamanın tek yolu buydu.

"Neye ihtiyacın var, Roy?" Soru kastettiğimden daha kısa oldu.
-Kalkanlarımı tutmanın baskısı

sinirlerimi bozuyordu ve hayalet geri çekildi. Yan tarafa doğru bir adım attı ve omuzlarını kamburlaştırarak incindiğini belli etti.

Kahretsin. Gözlerimi sıkarak kapattım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Büyü gücümü bir an önce kaybetmem gerekiyordu. Eğer onu kullanmazsam, kalkanlarım irademle birlikte parçalanacaktı. Bu kalkanların farklı gerçeklik düzlemlerinin benim aracılığımla birleşmeye çalışmasını engelleyen tek şey olduğunu düşünürsek, onları indirdiğimde kontrolün sihrimde değil bende olduğundan emin olmalıyım.

Özür dileyemeyecek kadar Fae'ydim, onun yerine "Öyle demek istemedim"

dedim.

"Biliyorum." Ama ses tonunda bir

somurtma notu.

Ellerimi yüzümden indirdim ve tekrar ona baktım. Gözlerim hayalete takılır takılmaz, kalkanlarıma saldıran büyü sağanağı bir çatlak buldu. Zihinsel olarak kayan gücü yakaladım ve onu geri çekmeye çalıştım.

Çok geç.

Ölülere yakınlık duyan o parçam, uçuşumun ötesine ulaşmamı sağlayan o güç, içimden çıkıp gitti. İsteddiği şey, her cesedin içerdiği mezar özüydü, ama ofis korumalıydı ve hiçbir mezar özü geçemezdi. Bu yüzden bir sonraki en iyi şeye, hayalete ulaştı.

Roy bir sarsıntıyla doğruldu.

Güç ona çarptı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra büyüm onu yaşayanlar diyarına yaklaştırırken kıyafetlerine ve saçlarına renk geldi.

Gücü bastırdım, kalkanlarımı sıkılaştırdım. Ölüleri dışarıda, büyümü de içeride tutan canlı sarmaşıkların kayarak kapandığını hayal ettim. Boynumdan aşağı soğuk bir ter damladı ama büyü kanamasını durdurdum.

Roy soluk soluğa -tipik olarak Bir hayalet için gereksiz bir hareketti ve sonra iki kat ileri atıldı. "Tanrım, Alex, bir dahaki sefere beni uyar," dedi hırıltılı nefesler arasında. "Yani, içimden istediğin kadar güç çekmene izin vereceğimi biliyorsun ama bu da neydi böyle?"

"Bir kaza." Ona kaşlarımı çattım. Kalkanlarım bu kadar kilitliyken, diğer düzlemlerle bağlantımın mümkün olduğunca kesilmiş olması gerekirdi. Bunun yerine çevrem birkaç düzlemin kaotik karışımıyla doluydu. Ve Roy, şey, onu gerçekte tezahür ettirecek kadar gücün benden çıkıp çıkmadığından emin değildim ama rengi yanııştı ve bir hayalet için fazla canlı olmasından daha fazlasıydı. Ya da belki rengi değildi. Belki de ruhumun onu algılama şekliydi. Bir şeyler kesinlikle yanııştı. "Sen iyi misin?"

"Evet, sadece..." Doğruldu ve omuzlarını yuvarladı. "Daha önce hiç acımamıştı."

Yüzünü buruşturdu ve kaşlarıım daha da çatıldı. Hayaletler ölüdür. Bu nedenle öldürülemezler. Varlıklarını kaybedebilirler ama ölemezler ve bu andan önce Roy'a hiçbir şeyin zarar veremeyeceğine yemin edebilirdim. Ya da en azından daha önce, ona gerçekte tamamen tezahür etmesine yetecek kadar güç aktardığıımda bile hiçbir şey zarar vermemişti.

Roy odayı ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakındı ve belki de öyleydi. Ölüler diyarı yaĞayanların dünyasını mükemmel bir Ėekilde örtüyordu ama uçurumun diğeri tarafındaki her Ėey harap olmuĞ ve çürümüĞtü. Hayalet uçurumdan ne kadar uzağa giderse, yıkım da o kadar kötü oluyordu. Hatta benim

Planeweaving ve mezar büyüü sayesinde sadece ilk birkaç katmanı görebilmiştım ama Roy bana odanın kalbinde toz ve çorak topraktan başka bir şey olmadığını söylemişti. Büyümün Roy'u gerçeklikten ne kadar uzağa çektiğine bağılı olarak, odayı neredeyse gerçekte var olduğı kadar sağlam görüyor olabilirdi.

"Yani ben burada mıyım?" diye sordu, yüz hatlarını kaplayan çekingenlikten merak fıskırıyordu.

"Emin değılim. Neden şu duvardan geçmeyi denemiyorsun?" şimdi nefes almakta zorlanan bendim. Kalkanlarımı daha fazla bu kadar sıkı kilitli tutamazdım. Hayalet kaşlarını çatı.

"Biliyorsun Duvarların içinden geçemem. Uçağımda

orada olmadıkları sürece olmazlar."

"Biliyorum." Acı gözlerimin arkasında, kulaklarımın arasında birikti ve omurgamı tırmaladı. "Roy, kalkanlarımı gevşetmek zorundayım. Eğer bir dakika önceki performansını tekrarlamak istemiyorsan, buradan çıkmak isteyebilirsin."

Bakışları kapıya doğru kaydı ama ellerini ceplerine soktu ve kıpırdamadı. "Bu sefer hazırım."

Neredeyse gitmesini sağlayacaktım. Ne de olsa büyüünün beni ele geçirmesinde onun da etkisi vardı. Ama odadaki bir hayalet beni harekete geçirirse, nasıl olur da koğuşların ötesine adım atabilirdim? Mezar özünün ilk filizi bana ulaşır ulaşmaz, büyüüm kalkanlarımı delip geçerdi. Mezarım

Büyü insanları tercih ederdi ama kontrolümü kaybedersem, çevredeki herhangi bir memeli ya da kuş cesedine razı olurdu. Bu, Mahalle'de kaybedilecek bir şey olmaz mıydı? Bu kesinlikle Ölülerin Dili'nin fark edilmesini sağlardı ama iyi bir şekilde değil. Ritüeller arasında bu kadar uzun süre beklememeliydim. Olay olsun ya da olmasın, Rianna döner dönmez en yakın mezarlığa gitmem gerekiyordu.

Ama önce kalkanlarımın korunabilir bir seviyeye dönmesine izin verirsem büyüümün tekrar kontrolden çıkıp çıkmayacağını görmem gerekiyordu.

"Tamam, adil uyarı," dedim Roy'a. Sonra zihinsel tutuşumu gevşettim, zihnimdeki sarmaşıkların gevşemesine

izin verdim -açılmadılar, hâlâ sağlam bir duvar oluşturuyorlardı ama

daha uzun bir düğüm halinde. Çok çalışmayı bıraktığımda başımdaki ağrı azaldı ve kendi büyümden gelecek saldırıyı bekledim.

Gelmedi. Büyü zayıflamış kalkanları test etmek için bile yükselmedi. Şaşkınlıkla göz kırptım. Hâlâ içimde hissedebiliyordum, sanki ağzına kadar dolu ve kaynamaya yakın bir fincan gibiydim ama şimdilik büyü taşııyordu. İçimi çektim ve sandalyeme geri yaslandım.

"Yani bitti mi?" Roy hayal kırıklığı ve rahatlama arasında gidip gelen bir ifadeyle sordu. Başımı sallayınca omuzları biraz öne düştü ve "Tamam," dedi.

Etrafıma baktı.

ve sonra masamda dizüstü bilgisayarım dışında duran tek şeye, köpeğimin çerçeveli fotoğrafına uzandı. Sandalyemden sıçradım ve o alamadan ben kaptım.

"Çek ellerini," diye uyardım.

"Ah, hadi Alex, sadece o küçük sarsıntının ne yaptığını görmek istiyorum," dedi kalın çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru iterek.

Roy'a ilk kez büyü pompaladığımda, gerçeklikle hiç etkileşime giremeyen sıradan bir hayaletten, konsantre olduğunda küçük nesneleri hareket ettirebilen fena bir öcü haline gelmişti. O zamandan beri ona birkaç kez güç aktarmıştım ama bu hep küçük, kontrollü miktarlarda olmuştu. Bununla bile, o

gerçek nesneleri alma ve bazen fırlatma konusunda daha iyi hale geliyordu ve bunu kanıtlamak için kırık tabaklarım vardı. Elbette, şu anda tamamen tezahür ettiyse, enerji dağılana kadar istediği her şeyle etkileşime girebilirdi.

"Git şu sandalyeyle oyna," dedim, masamın diğer tarafındaki iki müşteri sandalyesinden birini başımla işaret ederek - henüz hiçbir müşteri oturmamıştı.

Roy sandalyelere baktı ve omuzları sanki kendi içine çöküyormuş gibi çöktü. "Biliyor musun, düşünüyordum da..." dedi.

Uh-oh. Bilmek istiyor muydum ki?

Seçme şansım olduğundan değil.
Karıştırdıktan sonra

Roy bir an için ayağa kalktı ama konuğurken bakığları omzumun üzerinde bir yerdeydi. "Ben... Şey, zaten her zaman burada olduğum için... Sadece düşündüm ki..." Tekrar sözünü kesti ve söylemek istediği şeyi asla söyleyemeyeceğini düşünmeye başlamıştım ki bakışları benimkilerle buluştu, doğruldu ve "Sanırım kendime ait bir ofisim olmalı" dedi.

"Sen bir hayaletsin."

"Evet, ama yan odayı kullanmıyorsunuz."

"Roy, o bir süpürge dolabı."

Hayalet kaşlarını çattı ama geri adım atmadı. "Senin süpürge yok."

Doğru. Ama sonunda bir elektrikli süpürge almak zorunda kalacaktık çünkü

ofis

halı kaplı. Neredeyse bunu söyleyecektim ama Roy hâlâ dimdik duruyor, yüz ifademi izliyordu ve günlerdir bana bir ofis sormak için sabırsızlandığını biliyordum.

"Neden yaşayan bir dünyada var olan bir ofis istiyorsun ki? Yani gerçekten, ne anlamı var ki?"

"Çünkü benim olacaktı," dedi, bakışları bir an için uzaklaştı. Sonra gözleri tekrar bana kaydı ve yüzümde gördüğü ifadeden hoşlanmadığı belliydi. "Hadi ama Alex. Daha önce de yardımcı olmadım değil. Eyalet Sarayına gizlice girmene yardım ettiğim zamanı hatırlıyor musun? Ya da Geri Kalanımız İçin Büyüler'i takip ettiğim zaman? Yapabilirim.

yardım etmek istiyorum. Ben sadece kendi ofisimi istiyorum."

Sonuncusu ifadeden çok sızlanmaydı ve yumruklarını ceplerine sokarken alt dudağı hafifçe dışarı çıktı. Tanrım, surat asmasından nefret ederdim.

"Peki, tamam. Süpürge dolabı tamamen senin," dedim ve Roy hemen canlandı, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ama sonunda bir süpürge aldığımızda onu bir süpürgeyle paylaşmak zorunda kalacaksın. Ve Rianna'yla iyi geçinmek zorundasın."

O gülümseme karardı ve ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu. Bu tepkiyi pek de yadırgamadım, ne de olsa Rianna onun ölümünde büyük bir rol oynamıştı. Affetmek kolay bir şey değildi ve

O sırada başka birinin kontrolü altında olsa bile unuttur.

Hayalet suratını asarken,
"Birbirinizden uzak durun," dedim.

Birbirimizden uzak durmak zor olmamalıydı, mezara dokunmadıkça onu göremezdi, bu yüzden onu görmezden geldiği sürece her şey yolunda gitmeliydi.

Roy'un ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi ve ben de ekledim:

"Ve ona bir şey fırlatmak yok."

Gülümsemesi kayboldu ve bana "*Kim* ben?" der gibi bir bakış attı.

En azından.

"Eğer onun ofis malzemeleri tarafından saldırıya uğradığını duyarsam, ofisteki tüm haklarını kaybedersin," diye uyardım ve omuzları daha da öne doğru

kıvrıldı.

Nefes al.

"Peki. Bloklarımı ofisime getirebilir misin?"

Başımı salladım. Bulaşık takımlarımdan geriye kalanları kurtarmak için ona blokları almıştım.

"Peki ya Scrabble oyunu?" Yine başımı salladım.

"Ve kapıya ismimi ekletebilir miyim?"

"Zorlama."

"Ah, ama-" Tabelaya ölü bir normun adını yazmanın parlak bir plan olduğuna beni ikna etmek için uydurmuş olabileceği her türlü argüman, kapının zili ön odada çaldığında aniden durdu.

Rianna'nın büyüünün tanıdık ürpertisini hissetmeyi bekliyordum, ama sadece

en küçük bir sihir kırıntısı bile tanıdık değildi.

Ayağa fırladım. Bir müşteri mi? *Nihayet.* Masamın etrafından dolandım ama Roy yoluma çıktı, kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki gözleri kocaman olmuştu.

"Ben...?" Roy elini abartılı bir Çekilde sallayınca fısıltıyla sorduğum soru kesildi ve içeri giren kiÇi tarafından görülüp görülmeyeceğini sorduğunu anladım.

Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yoktu. Hayalet bana oldukça sağlam göründü, ama her zaman öyleydi, bu yüzden iyi bir yargıç değildim. Bir de çevresel görüşümü dolduran, bana dünyanın çürümüşlüğüne dair bakışlar veren başka düzlemler olduğu gerçeği

vard1.

büyünün renkli esintileri, odadan daha önce geçenlerin duygusal gölgeleri ve bazen de tanımlayamadığım düzlemlerin parıltıları. Son zamanlarda, gördüğüm şeyin dünyadaki diğer herkesin gördüğü şey olup olmadığını belirlemek olması gerekenden çok daha karmaşıktı.

"Sadece devam et," diye fısıldadım. "Eğer müşteri seni görürse, bununla ilgileniriz."

Sonra etraftan dolandım ve ilk müşterimiz olmasını umduğum kişiyi karşılamak için lobiye koştum.

Bölüm 4

Lobinin ortasında duran kadın tamamen yabancıydı ama kim olduğunu hemen tahmin ettim. Ya da en azından kiminle akraba olduğunu biliyordum.

-Arkasında duran hayalet geçen hafta Rianna ve benim karşılaştığımız jumper'dı.

"Tongues for the Dead Investigations'a hoş geldiniz," diyerek öne çıktım ve elimi uzattım. "Ben Alex Craft."

Yaşlı gibi görünen kadın

Kırkklı yaşlarının sonunda ve çok ama çok hamile olan bu kadın, pek de etkilenmemiş bakışlarını lobiyi incelemekten ayırdı ve o eleştirel gözlerini bana çevirdi. Görünüşümü, harap ofistekinden bile daha fazla onaylamadığı izlenimine kapıldım. Elbette, şişmiş göbeğine rağmen, inciler ve su toplamış ayak bileklerini şişiren kalın topuklu ayakkabılarla tamamlanmış, özel dikim olması gereken bir takım elbise giymişti. Öte yandan benim sadece iki çift pantolonum vardı ve onları da bu hafta giymiştim. Bugün üzerimde bir çift kalça saran pantolon vardı. Siyahlardı ve üzerlerine şık bir bluz giymiştim, yani iş kıyafetine yakın bir şey giydiğimi düşünüyordum.

Müstakbel müşterim açıkça aynı fikirde değildi.

Tasarım çantasını ölümüne kavrayışını bırakıp elimi gevşekçe sıkmak için uzanmadan önce bana kaşlarını çattı. Acı parmaklarımdan koluma doğru yayıldı. Eğer son iki ayımı biriyle ten teması kurduğumda irkilmemeyi mükemmelleştirerek geçirmemiş olsaydım, irkilirdim. Ama pratik yapmıştım ve gülümsememi yüzümde sabit tuttum. Yine de, bulaşıcı olabilecek bir hastalığım varmış gibi geri çekilmesine rağmen elimi bıraktığında minnettar oldum.

Birkaç ay önce vücut sıcaklığım önemli ölçüde düşmüştü,

O kadar ki, tipik 98.6 ile çalışan birinin dokunuşu tenime rahatsız edici derecede sıcak geliyordu. Ama ben buna alışmıştım. Onun dokunuşunun verdiği acı daha derin, daha keskindi. Bakımlı eline baktım ve donuk metalden kalın bir halka fark ettim.

Demir.

Yani Tongues for the Dead'in ilk müşterisi kesinlikle fae karşıtıydı. *Harika.* Bu benim şansım değil miydi? Tabii ki, *her şeye* yönelik onaylamayan ifadesine bakılırsa, geri dönüp paytak paytak ofisimizden çıkabilirdi. Ve bunu yapmasının beni hayal kırıklığına uğratacağından emin değildim. Elbette, burayı gerçekten onaracaksak paraya ihtiyacımız vardı ve ben

kesinlikle bir gölge yükseltmek gerekiyordu. "Benimle oturmak ister misiniz?

Ofis mi?" Yana doğru bir adım atıp açık kapımı işaret ederek sordum.

Kadın beni incelemeye devam etti ve Roy bir adım öne çıkarak kendi elini uzattı. "Ben Roy Pearson."

Kadın ona bakmadı bile, ama diğer hayalet kafasını kaldırdı ve Roy'u görünce karısının bir adım gerisine çekildi.

Bu soruya cevap oldu. Roy'a her ne yaptıysam, onu tezahür etmeye zorlamadım.

Kadın Roy'u görmezden gelince, Roy kaşlarını çattı, bana başını salladı ve sonra geri çekildi, gözleri diğer hayaletin

üzerindeydi. İkisi de konuşmadı.
Birbirlerini izlediler.

Birbirlerine temkinli bir şekilde bakıyorlardı ve ilk kez mezarlık dışında aynı yerde iki hayalet gördüğümü fark ettim. Hayaletler o kadar nadirdi ki, birbirlerinden kasıtlı olarak kaçınabileceklerini veya yolları kesişirse ne olacağını hiç düşünmemiştim - bu ikisi arasındaki düşmanca bakışlara bakılırsa, iyi bir şey olmayacaktı.

"Çok soğuksunuz," dedi potansiyel müşterim.

Hayaletlerin etkileşimlerini izlemekle o kadar meşguldüm ki değerlendirmesini bitirdiğini gözden kaçırmışım. İfadesi memnun değildi ama görünüşe göre geçtim, en azından benimle konuşmaya tenezzül etmesine yetecek kadar.

Yorumu omuz silkerek geçiştirdim

ama yüzümde kibar bir ifade olduğunu
umduğum bir ifade vardı.

profesyonel bir gülümseme. "İşin tehlikesi." "O zaman sen mezar cadısı mısın?" "O zaman

"Hayaletlerle konuşan biri mi?"

Bakışlarım onun arkasındaki parıldayan forma kayd. Hayaletlerle konuşabilirdim. Ama insanlar beni bu yüzden işe almıyordu. Hayaletler nadir görülen anomalilerdi - ki şu anda ofisimde iki tane olduğu için bu durum tam olarak temsil edilemiyordu. Ancak genel bir kural olarak, hayaletler yalnızca bir şeyler ters gittiğinde ortaya çıkardı. Mezar cadıları, vücudun her hücresinde saklanan ve büyüyle şekil verilen kolektif anılar olan gölgeleri ortaya çıkarırdı. Onu düzeltme zahmetine girmedim. Bunun yerine başımı salladım ve "Ben şirketteki

iki müfettişten biriyim" dedim.

Roy boğazını temizledi, açıkça dışarıda bırakıldığı için kızgındı. Süpürge dolabının kapısında kaybolurken onu görmezden geldim.

"Ofisime gelip durumunuzu görüşmek ister misiniz, Bayan...?"

"Bayan Kingly," dedi ama bu kez ofisime doğru yürüdü, bir eliyle karnını desteklerken diğer eliyle çantasını kavradığı için hareketleri yavaştı. Hayalet de onu takip etti, yanaklarında parlak, geçici gözyaşı izleri belirgindi. Topuğu halıda Rianna'nın gizlemek için sihir kullandığı bir deliğe takılınca kadın sendeledi. Hayalet kollarını açarak karısına destek olmaya çalıştı. Elleri

Kadın onun varlığından haberdar olmadan içinden geçti. İleri atıldım ama kadın ben ona ulaşamadan doğruldu, ki muhtemelen en iyisi de buydu. Ona dokunmamdan hoşlanmayacağı izlenimine kapıldım. Ofisime doğru son beş metreyi paytak paytak yürüdü, kocası peşini bırakmıyordu.

Eğer Bayan Kingly ön odadan pek etkilenmediyse, benim ofisim de onun fikrini pek değiştirmede. Hurdaya çıkmış, yıpranmış bir masa küçük alanın çoğunu kaplıyordu. Sadece benim sandalyem ve neredeyse aynı olan iki müşteri sandalyesi için yeterli alan kalmıştı. Oda tam olarak sıkışık sayılmazdı ama kapıyı kapatırsam hızla klostrofobik bir hal alabilirdi. En azından orada durup odayı değerlendirmiyordu.

Bu sefer onaylamadı ama kendini sandalyelerden birine garip bir şekilde bıraktı. Bir an yardım teklif etsem mi diye düşündüm ama neye ihtiyacı olabileceğini bilmiyordum, onun yerine masamın etrafından dolanıp kendi sandalyeme oturdum.

"Sanırım kocanız için buradasınız?" İkimiz de yerleştikten sonra sordum.

Müşterim irkildi, gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüz ifadesi şüpheyeye benzer bir şeye dönüştü. Tabii ki sokaktan yeni gelmişti ve ölü kocasının onu takip ettiğinden haberi yoktu. Muhtemelen ona yaklaşmalıydım.

konu daha az doğrudan, ancak bir davanın tüm ayrıntıları çözülene kadar müşterilerle yüz yüze görüşmeye alışkın değildim.

Uzun bir süre kısık gözlerle beni inceledi ve sonunda, "Sanırım bunu nasıl tahmin ettiğinizin bir önemi yok ama evet, kocam James Anderson Kingly için buradayım," dedi. Karnına dokundu ve "Kıdemli" diye ekledi. Durakladı, gözlerini benden kaçırdı. "Mendiliniz var mı?"

Kahretsin, peçete. Bu kesinlikle ofiste bulundurmam gereken bir şeydi. Zihnimdeki alışveriş listesine ekledim çünkü bizi işe almak için gelen kederli aile üyelerimiz varsa, bu muhtemelen birinin

bir mendil istedi. Mendilim olmadığını belirtmek için başımı salladım ve Bayan Kingly'nin mükemmel makyajının altında gözlerinin ağlamaktan kızardığını ilk kez fark ettim.

"Lobinin diğer tarafında bir tuvalet var. Size gösterebilirim."

Orada oturdu, sessiz, kıpırtısız, bakışları odanın uzak tarafındaki pencereye odaklanmıştı. Sonra başını salladı ama yine de bir şey söylemedi. Onu zorlamadım. Kocasını yeni ölmüştü, bu bana karşı takındığı soğuk tavrı mazur göstermezdi ama denklemin bir parçasıydı. Görünüşün onun için önemli olduğu açıktı ve bir kadının önünde yıkılmayacak kadar gururluydu.

Bu yüzden ona kendini toparlaması için zaman tanıdım; bu, içeri girerken giydiği o küçümseyici zırha tekrar bürünmesi anlamına gelse bile. Sonunda bana döndü ve gözleri her an yaş dökülecekmiş gibi parlarken, bana diktiği bakışlar soğuktu. Sertti. *Bunda şaşılacak bir şey yok.*

"Bir memur bana kartınızı verdi ve ona James'in kendini öldürmediğini söylediğinizi söyledi," dedi ve çantasını açıp benim değil Rianna'nın olan kartı çıkardı. Tabii ki kart bantlanmadan önce birkaç parçaya ayrılmış olduğu için okunabilen tek şey firmanın adıydı. "Bu iddiayı kanıtlayabilir misiniz?" diye sordu. "Rianna'ya ait olmadığını kanıtlayabilir misin?"

İntihar mı?"

Bakışlarım, onun yanında diz çökmüş olan ve onu ve bebeklerini ne kadar sevdiği ve kendini asla öldürmeyeceği hakkında saçma sapan bir monolog sürdüren hayalete kaydı. O tek kelimesini bile duyamıyordu ama ben duyabiliyordum. Gerçi o bunu bilmiyordu. Dul eşine dönüp baktım.

"Kocanız, uğruna yaşayacak çok şeyi olduğu ve sizi ve bebeği bırakmayacağı konusunda oldukça ısrarcıydı."

Dudakları büzüldü ve dişlerini sıkarken çenesinin etrafındaki kaslar seğirdi. "Bayan Craft, isteyebileceğimi düşündüğünüz basmakalıp sözlerle ilgilenmiyorum.

duymak için. Sanırım şimdi de bana kocamın varlığını hissettiğini ve yakınlarda beni izlediğini söyleyeceksin. Buraya gelmemeliydim. Zayıf zihinlilerin kederinden yararlanan bir şarlatandan başka bir şey değilsiniz."

Sihrimin ne kadar gerçek olduğunu kanıtlamak için uzanıp kocasının hayaletini görünür hale getirmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Ama ne kadar gergin olursa olsun, bu tür bir şokun ona ne yapacağından emin değildim. Patlamak üzere görünüyordu ve onu erken doğuma göndermek istemiyordum çünkü bir bebeğin nasıl doğurtulacağını kesinlikle bilmiyordum. Bunun yerine, "Sizi temin ederim ki mezar büyüğü konusunda tamamen OMIH sertifikasına sahibim" demekle

yetindim.

Nefesinin altında bir huff çekti.
"Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?

Bayan Kingly?" Çünkü ofise sadece beni aşağılamak için gelmemiştir.

"Polis kocamın ölümüne intihar süsü verdi. Sahtekâr olsanız da olmasanız da, görgü tanıklarının gördükleri ya da polisin bulduğunu düşündüğü kanıtlar ne olursa olsun, onun o binadan atlamadığına ikna olan sadece ikimiziz gibi görünüyor. Eğer ölümünün gerçekten intihar olduğunu kanıtlayabilerseniz..." Durdu ve bu sefer tehditkâr gözyaşları akmaya başladı. Tek kelime etmeden onları uzaklaştırdı ve ben de itaatkâr bir şekilde gözyaşlarını görmezden geldim.

Kendini toparlarken sessizliği bozmamak için, "Gölgesini kaldırıp o çatıda gerçekten ne olduğunu öğrenebilirim" dedim. Ya da sadece hayaletiyle konuşabilirdim, ama sigorta şirketi için kanıta ihtiyacı varsa, sadece bir gölgenin olayı anlatması yasal olarak yeterli olacaktı. Mahkeme sistemi hala gölgelerin kendi cinayet davalarında tanıklık etmelerine izin vermenin geçerliliği üzerinde çalışırken, sigorta şirketleri yaklaşık on beş yıldır gölgelerin iddialarının geçerliliğini kabul ediyordu. Bir hayalet istediği kadar yemin edebilir ve söz verebilirdi ama tıpkı yaşarken olduğu gibi hayaletler de yalan söyleyebilirdi. Shades yapamazdı. Onlar sadece bir görüntünün kayıtlarıydı.

bir insanın hayatı. James Kingly'nin gölgesini kaldırırsam ve o da atladığını söylese, bu iş biter. Eğer tökezlediğini söyleseydi, sigorta şirketi bunu kaza sonucu ölüm olarak değerlendirip ödeme yapmak zorunda kalacaktı.

"Normalde sizi mezarlıkta bana katılmanız için teşvik ederdim ama sanırım kocanızın cenazesi kapalı tabuttu ve onu öldüğü gibi hatırlamanıza gerek yok." Çünkü gölge, ruhun onu terk ettiği andaki gibi görünecekti - ki bu da Kingly arabanın tavanına çarptıktan sonra olacaktı. Yakından bakmamıştım ama kimsenin sevdiği birini o halde görmeye ihtiyacı olmadığını bilecek kadar görmüştüm. "Avukatlarınızı ve sigorta temsilcilerinizi benimle buluşmaları için mezarlığa gönderebilirsiniz-"

"Bunun sigortayla hiçbir ilgisi yok." Bayan Kingly'nin sözleri bir haykırıştan başka bir şey değildi ve eğer kendini sandalyeden itip dışarı çıkabilseydi, o anda bunu yapabilirdi.

"I..." Özrümü dudaklarımdan çıkmadan yakaladım. İçimde sahte bir pişmanlık duyamayacak kadar çok Fae vardı ve böyle bir şey yüzünden borçlanmam için hiçbir neden yoktu. Ama cümleyi sadece "ben" ile bırakamazdım, bu yüzden "bilmiyordum" diyerek bitirdim.

Bakışlarıyla bir gölü bile dondurabilirdi. Yine çekip gidecek mi diye düşündüm ama bir süre sonra, "Ve James gömülmedi. O hala

morgda."

Gözlerimi kırpıştırdım ve kaç gündür orada olduğunu anlamak için geriye doğru saydım. Adli tabipler genellikle cesetleri mümkün olduğunca çabuk ailelerine teslim etmeye çalışırlardı ama James bir haftadan fazla süredir oradaydı. Eğer polis onun intihar ettiğinden bu kadar emindiyse, neden cesedi şimdiye kadar bırakmamışlardı? Bunu yüksek sesle tekrarladım ama Bayan Kingly bana sadece başını acımasızca salladı.

"Polisi James'in ölümünü araştırmaya teşvik etmek için ailemin sahip olduğu tüm imkanları kullandım, ama her şeye rağmen -hatta bu yılki polis balosuna bağış yapmama tehdidime rağmen-

cesedi yarın Sweet Rest Cenaze Evi'ne teslim edilecek. Cesedinin morgdan çıkmasına izin verilemez. Eğer çıkarsa, öldürüldüğünü asla kanıtlayamazlar."

"Öldürüldü mü?" Bir kaza olduğunu varsayıyordum. Adamın öldürüldüğüne dair hiçbir işaret görmemiştim. Gerçi ben arabaya çarptıktan sonra gelmiştim ama polis konuyu araştırmıştı. Birinin onu binanın kenarından ittiğine dair işaretler olsaydı, olayı araştırmaya devam ederlerdi. "Cinayet olduğuna ikna oldunuz mu?"

"Başka bir açıklaması yok."

Aynı fikirde değildim ama ağzımı kapalı tuttum.

"James o çatıda olmamalıydı ve Sihirli Mahalle'nin yakınında bile bulunmamalıydı. Bizler Birinci İnsan Partisiyiz. Büyüyü ya da uygulayıcılarını desteklemiyoruz." Sanki bu son bilgi hakkında bir şey söylemem için bana meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

Neredeyse homurdanacaktım ama onun Önce İnsan Partisi'ni, yani peri/cadı karşıtı bir siyasi grubu desteklediğini tahmin etmeliydim. Yüzük, tavır, hepsi mantıklıydı. Burada olması dışında. Ve bir şey daha.

"Hassasiyetin ne olduğunu biliyor musunuz, Bayan Kingly?"

Başını sertçe salladı ama gözlerime bakmadı.

yalana ihanet etti. Önemli değildi.

"Duyarlı kişi büyüü hissedebilen kişidir," dedim ve gözlerini gözlerimden kaçırmaya devam etmekle kalmadı, yanaklarına bir renk geldi. Devam ettim: "Ciddi bir cadı olmanın yanı sıra hassas biriyim, bu da taktığın tılsımı hissedebildiğim anlamına geliyor. İyi bir tılsım. Yanılmıyorsam hamileliğine yardımcı olacak tıbbi bir tılsım."

Ne inkâr etmeye çalıştı ne de bakışlarını kaldırdı.

"Çok genç görünüyorsunuz Bayan Craft." Sanki içindeki çocuğu kucaklarmış gibi kollarını karnının altına sardı. "James ve ben gençken kariyerlerimize o kadar odaklanmıştık ki, ben yaşıma gelene kadar bir aile kurmayı

düşünmemiştik bile.

otuzlu yılların sonunda. O zamanlar yerleştik. Mükemmel bir zaman gibi görünüyordu. Ama hamile kalmakta zorlandık ve hamile kaldığımızda da..." Kelimeler boğazında düğümlenince durakladı. "Düşük yaptım. İki kez. Üçüncü kez hamile kaldığımızda, bu bebeğe elimizden gelen en iyi şansını vermeye karar verdik. Büyüye başvurmamızın tek nedeni buydu."

İç çektim. Elimde değildi. Birinci İnsanlar Partisi üyeleri aşırılık yanlısı olma eğilimindeydi, ancak gördüğüm kadarıyla onun tavrı tipikti: büyü ve kullanıcıları tehlikeliydi ve daha fazla düzenleme ve kısıtlama gerekiyordu, tabii ki bir parti üyesi bu büyüyü gizlice kullanmak istemiyorsa. Ne yazık ki,

Onlar Kongre'de sandalye kazanan aşırı uçlardı. Nekros'un bile Önce İnsan partisinden bir valisi vardı, ama o aslında derinlerde saklanan bir fae'ydi - ve benim babamdı - yani bu farklı ve tamamen berbat bir durumdu.

Bayan Kingly'ye ne diyeceğimi bilemedim. Sırf ikiyüzlü olduğu için onu müşteri olarak geri çevirmeyecektim, daha kötülerile de çalışmıştım. Asıl sorun, istediği sonuçları alabileceğimden şüphe duymamdı. Kocasının ölümünün bir kaza olduğunu kanıtlayabilirdim, belki, gölgenin ne dediğine bağlı olarak. Ama cinayet?

James Kingly'nin hayaletine baktım. Karısına sempatik bir şekilde güvence veriyordu -ki karısı bunu duymuyordu ve

ona ne olduğunu anlamamda bana hiç yardımcı olmadı. Onu bir an için yalnız bırakıp bazı sorular sorabilmeyi diledim ama Bayan Kingly'yi onun varlığından haberdar etmeden bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum, bu muhtemelen onun gününü güzelleştirecekti ama muhtemelen kabul edebileceği sınırın ötesine itecekti.

"O kendini öldürmezdi Bayan Craft," dedi kısık bir sesle. Kapımdan içeri girdiğinden beri sergilediği sertlikten yoksun bir ses. "Ve kaçıp gitmezdi. Bu bebeği istiyordu."

"Mahalleye gelmesi kaçtığını göstermez. Belki de başka bir tılsım arıyordu.

bebek?"

Başını iki yana salladı. Gözyaşları sonunda galip gelmiş, makyajını bozmuş ve rimelinin akmasına neden olmuştu. Evet, masam için kesinlikle peçete almalıyım. Ayağa fırlayan hayalet dikkatimi yaşayan müşterimden çekti.

"Yapmadım. Yemin ederim yapmadım," dedi, ısıltılı elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve sonra tekrar büküldü. Onun arkasında volta attı. "Neden kaçtığımı söylüyorsun? Ben hiç gitmedim."

Tamam. İşte bu garipti.

Cesareti kederinin altında ezilmiş olan müvekkilime baktım. "Kaçtı derken tam olarak neyi kastediyorsunuz?"

Gözlerindeki yaşları avucunun içiyle sildi ve makyajını daha da bulaştırdı. "O..." Burnunu çekmek için ara verdi. "Olaydan yaklaşık dört gün önce işten sonra beni aradı. Bazı müşterileri yemeğe götürmesi gerektiğini söyledi, ki bana önceden söylememiş olması dışında bu olağandışı bir durum değildi. Ondan en son o zaman haber aldım. Ertesi gün kayıp ihbarında bulundum. Polis kapıya geldiğinde" -yine burnunu çekti- "bunun kötü bir haber olduğunu biliyordum. Eğer iyi olsaydı eve gelmemesi için bir neden düşünemiyordum. Sadece beklemiyordum... Bana bunun yeni olduğunu söylemelerini beklemiyordum. Ya da

atladığından şüphelendim." Bir burun çekme daha. "Banyonuz olduğunu mu söylemişsiniz?"

Ona yolu gösterdim ama hayalet onu içeri kadar takip edemedi kolundan yakaladım.

"Hey," diye bağırdı, kolundaki elime bakarak. "Sen, beni görebiliyor musun?"

Hayır, rastgele havayı tuttum ve bir hayaletin kolunu yakaladım. Elbette başka bir yanıt beklemiyordum. Soru neredeyse zorunluydu. Mezar cadıları hayaletleri görebilen tek insanlardı ve sayıları da pek fazla değildi. Bildiğim kadarıyla hayaletlere dokunabilen tek mezar cadısı da bendim. Yine de, banyo kapısının hemen dışında bir sahneden kaçınmak istedim. Ahşap

kalın değildi ve benim tek taraflı bir konuşma yapmam müşteriye pek güven aşılamayacaktı. Bu yüzden parmağımı dudaklarımın üzerine bastırdım ve hayaleti ofisime geri götürdüm.

"O çatıda gerçekten ne oldu?"

Hayalet bir an gözlerini kocaman açarak bana baktı ve sonra şöyle dedi: "Beni gerçekten görebiliyor musun? Ve beni duyabiliyor musun? Karıma onu sevdiğimi ve atlamadığımı söylemelisin."

"Tamam, onu zaten anladım. Şimdi, çatı. Ne oldu?"

Hayalet kaşlarını çattı. "Emin değilim."

Cidden mi? "Nasıl emin olamazsın?"

"Ben... Ben oraya gittiğimi hatırlamıyorum"

çatı. Bir an işimle evim arasında küçük bir İrlanda barı olan Delaney's'deydim, sonra bir arabaya çarptım ve bir adam beni vücudumdan çekip çıkardı."

Bu "adam" koleksiyoncu olmalıydı, gerçi hem Ölüm hem de gri adam orada olduğu için hangisinin olduğundan emin değildim ama hikâyenin önemli kısmı bu değildi.

"Başa dönelim. Barda bazı müşterilerle birlikteydiniz ve sonra ne oldu?"

"Ve sonra hiçbir şey. Sadece acı ve başımın çöktüğünü ve kemiklerimin kırıldığını hissetmek." Hayalet onun hızlı ama korkunç ölümünü hatırlayarak ürperdi.

Bu da demek oluyor ki

Üç günden biraz daha fazla -ki bu olabilirdi, daha önce de Faerie'de saatler ve günler kaybetmiştim- ama Nekros'un tek fae barı olan Eternal Bloom'a gittiğini söylememişti. "Tamam, yani İrlanda barındaydın. Birlikte olduğun müşteriler kimlerdi?"

Hayalet yutkundu. "Uh..." Kafasında dönüp duran düşünceleri, nasıl cevap vereceğine, ne kadarını itiraf edeceğine karar vermeye çalıştığını neredeyse görebiliyordum. Küçük İrlanda barına hiç müşteri götürmemişti. Bunu yüzünden okuyabiliyordum. Ama hâlâ bana bu kadarını söylemesi gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyordu.

Hayaletlerle ilgili sorun da buydu.

Yalan söyleyebilirler.

Bölüm 5

Bayan Kingly banyodan çıktığında makyajı yine mükemmeldi, omzundaki soğuk çip de öyle. Son konuşmalarında dul eşine yalan söylediği gerçeği dışında James'ten işe yarar bir şey öğrenememiştim ve tabii ki kapı açılıp Bayan Kingly yeniden ortaya çıkar çıkmaz onu görmezden gelmeye devam ettim. James o hesaba katılmayan günlerde olanlar hakkında konuşmak istemedi. Ben konuşana kadar beklemek zorundaydım.

gerçek cevaplar almak için gölgeyi sorguladı.

"Ayini bu gece yapabilirsin, değil mi?"
Bayan Kingly sordu ve ben tereddüt ettim, elim Rianna ile birlikte hazırladığımız boş kiralama sözleşmesinin ve OMIH tarafından düzenlenmiş birkaç formun bulunduğu masanın yarısına gelmişti.

Bu gece mi? "Gece ritüelleri yapmam."

"Karanlığa, ay ışığına ve diğer şeylere ihtiyacınız yok mu?"

Bu basmakalıp -ve tamamen yanlış- varsayım karşısında homurdanmadım ama "hayır "ım belki de gereğinden fazla kısaydı. Gün ışığında yeterince kör oldum, gece ayin yapmak düpedüz aptallık olurdu.

"Ama bunu bugün yapabilir misiniz? Cesedi yarın alınacak ve morgdan çıkmadan önce bunun bir cinayet olduğunu kanıtlamanız gerekiyor."

Israrı çıldırtıcı boyutlardaydı ve bağırmasına ya da daha önceki su işlerinin tekrarlanmasına bir nefes kaldığını hissediyordum. İkisi de bana cazip gelmedi, bu yüzden yatıştırıcı bir gülümsemeyi hedefledim ve sesimi sakın tutmaya çalışarak şöyle dedim: "Bu öğleden sonra gölgeyi kaldırabilirim, ancak ölümünün bir cinayet olduğuna karar verileceği konusunda size herhangi bir garanti veremem. Her şey gölgenin ne diyeceğine bağlı."

"Bu bir cinayet." Bu sözler, herhangi bir soruya yer bırakmayacak kadar açıktı.

morgdayken kocasının cesedine erişebilmem için bir onay formu imzaladı ve tarihini attı.

Keşke yarısı kadar emin olabilseydim.

"Ve kaybolduğu o üç gün boyunca nerede olduğunu bulun. Onu kim öldürdüyse onun tarafından kaçırıldığını varsayıyorum ama bilmem gerekiyor." Son cümleyle birlikte sesine küçük bir şüphe karıştı, sanki küçük bir parçası herkesin ona söyleyip durduğu şeye inanıyordu

-Kocasının ölümünün intihar olduğunu söyledi.

Yakında öğreneceğim.

Onunla sözleşmenin üzerinden geçtim ama avans ücretinin peşin ödenmesiyle ilgili kısma geldiğimde beni durdurdu.

"Ayini gerçekten gerçekleştirdiğini nasıl bileceğim? Ya bir şeyler ters giderse? Paramdan mı olacağım?"

"Bana eşlik etmekten memnuniyet duyarsınız," dedim ve yüzündeki renk soldu.

"Belki kaydedebilirsin? Sesli olarak yani. Görmek istemiyorum..."

Cümlesini bitirmesine izin vermeden başımı salladım. Ayini morgda yapacağım için kayıt yapmak sorun olmayacaktı. Polis için danışmanlık yaptığımda ayin her zaman kaydedilirdi. İhtiyaç duyulan tüm ekipmanın otopsiler için zaten ayarlanmış olması yardımcı oldu. Sadece ayini kaydeder ve sonra ses dosyasını

Bayan Kingly.

Kapı çaldığında son evrak işlerini bitirmek üzereydik. Bu sefer sihrin ürpertisini tanıdım -Rianna. Desmond yanında olduğu halde ofisime girdi ama masamdaki müşteriye görünce geri çekildi. Gülümsedi ama yüz ifadesinden merak okunuyordu. Kalkanlarını açarken gözleri içsel bir ışıkla parladığında şaşırmadım. Bakışları James Kingly'nin hayaletine takıldı ve akademi günlerimizden çok iyi tanıdığım bir ifadeyle kaşlarını kaldırırken gülümsemesi genişledi. Söylenmemiş "*Sana söylemiştim.*" sözünü duyar gibiydim. Gözlerimi devirmek istedim -tıpkı akademideyken yapacağım gibi

daha gençti ama Bayan Kingly'nin bunu Rianna'nın yarısı kadar bile eğlenceli bulacağını sanmıyordum. Elimi salladım, bu hareket selamlamadan çok kışkırtma hareketiydi.

Bayan Kingly gittikten sonra çantamı aldım ve lobiye yöneldim. "Ben morga gidiyorum."

Rianna elindeki kâğıttan başını kaldırdı - şüphesiz bir gizem romanıydı. "Akşam yemeği için zamanında dönecek misin?"

Gün batımı ve gün doğumu sırasında Faerie'nin içinde olması gerekiyordu çünkü bunlar gece ile gündüzün değiştiği ve Faerie'nin büyüsünün en zayıf olduğu zamanlardı. Faerie'nin büyüsü onu desteklemeden ölümlüler diyarında

başiboş kalırsa, tüm yılları onu yakalayacaktı.

Onu. Bunun başka bir Dönüşen'in başına geldiğini görmüştüm ve ölmek için hiç de hoş bir yol değildi.

"Eğer geç kalacakmışım gibi görünüyorsa, bensiz devam edin. Holly ve ben seninle orada buluşabiliriz." Ne de olsa Rianna'nın Faerie'ye gitmek için bana ihtiyacı yoktu ve her yerde sonbaharın işaretleri görülürken, gün batımı her akşam daha erken oluyordu. Öte yandan Holly'nin VIP listesinde olan bir refakatçiye ihtiyacı vardı.

Rianna başını salladı ama gözleri kitabına dönmeden önce ifadesi hafifçe düştü. Yanından geçerken Desmond'a el salladım. Barghest beni görmezden geldi, ki bu oldukça normaldi.

Duraksadığımda ön kapıya varmıştım.

"Ah evet, bu arada," dedim, elim kapının kolunda geziniyordu. "Sana söylemeyi unuttum. Roy süpürge dolabına taşındı." Ve böylece oradan ayrıldım.

"Seni de bu vahşi kaz kovalamacasının içine çekti, ha?" Baş adli tabip ve en iyi arkadaşlarımdan biri olan Tamara, çarşafı kaplı bir sedyeyi morgun soğuk odasından çıkarırken şöyle dedi. "Yani, bu korkunç, trajik bir şey ve bu durumdayken bununla uğraşmak zorunda kalmasına acıyorum ama kocasının atladığı gerçeğiyle yüzleşmesi gerekiyor."

"Yani bunun intihardan başka bir şey olma ihtimali olmadığını mı

düşünüyorsun?" I

diye sordu, ama ben sadece yarı yarıya dikkat ediyordum. Soğuk odanın artık kapalı olan kapısından mezar özü yayılıyordu ve kalkanlarımı bir kez daha olabildiğince sıkı bir şekilde kilitlemiş olmama rağmen, soğuk ama baştan çıkarıcı dokunuşunu hissedebiliyordum. Ayrıca odada dokuz ceset olduğu gerçeğini ve her birinin cinsiyetini ve yaklaşık yaşını da hissedebiliyordum.

-Çok fazla şey kalkanlarımdan geçiyordu.

Tamara dikkatimin dağıldığını fark etmedi, ya da morgda biraz tuhaf davranmama alışmıştı. "Hiç şansı yok. Bu adam sadece atlamadı, o binadan aşağı atladı ve bulduğum yaralara bakılırsa -ve neredeyse daha önemlisi, bulamadıklarına- destek almaya

çalışmadı.

ya da düşüşü kırmak."

O zaman hayalet neden bu kadar ısrarcı? Sedyeye baktım. Çarşafın örttüğü pütürlü form çok düzdü, dış hatları yetişkin bir adamın vücuduna uymuyordu. Ama bu bir cesetti ve hayaletiyle olan etkileşimimden, bunun Kingly'nin cesedi olduğuna şüphe duymadan söyleyebilirdim. Çarşafın çıkarılması gerekmeyeceği için mutluydum ama gölgesinin durumunu görmek için sabırsızlanıyordum.

"Bunun için kalacak mısın yoksa stajyerlerinden birini mi göndereceksin?" Çünkü kanıt zinciri, ben ritüelimi gerçekleştirirken bir yetkilinin cesedin yanında kalmasını gerektiriyordu, ama Tamara'nın birkaç yeni stajyer aldığını

biliyordum.

ve onları korkutmama izin vererek onları alıştırmaktan zevk aldı.

"Ben kalıyorum," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. "O kadının ofisime yaşattıklarından sonra, bu bencil herifin atladığını itiraf etmesini istiyorum. Ayrıca, seni bir aydır neredeyse hiç görmedim. Holly aniden öğle yemeğine çıkamayacak kadar meşgul oldu. Ve sen beni iki kez akşam yemeğine ektin. Cidden üçüncü teker sendromu yaşıyorum. Belki de takılmak için çok yaşlısındır?"

Bunu bir şakaymış gibi söyledi ama sesinde başka bir şey, incinmiş bir şey duyabiliyordum. Ürperdim ve çantamı karıştırmaya odaklanarak tepkimi gizlemeye çalıştım.

İç mekân ritüellerinde daire çizmek için kullandığım mumlu tebeşir tüpünü buldum ve sedyenin etrafında dolaşmaya başladım.

"Öyle olmadığını biliyorsun. Sadece zamanlama uymadı. Ayrıca, o kadar da yaşlı değilsin."

Tamara ofladı pufladı. "Otuzlu yaşlarımın sonunda, en yakın iki arkadaşımın yardımı olmadan düğün planlamaya çalışan bir gelinim."

Neredeyse tebeşiri düşürüyordum. "Sen ve Ethan sonunda bir randevu ayarladınız mı?" En az dört aydır kocaman bir pırlanta takıyordu ama Ethan evlenme teklif etmesine rağmen bir tarih vermemişti.

"Evet." Tamara'nın yüzüne hülyalı bir

gülümseme yayıldı, gözleri

uzak ve hafif sersem bir ifade yüzünü kapladı. Sonra bakışları tekrar bana döndü ve yüzündeki yumuşaklık kayboldu. "Benden kaçmıyor olsaydın bunu ve Holly ile senin nedimem olmanızı istediğimi bilirdin."

"Senden kaçmıyorum." Ve bu bir yalan değildi, yoksa bunu söyleyemezdim - yalan söyleyemeyecek kadar Fae'ydim. Ve bu da sorunun bir parçasıydı. Holly ve ben ikimiz de Faerie ile bağlantılı sorunlarla uğraşıyorduk ve Tamara'ya bunların hiçbirini anlatmamıştık. Ne kadar az bilirse, o kadar güvende olurdu. Fae'ler yetmiş yıl önce mantar halkasından çıkmış olsalar da, hâlâ gizemli bir gruptu. Ama kendimi yeterince suçlu hissediyordum.

Beni sıkıştırırsa, söylemem gerekenden fazlasını söyleyebilirim. Sonunda bir randevu ayarladıklarını nasıl gözden kaçırmışım?

Çemberimin son çeyreğini aceleyle tamamladım.

-Acelemden dolayı daireselden çok dikdörtgendi ama işe yarayacaktı ve kamerayı çalıştırdım.

"Şimdi ritüele başlayacağım," dedim, konuşmayı durdurmak yerine sadece oyaladığımı biliyordum.

Tamara'nın bana bakışı bu gerçeği doğruladı ve suçluluk duygusunu görmemesi için gözlerimi kapattım. Şu anda bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Konsantre olarak zihnimi boşaltmaya

ve kendimi merkezlemeye odaklandım -
Tamara'nın haberlerle ilgili saçmalıkları
arasında kolay bir iş değil

Beynimin etrafındaki mezar büyüsu kalkanlarımdan kurtulmak için savaşıırken, mezar özü de içeri girmek için çabalıyordu. Uzun bir nefes aldım. Bıraktım. Mezar büyüsuyle çember oluşturmazdım ve çember olmadan da çalışamazdım, özellikle de büyüm düzensiz davranırken. Tekrar nefes aldım, ciğerlerime, bedenime odaklandım ve bir nebze olsun sakinleşmeye çalıştım.

Parmağımdaki obsidyen yüzüğe konsantre olacak kadar dikkatimi dağıtacak şeyleri engellemem istediğimden daha uzun sürdü. Yüzük, Aetheric düzlemde çekilen ham enerjiyi taşıyordu ve bir wyrd yeteneği olan ve sadece tek bir gerçek enerjiye sahip olan mezar büyümün aksine

Amaç, bu ham Eterik enerjinin sadece onu kaynaklayan kişi tarafından sınırlandırılmasıydı. Depoladığım büyü'nün ince bir akışını çizdiğim daireye yönlendirdim ve etrafımda parıldayan mavi bir bariyer oluştu.

Mezar özünün saldırısı hemen azaldı. Yok olmadı - ne de olsa James'in cesedi çemberde benimle birlikteydi ve mezarın gücünü yayıyordu. Ancak çember morgdaki diğer cesetleri engelleyerek, derimin altına girmeye çalışan mezar özünü tam olarak rahat olmasa da kontrol edilebilir hale getirdi.

Tabii ki, onu içeri almak tam olarak

ne yapmam gerektiğini.

Ekstra kalkanlarımı taşıyan gümüş tılsımlı bileziğimi çıkardım ve tokasını açar açmaz, bastırılmış büyüm yüzeye çıktı ve artık zayıflamış olan direnç ile zihnimi tarayan mezar özünü test etti. Hâlâ kişisel kalkanlarım vardı ama ruhum yaşayanlarla ölüleri ayıran uçurumu çoktan aşmış, uğuldayan bir rüzgâr çemberimin etrafında dönerek yüzüme bukleler savurmaya başlamıştı. Gözlerimi açmış olsaydım, ölüler diyarının en yakın katmanlarında var olan harap yıkıntıların içindeki odayı göreceğimi biliyordum. Ama henüz gözlerimi açmaya hazır değildim.

Hala en önemli parçam vardı.

ritüelin tamamlanması için.

Zihinsel kalkanlarımı yavaşça kırdım ve büyüünün yayılmasını kontrol etmeye çalıştım. Neredeyse işe yarıyordu. Mezar özü bedenime dolup kanımı, kemiklerimi mezarın soğukluğuyla doldururken, büyüüm cesede kilitlendi. İstila canımı yaktı. Yaşıyordum. Bedenimde bir yuva arayan öz ise değildi. Çoğu insan için dokunulamayacak kadar soğuk olabilirdim, ama hala kendi canlı sıcaklığım vardı ve mezarın soğuğuyla savaşıyordu.

Ben de o ıslıyı serbest bıraktım, kendimden bir parça verdim ve zaten gücümle dolu olan cesede gönderdim.

Sonra gözlerimi açtım. Odada

etrafımda çürümüştü, en azından görünüşte. Gerçi dikkatli olmazsam, bir çarpmanın kırmızı bir pas yığınının dönüştürebileceği kadar paslanmış bir sedyeyi örten görünüşte yıpranmış çarşaf, ölümlü gerçekliğe karışarak nesnelerin gerçek hali haline gelebilirdi. Planeweaver olmanın anlamı buydu. Farklı varoluş düzlemlerini birbirine bağlayabilirdim. Ve şu anda görüşümü dolduran tek gerçeklik ölümler diyarı değildi. Büyü düzlemi olan Aetheric de odayı renkli ham enerji girdaplarıyla doldururken görülebiliyordu. Eğer isteseydim, elimi uzatıp o sihri çekebilirdim. Tehlikeli bir cazibe, çok tehlikeli, çünkü cadıların Aetheric'e sadece kendi güçleriyle dokunmaları gerekiyordu.

yansıtılan ruh. Bu düzlemlerin ötesinde başka düzlemler de vardı ama onlara odaklanmamaya çalıştım çünkü düzlem değiştirme yeteneğim üzerinde çok az kontrolüm vardı ve bana bunu öğretecek kimse yoktu.

Bunun yerine çürümüş çarşafın altındaki cesede odaklandım. Büyümün büyük bir kısmı cesedi doldururken, adamın anılarını bir gölgeye dönüştürmek için irademin sadece bir seğirmesi yetti. Ezilmiş ve şekilsiz kafasının ve parçalanmış vücudunun farkında değilmiş gibi görünerek çarşafın üzerinden doğrulup oturdu. Gözlerimi parçalanmış dağınıklıktan kaçırdım. Kişinin hayattayken kendini nasıl algıladıysa öyle görünme eğiliminde olan

hayaletlerin aksine, gölgeler her zaman
bedenin var olduğu gibi görünürdü.

ruh toplanmadan önce.

Gölge kaldırıldığında, geçen ay inşa ettiğim yeni bir zihinsel kalkana odaklandım. Zihnimin gözünde, ruhumun etrafında opak bir balon gibi yükseldi. Farklı gerçekliklerin katmanları hemen karardı. Yok olmadılar ve kalkan mezar özünü durdurmadı ama teoride güçlerimin bu gerçeklik düzlemlerine ulaşmasını önlemeye yardımcı oldu. Ayrıca, önceki ritüellerden, ruhum açık bir kanala sahip olmak yerine sadece kalkan aracılığıyla düzlemlere *baktığında* görme yeteneğimin önemli ölçüde daha az hasar aldığını fark etmiştim.

Kalkan yerinde, kaldırdığım gölgeye geri döndüm.

şekilsiz formuna doğrudan bakmak için kendimi zor tutuyorum.

"Adın ne senin?" diye sordum. Adını biliyordum elbette ama genellikle morgda bir gölgeyi kaldırdığımda bu resmi bir polis vakası için olurdu ve gölgenin kayıtlara geçmesi için kendini tanıtmaması gerekirdi. Bu alışkanlık haline gelmişti.

"James Kingly."

"James, nasıl öldüğünü hatırlıyor musun?"

Gölge kıpırdamadan oturdu, cevap vermedi. Gölgeler her zaman hemen cevap verirdi, tabii soru bedeninin hatırladıkları dışında değilse. Ölümünü hatırlamak zor olmamalıydı.

Göğsümde bir panik balonu oluştu ve ciğerlerime baskı yaparak nefes almamı zorlaştırdı. Gölgeler, mezar büyüğü ve cadının iradesiyle bir arada tutulan anılardan başka bir şey değildi, ama büyüüm son zamanlarda düzensizleşmişti ve cesedi çok fazla büyüyle doldurmuştu.

Sonra gölge konuştu, sonsuzluk gibi gelen gecikme sadece birkaç saniye sürdü. "Kan ve acı vardı. Her şey kırılmıştı. Sırt üstü yatıyordum ve sonra..." Sesi kesildi, bu da bir koleksiyoncunun ruhunu serbest bıraktığı ve hayatındaki KAYIT düğmesinin durduğu an anlamına geliyordu.

Tamam, o anı tarif etti.

ölümünün. Aynı soruyu yüzlerce gölgeye sormuştum ve çoğu sadece son anı değil, ölümlerine giden olayları da anlatmıştı. *Mezar büyüüm yanlış mı gitti?* Her zaman işe yarayacağına güvenebildiğim tek büyü buydu. Büyücülüğüm berbattı ve tüm bu planeweaving olayı yeni ve berbattı, ama her zaman gölgeleri yükseltebildim ve bunda çok iyiydim. Peki ne haltlar dönüyordu?

"Kan ve acıdan önce ne yapıyordun?"

Bu sefer tereddüt yok. "Delaney'de oturmuş ikinci biramı içiyorum."

Gölgeye baktım, nutkum tutulmuştu.

Bu mümkün değil.

Çemberimin dışından Tamara söyledi,

"Atladığını nasıl hatırlamaz? Kanındaki alkol seviyesi, sarhoş bir halde binanın kenarından tökezleyerek düşmesine yetecek kadar yüksek değildi. Ve Delaney'nin

-Hiç duymadım. Gölgelelerin yalan söyleyemeyeceğini sanırdım."

"Yapamazlar." Ya da en azından yapamamaları gerekiyordu. Onlar sadece anılardı. Tüm irade, ego ve duygular bedenden koparıldığında ruhla birlikte gitmişti.

"Şimdi dinlen," dedim gölgeye ve onu cesedin içine geri ittim. Cesetten büyüümün bir kısmını çektim ve sonra gölgeyi tekrar çağırdım. Eskisinden biraz daha yarı saydam bir şekilde geri döndü. Gölgeye sordum

aynı soruyu yönelttim ve aynı cevabı aldım.

"Bu mümkün değil" dedim, keşke çemberin içinde bir sandalyem olsaydı diye içimden geçirdim çünkü bir koltuğa çökmek kulağa bir plan gibi geliyordu. Ama bu bir seçenek değildi. "James, Motel Styx'in çatısında olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Hiç Motel Styx'e gittin mi?" "Hayır."

Tereddüt yok. Duygu yok. Bu beklediğim türden bir yanıtı. Ama bu doğru değildi. Hiç şüphesiz o binada olduğunu biliyordum.

Ne oluyor be?

"Bence OMIH, gölgelerin dürüstlüğünü yeniden değerlendirmek

zorunda kalabilir," dedi Tamara, benim

Daire.

Belki, ama... "James, Motel Styx'in çatısından mı atladın?"

"Hayır."

"Son altı ay içinde intihara meyilli düşünceleriniz oldu mu?"

"Hayır."

"Karınıza müşterilerle buluşma konusunda yalan söylediniz ve bunun yerine bir İrlanda barına mı gittiniz?"

"Evet."

"Neden?" Karısı dönmeden önce James'in hayaletine bu soruyu sorma fırsatım olmamıştı ama o zaman da karısına söylediklerinden başka herhangi bir nedenle barda olduğunu itiraf etmekten çekinmişti. Gölgenin

doğrudan, duygusuz cevaplar.

"Nina hamile kaldığında, ikimiz de o içemediği için benim de içmeyeceğim konusunda anlaştık. Ama bir biraya ihtiyacım vardı."

Ya da iki, görünüşe göre. "Bardan ne zaman çıktınız?"

Gölge cevap vermedi.

Tamara volta atmayı bıraktı ve çemberimin mavi sisi arasından gölgeye kaşlarını çatarak baktı. "Onun nesi var Alex? Sana cevap vermek zorunda değil mi?"

O yaptı. *Tabii cevabı bilmiyorsa.* Artık büyümün ters gitmesinden korkmuyordum. Gölgenin söylediği her şey hayaletin ofisimde bana söylediklerini doğruluyordu. Ama bu

James Kingly'nin hayatının üç gününü kaybettiği anlamına geliyordu.

ölmek.

Bölüm 6

Bana söyleyebileceği başka bir şey kalmadığı için gölgeyi gövdesine geri koydum ve sonra ısıımı geri kazanarak ritüeli tamamladım. Tamara, James Kingly'nin cesedini soğuk odaya geri götürürken ben orada durup görüşümü kaplayan kalın gri tabakaya göz kırpıyordum.

"Gözler nasıl?" Tamara sordu ve ben de onun sesine doğru döndüm. Odayı geçerken hareketlerini takip edebiliyordum ama durur durmaz kasvetin içine karıştı.

Ya yüz ifadem ya da sessizliğim yeterli bir cevaptı çünkü "O kadar kötü, ha?" dedi.

Omuz silktim, sesindeki acıma duygusundan da en az körlüğümden nefret ettiğim kadar nefret ediyordum. Böyle zamanlarda ruhumu açıp farklı düzlemleri görmek cazip gelirdi. Üst üste yığılmış birden fazla gerçeklik katmanı görmek kafa karıştırıcı olabilirdi ama en azından görebiliyordum. Elbette bu, kalkanlarımı tekrar kilitlediğimde sorunu daha da kötüleştirecekti. Şu anda gölgeler siyah değil griydi ve odadaki rafların ve masaların dış hatlarını seçebiliyordum, bu yüzden umarım görüşüm yakında asansöre güvenle gidebileceğim kadar netleşir.

O zamana kadar.

"Kahve ister misin?" Tamara sanki dikkatimi dağıtma ihtiyacımı okumuş gibi sordu.

"Bu harika olur." Ve sıcak. Titredim. *Bir ceket getirmeliydim.* Ama evden çıkarken gölge yapmayı planlamamıştım ve Nekros'ta Eylül ayı soğuk olarak tanımlanabilecek bir ay değildi. Bazen geceler serin geçiyordu ama Temmuz ve Ağustos'un kavurucu sıcağından sonra Eylül düpedüz rahattı. Tabii ki bu bazen ceket taşımayı unuttuğum anlamına geliyordu.

Hafifçe titreyen bir eli, bir küpün ana hatlarına benzeyen bir şeye doğru uzattı.

otopsi masalarından birine, Tamara'nın ofisine doğru ilerledim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu ve eğer biraz sıcaklığım kalmış olsaydı, yanaklarıma doğru akardı.

Sakat muamelesi görmekten nefret ederdim, çünkü bazen bu gerçekten gerekliydi. Ama şu anda değil. "Sadece yolu göster," dedim ona, çünkü hareket ettiği sürece onu görebiliyordum.

Gri gölgemsi formunu takip ettim, sadece bir tezgâha sürtünmeyi başardım... ve omzumu ofisinin kapı çerçevesine çarptım. Çarpmanın etkisiyle çıkardığım küçük "mmph" sesi onu durdurdu ama neyse ki yanlış adımdan bahsetmedi. Sonuç olarak, en başarılı yol buluculuğum değildi.

Görme yetim bu kadar hızlı bir şekilde bozulmaya devam ederse, bazı alternatiflere bakmam gerekebilir. Belki PC'yi gören göz köpeği olarak eğitebilirim. Elbette, altı kiloluk Çin Tepeli'yi tasmaını çekiştirmeden yürütmeyi bile başaramadım. Onun rehberliğine güvenirsem sonumuzun ne olacağını kim bilebilirdi ki?

Oturacak bir yer bulmak için Tamara'nın ofisinde dolaştım. Tamara'nın boş sandalyesine minnetle oturduğumda kahve makinesinin açıldığını duydum. Merkez Karakol, polislerin çoğunun içtiği yanık çamurla ünlüydü ama burada, morgda, Tamara kendi makinesini ve iyi kavrulmuş koyu kahve çekirdeklerinden oluşan bir zulaıı saklıyordu.

"Kingly'nin otopsisinde tuhaf bir şey göze çarptı mı?" Zengin kahve kokusu küçük ofise yayılırken sordum.

"Notlarıma bir göz atayım," dedi ve ben göremesem de yüzündeki çatık kaşları neredeyse duyabiliyordum. Onu, bir şeyleri kaçırdığından emin olarak kendini tekmelediğini tahmin edecek kadar iyi tanıyordum.

Dosya dolabının açılma sesini duyduğumda, "Hatırlayamasa bile muhtemelen atlamıştır," dedim. "Bu konuda yanılmadın."

Bir dosyayı karıştırırken kâğıtlar kırıştı. "Tüm fiziksel kanıtlar bu yönü işaret ediyordu. Ama bir büyü olmalıydı

değil mi?" Durakladı. "Ya da beyin hasarı hafıza kaybına neden olmuş olabilir mi?"

Bu fikri düşündüm. Anılar bedeninin her hücresinde saklanırdı, ancak ruhun deneyimlediği ve hatırladığı şeylerle sınırlıydı. Bunama, beyin hasarı, beyin yıkama ya da hafızayı etkileyen büyüler - eğer yeterince güçlüyse

-Vücudun kaydettiklerini ve gölgenin rapor ettiklerini değiştirebilir. Ama bu vakada beyin hasarının söz konusu olduğunu sanmıyorum. "Kingly çarpışmadan çok kısa bir süre sonra öldü, hasar hafızasını değiştirmiş olamaz."

"Alex, çarpışmada öldü."

Yaşamın beden öldüğünde mi yoksa ruh gittiğinde mi sona erdiğini tartışmaya

zahmet etmedim.

beden. Ruhu çıkarırsanız beden de ölür. Kişinin tıbbi olarak ölmüş sayılması birkaç dakika sürse bile, gölgenin o zamana dair hiçbir anısı olmayacaktır. Öte yandan, bir beden tıbben ölmüş olabilir ama ruh hala içinde olabilir ve gölge, ölümden sonra ruh nihayet serbest kalana kadar bedene olan her şeyi bilir. Hangisi gerçek ölüme eşitti? Bu, bir tıp uzmanı ile bir mezar cadısının asla anlaşılamayacağı bir konuydu.

Sayfaları çevirdiğini duyduğumda Tamara sessizdi. Görüşüm nihayet düzeliyordu ve dosyanın üzerine eğilmiş halini net bir şekilde seçebiliyordum.

masasına bıraktım. Sessizce incelemesine izin verdim. O okumayı bitirmeden önce kahvenin demlenmesi bitti, ben de ayağa kalktım ve kahve makinesinin üstündeki rafta her zaman duran strafor bardakları bulmak için beceriksizce bir girişimde bulundum. Ancak, dokunduğum hiçbir şey fincana benzemiyordu ve hâlâ çoğunlukla gri hatlar gördüğüm için, fincan şeklinde olabilecek gibi görünen tek şeyin bir toz krema kabı olduğu ortaya çıktı.

"Bardakların bitmiş."

"Ah, özür dilerim. Sana söylemek istemiştim. Artık kupa kullanıyorum," dedi ve alt çekmecesini kaydırarak açıp iki seramik kupa çıkardı.

"Özür dilerim" kelimesini kullanması

beni korkutmuştu.

Gerçek bir özürden ziyade bir ifade olduğu için aramızdaki olası borç ilişkisi küçüktü. Eğer parasal bir değeri olsaydı, bir ya da iki peniden fazla etmezdi ama yine de dengesizlik hissinden nefret ediyordum. Elbette bu bir takdir ifadesi değil, bir özürdü, bu yüzden en azından kabul etmeme seçeneğim vardı.

"Kupalar. Gerçekten mi?" Evet, alaycılığım kulağa kaba geliyordu ama onu affetmemenin tek yolu buydu. Ona bir süre sonra Fae olduğumu -ya da en azından sayılabilecek kadar Fae olduğumu- söylemem gerekecekti yoksa sonunda kaçınılmaz ve ağır bir borç altına girecektik. Ama insanlara anlatmaya başladığımda daha gerçekçi oldu. O değil de

Neredeyse her gün Faerie'nin bir cebinde zaman geçirmem, onu güzel ve parlak göstermedi.

"-ve Ethan her zaman straforun çevre için ne kadar kötü olduğundan bahsediyor," diyordu Tamara. Kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki dinleliyordum, ama hâlâ kupalar hakkında konuşuyor gibiydi ve önemli bir şey kaçırmamıştım.

"Yani ikinizin seçtiği tarihi bana söylemedin," dedim, dumanı tüten kahve fincanını kaldırarak.

Tamara tencereyi elimden aldı, ki bu muhtemelen iyi bir plandı. Renkler geri geliyordu ama dünya hâlâ bulanıktı. İki bardağı da doldurduktan sonra

Birini bana uzattı ve diğetine bir kaşık dolusu krema ekledi. İsteyip istemediğimi sormadı, kahvemi sade içtiğimi bilecek kadar uzun süredir arkadaşlık.

Sıcak kupayı kavradım ve baş döndürücü aromasını içime çektim, ama kokuyla birlikte içimi bir hüznün kapladı. Ölüm kahveyi severdi. Bu kelimenin tam anlamıyla paylaştığımız bir şeydi. Bir planeweaver olduğumu fark etmeden önce bile, Ölüm ve ben fiziksel temas halinde olduğumuzda, dokunduğum her şeyle etkileşime girebileceğini keşfetmiştik. İkimiz de bir fincan tutuyorduk ve o bir yudum alırken o derin ela gözleriyle beni izliyordu. Yutkundum. Bu bir değildi.

hafızamda düzinelerce vardı. Her kahve içtiğimde - ki çok kahve içerdim -Yüzündeki o rahat gülümsemeyle ortaya çıkmasını bekliyordum. Ama gelmedi ya da en azından bir aydır gelmemiştir.

"Düşünceleriniz için size bir peni teklif ederdim ama bundan daha değerli görünüyorlar," dedi Tamara ve ben irkilerek sıcak kahveyi parmaklarıma bulaştırdım.

Bağırmadım ya da küfretmedim, ama yakın bir şeydi.

"Peçete?" Tamara zar zor seçebildiğim bir şey uzattı ve peçeteyi kabul ettim. Dökülen kahveyi silerken Tamara, "Demek derin düşüncelere dalmışsın," dedi.

Omuz silktim. "Öyleydi-" Elimi

salladım, sözümü bitirmedim çünkü

Ölüm hakkında konuşmak istiyordum ve yalan söyleyip hiçbir şey olmadığını söyleyemezdim. "Ama bana Ethan'la seçtiğiniz tarihi söyleyecektin."

Bir an için konuyu değiştirmeme izin vermeyeceğini düşündüm ama sonra, "Uzun tartışmalardan sonra on beş Ekim'de karar kıldık," dedi.

Başımı salladım, tarihi düşünürken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu bize düğünü planlamak için bir yıldan biraz fazla zaman verir. Eğlenceli olacak."

Tamara o kadar sessizdi ki odadaki hava bile durmuştu. Gözlerimi kısarak yüz ifadesini görmeye çalıştım. Ama göremedim.

"Ne oldu?" diye sordum. Sessizlik.

"Tam?"

"Gelecek yılın Ekim ayında değil," dedi, sesi kısıktı. Çok sessiz. "Bu Ekim."

"Bir aydan az kaldı." "Şey, daha erken bilirdin

Eğer Holly ile geçen hafta beni akşam yemeğinde ekmemiş olsaydınız." Sesi artık kesinlikle sessiz değildi.

İçim burkuldu. "Kasıtlı değildi.

Bir şey-"

Sözümü kesti. "Geldi. Biliyorum. Mazeretini çoktan duydum."

Mideme bir suçluluk yumağı yerleşti ve bir an önce cazip kokan kahvenin artık hiçbir cazibesi kalmamıştı. Bugünlerde her şey çok karmaşıktı. Ona söylemek için ağzımı açtım.

Ebedi iek'e yapılan yolculuklar hakkında, zamanın bazen nasıl biraz tuhaflaştığı hakkında

-VIP odasının Faerie'nin bir cebi olduğunu zaten biliyordu. Birkaç ay önce orada üç gün kaybettikten sonra ona bu kadarını söylemiştim. Ama oraya gitme nedenimiz Holly'nin sırrıydı, benim değil ve bunu paylaşmak bana düşmezdi. Ağzımı öyle bir kapattım ki çenem çatırdadı ve Tamara masasındaki dosyaya geri döndü.

Konuyu değiştirdim. "Beş ay nişanlı kaldıktan sonra bu ani acele neden?"

Tamara'nın sandalyesi gıcırdadı, ses aniden yoğunlaşan sessizlikte yüksek çıktı.

"Sen-" diye başladım, ama o kesti.

Ben yokum.

"Bu otopside sadece bir anormallik görüyorum."

Bunu onun yanına bırakmayacaktım.
"Hamilesin. Hamilesin."

Yine sandalyesi gıcırdadı ve yüz hatlarını göremesem bile bakışlarını hissedebiliyordum. "Kingly'nin otopsi sonuçlarını duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet, ama..." Birden ne diyeceğimi bilemedim. Görünüşe göre hepimiz sır saklıyorduk ve ben de Tamara'nınkine dalmıştım. Ethan'la nişanlandıklarından beri birlikte yaşıyorlardı ama Ethan soruyu sorduğunda -ve dolabının yarısını talep ettiğinde- bir randevuyu kabul etmekte isteksiz davranmıştı. Ama

Tamara nasıl hamile olabilir?
Hissedebiliyordum.

Hem cinsel yolla bulaşan hastalıklara hem de hamileliğe karşı koruyan tılsım sol ayağının yanındaydı ve bir bilekliğe takılmış olmalıydı. Seğmesi kolay oldu çünkü aynı tılsımı ben de bileziğıme takmıştım.

Tamara iç çekti ve sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, "Hiçbir tılsım her zaman mükemmel çalışmaz. Şimdi Kingly'ye geri dönmek ister misin?"

Başımı salladım ve o da dosyayı önüne çekerek parmağını sayfalarda gezdirdi. "Otopsideki tek tuhaf bulgu James Kingly'nin glikojen depolarının ve alyuvar sayısının düşük olmasıydı. Eğer kendini öldürmemiş olsaydı, belki de

Sonunda cansızlıktan öldü."

Kahve fincanımı avuçladım ve kaşlarımı çattım. "Peki İngilizcede bu ne anlama geliyor?"

"Temel olarak, açlıktan ölüyor gibi görünüyordu. Bu garip, çünkü mide içeriğinde dana eti, haricot vert, salyangoz ve gerçekten pahalı bir cabernet sauvignon vardı - bu arada, gölgesi ne iddia ederse etsin bira değil. Kingly'nin bağırsaklarında da sindirilmiş yiyecekler vardı, yani kesinlikle yemek yiyordu. Bir çeşit israf hastalığı olduğunu tahmin ediyorum, ancak tıbbi kayıtlarında buna dair bir ibare bulamadım. Yine de bilmesi gerekiyordu. İki ay önce muayeneye gittiğinde ideal kilo aralığının en üst sınırını zorluyordu.

Onun yaşındaki bir adam için. O zamandan beri neredeyse yetmiş beş kilo vermişti."

"Bu çok garip. Dul eşi hızlı kilo kaybından hiç bahsetmedi." Ya da bir hastalıktan. Ve hayalet kesinlikle zayıflamakta olan bir adama benzemiyordu, ancak bu bir şey ifade etmiyordu çünkü hastalığı kimliğinin bir parçası olarak kabul etmemiş olabilirdi. "Onu neyin öldürdüğünü bulmak için kan tahlili gönderdiniz mi?"

Tamara'nın kaşlarını çattığını neredeyse hissedebiliyordum. "Bu testler pahalı ve laboratuvarı sürekli bir yığılma var. Adam bir binadan atladı. Neden atladı? Belki de zaten öleceğini fark etmiştir. Belki de geç yaşta baba

olmak onu korkutmuştur. Ben
bilmiyorum.

Biliyorum. Ama sebebi ne olursa olsun, ölüm nedeni bir sır değildi. Hâlâ da değil. O arabaya çarptığında büyük bir künt kuvvet travması sonucu öldü."

Haklıydı. Gölgeyi tekrar sorgulamayı düşündüm ama saat geç olmuştu ve gözlerim daha yeni yeni kendine geliyordu. Bu kadar erken bir zamanda başka bir ritüel hasarı daha da artırabilirdi. Bayan Kingly'ye ya da James'in kendisine sorabilirdim çünkü hâlâ karısını takip ettiğinden emindim. Elbette, anomalilerin bir hastalıktan değil de büyüden kaynaklanıp kaynaklanmadığını hiçbiri bilmeyebilirdi. Bu fikri Tamara'nın aklından geçirdim ve o da iç geçirdi.

"Sanırım şimdi laboratuvara bir örnek

göndermem gerekecek çünkü anladığım kadarıyla Bayan Kingly'ye tüm bunları anlatacaksınız."

Ona yüzünü buruşturmaya varan sempatik bir gülümseme verdim. "Beni bu iş için tuttu. Ama neredeyse bayılma olayına bir büyü neden olmuş olsa bile, o binadan atlamasına neden olan şey bu değildi." En karanlık büyüler öldürebilirdi ve zorlama büyüler insanlara korkunç şeyler yaptırabilirdi ama hiçbir zorlama büyü hayatta kalma isteğinin üstesinden gelip birinin binadan atlamasına neden olamazdı. "Otopsi sırasında herhangi bir büyü ortaya çıktı mı?"

Hala Tamara'nın yüz hatlarını seçebilecek kadar net göremiyordum ama saçlarının kahverengisinin yüzünün olduğu boşluğu doldurmasından başka tarafa baktığını anlayabiliyordum.

"Birkaç tane

Bay Kingly geldiğinde büyük davalardan cesetler vardı. Yetkili dedektif zaten Kingly'nin bir atlayıcı olduğuna ikna olmuştu ve ben de ona öncelik vermedim. Eğer herhangi bir büyü varsa, onu incelediğimde yok olmuştu." Durakladı. "Bunun ayrıntılı bir aldatmaca olması mümkün mü? Öldükten sonra anıları silinmiş olabilir mi?"

Alt dudağımı çiğnedim. "İmkânsız olduğunu söylemeyeceğim ama büyük bir büyü gerekir. Eğer yaşayan bir insanın hafızasını silmek için kara büyü kullanılsaydı, bu kişinin özüne yönelik bir büyü olurdu. Ancak ruh gittiğinde ve bir bedende STOP düğmesine basıldığında, sihrin bedendeki her bir hücreyi değiştirmesi gerekir. O sırada

Kingly'nin ölümünden bir ya da iki dakika sonra. Eğer biri böyle bir büyü yapmış olsaydı, bunu hissederdim. Cesedi götürdüklerini gördüm, teorik olarak doğrudan buraya, yani Kingly'ye bir büyü yapıldıysa, bu taşıma sırasında olmuş olmalı. Ama hayaletin anlattıkları gölgeyle uyuşuyor, bu da gölgeye ölümden sonra müdahale edilmediğini garanti ediyor."

"James Kingly de bu planın içinde olabilir," dedi Tamara ve ben bunun mümkün olduğunu kabul etmek zorunda kalsam da, pek olası görünmüyordu. "Ya da hafıza silme işlemi Kingly binadan düşerken aktif hale getirilmiş olabilir. Bu da gölge ve hayaletin aynı hafızaya sahip olmasını açıklar, değil mi?"

Öyle oldu. Ama hafıza silme kötü bir büyüdür ve olay yerindeyken bunu kesinlikle hissederdim. Elbette, hassas biri olabilirdim ama yanılmaz olmaktan çok uzaktım. Ayrıca Ölüm'ün varlığı dikkatimi dağıtmıştı.

Yine de, her ne olduysa, bu dava kesinlikle basit bir intihardan daha karmaşıktı. Ve Nina Kingly'ye katılmaya başlamıştım - cinayete çok benziyordu.

Bölüm 7

İkinci fincan kahvemın sonunda görme yeteneğim fena sayılmayacak bir düzeye gelmişti ve Tamara'ya hafta içinde gelinlik alışverişinde yardım edeceğime söz verdikten sonra vedalaştık. Sonra asansöre binerek Merkez Karakolu'na bir kat çıktım, güvenlikten tekrar geçtim ve en sevdiğim cinayet masası dedektifinin ofisine gittim.

"John, meşgul müsün?" Hafif aralık kapısını çalarken sordum. Sonra ben

kafamı içeri uzattım.

John Matthews, yayılan kel noktası ve yakın zamana kadar kırmızı olan bıyığıyla ayı boyunda bir adam, masasından başını kaldırdı. "Alex, kızım, burada ne yapıyorsun?" diye sordu masasındaki kâğıtları aceleyle büyük bir dosya klasörüne tikiştirirken.

Bunu bir davet olarak kabul ettim ve içeri girdim. "Bayan Kingly beni işe aldı-"

Ben cümlemi tamamlayamadan John kaba bir ses çıkardı. "O kadın. Kocasının kefaletle serbest bırakılmasını bir türlü kabullenemiyor."

Vay canına, müvekkilim buralarda kesinlikle bir etki bırakmıştı. Ondan daha çok hoşlandığımdan değil, ama aşırı fikirli

bir baĝnaz olması

yanlıştı.

"Aslında bence o haklı John." O

harrumphed altında onun Nefes
al.

"Evet, Jenson olay yerine ilk gelen
memura bir rapor verdiğinizi söyledi.

Said sen iddia etti için
adamın hayaletiyle konuştum ve
o atlamadığını söyledi. Alex, her ne kadar
o kadın gerçeklerle yüzleşmek istemese
de, intihar vakası kaya gibi sağlam." "İşin
içinde büyü yoksa tabii," dedim
sandalyelerden birine kayarak.
masasının önünde.

John başını salladı ve masasının
çekmecesini açtı. Bir dosya çıkardı ve
bana uzattı. "James Kingly'nin atladığı
gün, OMIH bir binayı gözetliyordu.

gri büyü için rapor edilen bir iş. Müfettiş Kingly'nin parmaklıkların üzerinden tırmandığını görünce birkaç fotoğraf çekti. Kingly yalnızdı. Kimse onu atlamaya zorlamadı ve ben bile zorlama büyülerinin hayatta kalma isteğinin üstesinden gelemeyeceğini biliyorum."

"O bile" çünkü John sadece bir norm değildi, o bir hiçti - herhangi bir büyü yeteneğinden tamamen yoksundu.

Mükemmel. Hangi işin izlendiğine dair oldukça iyi bir fikrim vardı. İhbar ettiğim lanet çöpçatan. *Dedikleri gibi, hiçbir iyilik cezasız kalmaz.*

İnce dosyayı açtım. Yanıt veren memurun notlarından biraz daha fazlasını içeriyordu,

Otopsi raporunun bir özeti ve her biri iskelet gibi zayıf bir adamı gösteren iki resim. Birinde korkulukların yarısına kadar gelmişti. Diğerinde ise havadaydı ve yukarı doğru atladığı için kesinlikle itilmemişti. Fotoğrafları geri verdim ve dosyayı John'a geri uzattım. İtiraf etmeliydim ki oldukça lanetliydiler. Ama yine de şüphelerim vardı. Sadece gölgenin kayıp anıları yüzünden değil. Kilo kaybı ve Kingly'lerin onun hasta olduğundan bahsetmemiş olması beni rahatsız ediyordu.

"Nasıl yapıldığını henüz bilmiyorum ama parçalar birbirini tutmuyor," dedim ve ona gölge ile hayaletin anılarından üç gün kaybettiklerini anlattım,

Tamara'nın otopside bulduğu anormallik hakkında ve Tamara ile benim ortaya attığımız teoriler hakkında. Hiçbirinin tatmin edici bir cevabı yoktu. "En azından araştırmaya değeri, değil mi?"

John elini bitkin görünen yüzünde gezdirdi. "Alex, üçlü bir cinayetle ilgili narkotikle ortak bir görev gücü yönetiyorum. Sırf bir gölge hafıza kaybı yaşıyor diye bir intiharı araştırarak vaktim yok."

"Ama intihar olduğunu sanmıyorum."

"İntihar olmadığına dair bir kanıtınız yok.
ya da."

Kaşlarımı çattım ama başımı sallamak zorunda kaldım. Eğer gölge onun öldürüldüğünü söyleseydi, bir dava

açılırdı, ama gölge ne olduğunu bilmiyordu.

sadece suyu bulandırdı. İntiharı işaret eden fiziksel ve görgü tanığı kanıtlarıyla birlikte, James Kingly'nin baba olmaktan korkup birkaç günlüğüne şehre inmediğini, sonra da suçluluk duygusuyla birilerine hafızasını sildirmediğini kesin olarak kanıtlayabilecek hiçbir şey yoktu elimde. *Ama büyü ne zaman yapılmış olabilirdi? Ve nasıl?* Düşerken içtiği bir iksir ya da zaman ayarlı bir şey olabilir miydi? John haklıydı, şüpheli olsa da hiçbir şey kanıtlayamazdım.

Dudaklarımı büzdüm ve John'un masasındaki büyük dosyaya baktım. "Eğer üçlünüze bakarsam -ücret almadan-

en azından Kingly davasını yeniden açar mısınız?"

John başını çevirdi, gözleri masasındaki çoğunlukla boş olan kalemlige sabitlenmişti. "Alex, yardım etmek istemediğimden ya da geçmişte departman için yaptıklarını takdir etmediğimden değil - Tanrı biliyor ya, sen olmasan asla yapamayacağımız bazı davaları kapattık, ama şu anki davama seni dahil edemem."

Bir an için ona göz kırptım. John'la üniversitedeki ilk yılımda tesadüfen tanışmıştım. Beni bir mezarlıkta bir gölge ile sohbet ederken görmüş ve cinayet kurbanlarıyla da konuşup konuşamayacağımı sormuştu. Beni danışman olarak kayıtlara geçirmek için bazı bürokratik engelleri aşmıştı ve o

zamandan bu yana geçen yıllar boyunca
bir kez olsun teklifimi reddetmemiști.

Özellikle de ücretimden feragat edersem. Ve üçlü bir cinayet? Bu büyük bir şey. Neden böyle bir şey yapsın ki?

Gözleri bir an için bana kaydı ve zımbasını düzeltmek için öne doğru eğildi. "Kişisel bir şey değil Alex," dedi, artık neredeyse bembeyaz olan bıyığı kaşlarını çatarken aşağı doğru çekiştiriyordu. "Bölümde tam olarak istenmeyen bir kişi değilsin ve seni kendi kızım gibi gördüğümü biliyorsun, ancak benim görev yaptığım süre boyunca gördüğümüz en büyük cinayet davalarından ikisine boğazına kadar batmış durumdasın. Onlar benim davalarımı ve tüm detayları bile bilmiyorum.

ve soruşturmayı durdurmak için. Bizzat valinin ağzını kapatma emri. Buradaki herkesin bildiği tek şey, çok kötü görünen iki ritüel sahnesinin ortasında bulunduğunuz. Bu durum sizi rütbelilere pek de sevdirmemiştir."

"Yani artık NCPD'nin avukatı olmadığımı mı söylüyorsunuz?"

Klasör yığınınını düzeltti, zımbanın yanına itti ve bilinçli ya da bilinçsiz olarak aramıza ofis malzemelerinden bir duvar ördüğünü fark ettim. "Bize sadece son çare olarak size danışmamız söylendi. Üçlü cinayete bir tanığımız var, eğer aldığı uyuşturucudan kurtulursa. Ve hala fiziksel kanıtlar var.

süreç." Büyüyen malzeme sırasına bir kahve fincanı ekledi. "Ve durumunuzu daha da karmaşık hale getirmek için, Holliday davasının ilk temyiz turu az önce mahkemeye çıktı. Eğer gölgenin ifadesini iptal ederlerse, gölgelerin sağladığı kanıtlardan elde edilen tüm kanıtlar ya da çıkarılan arama emirleri sorgulanabilir."

Sırtımı dikleştirmeye ve çenemi kaldırmaya zorladım, çünkü diğer tek seçenek John'un sandalyesinde sefil bir yığın halinde yığılmaktı. Mezara temas ettiğim için hâlâ üşüyordum ama bu, gözlerimin arkasında gözyaşlarına dönüşme tehdidiyle yanan bir sıcaklık oluşmasını engellemedi. İki ay önce mezarın gölgesini

Amanda Holliday. Beş yaşındaki çocuğun gölgesi, kurbanın kendi cinayet davasında tanık olarak kullanılan ilk gölge oldu. Suçlu kararı almıştık ve temyize gideceğini biliyordum ama bunun bana daha az değil daha çok iş getireceğini düşünmüştüm. Mühürlü davalara gelince, onlara karışmak istemediğimden emindim ve bu karışmanın bedelini zaten ödemiş miydim?

John beni bir dava için çağırmayalı birkaç hafta olmuştu ama bu bazen oluyordu. İyi bir polis işi için kestirme bir yol değildim, özellikle de departmanın zaten aşırı yüklü olan bütçesi benim ücretimi ödemek zorunda olduğu için. Bazen bir dava duvara toslayıp John beni

aramadan önce bir ya da iki ay geçiyordu.
Bunu da düşünmüştüm.

Belki de iyileştiğimi duymuş ve iyileşmem için bana zaman tanıyordu.

Polisteki konumumun tehlikeye girdiği hiç aklıma gelmemişti.

John'a başımı sallayarak sandalyeden kalktım ve "Sanırım buraya kadarmış. Ben yolunuzdan çekileyim." Sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıya doğru yürüdüm.

John adımı seslendiğinde ağır ofis kapısı arkamdan kapanmak üzereydi. Durdum, yüzümü nötr tutmaya çalışarak döndüm ve başımı tekrar içeri soktum. "Evet?"

John sandalyesine çökmüş, dünyada en çok ihtiyaç duyduğu şeye benziyordu

en azından iyi bir gece uykusuydu - ki uzun zamandır uyumamış gibi görünüyordu. Sesimi duyunca başını kaldırdı ve sonunda gözlerimle buluştu. "Salı akşam yemeğine gelmeyeli uzun zaman oldu, ben de birkaç tanesini kaçırdım ama Maria'ya bu hafta geleceğime söz verdim. Neden bize katılmıyorsun? İntihar davanla ilgili bulduklarını getirebilirsin. Yemek masasında davaları tartışırsak Maria bizi öldürür ama güzel bir şişe viskim var. Kırıp açabilir ve elindekilere bakabiliriz."

Orada bir dakika durup yüzündeki yorgun çizgileri inceledim ve son birkaç ayda ne kadar yaşlandığını bir kez daha fark ettim. Uzun bir süre sonra

başını salladı ve teklif ettiği sözlü zeytin dalını kabul etti. "Bu hoşuma gider."

John gülümsedi ve bıyıkları seğirdi. "Güzel. Her şey hazır o zaman. Ama Alex," dedi gülümsemesi kayarak. "Önce ara. Karıma ne söz vermiş olursam olayım, yeni bir gelişme olursa devamdan kopamayabilirim."

Başımı salladım ve el sallayarak veda ettim. Sonra Merkez Karakol'dan ayrılırken işten çıkarılmamın üzüntüsünü biraz daha az hissediyordum.

Kaldırıma ulaşır ulaşmaz Holly'yi aradım. Merkez Karakolu çok amaçlı bir binaydı. Bodrum katındaki morg ve lobi katındaki merkezi polis karakolunun yanı sıra

Binanın ikinci katında suç laboratuvarı, birkaç katında da bölge savcısı ve personeline ayrılmış bir süit de dâhil olmak üzere ofisler bulunuyordu. Savcı yardımcısı olarak Holly ya burada ya da birkaç blok ötedeki adliyede olacaktı. Gözlerimin açılmasını beklerken ve John'la konuşurken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım ve eğer saat altıya kadar Tongues for the Dead'e dönmek istiyorsam otobüse binmek artık bir seçenek değildi. Bu da bir taksiye binmek -şehir merkezinin ortasından Quarter'a ucuz bir yolculuk değildi- ya da hâlâ buralardaysa Holly'ye binmek anlamına geliyordu. İşten nadiren zamanında ayrılırdı, bu yüzden taksiyi atlama şansımın yüksek olduğuna dair kumar oynadım.

Telefon aldı. Ve aldı.

Bu Holly'nin akşam yemeğine zamanında yetiştiği gün olacaktı.

Holly sonunda cevap verdiğinde sesli mesajını alacağımı kabullenmiştim. "Geç kalmadım. Daha alacakaranlık bile olmadı. Gün batımı da altı kırktan önce değil, baktım."

Ya da değil.

"Endişelenmeyin, geç kalmadınız." *Henüz.* Ama sesime sahte bir neşe katarken bu son cümleyi kendime sakladım. Bu son zamanlarda sıkça yaptığım bir şeydi. Holly her zaman gergin biriydi, ama Faerie'ye yaptığı talihsiz yolculuktan ve ardından onların yiyeceklerine olan bağımlılığından sonra iyice dengesizleşmişti.

Ruh halleri tahmin edilemezdi. Bana karşı pazarlık kozu olarak kullanılmak üzere kaçırıldığı için kendimi sorumlu hissediyordum.

Bunu itiraf etmemişti ama sanırım bazen bir parçası beni de suçluyordu.

Bu yüzden hem suçluluk duygusu hem de yedi yıllık bir arkadaşlığı kurtarma umuduyla onun kötü günlerini atlattım. Kolay kolay arkadaş edinmezdim, gerçi onları kaybetmeye çalışarak çok iyi bir iş çıkarıyordum.

Gülümsedim çünkü insanların telefonda gülümsemeyi duyabildiğini hep duymuşumdur. "Aslında hâlâ işte olmana sevindim. Merkez Karakol'dayım ve seninle bir yere gidebileceğimi umuyordum."

"Oh," dedi, ses tonundaki keskinlik azalmıştı. "Alex, öyle demek istemedim-"

"Biliyorum," dedim, özür dileme ihtimaline karşı sözünü kestim. Caleb'den benden daha uzun süredir ev kiraliyordu ve o da bir fae olduğu ve evin kurallarından biri özür dilememek olduğu için genellikle hatırlıyordu. Ama benim fae olmam -ya da onların demir zaafından muzdarip olup borç isteyebilecek kadar hepimiz için yeniydi. "Ee, ben de binebilir miyim?"

"Evet, tabii ki." Arka planda kâğıtlar hışırdadı. "Bırak da üzerinde çalıştığım şeyi bitireyim ve toparlanayım. On beş dakika içinde aşağıda olurum" - durakladı- "on beş dakika?"

Bu benim işime yaradı. Vedalaştık ve telefonu kapattık.

Öldürecek zamanım olduğu için çantamdan Bayan Kingly'nin iletişim bilgilerini çıkardım. Bu arama telesekretere düşmüştü, bu da içimi rahatlatmıştı. Beni ayrıntılar için sıkıştırmadan önce davayı düşünmek için daha fazla zaman istedim. Herhangi bir teori üretmeden, öğrendiklerimin kısa bir dökümünü içeren bir mesaj bıraktım - zaten büyüden nefret ediyordu. Bu dava ilginç bir bulmaca sunuyordu ve tam da yeni Tongues for the Dead'in üstesinden gelebileceği türden bir soruşturmaydı. Şimdi tek yapmam gereken Bayan Kingly'yi beni tutmaya ve kocasının sözde intiharındaki şüpheli durumları ve anormallikleri araştırmaya ikna etmektir.

Polisin hâlâ bir cinayet davası açmayı reddettiğini, ancak adli tabibin Kingly sabah alınmadan önce cesedi tekrar incelemeyi planladığını bildirdim - ya da en azından Tamara öyle yapacağını söylemişti. O da benim kadar meraklıydı. Bayan Kingly'ye bulgularımın ayrıntılarını yüz yüze görüşmek üzere randevu almasını önererek mesajı tamamladım. Ona asıl konuşmak istediğim kişinin kocası olduğunu söylemedim - hala onu takip ettiğini tahmin ettiğim kocası. Ayrıca ayinin kaydından da bahsetmemiştim. Tamara ben ayrılmadan önce bana bir kopyasını e-posta ile gönderdi ve söz verdiğim gibi Bayan Kingly için ses kaydını çıkarmayı planlıyordum, ama sadece ısrar ederse

duymak. Bu kayıttan kocasının yaptığı son şeylerden birinin ona yalan söylemek olduğu dışında öğrenebileceği hiçbir şey yoktu. Kadından pek hoşlanmıyor olabilirim ama elimden gelse bu acıyı ona yaşatmazdım.

Aramam tamamlandığında ve Holly'den hâlâ bir iz olmadığına, Merkez Karakolu'nu çevreleyen yeşil alandaki banklardan birine oturdum. Gözlerimi kapatarak, geçen ay inşa ettiğim zihinsel kalkanı mükemmelleştirmeye odaklanmaya çalıştım. Ancak yeni zihinsel kalkanlar inşa etmek konsantrasyon gerektiriyordu ve benimki kırılmıştı, düşüncelerim davama geri dönüyordu.

Kayıp olduğu zamana dair hiçbir şey

hatırlamayan gölge

hatırlamayan gölge

beni rahatsız etti. Daha önce hafıza değiştirme büyülerine maruz kalmış bir ya da iki kişiye yetiştirmiştim ve her zaman orijinal hafızanın parçaları geride kalmıştı. Ama bu olayda öyle değildi. Sanki ruh üç gün boyunca duraklamış gibiydi.

Ama bu nasıl mümkün olabilir?

Bilebilecek tek bir kişi tanıyordum. Ölüm. Ama benden kaçmasa bile, bana söyleyememe ihtimali çok yüksekti. Koleksiyoncuların oldukça katı bir gizlilik kuralları vardı. Ama yine de bu konuyu onunla konuşmak, en azından beni doğru yöne yönlendirip yönlendiremeyeceğini görmek isterdim.

"Orada mısın?" Fısıldadım. "Orada mısın?"

Hafif bir esinti kelimeleri alıp götürdü ama kot pantolonlu bir koleksiyoncu görünmedi. Gelmesini beklediğimden değil.

İçimi çektim. Yoğun bakım ünitesi gibi yüksek riskli bir alana gidip birinin ölmesini ve Ölüm'ün de buna cevap verecek bir tahsildar olmasını ummadığım sürece onu nasıl bulacağımı bilmiyordum. O beni hep bulurdu, bilinmeyen yerlerden gelir ve aynı şekilde giderdi.

Bunu kendi başıma çözmem gerekecek. Peki hafıza silme olayıyla intihar arasında nasıl bir bağlantı vardı?

Bağlantılı olmalıydılar, aksi takdirde zamanlama çok uygun olurdu. Ama neden? Ve nasıl? Ve en önemlisi, James

masum bir kurban mıydı?

Ne tür bir büyüyle uğraşıyordum?

Bölüm 8

"Bütün bunlar da ne?" Holly masanın üzerine bir yığın kitap ve dergi bırakırken Rianna sordu.

Holly'nin dudakları bükülürken burnu tiksintiyle kıvrıldı. "Bir dava için araştırma."

Rianna bir kâseyi dudaklarına götürüp arpa çorbasına benzeyen şeyi yudumlarken yığına baktı. Holly'nin "on beş dakikası" bir saate dönüşmüştü. Rianna'ya biz olmadan yola devam etmesini söylemiştim ve iyi ki de öyle yapmışım. Güneş alçalıyordu

Holly ve ben Nekros'un tek fae barı olan Eternal Bloom'a girdiğimizde ufuk çizgisinin altındaydı.

Ben her zaman barın arka tarafında oturmakta ısrar ederdim ve Rianna bizim normal masamızı tutmuştu. Duvara dayalı sandalyeye oturmak için hareket ettiğimde, Desmond yerdeki çorba kâsesini yalayıp yuttuğu yerden başını kaldırdı. Kulağa kahkaha gibi gelen bir huff attı ve neredeyse her gün ziyaret ettiğim bir aydan sonra bile hâlâ odayı izlememe izin veren sandalyeyi seçtiğim için eğlendiğini belli eden kırmızı gözlerle bana baktı.

"Hey, eğer benimle dalga geçmek istiyorsan, dik dur ve söyle," dedim barghest'e.

Köpek gibi yüz hatlarındaki eğlence

düşmanlığa dönüştü ve dudağını kıvrıarak sarı köpek dişlerini ortaya çıkardı. Bir keresinde geri çekilebilirdim ama ses çıkarmadı, bu da Rianna'nın bilmesini istemediği anlamına geliyordu. Bu yüzden bana saldırması pek olası değildi. Barghest'e doğru başımı salladım. İnsansı bir formu vardı. Bunu Kabuslar Diyarı'nda yakalandığımda gördüğüm için biliyordum. Ama onu ne zaman Rianna'yla görsem -ki Rianna'yı Desmond olmadan hiç görmedim- büyük siyah bir köpek şeklindeydi. Birkaç hafta önce neden hep tek bir formda kaldığını sormaya başlamıştım ama tüylü siyah köpek beni kış üstü yere sermişti. Bir daha sormayı denemedim - gerçi

o bana sataştığında benim de ona sataşmamı engellemedi.

Köşedeki koltuğumdan odayı taradım, barghest'in eğlencesinin pek de uygunsuz olmadığının tamamen farkındaydım. Bu noktada, odayı paranoyadan çok alışkanlıktan dolayı inceliyordum. Bloom hiçbir zaman en sevdiğim ya da kendimi özellikle güvende hissettiğim bir yer olmadı ama aşinalık kabullenmeyi doğurur. İlk birkaç ziyaretim panik skalamda bir mayın tarlasında gözlerim bağlı koşmakla aynı sırada yer alırken, şimdi Bloom'da geçirdiğimiz zamanı daha çok gece vakti kötü bir mahallede yürümekle aynı aralıkta değerlendiriyorum. Dikkatli olmak akıllıcaydı ama korkmak için bir neden yoktu. Nelerden kaçınmam gerektiğini

biliyordum:

Sonsuz dansı çalan kemancı, kış avlusunun kapısını gizleyen döşeme tahtalarının arasından büyüyen devasa ağaç -ki Kış Kraliçesi'nden kaçmıyorsanız, ki ben kaçıyordum- ve bara adını veren ve çok yakından incelendiğinde büyüleyici bir etkiye sahip olan ağacın amarantin çiçekleri.

Diğerlerine gelince? Güneşin ya da ayın devasa ağacın dalları üzerindeki rastgele hareketlerini zar zor fark ediyordum ve hatta troller, dryadlar, goblinler, faunlar ve her boyut ve renkteki diğer tüm gösterişsiz fae'ler bile tanıdık gelmeye başlamıştı. Birçoğuyla konuşmamıştım ama çoğu buralıydı.

Bara düzenli olarak uğrayan bağımsızlar, bu yüzden odaya göz gezdirdiğimde birçok fae'yi tanıdım. Ara sıra bir şekil değiştiren ya da hala cazibeye bürünmüş bir fae görüyordum ama gerçekte Rianna, Holly ve ben bu kalabalıktaki tuhaf kişilerdik.

Diğer müşteriler de bize öyle davrandılar.

Farkına varmam birkaç haftamı almıştı ama yabancılar ya da saray fae'leri odaya girdiğinde barın rezonansı hafifçe değişiyordu. Peki ya bir Fae Araştırma Bürosu ajanı gelirse? Değişiklik sadece küçük değildi. Elbette, insanlar FIB'nin Fae dünyasında polislik yapmak ve düzeni sağlamakla görevli ulusal bir örgüt olduğunu düşünürken

Nüfus, gerçekte her şube o bölgede hangi mahkeme hüküm sürüyorsa onun için çalışıyordu. Bu da FIB'nin yerel birimini Kış Kraliçesi'nin uygulayıcıları yapıyordu. Ve Nekros'taki bağımsızların ona güvenmemek için her türlü nedene sahip olduğunu ilk elden biliyordum.

Odayı hızlıca taradığımda, Holly'nin ve benim girişimizden kaynaklanan hafif rahatsızlığın dışında, barın atmosferinin rahat ve neşeli olduğunu gördüm. *Güzeldi.* Holly taşıdığı çantadan kâğıtları çıkarırken masaya döndüm. Onlardan, kitap yığınınından daha memnun görünmüyordu.

"Davalara hazırlanmaktan hoşlandığını sanıyordum," dedim. Eskiden kesinlikle

Göreve şevkle saldırın.

Sandalyesine çöktü ve öne doğru yığıldı. "Evet, öyle. *Benim* davam olduğunda. Yine ikinci sandalyede oturuyorum, hem de kıdemsiz bir savcının yanında." Avuç içlerini gözlerine bastırdı, parmakları düz kızıl saçlarının arasına girdi ve yüzünün etrafında öne doğru düşmesini sağladı. "Savcının gözüne tekrar girmem *gerekiyor.*"

Ne diyeceğimi bilemedim. Holly kalp şeklinde yüzü ve peri yüz hatlarıyla korkutucu görünmeyebilirdi ama bir mahkeme salonuna hükmedebilir ve jüriyi harekete geçirebilirdi. Duruşmalarda kendini çok iyi ifade ediyordu ve yeteneği fark edilmemiş

değildi. Kariyeri hızla ilerliyordu.
Geçtiğimiz yıl boyunca savcı ona

iyi, kariyer yapan davalar. Hatta Holliday davasında Holly'yi ikinci başkan yapmıştı ve yüksek mahkemenin kararı ne olursa olsun, bu dava tarihe geçecekti ve Holly'nin adı da bu davaya bağlıydı.

Sonra Faerie'ye bağlandı ve geçen ay kariyeri için felaket oldu. Sadece yemek de değildi.

Lanet kapılar yüzünden.

Bloom'un VIP bölümünü ilk kez ziyaret ettiğimde, kapının her iki tarafındaki defteri imzalayıp tekrar çıkış yapmanın önemini fark etmemiştim. Bu bir hataydı. Bedelini, üç günümü kaybederek ödediğim bir hata.

Bloom'da sadece bir ya da iki saat geçerken ölümlüler diyarı.

Artık her ziyaretimizde defterleri titizlikle imzalıyorduk, ancak kapılar hala tahmin edilemezdi. İçeride ne kadar zaman geirdiğimize bakılmaksızın genellikle girdikten sadece birkaç dakika sonra çıkıyorduk. Bazen Bloom'da geçen süre ölümlüler lemindeki sreye nispeten eşit oluyordu - zaman nadiren düzgün bir şekilde sıralandığında saatler mümkün olmadığından tam olarak ne kadar yakın olduklarını bilmek imkânsızdı. Fazladan saat kazanmak harikaydı ve eşit zaman adil bir şeydi, ancak birkaç kez ölümlüler alemindeki zaman hızlanmış ve iek'tekinden çok daha hızlı geçmişti.

Bloom.

Geçen hafta Tamara ile akşam yemeğini kaçırmamızın asıl nedeni buydu. Saat altıda Bloom'a girdik, içeride yaklaşık kırk beş dakika geçirdik ve dışarı çıktığımızda saati gece yarısı bulduk. En azından aynı gündü. Bu ilk kez de olmuyordu. Bir hafta önce Holly sabahki bir mahkeme randevusunu kaçırmıştı - bu yüzden savcının boktan listesindeydi. Şimdi sabah duruşması olduğunda kahvaltıyı atlamasının nedeni de buydu.

İlk başta yanlış bir şey yaptığımızı düşündüm, ama hayır, lanet kapı sadece titizdi ve kimsenin bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Bloom hakkında konuşmamıza izin verilmediği

gerçeği

Faerie'ye açılan kapıyı gizlemenin bir faydası olmadı, çünkü bu Holly'nin bahaneler bulmak için çırpındığı anlamına geliyordu. Keşke ona bir çözüm, hatta bir öneri sunabilseydim ama elimde hiçbir şey yoktu. Faerie'yle olan kendi sorunlarımla bile zar zor başa çıkıyordum.

Bir faun yiyecek dolu bir tepsiyi masamıza taşıırken yaklaşan toynakların hafif tıkırtısı duyuldu. Önce masanın ortasına bir tabak yerleştirdi. Kızarmış kuzu eti, baharatlar ve biberiye kokusu yayılıyor, ağzımı sulandırıyor. Faun daha sonra buharda pişirilmiş kuşkonmaz saplarını ve ardından bir yığın yapışkan çörek koydu. Tabakları dağıtmaya başladığında, eldivenli elimi kaldırıp benimkini sallamamak için tüm irademi

kullandım. Rianna eliyle sahiplendi

"Desmond için" dedi ve barghest'e bir jest yaptı. Sunucu, öyle ya da böyle umurunda değilmış gibi omuz silkmekle yetindi. Birkaç uzun, mumlu deri fiçıyı masaya koydu ve bir sürahi yerleştirdi. Sonra tek kelime etmeden arkasını döndü ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

"Peki bu gecenin yalanı ne?" Holly ellerini bırakıp masanın üzerine serilmiş küçük ziyafete bakarak sordu. Ben bir ısırık almamak için kendimi zor tutarken, Holly kalın bir kuzu dilimi aldı ve sanki çok yumuşak görünen et terli bir çorap ya da ölü bir fareymiş gibi iki parmağının arasında sallandırdı.

İçimi çektim. Yarısını kaybettikten sonra

İki hafta önceki sabah -ve Holly patronunun saygısını kaybetmişti- yasadışı olsun ya da olmasın, Bloom'dan gizlice Peri yemeği çıkarmaya karar vermişti. Elbette çok fazla değil, sadece bazı seçenekleri olacak, gecenin bir yarısı atıştırabilecek ve belki arada bir öğle yemeğini işte yiyecek kadar. Dışarıya gizlice yiyecek çıkarmak birçok kez tartıştığımız bir fikirdi ama Caleb bu öneriyi bile şiddetle veto etmişti.

Ama Holly'nin rütbesinin düşürüldüğü gece Caleb orada değildi. Yıkılmış ve çaresizdi, ben de yiyecekleri kaçırmamasına yardım ettim.

Kimsenin ikimize de peri yemeği hakkında söylemediği şey mi? Yasadışı olmasının ötesinde, tabu olmasının nedeni

ölümlüler alemine götürebilir mi? Çünkü Peri yemekleri sadece Peri'nin *içinde* gerçektir.

Ölümlüler diyarına adımımızı attığımız anda kızarmış tavuk ve yarım düzine tatlı ekmek mantarlara dönüştü. Ve bu yeterince kötü değilmiş gibi, neredeyse anında kızardılar ve pörsüyerek yumuşacık, kötü kokulu mantarlara dönüştüler.

Ondan sonra Holly peri yemeklerine tövbe etti. Tamamen. Büyülü mantarları yemektense açlıktan ölmeyi tercih edeceğini söylemişti. Ve bunu çok iyi denedi. Caleb sonunda onu yemek yemesi gerektiğine ikna edene kadar dört gün boyunca sudan başka bir şey içmedi. Şimdi

Bunu isteksizce yaptı, sanki sunucunun önüne koyduğu lezzetli görünen yemek ne olursa olsun o mantarları görüyormuş gibi.

Holly bana baktı. "En azından bir bakar mısın?"

"Bakmak "tan kastı da "Görmek "ti, yani cazibe yoluyla. Eldivenli parmağımı dudaklarıma bastırdım. Neredeyse her sihrin içini görebildiğim ve hatta kırabildiğim bilinen bir gerçek değildi. Folklor, fae'lerin büyüyü delebilenlerin gözlerini çıkardığına dair hikâyelerle doluydu. Artık bir fae *olduğum* için bunun daha az sorun olduğunu varsayıyordum ama riske girmeyi sevmiyordum.

Bakmayacağımdan değil. Sadece biraz

daha sağduyulu olmanızı takdir
ediyorum. I

sarmaşıklardan oluşan kalkanımı kırdı ve aynı anda oluşturmakta olduğum yeni opak baloncuğu kaldırdı. Caleb'in açıklayabildiği kadarıyla, Çiçeklenme Faerie'nin bir cebiydi ama tam olarak Faerie'nin bir parçası değildi. Daha çok iki âlem arasındaki kapılar için bir geçiş bölgesiydi. Bununla birlikte, hala daha Faerie'den çok Faerie'ye aitti, ancak sadece ölümlüler aleminde var olan küçük miktarlarda düzlemler, ölümler diyarından ince bir tabaka ve Aetheric düzlemden birkaç parça gibi cebe karıştı - bunların hiçbiri Faerie'de tam olarak mevcut değildi. Bu yüzden odaya ruhsal düzeyde baktığımda görüşümü sadece grinin en küçük patinası dolduruyordu ve Fae'nin inşa ettiği

masa ve sandalyeler zarar görmeden bütün olarak kaldı.

Ama bunu her zaman ilginç bulmuş olsam da, dünyaya ruhum aracılığıyla bakmamın nedeni bu değildi. Planeweaving yeteneğimden mi yoksa içimdeki fae ortaya çıktıkça büyüye karşı duyarlılığımın doğal olarak artmasından mı emin değildim, ama zihnimi açtığımda büyü ve sihirleri görebiliyordum ve aynı zamanda büyüünün altındaki gerçeği görebiliyordum. Göremediğim şey, gerçekliğin gerçek olarak kabul ettiği ve bu yüzden sadece inandırıcı değil, aynı zamanda gerçek olan cazibeydi.

Yemeğin cazibe olarak başladığından hiç şüphem yoktu, ama Faerie onu tamamen benimsemişti ve masaya

yayılan ziyafet gerçektir - öyle olmasa bile

hep öyleydi.

"Tam olarak görüldüğü gibi," dedim kalkanlarımı kapatarak.

Holly başıyla onayladı ama derin bir nefes alıp yapışkan çöreklerden birini almadan önce bir süre daha tabağına baktı. Sanki gerçekten görüldüğü gibi olduğundan emin olmak istercesine kenarını ısırdı.

Holly'yi yemek yemeye ikna etmeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki, müşteriler kadehleri ve fiçileri kaldırarak şakalaşmak yerine başlarını eğip mırıldanarak birbirlerine yaklaştıkça odadaki gürültünün azaldığını fark etmemiştim. Yani, Desmond bacağını mincıklayana kadar fark etmemiştim, sessiz ama

tehditkâr hırıltısı boğazından kaçıyor.

Sonra fark ettim. Hem de çok. Odanın havası korkuya dönüşmemişti, bu da değişime neden olanın bir FIB ajanı olmadığı anlamına geliyordu, ama kesinlikle temkinliydi.

Rahatsızlığa neden olan adamı fark etmekte zorlanmadım. Barda dolaşırken soluk teninin altında bir yerlerden yayılan ruhani ışıltıda saçları kristal gibi parılıyordu. Yanından geçtiği herkesin kendisinden aşağı olduğunu ya da belki de eğlenmek için orada bulunduğunu düşünen birinin havasıyla hareket ediyordu. Müşteriler onunla göz göze gelmese de, birçoğu o geçtikten sonra başını kaldırıp büyüleyici bir şekilde bakan Sleagh Maith'e baktı

cazibesi olmadan da güzeldi. Ama ne kadar iyi göründüğünü çok iyi biliyordu, bu da bence onu daha az çekici kılıyordu. Benim onun kim olduğunu bilmem de öyle.

Ryese. Kış Kraliçesi'nin yeğeni.

Beni fark etmemesini umarak başımı eğdim ama artık çok geçti. Doğruca masamıza doğru yürüdü.

"Günaydın Lexi," dedi, Kış Kraliçesi'nin Alex'in fazla erkeksi olduğuna karar verdikten sonra bana taktığı iğrenç lakabı kullanarak.

"Akşam oldu, Reeses." Evet, tamam, sırf nefret ettiğim bir lakap kullandı diye adını bilerek yanlış telaffuz etmek

çocukçaydı. Dava et beni.

Ryese barın çatısının olması gereken yerdeki dalların oluşturduğu gölgeye baktı. Parlak yaprakların arasından süzülen yeterli ışık, bara girdiğimizde ölümlüler âleminde alacakaranlık çökmüş olmasına rağmen, Bloom'da güneşin gökyüzünün doğu kısmında olduğunu gösteriyordu. Kendimi açıklamaya zahmet etmedim.

"Size katılabilir miyim?" Ryese, Holly'nin araştırma yığınını hareket ettirerek sordu.

"Hayır," dedim aynı anda hem Holly hem de Rianna "Evet," dediler.

Ryese gülümseyerek karşımdaki koltuğa oturdu. "Senin için ne güzel bir ziyafet hazırlamışlar. Ve yine de, bir kez

daha, yemiyorsun."

Bu bir soru değildi ve yalan söyleyip aç olmadığımı da söyleyemezdim, bu yüzden onu görmezden geldim. Holly ve Rianna'nın Ryese'e sanki dünyadaki son oksijen kaynağıymış ve yaşamak için ona yakın olmaları gerekiyormuş gibi bakıyor olmaları beni daha çok endişelendiriyordu.

Kahretsin, büyülenmişler.

Üzücü kısmı mı? Bunu kasıtlı olarak yaptığından şüpheliydim. Bir ırk olarak Sleagh Maith'ler sürekli açan amaranthine çiçeklerine benziyordu: o kadar güzellerdi ki bakmaktan kendinizi alamıyordunuz ama baktıkça kendinizi daha çok kaptırıyordunuz. Belli ki ben bu özelliği miras almamıştım ama Ryese'de bu özellik vardı.

Maça.

Desmond yanımda Rianna'nın dizini dürttü. Rianna tepki vermeyince karnını dürttü, önce nazıkçe, ama bu işe yaramayınca, nefesini kesecek kadar sertçe. Rianna gözlerini kırpıştırdı, nefes nefese kaldı ve sonra nerede olduğunu unutmuş gibi etrafına bakındı. Desmond yumuşak bir inilti çıkardı ve o da tekrar gözlerini kırpıştırdı.

Nefesinin altında küfretti. Sadece bir kısmını yakalayabildim ama genel olarak Sleagh Maith'e, özel olarak da Ryese'e karşı hiç de hoş olmayan şeyler söylüyordu. Bunu kişisel olarak algılamadım. Rianna bakışlarını indirdi, önündeki yemeğe ve parıldayan fae'den olabildiğince uzağa kilitledi. Kıvrıldı

Parmaklarını Desmond'un ensesindeki saçlara geçirdi, sanki bu saçlar onu yere sağlam basmasını sağlayacakmış gibi. Sonra Ryese'i dikkatle görmezden geldi.

Fark ettiğinden değil. Bu yemeğime ilk gelişi değildi ve birden fazla kez Dönüşenleri süs eşyası olarak gördüğünü belli etmişti.

Bu adamdan hoşlanmadığım belli miydi? En iyi arkadaşlarımdan ikisini dikkatsizce kuşatmış olması onun hakkındaki düşüncelerimi iyileştirmede.

Ne yazık ki Holly'nin onu getirecek bir fae koruyucusu yoktu. Adını bir kez, iki kez, üçüncü kez söyledim. O fark etmedi. Tabii ki, daha yakındı.

Ryese'e. Karşımda oturması onu doğrudan Holly'nin yanına koyuyordu.

Fae'ye ters bir bakış attım. "Biraz sesini alçaltamaz mısın..." Elimi salladım.

"Az önce hepimi işaret ettin, sevgilim."

Sevgi sözcüğü karşısında dişlerimi sıktım çünkü ben onun "en sevdiği" değildim. Onun *hiçbir şeyi değildim*. Öyle olmaya da en ufak bir ilgim yoktu. Burada olduğundan yüzde doksan emindim çünkü onu Kış Kraliçesi göndermişti. Ne pahasına olursa olsun beni sarayına katmaya kararlıydı ve beni baştan çıkarması için yeğenini göndermesine hiç ihtimal vermiyordum. Onu bana daha önce de teklif etmişti. Geçtiğim gerçeği, diğerini neden sakladığımın sebebiydi.

yüzde 10'una sahipti. Ryese reddedilmeyi iyi karşılamazdı. Onu geri çevirdiğimde, gururu uğruna kazanılması gereken bir fetih haline gelmiş olabilirdim.

Sebebi her ne olursa olsun, başarısız olmaya mahkûmdu. Bir engerek yılanı kadar güvenilirdi ve masamıza sığmayacak kadar büyük bir egosu vardı. Ayrıca, baştan çıkarma işinde de berbattı. Bunu anlamasını ve davetsiz gelmeyi bırakmasını diledim.

"Kendini büyüle, olur mu?" Hâlâ gıcırdayan dişlerimin arasından kelimeleri zorlayarak söyledim.

"Bana daha fazla direnemeyeceğinden mi korkuyorsun?"

Güldüm, elimde değildi. "Güven bana. Bu asla bir sorun olmayacak. Ama yemeğimizi bozuyorsun."

Ryese'in güzel yüzü öfkeyle karardı. O kadar solgundu ki, dış kenarlarındaki ince mavi halka olmasa irisleri yok sanacaktım, gözleri kısıldı ve dönüp yanındaki büyülenmiş ve kendinden geçmiş Holly'ye baktı. Yanağını okşamak için elini uzattığında, Holly onun eline doğru hareket etti ve ilgisinden dolayı zevkle iç çekti.

"Yap. Dokunmayın. Dokunma. Ona dokunma."

Ryese elini bırakmadı ama bana doğru döndü. "Sevgili kalbim, dokunmak istediğim kişi o değil."

Sanırım o kelimelerin

Ama ona güldüğümde yüzünde beliren karanlık hala sesinde belirgindi, bu yüzden istediği dokunuş beni boğmakmış gibi geliyordu.

"Benim yerimdesin," dedi derin bir ses Ryese'nin arkasından ve fae dönüp arkasına baktı.

Caleb ellerini sandalyenin arkasına koydu ve daha güzel olan fae'ye baktı. Caleb tercih ettiği o tanıdık cazibeyi takınmıştı. Bu onu kum rengi saçları ve dost canlısı yüzüyle sıradan bir komşu çocuğu gibi gösteriyordu. Tipik olarak arkadaş canlısıydı ama şu anda ifadesi, zamanının çoğunu dekoratif ama güçlü koğuşlara oyarak geçirdiği mermer bloklar kadar sertti.

"Davet edildim," dedi Ryese, ses tonu kibirli bir huysuzlukla. "Ayrıca buraya ilk ben geldim, yeşil adam." Son cümleyi bir hakaret gibi söyleyerek, Caleb'in besin zincirinde kendini beğenmiş orospu çocuğundan ne kadar aşağıda olduğuna işaret etti.

"Aslında davet edilmemiştin. Sana oraya oturamayacağını söylemiştim," dedim. "Ve Caleb'in benim masamda rezervasyonu var, yani orası aslında onun sandalyesi."

Ryese bana kaşlarını çatı.

Son zamanlarda Fae'lerle ilgili her konuda hızlandırılmış bir kurs alıyordum. Kurallar, yasalar, gelenekler - Rianna ve Caleb kafama ne sokabilirlerse. Öğrenmeye ve aklımda tutmaya

alışıyordum. Ne de olsa, oyunu nasıl
oynayacağımı bilmenin tek yolu

özgürlüğümü koruyabileceğimi düşündüm. Belki de hayatta kalmamın tek yolu buydu. Anladığım kadarıyla, tüm Sleagh Maith'ler mahkemelerde asil olarak kabul ediliyordu. Oradan itibaren her mahkemenin saray mensuplarının konumunu belirlemek için kendi yöntemleri vardı ki Rianna bunu açıkladığında çoğunlukla başım ağrımişti. Yine de tüm sarayların hemfikir olduğu tek şey, bağımsız fae'lerin en altta yer aldığı, rütbelerinin dönüşenlerden -ki onlar bir mülktü- çok daha yüksek olmadığı, bu yüzden saray fae'lerinin bağımsızları ne kadar düşük gördüğü hakkında bir şeyler söylediği idi.

Faerie hiyerarşisindeki rütbem belirsizdi. Ne bağımsız ne de saray

fae'siydim. Tamamen hizalanmamış bir
fae için emsal yoktu. Aslında.

"İmkânsız" kelimesi birden fazla kez aklıma geldi. Elbette, hiçbir fae kutusuna tam olarak uymuyordum. Görünüşe göre insan olarak doğmuştum ama ya fae olmuşum ya da Kanlı Ay'da içimdeki fae uyanmıştı - bu ayrıntı hâlâ net değildi. O zamandan beri, diğer fae'ler beni Sleagh Maith olarak hissettiler, ama yine de ne kadarımın fae, ne kadarımın insan olduğunu kimse bilmiyordu. Bir saraya bağlı olarak doğmamış olmam ya da bağımsızların yeminlerine büyükbabam tarafından dahil edilmemiş olmam durumu daha da karmaşıktı. Ayrıca beni fae'den çok insan olarak görenlere de güven veriyordu.

Peki bu beni Faerie'nin hiyerarşisinde nereye koyuyordu? Caleb ve Rianna

Bunu haftalarca tartıştış. Ryese'in benden
üstün olduğu çok açıktı, bu yüzden
istediği yere oturabilirdi. Ama o sordu ve
ben hayır dedim. Rianna ve Holly evet
demişti ama sadece feykin olsam bile -fae
kanı taşıyan bir ölümlü- yine de bir şekil
değiştiren ve bir insandan daha üstündüm.
Ryese'in bu gerçekleri zihninde tarttığını
neredeyse görebiliyordum. Vardığı sonuç
ne olursa olsun, yavaşça ayağa kalktı.
Sanki kendi fikriymiş gibi rahat bir
tavırla. "Bir dahaki sefere kadar,
sevgili Lexi,"

dedi, büyük olasılıkla parmak
eklemlerimi öpmek için elime uzandı,
ancak parmakları eldivenlerimin sert
malzemesine dokunduğunda duraksadı.

Onları daha önce de görmüştü; ellerimi

sakladığım falan yoktu. Ellerim vardı.

Fae'lerin eldiven giymesinin sadece üç nedeni vardı: moda - ki kış sarayı için Tudor döneminde kalmış gibi görünüyordu, ama benim eldivenlerim açıkça kıyafetimin bir parçası değildi; ikinci neden ölümlü diyardaki fae'ler içindi, çünkü eldivenler ellerini demirden koruyordu, ama biz ölümlü diyarda değil Faerie'deydik, geriye bir fae'nin eldiven giymesinin son nedeni kalıyordu ve bu da Faerie'nin "onun kanı senin ellerinde" ifadesini çok ciddiye almasıydı. Başka bir fae öldürmüştüm ve bunu yapmak için çok iyi bir sebebim vardı, ama şimdi onun kanını taşıyordum.

Ryese'nin avuç içleri tertemizdi.

Elimi çoktan tuttuğu için

ama bana sert bir selam verdi, eliyle eldivenli parmaklarımdan fazlasına dokunmadı. Sonra doğruldu ve başka bir şey söylemeden ya da Caleb'a bakmadan dönüp dev ağaca ve kış avlusunun kapısına doğru yürüdü.

Fae ağacın gövdesinin arkasında gözden kaybolduğunda Caleb'a döndüm. "Hayatımda seni gördüğüme hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum."

Sandalyeye otururken bana attığı sert bakışlar aynı fikirde olmadığını gösteriyordu. Hem de hiç. Sonra tüm dikkati Holly'ye döndü. Ryese gittiği için yüzünde belirsiz, odaklanmamış bir ifade vardı.

Caleb uzanıp Holly'nin omzunu sıktı ve onu hafifçe sarstı. "Holly, yapabilir

misin

Beni duyuyor musun?" Gözlerini kırptırdı ama odaklanamadı. Caleb bana doğru döndü. "Bunun olmasına nasıl izin verirsin?"

"Ben... Ne?" Ona bakakaldım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ryese'i çağırıp, "*Hey, neden arkadaşımı büyülemiyorsun?*" dememiştim. Çenemin düştüğünü fark ettim, ağzım hafifçe açıktı ve dişlerim çene kemiğimde yankılanacak kadar güçlü bir şekilde çarparak çenemi kapattım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve Caleb'ın suçlayıcı bakışlarıyla karşılaştım. "Ne yapmam gerekiyordu ki? Ryese daha yeni geldi."

"O buradayken onu koruman gerekiyordu." Caleb'ın büyüğü kayıyor,

kızgın bakışlarını

Ağız mümkün olandan daha geniş bir şekilde kesilmişti ve bronz teninde yeşilimsi bir renk ortaya çıkarken gözlerine siyahlık yayılıyordu.

Yutkundum. Caleb'i daha önce de bu kadar kızgın görmüştüm ama öfkesi hiç bana yönelmemişti. Beynimin ilkel bir parçası bana geri çekilmem, önümde dönüşen canavardan uzaklaşmam gerektiğini söyledi.

Yanımda, masadan uzaklaşırken Rianna'nın sandalyesinin ayakları gıcırdadı. "Ben gidiyorum..." Faerie'ye açılan kapıyı işaret etti. "Yarın ofiste görüşürüz," diye seslendi omzunun üzerinden, Desmond'la birlikte masadan kaçarken.

Onu suçlamadım.

Ne yazık ki, beynimin o ilkel savaş ya da kaç kısmı bana ne derse desin, kaçmak bir seçenek değildi. Tekrar yutkundum ve sesimin düz, duygusuz ya da en azından korku dolu olmamasına odaklandım. "Ne yapmalıydım Caleb?" derken pek başarılı olamadım. Masanın üzerinden atlayıp onu bıçaklamalı mıydım? Yoksa Holly için bir tehdit oluşturmaması için beni kış sarayına götürmesine izin mi vermeliydim?"

"Sen-"

Ama Holly bir şeyler mırıldandığında söyleyeceği her neyse kısa kesildi, kelimeler o kadar sessizdi ki onları duyamadım. Görünüşe göre Caleb

Ya da.

"Neydi o?" diye sordu, omzunu sıkarken sesi nazikti.

Hâlâ hiçbir şeye odaklanamıyordu. "O çok güzel," dedi, ses tonu uzak ve hüzünlü. Sonra bana *doğru* döndü ama tam olarak bana *odaklanmadı*. "O seni istiyor, Alex. Bu onu mutlu edecektir. Kesinlikle bunun peşinden gitmelisin."

Son cümle tanıdığım ve barda birlikte çalıştığım Holly'ye benziyordu. Ortadaki kısım? O kadar da değil.

Rianna'nın boşalttığı koltuğa geçtim, böylece tam karşısında olacaktım. "Hey, Hol, orada mısın? Kendine gel."

Caleb yine kaşlarını çattı ama Holly

göz kırptı. Sonra tekrar kırptı. Gözleri kısıldı. "Burada başka biri yok muydu?" Hızla gözlerini kırpıştırdı ve sonra boğazının çalıştığını görebileceğim kadar sert bir şekilde yutkundu. "Al, kendimi biraz tuhaf hissediyorum."

"Bir kovaya mı ihtiyacın var, yoksa bir içkiye mi?" İşin tuhafı, arkadaşlığımız boyunca bu soruyu ilk kez sormuyordum.

"İçki. Kesinlikle bir içki." Sanki bu hareket kafasını temizlemeye yardımcı olacakmış gibi başını salladı. Sonra ilk kez Caleb'i fark eder gibi oldu; hâlâ omzunu tutuyordu ve pek de insan olmayan yüzünde endişe okunuyordu. Holly'nin başı yana eğildi, ifadesi hâlâ keskin değildi ama net olmaya daha yakındı. "Ne oldu?"

Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Caleb'a. "Ve bu garip yarı cazibe de neyin nesi?"

Omzunu bırakıp sandalyesine gömülmeden önce birkaç saniye ona baktı. Sonra kalan kuzu eti tabağının tamamını önüne çekti ve etten kalın bir parça kaptı.

"Buradayım," dedi ısırıklar arasında ve artık tamamen siyah olan gözleri bana doğru kaydı, "çünkü belirli bir FIB ajanı 'olası şüpheli davranış raporları nedeniyle' atölyemin incelenmesini istedi."

Ürperdim. Başka bir baskın mı?

"Buna bir son vermeliyiz, beni anlıyor musun Alex?"

Yine başkasının yaptıklarından beni sorumlu tutuyordu.

"Tam olarak ne yapmamı istiyorsun, Caleb?" Sesimi alçaltarak sordum. Baskınları Falin yapıyor olabilirdi ama ikimiz de emri verenin Kış Kraliçesi olduğunu ve ben onun sarayına katılmadıkça durmayacaklarını biliyorduk.

Caleb tabağı itti. "Bilmiyorum. Bir şeyler düşün. Sizi evden çıkarmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama bu dayanılmaz bir durum."

Göğsümde bir şey sıkıştı, havamı çaldı ve konuşmamı engelledi.

Holly Caleb'a bakakaldı. "Bunu kastetmiş olamazsın?"

Ona cevap vermedi.

"Caleb?" Kelimeyi sıkarak söyledim. Sesim ince çıkıyordu. Eğer beni kovduysa... Yedi yılı aşkın süredir Caleb'in evinde yaşıyordum. O ve Holly'nin ailem gibi olduklarını söyleyebilirdim ama ben ailemi sevmezdim. Arkadaşlarımı çok önemserdim. Gitmemi isterse nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ve tüm paramı Tongues for the Dead için ofis kiralamaya yatırmıştım. Acil bir daire arayışına girmem gerekirse depozito için bile param yoktu.

Caleb bana sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre kaşlarını çattı; sonra başını eğdi ve bir elini yüzünde gezdirdi. Cildindeki yeşil soldu, büyüğü kayboldu.

katılıyor. "Sadece git, Al."

Gitmek mi? Boğazım düğümlendi. Gerçekten beni kovuyor muydu?

Başını kaldırdı ve yüzümde gördüğü şey ifadesinin yumuşamasına neden oldu. "Evine, Al. Evine git."

Oh.

"Ve birkaç gün içinde şenliğe katıl. Peri'yi daha fazla görmelisin ki lanet hizanı seçebilesin ve bu çılgınlığı durdurabilesin."

Ne diyeceğimi bilemedim. Bu yüzden başımı salladım ve istediğini yapıp oradan ayrıldım.

Bölüm 9

Eve döndüğümde ne bulacağımдан emin değildim. Baskınlar giderek kötüleşiyordu. Caleb haklıydı, bu çok saçmaydı. Yine de otobüs durağında inip eve doğru yürürken Falin'in orada olacağını umuyordum. Onu göreceğimi. Ya da en azından bir parçam bunu diledi. Daha zeki olan yanımda ise hâlâ evde olmasının sadece canımı yakacağını biliyordu. Ama sanırım eve dönerken Ölüm'ü görmeyi ummaktan daha iyiydi. Bu noktada, bunun için

Birinin ölmesini dilemek.

Eve vardığımda garaj yolundaki tek araç benim arabamdı ve kapıda beni sadece bir Çin ibiği karşıladı. Bu gerçeğin beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığından nefret ediyordum. Falin'in hayatıma bir kasırga gibi girip duygularımı harekete geçirdikten sonra aynı hızla çekip gitme gibi sinir bozucu bir eğilimi vardı. Şu anda dışarıdaydı. Yine. İçimi çektim. Sahip olamadığım erkeklerin özlemini mi çekiyordum? Bu ben değildim.

"Hayatımda ihtiyacım olan tek erkek sensin, değil mi Beyaz Atlı Prens?" Altı kiloluk küçük köpeğimi kucağıma alarak söyledim. PC burnumu yaladı, kuyruğunun beyaz tüyleri sallanıyordu.

*Gördünüz mü, bende köpek sevgisi var.
Gizemli ya da ne yapacağı belli olmayan
bir prence ihtiyacım yok.*

Evet, bunu göğsümdeki ağrıya söyle.

Daireme şöyle bir göz attım. İçinden giysiler sarkan çekmeceler ve açık dolaplar FIB'in baskın sırasında odamı süpürdüğüünün kanıtıydı. Daha önce bundan daha kötü görünüyordu ama bu sabah evden çıktığımda dağınık değildi. Bu tamamen Coleman'ın şatosunu miras aldığımda orada yaşayan brownie ve bahçe cücesini de miras almış olmamdan kaynaklanıyordu, daha doğrusu onlar beni miras almıştı. Periler kalenin benim olduğunu söyleyebilirdi ama burayı Coleman'dan çok önce brownie Bayan B işletiyordu. Tarih ve folklor boyunca, brownie'ler

ya da bir aileye. Bir brownie'nin evini yerle bir etseniz bile külleriyle ilgilenirler. Bir aile brownisi, istemese bile soyunu devam ettirir.

Bayan B. her zaman toprağa bağlı bir brownie olmuştu ama anlamaya başlayamadığım nedenlerden dolayı benden hoşlanıyor gibiydi. Onu nadiren görüyordum ama son bir aydır dairem burada yaşadığım son yedi yıldan daha temizdi. Dağınıklığı gözden geçirirken iç çektim. *Harika*. Oda aranandan daha dağınık görünüyordu ve odanın içinde dolaşarak eşyaları çekmecelere geri koyup kapattım, PC de peşimden geliyordu.

Yatağın yanından geçerken donakaldım.

renk sıçraması gözüme çarptı. Döndüm. Dağınıklıkla ilgili düşünceler sanki hiç orada olmamışlar gibi dağılırken, dikkatim beyaz yastık kılıfının üzerinde duran kan kırmızısı bir güle odaklandı.

Yatağa uzandım, baktım ve gülün kaybolmasını bekledim. Hayal gücümün bir ürünü olduğunu kanıtlamak için.

Ama olmadı.

Çekingen bir el uzattım ve siyaha yakın koyu kırmızı bir taç yaprağının kadifemsi pürüzsüzlüğüne dokundum. Kendimi hiçbir zaman bir çiçekçi kız olarak görmemiştim ve flört alışkanlıklarına bakılırsa pek fazla çiçek almamıştım, ama bu tek ve yalnız güle bakarken gülümsemeden edemedim. Onu nazikçe elime aldım,

G l n narin  i e ine kadar sap boyunca uzanan büyük, kavisli dikenlere dikkat edin.

Uygun.

Bir not, mesaj ya da herhangi bir şey bulmayı umuyordum ama sadece g l vardı. Ka larımı  attım. *Bir not o l s a y d ı m n e r e y e s a k l a n ı r d ı m ?* Tezg hımın  zerindeki posta yı ına baktım - ya da bir zamanlar posta yığını olan şeye. Şimdi tezgahın üzerine dağılmış ve yere sa ılmışlardı.

Hay aksi. O yığın Falin'in kartvizitini sakladığım yerd . Cep numarasını telefonuma kaydetmeyi d   nm  t m ama onu aramaktan korkuyordum ve sesinin soğuk tonunu duymak istemiyordum. Bu yüzden kartı

kendimden sakladım.

diğer kağıtlar, önemsiz postalar ve el ilanları. Şimdi dağınık sayfaları karıştırıp arıyordum.

Hayır. Hayır. Hayır. Orada değildi. Ajanlardan biri mi bulmuştu? Arkasındaki karalanmış numarayı gördüler ve Falin'i kraliçeye mi rapor ettiler? *Kahretsin, oh- bekle.*

Orada, bir geçmiş olsun kartı ile pizza kuponunun arasına sıkışmış bir kart vardı. Kartı elime aldığımda içimi bir rahatlama kapladı. Sonra orada öylece durdum, bir elimde gül, diğerinde Falin'in kartı dikkatle tutuluyordu.

Arkamda, PC sızlandı.

Oops. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki, onu henüz yürütmemiştim ve muhtemelen bir tane vardı

çok dolu yavru mesanesi.

"Üzgünüm ufaklık," dedim ve kartı cebime attım. "Bunu suya koyar koymaz dışarı çıkacağız."

Bir vazom olduğundan değil. Yontulmuş bir bardağı suyla doldurdum ve gülü içine koydum. Sonra PC'nin tasmaını kaptım ve onu çok ihtiyaç duyduğu tuvalet molasına götürdüm, bir yandan da cebimdeki Falin'in kartını parmaklıyordum.

Gecenin geri kalanını Dead Club forumlarında kayıp anılarla ilgili deneyimi olan birilerini arayarak geçirdim. Karşılaştığım eski yazıların çoğu beklenen şeylerdi: bunama, uzun süreli beyin hasarı, hatta birkaç yazı

James Kingly'nin durumunda olduğu gibi ölüme bu kadar yakın bir zamanda gerçekleşmemiş olsa da, hafıza nöbetleri hakkında.

Müvekkilimin kimliğini kimsenin tahmin edemeyeceği kadar açığa vurmadan davanın daha sıra dışı noktalarını detaylandıran yeni bir başlık açtım. Ölüler Kulübü'nden kimse buralı değildi. Bildiğim kadarıyla, Rianna ve ben şu anda Nekros'taki tek mezar cadılarıydık ve bir sonraki en yakın kişi yüz milden fazla doğuda Atlanta'da yaşıyordu. Ancak yine de müvekkilimin mahremiyetini korumak için Kingly'nin intiharının ince noktalarını ve tam niteliğini belirsiz tuttum. Otopside keşfedilen tıbbi anormallikler hakkında bir iki satır ekledim.

tuhaf kilo kaybı. Ölümlere olan yakınlığımız nedeniyle, bazı mezar cadıları doğrudan cesetlerle ilgilenen alanlara girdiler. Eğer şanslıysam, aynı tuhaflıkları hafıza kaybıyla birlikte gören başka bir adli tabip bulabilirdim.

Ama şanslı değildim.

Panolar kalabalıktı, bu yüzden başlığım büyük ilgi gördü, ancak yanıtların çoğu cevaptan çok soruydu. Ne yazık ki hepsi de daha önce kendime sorduğum sorulardı, bu yüzden pek yardımcı olmadılar. Bazı kullanıcılar teoriler sundu ve ben onların ezber bozan düşüncelerini takdir etsem de, fikirler açıkça tam olarak düşünülmemiştir. Örneğin müşteriye şu öneride bulunan kullanıcı gibi

ilk gece, hafıza kaybı sırasında ölmüştü, ancak intiharı sahnelenene ve ruhunun toplanmasına izin verilene kadar cesedi üç gün boyunca koleksiyonculardan korunmuştu.

İlk bakışta korkunç bir teori gibi görünmüyor. Bir çemberin içinde ya da bir mezarlıkta ya da bir toplayıcının geçemeyeceği başka bir yerde öldürülen bir ruh, ceset çürüyene kadar cesedin içinde sıkışıp kalabilir ve -genellikle çoktan solmuş olan- hayalet bir toplayıcının yardımı olmadan serbest kalabilirdi. Ancak bu teorinin işe yaraması için Kingly'nin kesinlikle binanın tepesinden atladığı, yan tarafa atılmış bir ceset olmadığı gerçeğini göz ardı etmek gerekirdi. Ya hafıza kaybı? A

Bir bedeninin içine hapsolmuş ruh hala olan biteni kaydediyordu. Çölü olduğu için goremez ya da duyamazdı ama etrafında çürüyen bedeninin farkındaydı. Kingly'nin gölgesi böyle bir şey anlatmamıştı. Söylediğine gore, düşerek ölmüştü. Ayrıca, ceset arabanın tavanına çarpmadan önce birkaç gün ölmüş olsaydı Tamara bunu fark ederdi.

Ne yazık ki, bu teori ne sürülen en makul teoriydi. Ve imkansızdı. Her ihtimale karşı konuyu aktif bıraktım ama gece için oturumu kapattım. Sonra yatağıma yığıldım, hâlâ giyiniktim.

Saat ikiyi geçiyordu ve yorgundum ama

Davanın çelişkili ve imkânsız görünen ayrıntıları zihnimde vızılıyordu. Kingly'nin o binadan atladığı gerçeği inkâr edilemezdi. Ama bu intihar mıydı yoksa cinayet mi? Kayıp üç gün içinde adamı kendini öldürmeye itecek bir şey mi olmuştu? Bu mümkündü. En karanlık kan ya da ölüm büyüğü bile insanın kendini koruma duygusunu alt edemeyeceği için cinayetten daha mümkün görünüyordu. Peki ya hafıza kaybı? Bilgileri o kadar gizli olan ajanlar hakkında söylentiler duymuştum ki, her biri vücudunda ölüm durumunda gölgeyi yok edecek bir büyü taşıyordu. Gölgenin olmaması, sırları elde etmenin bir yolu olmadığı anlamına geliyordu.

Ölüm sonrası.

Ama Kingly bir normdu - o kayıp zamanda her ne olduysa onunla birlikte ölmeyeceği gerçeğini düşünmüş olabilir miydi? Kayıp anıların zamanlaması da oldukça şüpheliydi. Hafıza kaybının ne zaman başladığı değil, ne zaman sona erdiği ve gölgenin yeniden kayda başladığı. Kingly kendi hafızasını silmek için bir tılsım ya da iksir edinmişse, bunu aktive etmesi için mantıklı zaman çatıda ya da atladıktan sonra olmalıydı çünkü büyüü çok erken aktive ederse atlamak istediğini hatırlamayabilirdi. Gölge çatıyı hatırlamıyordu. Ya da düşüşü. Hayır, anılar yeniden başladı

arabaya çarptıktan *sonra*. Tamara'ya göre tıbbi ölüm çarpma *anında* gerçekleşmişti. Yani tıbbi olarak Kingly, ruhu tekrar kayıt yapmaya başlamadan önce ölmüştü.

Bir de olay yerinde hiç sihir hissetmemiş olmam gerçeği vardı. Çok yaklaşmadığımı ve Mahalle'nin duyarlılığımı uyuşturan bitmek bilmeyen büyüünün kendine has bir havası olduğunu kabul ediyorum. Ama Tamara da herhangi bir büyü izi hissetmemişti ve Kingly'ye yapılanı yapabilecek bir büyü? Çok büyük olmalıydı, bu da onu gözden kaçırmayı zorlaştırmalıydı.

Büyü değilse tabii.

Conan Doyle'un kurgusal Baker Sokağı hafiyesi ne demişti? "İmkansız olanı elediğinizde, geriye ne kalırsa

kalsın, ne kadar olasılık dışı olursa olsun,

gerçek olmalı."

Ya çözümü cadı büyüünde değil de fae büyüünde arıyor olsaydım? Ölmüş olmasına rağmen, bedenleri çalabilen ve onların derisiyle dolaşabilen en az bir fae biliyordum. Tabii ki, bir bedeni çaldığında bedenin ruhunu dışarı atıyor ve onun yerini alıyordu. Kingly'nin ruhu sonuna kadar bedeninin içindeydi. *Tabii çıkarılıp tekrar yerleştirilmediyse? Ama bu mümkün müydü? Eğer öyleyse, Kingly'nin hayaleti kayıp üç günü hatırlamaz mıydı? Ve ruh çıkarılır çıkarılmaz beden çürümeye başlamaz mıydı?*

Yine keşke bir şekilde

Ölüm. Bir ruhun alınıp geri getirilip getirilemeyeceği konusundaki sorularıma cevap verebilir ya da vermeyebilirdi ama en azından konuşup fikir alışverişinde bulunabileceğim biri olacaktı. Caleb ve Holly'nin saatler önce döndüklerini duymuştum ama aşağı inmeye cesaret edememiştim. Şimdi, yanımdaki yastıkta hafifçe horlayan köpek dışında tamamen yalnızdım, bildiğim her şeyi tekrar gözden geçirdim, farklı açılardan incelemeye çalıştım. Neresinden bakarsam bakayım, hiçbir şey uymuyordu.

Tavanıma bakıp kaşlarımı çattım. Belki de bunu çok karmaşık hale getiriyordum. Cadı büyüsu hafıza silmeyi açıklayabilir ama atlama dürtüsünü

açıklayamaz, ama belki de fae büyüü kendini korumanın üstesinden gelebilir?
Daha önce hiç duymamıştım.

Ama folklor, ölümlüleri ölümlerine kandıran fae hikayeleriyle doluydu. Elbette, genellikle olmayan şeyleri büyü yoluyla ortaya çıkarırlardı, örneğin bir uçurumun kenarından birkaç metre ötede asılı duran yol gösterici bir ışık gibi.

Durdum. Bu olabilir miydi? Kingly barda olduğunu ve sonra da barın büyüleri bir illüzyonunu yaşadığı için öldüğünü hatırlıyor olabilir miydi? Belki de günler kayıp değildi. Sadece ondan doğru olayları anlatmasını istememiştim. Eğer bir illüzyona kapılmış olsaydı, binadan "atladığında" bar taburesinden indiğini ya da odanın diğer ucuna yürüdüğünü düşünebilirdi. Ama eğer durum buysa,

Kayıp günler boyunca neredeydi?

Hiçbir fikrim yoktu. Ama bilebilecek birini tanıyordum.

Kartviziti cebimden çıkarıp ters çevirdim ve numaraya baktım. *Fae'lerle ilgili bir sorun olduğunda aramamı söylemişti.* Benim davamın da öyle olduğundan emin değildim ama sonunda Falin'le iletişime geçmek için geçerli bir bahanem vardı.

Bölüm 10

ARA düğmesine basmadan önce üç kez doğru numarayı girip girmediğimi kontrol ettim, kalbim boğazımda hissedecek kadar hızlı atıyordu. Bir, iki kez çaldı.

END'e bastım. Nefesim sebepsiz yere hızlandı.

Ne yapıyorsun, Alex? Onu sadece iş için arıyordum, değil mi? Sesini duymak istememle hiçbir ilgisi yoktu. Evet, ben bile kendimi buna inandıramıyorum.

Aramamak daha akıllıca olurdu. Onu unutana kadar tüm temaslardan kaçınmak. Haftalık baskınlarla ya da yastığıma gül bırakmasıyla bu kolay olmayacaktı. Gülün yontulmuş camının içinde yatağımın üzerinde durduğu yere baktım ve içimi bir heyecan ürpertisi kapladı. Gözlerimi kapattım, bedenim son öpüşmemizin anısına tepki verdi, tenim gerildi ve hatırlamak istemesem de nefesim kesildi.

Ve tabii ki bunu düşünmek istemediğim gerçeğini düşünmek her şeyi daha da kötüleştirdi. Kalbim hızla çarpıyor, göğsümdeki baş döndürücü hissi cesaretlendiriyor ve avuçlarım sinirden nemleniyordu. Ne, yine mi on dört yaşındaydım? Bu

acınasıydı.

Şu anda ilgilendiğim iki erkek vardı. Ve işin gerçeği, ikisine de sahip olamayacağımdı. *O yüzden aş artık Alex ve şu lanet iş görüşmesini yap.* En azından Falin'in bir telefonu vardı. İntihar girişimi dışında Ölüm'ü arayamazdım.

Fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadan tekrar aramaya bastım. Çağrı ilk çalışında cevaplandı.

"Andrews," dedi uykudan kabalaşmış derin bir ses, selamlama şekli olarak.

"Falin?"

Bir duraksama oldu ve sonra, daha önceki sersemlik halinden eser kalmadan, "Alexis," dedi.

Benim İsim, benim gerçek
İsim, oldu dudaklarından bir

fisiltı, sanki zar zor

ve sanki tek bir kelime çok daha fazlasıymış gibi. Eskiden bana verilen isimden nefret ederdim, her hecede babamın ilgisiz ya da onaylamayan tonunu duyardım. Ama Falin ismimin kulağa bir okşayış gibi samimi gelmesini sağladı.

Titredim, ama tenimi kızartan bir ürperti değil, sıcaklıktı. Telefonun diğer ucunda onun hareket ettiğini duydum, büyük olasılıkla oturmak içindi ve çarşafların düşerek kalçalarında toplandığını hayal ettim. Tamam, evet, hayalimde çıplaktı. *Çok acınası*. Ve ihtiyacım olan bilgiyi bulmak için elverişli değildi.

Doğru. Kingly. Dava. Buna odaklan.

Ama ağzımı açtığımda,

ne olursa olsun . benim
niyetler, ne "Gülü
ben aldım." diye ağzımdan kaçırdım.

Pürüzsüz.

Ve daha kötüsü? Telefon sessizdi.
Telefonu kapatmıştı.

Kraliçeye ve fermanına lanet olsun.

Düşünme zahmetine giremeyecek
kadar kızgın bir şekilde REDIAL tuşuna
bastım.

"Bunun Fae'lerle bir ilgisi olsa iyi
olur," dedi selamlamadan. Adımı ilk
söylediğinde sesinde var olan sıcaklık
kaybolmuştu. Şimdi tonu sert ve
profesyoneldi.

Acıttı. Nedenini bilsem bile. Kural,
arkadaşlık etmemekti. Sadece iş
konuşulurdu.

Ben de işe koyuldum ve ona olaylar hakkında bildiğim her şeyi anlattım.

Kingly'nin ölümüyle ilgili. Falin birkaç kez açıklama için beni durdurdu ama çoğunlukla sadece dinledi. Sözlerimi bitirdiğimde o kadar uzun süre sessiz kaldı ki telefonu tekrar kapatmadığından emin olmak için kontrol ettim.

Hayır, birbirimize bağlıydık.

"Falin? Orada mısın? Bunun arkasında bir Fae olabilir mi?"

Soruma soruyla cevap verdi. "Polis bunun bir intihardan başka bir şey olup olmadığını araştırmıyor mu?"

"Gölge onun öldürüldüğünü söyleyemeyeceğine göre, hayır, soruşturma açmayacaklar."

Yine sessizlik. Kalın ve ağır, hatta

telefondan. Sanki söylemek istemediği bir şeyi erteliyormuş gibi dakikalar uzadı. Ve çok geçmeden nedenini anladım.

-Kesinlikle duymak istediğim bir şey değildi.

"FIB'nin davaya müdahil olması için hiçbir sebep yok."

"Ama-" Ben başladım.

Sözümü kesti.

"Eğer FIB gizlice bile olsa bir soruşturma açarsa, bu işin içinde fae ya da fae büyüğü olduğuna inandığımız anlamına gelir. Bir soruşturma aksini kanıtlasa bile, insanlar bir sonraki intihardan ve ondan sonraki pek çok intihardan şüphelenecektir. Bu ülkede her saat kaç kişinin intihara teşebbüs ettiğini biliyor musunuz? Bu, potansiyel bir

siyasi

kabus."

Boştaki elim yumruk şeklinde kıvrıldı, tırnaklarım avucumu ısırđı. "Yani kimse Kingly'nin ölümünü sorgulamıyor diye, kralieniz için kötü bir basın yaratmasın diye bir katilin serbest kalmasına izin vermenizde bir sakınca yok."

"Bu bir FIB meselesi değil." Soğuk. Sert. Gerçek. Tartışmaya gerek yok.

Ve acıttı. *Kıçımın taşları ve sopaları.* Kelimeleri bile değil, ses tonu kesebiliyordu.

"Peki," diye savunmaya geçtim. Nefret edebilirdim ama elimde değildi. "En azından bana şehirde bu tür büyü yapabilen herhangi bir fae olup olmadığını söyleyebilir misin?"

bir ölümlüyü intihara zorlamak için ne gerekir?"

"Yeşil adamına sor."

"Yapamam. Caleb şu anda çok kızgın ve baskınlarınız yüzünden beni evden atmakla tehdit ediyor."

Sessizlik bu sefer farklıydı. Daha keskindi, biraz da şaşkınlık vardı. Sonra içini çekti ve parmaklarını uzun sarı saçlarında gezdirdiğini hayal edebildim, tıpkı sıkıntılı düşünceler içinde kaybolduğunda yaptığı gibi.

"Bazı fae'ler duyguları yoğunlaştırabilir, kızgınlığı öfkeye ya da üzüntüyü umutsuzluğa dönüştürebilir," dedi sonunda. Sesindeki sertlik gitmiş, yerine sadece yorgunluk olarak tanımlanabilecek ama aslında dostluk

olmayan bir şey gelmişti.

"Ve tahmin ettiğiniz gibi, bazı fae'ler o kadar kusursuz illüzyonlar yaratabilir ki, bir ölümlü iyi huylu bir şey görürken ölüme yürüyebilir. Ama bir adamı zorlama kullanarak bir binadan atlamaya zorlamak?" Durakladı. "Hayır, bizim büyüümüz bunu bir cadının yapabileceğinden daha fazla yapamaz."

Ona teşekkür etmek istedim. Bunu yapmak için ağzımı açtım. Sonra tekrar kapattım. Bir parça bilgi için borç yaratmak pervasızca ve aptalca olurdu. Falin Kış Kraliçesi'ne aitti. Eğer Falin'e borçlu olsaydım, bunu isteyebilecek kişi oydu.

"Tamam." Sözcük düzdü, istediğim takdirini göstermiyordu, ama ben

yorgundu. Bu konuşma, bu *oyun*
Oynuyorduk, çok zordu. "Başka bir şey
var mı?" diye sordu.

*Evet. Bir sürü sorum vardı. Ama hiçbiri
davayla ilgili değildi. "Hayır."*

Uzun bir süre durakladıktan sonra, "İyi
uykular Alexis," dedi, sesi yine sıcak ve
yumuşaktı.

Bu ses tonundaki nezaketin tadını
çıkarmaya çalıştım. Konuşmamızın acısını
ve garipliğini ortadan kaldırmasına,
benden bilerek kaçmadığını bana
hatırlatmasına izin vermek için.

Bu yeterli değildi.

Yine de elimden gelse yine arardım.
Arayacağımı biliyordum.

"İyi geceler," diye fısıldadım.

Artık çok geçti. Çoktan gitmişti.

"Kulağa gergin geliyordu."

Sesin geldiği yöne doğru döndüm. Roy odanın kĞesinde oturmuğ, yavaĐĐa ve bilinĐli olarak her seferinde bir blok kaldırıyordu.

"Ne kadarını duydun?"

Hayalet omuz silkti ve üzerinde B harfi olan yeğil bir blok parmaklarının arasından kaydı. Kulaklarımı yakan bir dizi küfür savurdu.

"Bırak onları," dedim. "Bloklarınızı toplayıp sabah süpürge dolabınıza götüreceğim."

"*Ofisimi* kastediyorsun."

Hayır, süpürge dolabını kastetmiğtim ama Đenemi kapalı tuttum. EĞer aramak isterse

bir ofis, bir ofis olurdu. Kollarımı başımın üzerine uzatarak esnedim ve çenem patladı. Belli ki son zamanlarda dişlerimi çok sıkıyordum. Gerçi bu Ryese'in suçu muydu yoksa davanın beni sürekli daireler çizmeye itmesi miydi, emin olamıyordum.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedim hayalete, bu da uzun zamandır süregelen bir anlaşma gereği gitmesi gerektiğinin işaretiydi. "İyi rüyalar yerine uykumda bana bu bulmacanın çözümünü dile, olur mu?"

"Dava iyi gitmiyor mu?"

"Understatement." Gerçekte, ben bir davası yoktu. En azından henüz değil. Sadece bir ritüel gerçekleştirmek için işe alınmışım, ama bu gizeme yatırım

yapmıştım, bu yüzden Nina Kingly'nin beni devam etmem için işe alacağını umuyordum.

soruşturma.

"Yapabileceğim her şeyi yaparım. Ne de olsa ben bir özel dedektifim."

Gözlerimi devirmiştim. Ona bir ofis vermiştim ve şimdi de özel dedektif mi olmuştu? "Roy, Nekros'ta özel dedektif olmak için lisansın olması gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Ne yani, bir teste mi girmem gerekiyor?"

Tekrar esnedim, gözlerim bir an için yorgunluktan yaşardı "Evet, bir sınav. Ve yaklaşık kırk saat ders, ki öğretmen sizi göremeyeceği için katıldığınızı kanıtlamakta zorlanacaksınız."

"Bu ayrımcılıktır."

"Bir grup hayalet toplayabilir ve ayrımcılığı protesto edebilirsiniz."

ve bedensel olarak meydan okudu. Ne yazık ki kimse fark etmeyecektir."

Kaşlarını çattı, ama bakışları sadece eğlenmemiş değildi, aynı zamanda... korkmuştu?

Dişlerimi fırçalamak için banyoya gidiyordum ama o bakış beni durdurdu. Ayrıca Roy'un günün erken saatlerinde James'in yanında nasıl davrandığını da hatırlamamı sağladı.

"Diğer hayaletlerle iyi geçinemiyorsun, değil mi?"

"Ölmüş olsaydın sen de ölmezdin."

"Haklısın. Hayaletler tahammül edilemez," dedim ona sert bir bakış atarak. Yorulmuştum. Yatma vakti gelmişti.

Kaşlarını çatması değişmedi, aksine yüzüne daha da derin bir şekilde kazındı. "Daha iyi bir kelime doyumsuz olurdu."

Ha?

"Hiç bir hayaletin solduğunu gördün mü?" diye sordu, kollarını kendini tutuyormuş gibi göğsüne sararak.

Başımı salladım. Çoğu mezarlık ziyaretçisi bir zamanlar kim olduklarını artık hatırlamayacak kadar solmuştu.

"Evet, solmamak için tek bir yol var, o da yaşam gücünün belli bir seviyede kalmasını sağlamak. Her ne şekilde olursa olsun."

Bu işin gidişatından hoşlanmadığımı hissediyordum.

"Sanırım çok fazla hayalet, kendilerine güç pompalayan uçak kullanan mezar cadılarına bağlanmıyor?"

Roy bana baktı.

Yüzünde "duh" yazıyordu.

Ne kadar yorgun olduğumu unutarak yutkundum. "Yani hayaletler yaşam güçleri için birbirlerini mi yiyorlar?"

Başını salladı.

Bu... şey, bunu tanımlamak için pek çok içler acısı kelime vardı ama tüylerimi diken diken eden şey çok daha kişiseldi. Kabuslarımda bir ruhun emilerek kurutulduğunu gördüm. Ve benim ruhum değil, çünkü yamyam olan bendim. İşin korkutucu kısmı, kâbusun sadece kötü bir rüya olmamasıydı. Bir anıydı. Evet, Faerie'yi ziyaret ettiğimde ellerimin kanlı olmasının bir nedeni vardı.

"Yani sen ve Kingly birbirinizi ölçüp biçerken...?"

"Hey, seni yakaladım," dedi Roy. "Ben

Sadece üzerime atlamayacağından emin olmak istedim. Belli ki bir şey onu emiyor. Daha iyi bilmesem, bir hafta değil, yıllar önce öldüğünü tahmin ederdim."

İlginç. "Daha açık konuşabilir misiniz?"

"Pek sayılmaz. Başka bir hayalet olabilir ama ben atıklardan gelen kötü bir şey olduğunu düşünüyorum. Ölüler diyarında her şey enerjidir ve gerçekten kötü şeylerin çoğu çorak arazilerde takılır."

Bu son kısmı yıllar önce okulda okumuştum. Mezar büyüünün neden sadece bir daire içinde yapılması gerektiği idi.

"Peki sana hayaletimizin bir parçasını

bir şeyin yediğini düşündüren nedir?"
Eğilerek sordum

banyo kapı pervazına karşı.

"Dalga mı geçiyorsun? Yeni öldüğüne göre, diğer hayaletleri avlamaya ve içlerini boşaltmaya başlamadığı sürece olabileceği en güçlü durumda olmalı. Bunun yerine sanki biri ona bir pipet sokmuş ve çekirdeğinin bir parçasını emmiş gibi görünüyor. Yine de biraz garip. Sanki o bölümden dışarıya doğru soluyor. Çürümenin yayılması gibi."

Roy'a baktım. *Belki de kendi ofisini hak ediyordur.* Kingly'nin hayaletinde kesinlikle tuhaf bir şey fark etmemiştim. Söyledikleri zaten uzun olan listeme bir soru daha eklemişti ama belki de soracağım doğru soruları bilirse doğru cevaba ulaşabilirdim.

Bölüm 11

Ertesi sabah Tongues for the Dead'e vardığımda Nina Kingly beni bekliyordu. Belli ki mesajımın randevu almakla ilgili kısmını kaçırmıştı. Aslında mesajımın sadece bir bölümünü duymuş görünüyordu.

"James'in çatıda tek başına çekilmiş fotoğrafları var da ne demek? Onları görmek istiyorum," dedi ben daha anahtarımı kilide sokamadan.

Evin kilidini açana kadar bekledim.

ve döndü üzerinde ve ışıklar cevap vermeden önce. "Fotoğraflar bende değil. Onlar resmi polis dosyasının bir parçası." Gözlerinin akı fazlasıyla görünecek şekilde bana baktı. "O t u r m a m gerek," dedi, sesi titrekti, nefes nefese.

Kahretsin, ofisimde hamile bir kadın hiperventilasyon geçirmek üzereydi.

Onu dirseğinden tutarak lobideki ikinci el aşk koltuğuna götürdüm. Üzerine yığıldı.

"Bu doğru. Hepsi doğru," dedi soluk soluğa, kollarını karnındaki şişkinliğin altına sarmıştı. "Bizi terk etti."

Kocasının hayaleti onun yanında diz çöktü. "Yapmadım, tatlım. Ben yapmadım. Sakin ol. Lütfen sakin ol."

Ama sakinleşmiyordu. Nefesleri hızlı ve sığdı.

Bu hayaletbükülmüş etrafta, bana doğru bakıyordu. "Bir şeyler yap."

Ne gibi?

Yanında diz çöktüm. "Bayan Kingly?"
Bana bakmadı bile.

"Nina, sakinleşmelisin," dedim koluna dokunarak.

Tepki yok. *Bayılırsa bebeğe ne olacak?* İyi bir şey olmayacağını tahmin ediyordum. Onu sakinleştirmeliydim.

Beni tanımaması dışında. Söylediğim hiçbir şeye cevap vermiyordu. Kısa bir süre kocasını göstermeyi düşündüm ama hayaleti görmek onu çileden çıkarabilirdi. Bu da bana başka bir seçenek bıraktı.

Bir tanesinin işe yarayacağından emin değildim ama onun nefret edeceğinden emindim.

Sakinleştikten sonra bana kızabilir.

Tılsımlı bileziğimi çıkardım ve bileğine takabilmek için kolundan çektim. Bana karşı koymadı,

Bu da muhtemelen kötüye işaretti.

"Ne yapıyorsunuz? Ona yardım edin," diye bağırdı hayalet.

"Öyleyim."

Bileziğimde çoğunlukla kalkanlar vardı ama yedekte tuttuğum birkaç tılsım daha vardı. Bunlardan biri, ruhumu Aetheric'e merkezlemek ve yansıtmak için kendimi yeterince sakinleştiremediğimde kullandığım bir büyüydü. Çift doz Xanax ve bir saatlik

meditasyon gibi bir şeydi.

Saniyeler. Elimi bileğine dolayarak tılsımı tenine bastırdım ve yüzüğümünden bir damla sihir akıtarak tılsımı harekete geçirdim.

Nina Kingly hareketsiz kaldı. Aşk koltuğuna yaslandı, uzun ve yavaş bir nefes alırken vücudu gevşedi, kemiksizleşti. Başı yana doğru yuvarlandı ve bana baktı, inleme ya da gerçekten uzun bir "Oh" olabilecek bir ses çıkardı.

"Bu çok hoş," dedi gülümseyerek ve aşk koltuğuna daha da gömüldü - ki o bunu yapana kadar bunun mümkün olduğunu söyleyemezdim. "Gözlerinin parladığını biliyor muydun?"

En ufak bir sesi bile çıkmıyordu.

bu gerçek rahatsız etti.

"Ne yaptın sen?" James ellerini iki yanında kenetlemiş, benden şimdi sakın ve durgun olan karısına bakarken sordu.

"Onu sakinleştirdim," dedim tılsımlı bileziğimi geri alırken.

Toka bileğime dolanır dolanmaz Bayan Kingly'nin kaşları çatıldı ama başını koltuğun arkasına yaslandığı yerden kaldırmadı.

"Işıklar söndü," diye mırıldandı bana bakarak.

Tamam. Belli ki onun için fazla mutlu bir cazibesi var.

"Bayan Kingly, daha önce ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musunuz?" Ben sordum,

onun karşısında duruyordu.

Başını salladı, bu hareket o kadar abartılıydı ki, "James kendini öldürdü" demesine eşlik etmeseydi komik olabilirdi.

"Polisin inandığı şey bu," dedim, "ama birbiriyle uyuşmayan pek çok parça var."

"Telefonda bundan bahsetmiştin" dedi, kelimeleri bulanıklaşmıştı.

Doğru. O bu işin dışındaydı. Bulduklarımı dikkate almasını ve araştırmaya devam etmem için beni işe almasını istedim ve şu anda muhtemelen bunu yapacaktı. Ama bu büyü etkisi altında bir anlaşma olurdu ki bu sadece etik dışı değildi. Yasadışıydı.

Bu da herhangi bir iş konuşmasının beklemek zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

"Kendini iyi hissettiğinde, bulduğum şey hakkında konuşmak istersen, ofisimde olacağım," dedim ve sadece gülümsediğinde, "Hemen şu kapının ardında," diye ekledim. İşaret ettim ama yüz ifadesi değişmedi.

Tamam o zaman.

Hayalete doğru döndüm. "Sizinle özel olarak konuşabilir miyim?"

James karısından bana ve tekrar karısına baktı. Bir an için reddedeceğini düşündüm ve Nina'nın oldukça... tuhaf bir ruh hali içinde olduğunu anlayabilirdim. Ama ne kadar kendinden geçmiş görünse de beni özleyeceğini

sanmıyordum.

Onun için ince bir hava gibi görünen şeyi sorguluyordum. Karşısındaki hayalete söylemem gerekenden fazlasını söylemiştim ama hatırlamayacağını umuyordum.

Bir süre daha tereddüt ettikten sonra hayalet başını salladı ve beni ofisime kadar takip etti. Sesimin lobideki kadına ulaşmaması için kapıyı arkamızdan kapattım. Kendine geldiğinde beni duymasını ve kendi kendime konuştuğumu düşünmesini istemedim. Deli gibi görünmek müşterileri etkilemek için iyi bir yol değildir.

Masamın etrafından dolanırken ona "Oturabilirsin," dedim. "Eğer sandalye senin için oradaysa tabii."

Hayalet iki sandalyeye baktı.

"Tutacaklarını sanmıyorum."

Sadece omuz silktim. Roy içine
oturabilirdi,

Ama zamanın yarısında benim enerjimle oldukça güçlenmişti. Öte yandan bu hayalet bir gün öncesine göre daha az sağlam görünüyordu. Roy'un hayaletin Kingly'nin bir parçasını içeriden emmiş gibi görüldüğü hakkında söylediklerini hatırladım. Önce fark etmedim, ama sonra onun geri kalanından biraz daha az sağlam olan yumuşak top büyüklüğündeki alanı gördüm.

"Gölgen hikâyeni doğruladı," dedim ve karşılığında bana donuk bir bakış attığında şaşırmadım. Ben ondan şüphe etmiş olsam da, o yalan söylemediğini biliyordu. "Hafızanın bardan ölüme kadar gitmesi ve arada üç gün kayıp olması bana şunu düşündürüyor

Aksini gösteren tüm kanıtlara rağmen kendini öldürmedin. Sorun şu ki, benim bildiğim hiçbir büyü sizi kendinizi bir binadan atmaya zorlayamaz. Barda ya da ayrıldıktan hemen sonra, kendi hafızanı silip bir binadan atlamak zorunda kalacak kadar utanacağın herhangi bir şey, herhangi bir şey düşünebiliyor musun?"

"Tabii ki hayır! Hayatımda hiç intihara meyilli olmadım."

"Yani ortaya çıkma tehlikesi olan derin ve karanlık sırlarınız yok mu? Kumar borçları? Uyuşturucu kullanımı? Metresler? Aşk çocuğu?"

"Hayır. Ben kendimi karıma adadım ve eğer beni buraya sırf karıma iftira atmak için getirdiyseniz

karakter, ben gidiyorum."

"Sakin olun Bay Kingly. Sadece olasılıkları elimine etmeye çalışıyorum," dedim ve bilgisayarımda JAMES KINGLY etiketli yeni bir belge açtım. Aziz davranış iddiasıyla ilgili bir satır ekledikten sonra tekrar başımı kaldırdım ve "İş nasıldı? Ofiste herhangi bir gerginlik var mıydı?"

"Her ofiste gerginlik olur ama olağandışı bir şey değil. İş arkadaşlarımdan çoğuyla iyi geçindim ve geri kalanına tahammül ettim."

Dosyaya "*İş sorunu yok*" diye ekledim. Bayan Kingly ile önceki konuşmalarımızdan paranın sorun olmadığını biliyordum. Kaşlarımı çattım.

"Peki ya hastalığınız? Nerede

başı çıkmakta zorlanıyor musunuz? Ya da belki de bunu bebeğe geçirmiş olma fikriyle yüzleşemediniz?"

"Sen neden bahsediyorsun? Bir öküz kadar sağlıklıydım. O zamandan beri hasta olmamıştım.

-" Kapıdaki zil sesi duyuldu ve hayalet lobiye geri dönmeye hazır bir şekilde döndü.

"Bu benim ortağım," dedim Rianna'nın büyüsunü tanıyarak. James'in dosyasına *"hasta olduğunu reddediyor" ibaresini* ekledim.

Kapımda hafif bir tıkırtı duyuldu ve bir an sonra Rianna'nın kafasını ofisime sokmasına izin verecek şekilde açıldı. "Lobimizde sarhoş ve hamile bir kadın olduğunu biliyor muydun?"

"Sarhoş değil. O..." Tereddüt ettim.
"Sakin ol."

Rianna iki kaşını da kaldırarak bana kuşkulu bir bakış attı. "Sakin olmaktan çok daha fazlası. Ne oldu?"

"Nefes nefese kalmıştı, ben de meditasyon tılsımımı onun üzerinde kullandım. Görünüşe göre bir şeyler ters gitti."

"Biraz mı?" Başını iki yana salladı. "Ona bakmamı, yardım edip edemeyeceğimi görmemi ister misin?"

James yumruğunu kaldırıp ikimize doğru sallamadan önce teklifini düşünecek zamanım olmadı. "Artık büyü yok." Hayaletlerin rengi olsaydı, sanırım kırmızıya dönerdi. "Yeterince zarar vermedi mi? İşte bu yüzden daha sıkı denetlenmeli ve cadılar-"

First Humans'ını dinlemeyi bıraktım.

hepsini daha önce duymuştum. Rianna'ya, "Etkileri çok uzun sürmez, o yüzden bırak kendiliğinden geçsin," dedim.

Rianna "Sen öyle diyorsan öyledir" dercesine omuz silkerek odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

O gittikten sonra James Kingly'ye döndüm. "İşten eve dönerken bir içkiye ihtiyacın olduğuna karar vermene ne sebep oldu? Bu bir alışkanlık mıydı? Programınızı bilen birinin bekleyeceği bir şey miydi?"

Hayalet başını salladı ama ayrıntı vermedi.

"Madem işte ve evde bir sorunuz yok, neden karınıza yalan söyleyip bir gece dışarı çıktınız?"

İçki?"

Solgun, pırıltılı yüzün hayaletin sahip olduğu azıcık rengi de kaybettiğine yemin edebilirdim. "Ben... bir şey gördüm." Yutkundü, adem elması sertçe sallanıyordu. "Sadece kafamdan atmam gerekiyordu."

Hayaletin belirsizlik tutkusu rahatsız edici olmaya başlamıştı.

"Ne gördün?"

"O..." Başını salladı ve sandalyelerden birine yığıldı. Ya da en azından öyle yapmaya çalıştı. Onu tutmadığı konusunda haklıydı ve doğruca yere kaydı.

Masamın etrafından dolandım ve sarsılmış hayaletin ayağa kalkmasına yardım ettim. Tutundu

Elimi kibarlık olarak kabul edilenden daha uzun süre tuttu, çekip kurtarmak isteyeceğim kadar uzun, ama bunu neden yaptığını ve kaba ya da cinsel olmaya çalışmadığını tam olarak biliyordum. Sadece anlamaya çalışıyordu.

"Neden ben sana dokunabiliyorum da başka kimse dokunamıyor? Yani, hiç kimse. Sürekli deniyorum. Senden başka kimse beni görmüyor bile," dedi, sesi kederle karışık bir merakla doluydu.

"Bu uzun bir hikaye." Zamanımız yoktu çünkü karısı yakında mutlaka gelecekti. Masanın diğer tarafındaki sandalyeme döndüm. "Şimdi, gördüğün şey neydi?"

Hayalet geri adım attı, yüzü buruştu ve dudaklarını çığnerken dudakları

kayboldu.

"Bilmem gerek Bay Kingly. Eğer bir kara büyü ayinine rastladıysanız ya da-"

"Hayır,  yle bir Şey değil. Sadece korkunç, korkunç bir trajediydi." Sanki oturmak istiyormuş gibi tekrar sandalyeye baktı ama tekrar denemedi. "Benzin istasyonundaydım, arabamı dolduruyordum, boş bir plastik süt kutusu taşıyan bir adam yanıma geldi. Onun için doldurup dolduramayacağımı sordu. Benzin Şu sıralar çok pahalı ama bu adam kötü durumdaydı. Bir deri bir kemik kalmıştı. Ya giydiği kıyafetler? Ona ait olamazlardı. Gerçekten ihtiya ı olan Şey benzin değil, sıcak bir yemekmiŐ gibi görünüyordu ama onun için bidonu doldurdum. Ona biraz para bile teklif ettim, ki ben bunu asla yapmam. O

parayı reddetti ve benzin için teşekkür etti. Çok kibardı." James durakladı, gözleri anılardan uzaktı.

"Sonra ne oldu?" "Sonra ne olacak?" diye sordum, çünkü evsiz bir insanın görünüşü onu içmeye itiyorsa, söylediğinden çok daha az istikrarlıydı.

"O... benzin bidonunu aldı ve sokağın ortasına doğru yürüdü. Sonra bir galon benzinin tamamını başından aşağı boşalttı, benzinin üzerine akmasına ve elbiselerini ıslatmasına izin verdi. Ceketinin cebinden bir sigara çıkardı. Sonra da bir çakmak." Hayaletin adem elması titredi. "Alevler çok hızlı hareket ediyordu. Bir an sokağın ortasında damlıyordu, bir an sonra alevlerle kaplandı." Dudağını çiğneyerek tekrar durakladı. "I

İlk başta bunun bir şaka olduğunu düşündük. Sanırım hepimiz öyle düşündük. Çünkü hiç ses çıkarmadan orada duruyordu. Bunun bir büyü olduğunu düşündüm. Belki de ateşin eti yakmasını engelleyen bir tür tılsım, böyle şeyler var, değil mi?"

Ne kadar güçlü olursa olsun, hiçbir tılsımın bir insanın ateşe bu kadar yakinken yanmamasını sağlayamayacağını söylemek için sözünü kesmedim.

"İnsanlar alevler içinde kıpırdamadan duran bu adamı görmek için yakındaki dükkânlardan ve işyerlerinden dışarı akın ediyordu. Tam bir dakika boyunca yanıyor olmalıydı ve hepimiz onu izliyorduk, birden çılgılık atmaya ve

etrafta koşuşturmayaya başladı,
çırpınıyordu

Kollarını. Kimse ne yapacağını bilmiyordu. Benzin istasyonundan kaçtık çünkü yangın pompalara yaklaşırsa..." Titredi. "Ama o kadar uzağa gidemedi. Çıglıkları başladığı gibi aniden kesildi ve yere yığıldı. Yanmış saç ve kömürleşmiş et kokan bu alevli yığın. Bu... O içkiye ihtiyacım vardı."

"İkinci içkiden ve son hatırladığınızdan ne kadar süre önce bu olay meydana geldi?"

"Olay mı? Tam bir kabustu. Korkunçtu. Adam çok iyiydi. Çok kibardı. Ona verdiğim gazı kendini öldürmek için kullanacağını hiç düşünmemiştim. Aklından ne geçiyordu? Bir insan neden bu şekilde dışarı çıkmak ister ki?"

Bu soruların hiçbirine yanıtım yoktu ama intihar eden kurbanımın bir intihara tanıklık etmiş olması kesinlikle ilginçti.

Yabancı kendini yakmadan önce adamla doğrudan konuşmuştu. Kingly belli ki ona karşı sempati duyuyordu ve ona gaz verdiği için suçluluk duyuyordu. Kingly bir tür şok geçiriyor olabilir miydi? Onu hafızasız bırakan bir tür travma sonrası stres. Belki de kendini öldürmüştür?

Yine de gölgenin o zamana dair bir tür anısı olması gerekmez mi? Karmakarışık olsa bile mi? Ayrıca, şok halindeki biri bir şeyler içmek için dışarı çıkar mı?

dana eti ve 100 dolarlık bir şişe şarap içeren bir yemek? Bu uymadı.

Kalemi masaya vurdum, düşünürken düzensiz bir ritim tutturdum.

Çok aleni iki intihar yaşadım. Garipti ama asıl soru ilk intiharın ikincisi için bir katalizör görevi görüp görmediğiymiş? James'in kırılma noktası mıydı? Bir tesadüf müydü?

Yoksa bir model miydi?

Bölüm 12

James'e tanık olduğu intihar hakkında daha fazla soru sormak isterdim ama zamanımız kalmamıştı. Kapım açıldı ve öfkeli Bayan Kingly ortaya çıktı.

"Seni dava etmeliyim," dedi, bir insanın paytak paytak yürüyebileceğini düşündüğümünden daha hızlı hareket ederek. "Benim üzerimde büyü yapmaya nasıl cüret edersin?" Sonra sandalyelerimden birine yığıldı, kollarını karnına sardı ve ağlamaya başladı. Sadece ağlamak değil, yüksek sesle, vücudunu sarsan hıçkırıklar.

Masama oturdum, kalemim havada donmuş bir şekilde asılı kaldı ve ona baktım. *Şimdi ne diyecektim?* Söylemekten de öte, ne yapmam gerekiyordu? Kocasına baktım ama o da en az benim kadar kaybolmuş görünüyordu.

Lobinin karşısında Rianna'nın kapısı açıldı ve dışarı çıkıp ofisimde ağlayan kadına baktı. Masamın arkasından fırladım ve odadan kaçtım. Rianna beni lobinin yarısında karşıladı.

"Şimdi ona ne yaptın?" "Hiçbir şey," diye fısıldadım, sesim Tısla.

İkimiz de ofisimde hıçkırarak ağlayan kadına baktık.

"Peki ne yapacaksın?"

Kaşlarımı çattım. "Mendil almayı unutma," dedim ve Rianna'nın yanından geçerek küçük banyomuza doğru ilerledim.

Tuvalet kâğıdı rulosundan birkaç yaprak çekip arkamı döndüm, ama üç oda ötede bile -bütün kapıları açık küçük odalar düşünülürse- hâlâ ağladığını duyabiliyordum. Elimdeki tek kat tuvalet kâğıdı tomarına bir göz attım. *Hay aksi.* Tüm ruloyu çıkardım ve ofisime geri götürdüm.

Ruloyu masamın üzerine koydum ve Bayan Kingly'ye daha önce serbest bıraktığım gevşek tomarı uzattım. Titreyen eliyle aldı ve burnunu sümkürdü. Yüksek ses, tutucu, düzgün kadından neredeyse küfür gibi geliyordu.

Emin olmak için

Tuvalet kâğıdı rulosu onun ulaşabileceği bir yerdeydi, çöp kutumu yanına koydum ve masamın arkasına çekildim.

Ben sandalyemi aldığımda, kucağında tuvalet kağıdı rulosu vardı. Yine burnunu sümkürdü, yüksek, korna gibi bir ses. Onu izlememeye özen gösterdim ama dizüstü bilgisayarımı açtım ve James'in tanık olduğu intiharla ilgili raporundan hatırlayabildiğim her ayrıntıyı yazdım. Kingly'nin adamı tarif ettiği kısma geldiğimde durdum. Onun için iskelet gibi zayıf demişti. *John'un bana gösterdiği fotoğraflarda James'i tam olarak böyle tarif etmiştim.* Devam etmeden önce kelimelerin yanına bir yıldız işareti koydum.

Yazmayı bitirdiğimde, Mrs.

Kingly'nin hıçkırıkları yatışmıştı. Sanki gözyaşları her an yeniden başlayacakmış gibi göğsündeki törpüyü hâlâ duyabiliyordum ama şimdilik en azından bir nebze de olsa kontrolü elinde tutuyordu. Başını kaldırdığında makyajından geriye kalanlar dağılmıştı ve gözleri cam gibi ve kırmızı çerçeveliydi. Sonuç olarak gözleri parlak mavi görünüyordu ve makyajının başaramadığı bir şekilde rengi vurgulanmıştı. Ağlamayı bir moda tercihi olarak savunduğumdan değil.

Bilgisayarımı kapattım. *Hasar kontrol zamanı.*

"Senin iznin olmadan büyü kullanmamalıydım. Ambulans çağırmalıydım" dedim. Eğer yapsaydım

özür dilerdim.

bir borcu ödemek dava edilmekten daha iyiydi

-Ama henüz hazır değildim.

Başını iki yana salladı, gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. "Bebeğimi kurtardın." Karnını kucakladı. "Şimdiden erken gelmek istiyor ama doktor ona en az bir hafta daha vermemiz konusunda ısrar ediyor. Yatak istirahati önerdi ve stresimi azaltmamı istedi." Güldü, sert ve çirkin bir sesle. "Sanki bu şartlar altında bu mümkünmüş gibi. Ama James'in bebeğini kaybetmiş olsaydım..." Rulodan daha fazla kâğıt çıkardı. Çöp sepetimin yarısı zaten buruşmuş beyaz kağıtlarla doluydu.

Listeye kağıt mendille birlikte daha fazla tuvalet kağıdı da koymalıyım.

"Korkunç görünüyor olmalıyım," dedi,

gözlerinin altını ovuşturuyor. "Ve ücretinin geri kalanını sana borçluyum. Bir çek yazacağım." Çantasından çek defterini çıkarırken elleri titriyordu. "Sana ne kadar borcum var?"

Gözlerimi kırpıştırdım, beni dava etmekle tehdit edip teşekkür ettikten sonra sakince işine devam etmesinin etkisinden hala kurtulamamıştım.

"Bayan Craft?" Bana baktı, kalemi çek defterinin üzerinde geziniyordu.

"Bu davayı araştırmaya devam etmek istiyorum."

Gözleri kısıldı. "Kocam kendini öldürdü. Bunu kabul etmek zorundayım."

"Bu mümkün." Hatta belki de mümkün.

"Ama hala cevabı olmayan pek çok soru var. Gölgesinin yaşadığı hafıza kaybı gibi."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak masadan uzaklaştı. "Büyüsel başarısızlıklarınız kendi paranızla araştırabileceğiniz bir şey. İnançlarıma karşı gelmekle aptallık ettim ama başka seçeneğim yoktu ve sanırım sen bana bilgi verdin."

Tanrım, bu bir iltifat değil mi?

Gülümsememi sabit tutmak için çok uğraştım. "Kayıp olduğu üç gün boyunca nerede olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Çapraz kollarının sertliği gevşedi ama düşmedi. Başka tarafa baktı. "Elbette. Ama sen demiştin ki

Shade sana söyleyemedi. Söyledi mi?" - sesi takıldı- "Nedenini bile söyleyebildi mi?"

"Hayır. Ve o çatıda yalnız olmasına rağmen, atlamaya niyetli olmama ihtimali hâlâ var."

Kıpırdamadan durdu, sonra sanki ağır çekimdeymiş gibi başı döndü. Gözyaşlarıyla kızarmış gözleri, biraz fazla geniş, bana kilitlendi. "Büyüden bahsediyorsun."

"Bu ihtimali göz ardı etmedim."

Elleri yumruk şeklinde kilitlendi ve dudakları çılgılık atmakla ağlamak arasında kalmış gibi titredi. Ama ikisini de yapmadı. Bunun yerine, tekrar konuştuğunda, sert, alçak bir sesle, bir fısıltıyı ancak geçecek kadar sessizdi.

"Bu her şeyi açıklıyor. Beni terk etmedi."
Başını kaldırdı. "O zaman öldürüldü."

Derin bir nefes aldım. Bıraktım.
"Dediğim gibi, olasılığı göz ardı etmedim. Ancak, açık bir büyü kanıtı olsaydı, polis çoktan soruşturma başlatmış olurdu. Büyünün sınırları vardır ve birini intihara zorlamak büyücülüğün kapsamı dışındadır."

Burun delikleri alevlendi. "O zaman bir fae olmalı."

"Tüm gerçekleri öğrenene kadar herhangi bir sonuca varmayacağım," dedim, yüzümü boş tutmak için çok çalışarak. Şu anda, gördüğü her şüpheye tutunacaktı. "Bayan Kingly, kocanızın bir fotoğrafı var mı? Yeni çekilmiş bir şey."

Soru dengesini bozdu, ağzı bir balık gibi açılıp kapandı. Öfkesi azalmadı ama yüz hatlarını şaşkınlık kapladı. Kafa karışıklığı ve güvensizlik. Gözleri kısıldı ve sanki etkisiz hale getirmezse patlayacağını bildiği bir tuzağı inceliyormuş gibi yüzümü araştırdı. "Neden?"

"Bir teorim var," dedim ve yüz ifadesi değişmeyince sordum. "Kocanız hasta mıydı?"

"Hasta mı? Tanrım, hayır. James nadiren üşütürdü bile."

Hayaleti de aynı şeyi söylemişti. "Peki kocanız öldüğü gün kaç kiloydu?"

kayboldu mu?"

Kızın parlayan ama taş kesilmiş gözleri kocaman açıldı. "Bu uygunsuz bir soru."

Bekledim ama cevap vermeyeceği belli olunca, "Styx Motel'den atladığı gün sadece yüz kilonun biraz üzerindeydi," dedim.

"Bu..." Bayan Kingly başını salladı ve çantasından telefonunu çıkardı. "Hayır, bu olamaz. Bu benim James'im." Telefonunda bir fotoğraf uygulaması açtı ve masaya doğru uzattı.

Telefonu elime aldım ve resmi inceledim. James Kingly'nin neye benzediğini biliyordum elbette, çünkü hayaleti son bir saattir ofisimdeydi, ama

hayaletler neredeyse her zaman bir kişinin kendi imajının idealize edilmiş yansımalarıydı. Hayalet James ne şişman ne de zayıftı; ortalama, sağlıklı görünen bir dengeye sahipti. Ayrıca saçları da gürdü. Resimdeki James kelleşmeye başlamıştı ve tam olarak kilolu olmasa da, bol miktarda dolgusu vardı ve bu kaslarından kaynaklanmıyordu. Her iki görüntü de Styx Motel'in tepesinden atlayan hastalıklı adama uymuyordu.

"Bu fotoğraf ne zaman çekildi?" Telefonu ona geri vererek sordum.

"Ondan bir hafta önce almıştım..." Durdu, gözleri buğulandı ve fotoğrafa baktı, dudaklarına küçük, kırık bir gülümseme değdi. "Fotoğrafı görmek istedik.

Botanik Bahçesi'nde sonbahar renkleri. Bu fotoğraf orada çekildi. Harika bir gündü." Hızla azalan rulodan daha fazla tuvalet kağıdı çekti.

Bir hafta. *Kaybolduğu günlerde kilo vermiş olmalıydı.* Ve doğal hiçbir şey bir adamın üç günde yetmiş kilo vermesini sağlayamaz.

"Bayan Kingly, kocanızın davasını araştırmaya devam etmek istiyorum. Polis olayı intihar olarak değerlendirmiş olabilir ama bence bu cevapla yetinmek için çok fazla soru var."

"Peki neden saygın bir araştırmacı yerine bir cadı tutayım?"

İkisinin birbirini dışladığı imasını görmezden geldim. "Yapmalısın

Beni işe alın çünkü *eğer* işin içinde büyü varsa - ki bu noktada büyü olduğuna inanmaya meyilliyim - sadece büyüye aşına değil, büyüleri tespit edebilecek birine ihtiyacınız olacak. Nekros'ta büyüye karşı bu kadar hassas olan başka bir dedektif bulamazsınız. Başka bir özel dedektif büyüü tespit etmek için tılsım kullanabilir, ancak tılsımlar güvenilmez olabilir ve büyüünün ne yaptığını belirleyemezler. Ben yapabilirim." Öne doğru eğildim ve ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. "Bu davayı büyülü ya da dünyevi, nereye götürürse götürsün takip edebilirim."

"Bir cadı arkadaşını korumayacağını nereden bileyim?"

"Bir katili korur musun

Sırf büyü yapamadığı için mi?" Sorduğumda burnunu çekti ama bir cevap beklemiyordum. "Kayıp günlerdeki hareketlerini takip ederken insanlara gösterebilmem için o fotoğrafı bana e-posta ile gönderebilir misin?" Sonradan aklıma geldiği için ekledim. "Ve kişisel bir eşya, çok kullandığı ya da yanında taşıdığı bir şey, iyi olurdu." Onunla hiçbir şey yapamazdım ama Rianna yardımcı olabilecek bir büyü yapabilirdi.

Bayan Kingly'nin dudakları düzleşirken ağzının kenarları aşağı doğru çekildi. "Henüz hiçbir şeyi kabul etmiyorum, ama bana bir soruya cevap verin. Ve bu sefer gerçekten cevap ver." Gözleri beni sandalyeye sabitleyecek kadar sert bir şekilde üzerime dikildi.

"Kocamın öldürüldüğünü düşünüyor musunuz?"

Yuvarlak, gülümseyen yanaklara sahip sağlıklı bir adamın fotoğrafını, kendini çatıdan atan bir deri bir kemik kalmış adamı, ölümünden önceki günlere dair hiçbir şey hatırlamayan gölgeyi düşündüm. Sonra bakışlarımı, ne olduğunu gerçekten bilmediği için cevabımı duymaya karısı kadar hevesli görünen hayalete çevirdim.

"Evet, biliyorum."

Bayan Kingly başını salladı. "O zaman bana bir sözleşme getir. İşe alındın."

Kingly'ler gittikten sonra bir sonraki adımımı düşündüm. İki belirgin başlangıç noktam vardı: James'in son anısının sona erdiği bar olan Delaney's'e gitmek ya da

tanık olduğu intihar vakası. Hayaletin intiharla ilgili anlattıklarından aldığım notlara göz gezdirdim. Zamanlama ve her iki intiharın da halka açık olmasının yanı sıra, önemli bir ayrıntı dikkatimi çekti. James adamı bir deri bir kemik olarak tarif etmişti. James de kendini bir binadan aşağı atıp kalabalık bir caddeye düşmeden önce tam olarak böyle görünüyordu.

Kalemimin ucunu çiğneyerek yazdıklarına bir göz attım. Hâlâ kuşluk vaktiydi, bu yüzden b a r'ın açık olacağından şüpheliydim. Geriye çıtır cesedin izini sürmek kalıyordu. James'in serserisi ile James'in başına gelenler arasında bir bağlantı olmalıydı. Sadece nedenini bilmiyordum. Ya da nasıl

olduğunu.

James kendini öldürmeden önce adamlarla temas kuran son kişiydi. Büyü ona bir virüs gibi mi yayılmıştı? Daha garip şeyler de olmuştu. Bir keresinde enfekte olmuş bir gölgeyle temas ettiğimde ruh emici bir büyü kapmıştım.

Rianna odaya girdiğinde ben hâlâ ekranıma bakıyordum.

"Ölülerin Dilleri ilk gerçek araştırma vakamızı gerçekleştirdi mi?"

Başımı salladım. "Evet, ama bu biraz ironik. Araştırmama nereden başlayacağıma bakıyorum ve bir gölgeyle konuşmaya meyilliyim."

"Kraliyet gölgesini çoktan yükselttiğini ve hiçbir şey elde edemediğini sanıyordum

ondan."

"İşte önemli olan da bu." Dün geceki yemek fiyaskosu ve bu sabah geldiğimde Kingly'lerin beni bekliyor olması arasında, Rianna'ya davanın en temel ayrıntılarından fazlasını anlatma fırsatım olmamıştı. Onu bilgilendirmenin zamanı çoktan gelmişti. Ne de olsa o bir gizem delisiydi ve bu bulmaca tam ona göre idi.

Onu bilgilendirdikten sonra, "Haklısın, önceki intihar kesinlikle incelemeye değer," dedi. Masamın kenarına tünemişti ve bir değil, iki korkunç ölümden bahsediyor olmamıza rağmen sırtıyordu, gözleri farklı senaryolar hayal ediyormuş gibi uzaktı. "Ve bir

Büyünün bir virüs gibi yayılması ilginç bir fikir, ancak yine de büyük bir soruna geri dönüyor."

"Adamları kendilerini öldürmeye nasıl zorladı ya da zorladı mı?" dedim, tam olarak ne düşündüğünü biliyordum. Bu, davayı aldığımdan beri karşılaştığım aynı engeldi.

Hiçbir büyü, cadı ya da fae, kendini korumanın üstesinden gelemez. En azından doğrudan değil. Falin duyguları güçlendiren büyü ve yeteneklerden bahsetmişti. Bir büyü birini bir binadan atlamaya ya da üzerine benzin dökmeye zorlayamazdı, ama belki de intihar tek çıkış yolu olarak görünene kadar durumu abartabilirdi? Bu, intiharın

Kurban ölümü seçtiyse, ölme ihtiyacı hissetmesinin nedeni bir büyü olsa bile, irade gücü ikilemi.

Ama o zaman gölge neden hatırlamıyor?

Teori kayıp anıları, kilo kaybını ya da hayaletten emilen parçayı açıklamıyordu. Bunlar bir büyüyle açıklanmalıydı, değil mi? Yine de, bu bir büyü olamazdı. Ama eğer öyleyse, James'in tanık olduğu intihar, büyüü aldığı zaman gerçekleşmiş olmalıydı.

Masamdan uzaklaştım ve Rianna ani hareketimden ürkererek sıçradı. Bu çok uzun sürmedi. Bakışları yüzümde gezindi, merakı etrafına yayılıyordu.

"Aklına bir şey mi geldi?"

diye sordu, ayağa kayarak.

"Daha çok bir karar verdim," dedim.
Daha önceki intihar kurbanıyla
konuşmam gerekiyordu. Onun
deneyiminin Kingly'ninkiyle örtüşüp
örtüşmediğini öğrenmek için.

Ama önce, Mr.
Crispy'nin adı.

Bölüm 13

Tamara'nın telefonu doğrudan telesekretere düştü, ben de adli tabipliği aradım ama bir stajyere ulaştım ve o da bana Tamara'nın otopsinin ortasında olduğunu söyledi. Tamara'nın başını belaya sokmak istemedim, bu yüzden sadece adımı ve beni en kısa zamanda araması için bir mesaj bıraktım.

Beklerken, *Nekros Times*'in çevrimiçi arşivlerini açtım. Şansımın yaver gitmesini ve Kingly'nin fazla pişmiş gizemli adamı hakkında bir şeyler bulmayı umuyordum. Olayın

gerçekleştigi tarihi biliyordum, bu
yüzden sıraya girdim.

ertesi günkü gazetede ki makaleler. Makale olayı "trajik" ve "derin üzüntü verici" olarak tanımlıyordu ama sadece birkaç paragraf uzunluğundaydı. Kingly bana gazetenin anlattığından daha fazlasını anlatmıştı. Daha da kötüsü, adam sadece "kimliği henüz belirlenemeyen bir erkek" olarak listelenmişti. Bu, ailesini ya da mezarını bulmama yardımcı olmayacaktı. Sonraki makaleleri aradım ama hiçbirini bulamadım.

Times beni hayal kırıklığına uğrattınca bir arama motoru açtım. Bir haber blogunda bir makale bulana kadar anahtar kelimelerle oynamak on beş dakikamı aldı. *Nekros Times*'daki makaleden çok daha ayrıntılı ve tüyler

ürperticiydi ama yine de adamın adı yazılmamıştı. I

yorumları kontrol etti ve kaç kişinin insan meşalesi olmanın harika bir yol olacağını düşünmesinden rahatsız oldu. Birden fazla yorumcu, korkunç bir şekilde yanlış giden bir deneyde bir tılsımı test edip etmediğini sordu. Cevaplar her iki yönde de oldu, ki bu da herkesin uzman olduğunu iddia edebileceği 'net'te olma eğilimindeydi. Bir yorumcu olayın cep telefonu kaydına bağlantı verdi. *Tamam, toplum hakkındaki görüşlerim bir kademe aşağı indi.* Aynı zamanda, videoda soruşturamama yardımcı olabilecek bir şeyler olabilir. *Eğer Kingly'nin çıtır dehşeti doğrudan olaya karıştıysa.*

Konumu yer imlerine ekledim

izliyordum.

Telefonum çaldığında intiharla ilgili aynı derecede yararsız üç haber daha bulmuştum. Cevap verdiğimde Tamara yorgun görünüyordu, sesi sert ve gırtlaktan geliyordu.

"İyi misin?" diye sordum. "Sesin hasta gibi geliyor."

Bir kahkaha attı. "Bir bakıma, eğer beni yemeğe davet etmek için arıyorsanız, ben almayayım."

Sabah bulantısı.

Sandalyesi gıcırdadı ve ben onun saatlerce otopsi masasının üzerinde durduktan sonra arkasına yaslanıp bacaklarını desteklediğini hayal ettim.

"Ne var ne yok, Alex?"

"Muhtemelen soğuk algnlığınızdan

geçen bir intiharın adını arıyorum.

iki haftadan biraz daha kısa bir süre önce."

Tamara inledi. "Başka bir intihar mı? Bugünlerde neyin reklamını yapıyorsunuz?" "Merak etme. Sadece bir isme ihtiyacım var. zaman."

Adamın nasıl öldüğünü anlattım. Ben konuşurken hattın diğer ucunda ürkütücü bir sessizlik oldu.

"Tam, hala orada mısın?"

"Bu davaya bakman için seni kim tuttu Alex?" Telefonun içinden kaşlarını çattığını duyabiliyordum. Beklediğim cevap bu değildi.

"Hiç kimse, doğrudan. Kingly davası sırasında gündeme geldi. Neden?"

"O bir John Doe. Gerçi onu tanımlayacak pek bir şey kalmamıştı.

Böylece ne parmak izi ne de yüzünden geriye kalanları kimse teşhis edebildi."

Neredeyse iki haftadır kimliği belirsiz biri olarak mı? "Çoktan yakıldı, değil mi?

O mu?" Kendini yakmadan önce evsiz görünen bir intihar kurbanı mı? Evet, şehir o cesedi uzun süre elinde tutamayacaktı. Mezar büyüünde çok iyi olsam da, kimse yakılmış cesetten bir gölge çıkaramazdı - aşırı sıcak her şeyi yok ederdi.

İşte o ipucu gitti.

"Aslında, o dava beni etkiledi. Hâlâ benim soğuk odamda." Tamara'nın sandalyesi yine gıcırdadı ve ayağa kalkarken küçük bir "mmph" sesi çıkardı. "Ailesi ya da arkadaşları ortaya

çıkmadığı için,

Çıtır arkadaşımızı resmi olarak nasıl tanımlamak istersiniz?"

Ve böylece, bürokrasi kesildi ve gölgeye yasal erişimim oldu. Şimdi bu gizemin anahtarının onda olmasını umuyordum.

"İşte burada," dedi Tamara, sedyeyi soğuk odadan dışarı iterek.

Cesedin üzerindeki koruyucu tılsımı hissedebiliyordum ve morgdaki kokuyu hafifleten tılsımlar çalışıyordu ama sedye yaklaştıkça yanık et kokusu üzerime siniyordu.

"Bu kötü olacak, değil mi?" Çemberimi çizerken sordum.

"Daha kötülerini üzerinde çalıştım, ama evet, o

oldukça kötü." Belli belirsiz yeşil görünüyordu ama Tamara'nın bir cesedin iç organlarını burnunu bile kırıştırmadan incelediğini görmüştüm. Cesede klinik olarak bakıyordu, bir insan görmüyordu. Şu anki solgunluğunun ve yüzünün gergin çizgilerle kaplı olmasının çarşafın altındaki adamla hiçbir ilgisi olmadığını tahmin ettim.

"Neden hâlâ bir tılsım yapmadın?" diye sordum.

Tamara kaşlarını çattı, başını yana eğdi ve bana şaşkın bir bakış attı.

Doğru ya, o kısmı atlamışım. "Sabah bulantıları için yani. Neden bununla ilgilenmek için bir tılsım yapmıyoruz?"

"Ah." Başka tarafa baktı. "Eğer bir tılsım yaparsam, birazcık hassas olan

herkes bunu anlar. Buna annem ve

Bu hafta sonu uçakla gelecek olan kız kardeşim. Teorik olarak sadece Ethan ve benim bilmemiz gerekiyordu ama sanırım şimdiye kadar Holly'ye söylemişsinizdir."

"Bu benim haddime değil." Ne de olsa bugünlerde hepimiz sır saklıyorduk.

Ona doğru bakmıyor olsaydım, omuzlarının hafifçe gevşediğini gözden kaçırabilirdim. *İnsanların bilmesinden gerçekten endişeleniyor.*

"Kayıt cihazını açmam için hazır mısın?" diye sordu konuyu değiştirerek. "John Doe'nun kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Evet, devam et." Çarşafın altındaki şekle baktım. "Ama önce, neden bu?"

"Ha?"

"Bu davanın sizi etkilediğini söylemişsiniz. Neden?" Hâlâ hareketsiz duran çemberimin üzerinden geçti ve sedyenin yanında bana katıldı. "Sen ona canlı olarak bakabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Geri çekildim. "Bana söyleyemez misin?"

"Hayır, bu görmeniz gereken bir şey." Çarşafı geriye doğru katladı ve altındaki bedenin bir buçuk metreden fazla olmayan kısmını ortaya çıkardı.

Bunun bir ceset olduğunu biliyordum çünkü doğuştan gelen ölüleri hissetme yeteneğim bana bunu söylüyordu ama gözlerim kesinlikle aynı fikirde değildi. Beynim, koyu kırmızı ve kalın, irinli lekelerle karışık kararmış karmaşanın

yaşayan bir insan olduğunu reddetti.

"Hasta olmayacaksın, değil mi?"
Tamara sordu. Acı safra tadını yuttum ve başımı salladım. Onaylarcasına başını salladı. "Güzel, o zaman yaklaş ve şuna bak."

Tekrar sedyenin yanına yaklaştım ve ortaya çıkardığı şeye baktım. Nasıl öldüğünü duyduğumda kömürleşmiş bir iskelet bekliyordum ama hâlâ çok fazla et kalmıştı. Gördüklerime bir anlam veremeyerek baktım, ta ki ön tarafta neredeyse eşit olarak yerleştirilmiş iki yarı saydam lekeyi fark edene kadar.

Gözleri. Bir kafaydı.

Bir noktada nefes almayı bırakmıştım, vücudum beni nefes almaya zorlayana kadar fark etmemiştim.

kömür ve ölü et. Midem bulandı ve bir an için Tamara'ya yalan söylediğimi ve aslında kahvaltı dediğim yarım cezve kahvenin beni tekrar ziyaret edeceğini düşündüm. Gözlerimi sıkarak kapattım. *Bunu yapabilirsin, Alex. Sakin ol. Yavaş, sığ nefesler.*

Tamara'nın beni izlediğini hissedebiliyordum ama neyse ki tepkim hakkında hiçbir şey söylemedi. Cesetlere ihtiyacım olabilirdi ama kesinlikle onlardan *hoşlanmıyordum*.

Gözlerimi tekrar açarak sedyedeki şeye baktım. Bana en yakın olan kulağı yoktu ve yanaklarının arasında bir zamanlar burun olan kararmış bir yumruyu zar zor seçebiliyordum; bu yumru yarılmış ve sararmış, püstüllü maddeyi ortaya

çıkarmıştı.

"Ne yapmam gerekiyor-" Bakışlarım dudakların büzüşüp geriye çekildiği ve sivri dişlerle dolu bir ağzın ortaya çıktığı yere kayınca soruyu unuttum. Bir insanın değil, bir köpekbalığının ağzına aitmiş gibi görünüyorlardı.

"Lanet olsun," diye fısıldadım, herkesten çok kendime. Tamara başıyla onayladı ama ben o dişlere bakmaktan kendimi alamadım. Hiçbir insanın böyle dişleri yoktu. "O bir fae mi?"

"Hayır, bir RMC testi yaptırdım. O sadece bir insan değil; büyük olasılıkla bir null'du."

Göreceli Sihir Uyumluluğu testi veya RMC, hala saçak olarak kabul ediliyordu

Çoğu kişi tarafından bilim. Sonuçlar herhangi bir mahkemede kabul edilebilir değildi, ancak hızlı, kolay ve ucuzdu. Bir DNA rneği ile bir teknisyen bir slayt oluşturdu ve bunu RMC okuyucusuna yerleştirdi. Makine, numuneye aşılamaya çalıştığı küçük bir Aetheric enerji yükü depoladı. Daha sonra bu enerjiye verilen tepkiyi hücresel düzeyde lt ve güzel bir grafik oluşturdu.

Normlar, yani nüfusun üçte ikisi büyülü olmayan insanlar, ilk işaretin çok altında yuvarlanan bir dalgaya benzeyen düşük seviye okumaları yarattı. Null'lar, yani sadece büyüye yetenekli olmamakla kalmayıp aynı zamanda büyüye karşı en azından kısmi bağışıklığa sahip olan insanlar

düz bir çizgi gibi. Cadılar büyük dağlar ve vadilerle dolu grafikler üretir. Cadı ne kadar güçlüyse, sivri uçlar da o kadar yüksek oluyordu. Ancak İlk İnsanlar Partisi'nin vaaz ettiği şey ne olursa olsun, normlar, boşlar ve cadılar insandı, aralarındaki fark bazılarının büyü yapabilmesi bazılarının ise yapamamasıydı. Öte yandan, Fae'ler insan değildi. Bir fae örneğini RMC okuyucusuna yerleştirmek hiçbir grafik üretmedi. Bunun yerine grafiğin ortasında tek bir dikey çizgi çıktı.

Adamın ağzını dolduran jilet gibi keskin dişlere baktım. "Makinenin doğru kalibre edildiğinden emin misiniz?"

"Güven bana, iki kez kontrol ettim."

"Ne yani, kozmetik mi? Evsiz bir adamın üzerinde mi?"

Çarşafı adamın başının üzerinden geri çekti, bu rahatlatıcıydı - John Crispy'yi istediğim kadar görmüştüm.

Tamara sedyeden uzaklaşırken, "Evsiz kısmı konusunda ben de ikna olmadım," dedi. "Tabii aşevleri artık havyar ve şampanya servis etmiyorsa."

Evet, hayır. Böyle bir şey olduğunu görmedim ve Kingly'nin adamı tarifine bakılırsa, dikkat çekmeden bu tür şeyler sunan bir yere girmiş gibi görünmüyordu.

"Bir de bu var." O çapraz

hareketsiz çemberimin üzerine geri döndü ve yakındaki bir ekipman tepsisinden bir dosya aldı. Elimi uzattım ama başını salladı. "Ritüel bitene kadar olmaz. nce adını söylediğini duymak istiyorum." Ondan dosyaya doğru bir bakış attığımda, "Olaya tanık olan birkaç kişinin ressamlarla birlikte oturduğunu söylemek yeterli. Ortaya çıkan resimler hemen bir kayıp ihbarına yol açtı. Ama diş kayıtları eşleşmedi."

Hayret bir şey. Bu adamın çok güzel bir gülüşü olmalı. Kingly'nin dişlerden bahsetmemesine çok şaşırmıştım. Kingly'lerin ikisi de son derece açık fikirli değildi ama James adamla birkaç dakika geçirdi. Eminim o da dişleri fark etmiştir.

Sivri, jilet gibi dişler -böyle bir gülümsemeyi gözden kaçırmak zor olurdu- ama Kingly'nin tek söylediği adamın "çok kibar" olduğuydu.

Tuhaf.

"Başlamalıyız," dedim ve Tamara kayıt cihazını açar açmaz ritüelim başladı.

Cesetten yükselen gölge neredeyse cesedin kendisinden daha kötüydü. Beden öldükten sonra da yanmaya devam etmiş, bu da özelliklerini belirlemeyi zorlaştırmıştı. Ruh bedeni biraz erken terk etmişti, bu yüzden belirgin bir renk olmasa bile yanmış bedeni çığ görünüyordu. Birkaç gün içinde ikinci kez kendimi gölgeden başka bir yere bakarken buldum.

Ben büyüttüm.

"Adın ne senin?"

"Richard Kirkwood," dedi gölge, yanık dudakları ya da köpekbالیğına benzeyen dişleri tarafından en ufak bir şekilde engellenmemiştir.

Çemberimin dışından Tamara muzaffer bir çığlık attı. "Biliyordum. Dişlerini ne zaman değiştirdiğini sor ona."

Bunun benim görüşmem olması gerekiyordu ama bunu ayarlayan Tamara'ydı, ben de uyudum.

"Dişlerimi hiç değiştirmedim," dedi gölge. "İki yıl önce kanal tedavisi yaptırdım."

Tamara gölgeler hakkında aşağılayıcı bir şeyler homurdandı. Onu görmezden

geldim.

"Tüm
sivrilttirdiğini
musun?" Ve

dişlerini
hatırlıyor

onlara baktıkça uzadı. "Hayır."

"Hiç böyle bir arzunuz oldu mu?"

"Hayır."

Bu görüşme ürkütücü derecede tanıdıktı. "Bay Kirkwood, hatırlıyor musunuz?

nasıl öldüğünü?"

"Ateş. Yanıyordum. İnsanların çığlıklarını duyabiliyordum ve sonra..."
Sonra tahsildar onun için geldi.

"Nasıl alev aldığını hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Bir adamdan süt sürahisini benzinle doldurmasını istediğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Hayır."

Tamara'ya baktım. Kıpırdamadan durmuş, gevşek bir çeneyle gölgeyi izliyordu, dudakları hafifçe ayrılmıştı. Ama ağzı şaşkınlık belirtisi gösterse de gözlerinde korku vardı.

"Yangından önce hatırladığınız son şey neydi Bay Kirkwood?"

"Erken yatacaktım. Kelly hastanede çift vardiya çalışıyordu ama ben kendimi iyi hissetmiyordum."

"Peki hangi gündü?"

"Cuma gecesi."

Tamara'ya baktım ve o da kayıp kişi raporuna göz gezdirdi. Başını sallayarak, "Raporu Kelly Kirkwood hazırladı. O zaman endişeliydi

döndüğünde kocası evde değildi. Ertesi sabah kocası dönmeyince ve cep telefonuna da cevap vermeyince, kadın kocasının kayıp olduğunu bildirmiş."

Yakma numarasını bir sonraki Salı gününe kadar yapmadı, yani Kingly gibi o da üç gün kayıptı.

"Bir resim var mı?" Tamara'ya sordum ve bana basılı bir fotoğraf göstermek için dosyayı çevirdi. Ölüler diyarından gelen çürüme ve çemberimin mavi sisi arasında, Aetheric enerjinin rastgele girdabını saymazsak, resim tamamen belirsizdi. Başımı salladım. "Peki ya ağırlık, raporda belirtmiş mi?"

Tamara başını salladı. "Onda

yaklaşık yüz altmış pound olarak listelenmiş. Tahmin ediyor olmalı. Hem de çok kötü. Ölüm anında 90 ila 100 kilo arasında olduğunu tahmin ediyorum."

Bu da Kingly'nin bana verdiği, kemiklerinden sarkan giysiler içindeki cılız adam tanımına uyuyordu. Ve eğer yanılmıyorsam, ki yanılmadığımı umuyordum, Richard'ın karısı Tamara'nın tahmin ettiği kadar kötü bir tahminci değildi. Eğer Kirkwood da Kingly gibi aynı dönüşümü yaşamadıysa. Gölgeye doğru geri döndüm. Sonra pişman oldum ve bakışlarımı hafifçe sağına kaydırdım.

"Kendinizi en son ne zaman tarttınız ve tartıldığınızda kaç kiloydunuz?"

o zaman?"

"Çarşamba. Spor salonuna yazıldığımızdan beri Kelly ve ben hep Çarşamba günleri tartılırız. Son tartım yüz altmış üç kiloydu."

"Bu imkânsız," dedi Tamara. "Bir insan altı günde altmış kilo veremez."

Ama o ve Kingly de öyle yapmıştı. "Üç gün," diye mırıldandım.

"Ne?" Tamara çemberimin kenarına yaklaşarak sordu.

"Üç gün içinde kaybetti. Kayıp olduğu aynı üç gün içinde." Kingly ve Kirkwood'a bulaşan büyü her neyse, onları harcamadan önce harcamıştı. Gölgeye sordum, "O gece tuhaf bir şey olduğunu hatırlıyor musun?"

Cuma
mı?"

Bu riskli bir soruydu çünkü gölgenin neyin tuhaf sayılabileceğine dair öznel kavramı değerlendirmesini gerektiriyordu. Gölgeler hayatlarındaki olayları -genellikle korkunç ayrıntılarla- anlatabilirlerdi ama fikirler duygularla birlikte ruhu da terk ederdi. Gölgenin sessiz kalmasına şaşırmadım.

Tekrar denedim. "Cuma günü yeni biriyle tanıştın mı? Senden bir iyilik isteyen oldu mu?"

"Hayır."

Lanet olsun. Eğer Kirkwood onu tüketen şeyi Kingly'ye bulaştırdıysa, Kirkwood onu nasıl yakalamıştı?

"Rutininiz herhangi bir şekilde değişti

mi?

Cuma günü de erken yatmıştın."

"Evet. Normalde öğle yemeğinde eve gider ve Missy'yi parkta gezdiririm. Parka gidemedik çünkü bir adam kendini otobüsün önüne attı."

Ağzım kurudu. Başka bir intihar mı?

"Bunun olduğunu gördün mü?"

"Evet. Missy ve ben kaldırımında yürüyorduk ve adam kaldırımının kenarında duruyordu. Otobüsün yaklaşmasını izledi ve sonra yoluna atladı. Önce ön tarafa çarptı, sonra otobüsün altında kayboldu ve tekerlek yuvasına girdi." Tüm bunları düzgün bir ses tonuyla söyledi.

O kadar da sakın hissetmiyordum. Mide bulandırıcı bir huzursuzluk her yerde yankılanıyordu.

vücudumdaki hücre. Üç ceset tesadüf
olamaz. Nekros'un bir seri katili vardı.
Seçtiği silah: intihar.

Bölüm 14

Tamara bana kendini otobüsün önüne atan adamın -ya da aslında çocuğun, üniversite birinci sınıf öğrencisi olduğu için- adını verdi: Daniel Walters. Ama yasal olarak bana verebileceği tek şey buydu. Elimde aile tarafından imzalanmış ve çocuğun dosyalarına erişim izni veren resmi bir form olmadığı sürece otopsi hakkında hiçbir bilgi veremezdi. Yine de dosyayı çıkardı ve ben çıkarken bana en önemli dört kelimeyi söyledi

raporunda yer alabilecek tek şey: "*Örneğe uyuyor.*" Sonra da onun ya da yakın akrabası hakkında başka bir şey söylemedi.

Tongues for the Dead'in kapısından içeri girdiğimde Rianna, "Tanrıya şükür döndün," dedi.

"Her şey yolunda mı?"

Omuz silkti. "Sıkıntıdan patlamak ve ofiste olmaktan yorulmak dışında mı?"

Her şeyi biliyordum. Düne kadar sıkışmış olan bendim. Açılalı sadece dört gün olmuştu ama ikimizden birinin mesai saatleri içinde orada bulunmasına bir çözüm bulmamız gerektiği çoktan belliydi. *Gerçekten ihtiyacımız olan şey bir resepsiyonist.* Ama bu değildi.

tam olarak bütçede. Yine de, en azından. Hayal kurabilirim, değil mi?

Rianna'ya morgda öğrendiğim her şeyi anlattım.

"Bu Kingly'den çok daha büyük," dedi, sesi şoktan çukurlaşmıştı.

"Evet, Kingly hâlâ odak noktamız ama bu şeyin kaynağına kadar izini sürmek onu kimin öldürdüğünü bulmanın bir parçası." *Ve nasıl.* Büyü intihara ya da intihar süsü verilmiş cinayete tanıklık ederek yayılıyor gibi görünüyordu.

Bu düşünce beni durdurdu, midem ekşidi. "Şimdiye kadar her kurban bir önceki ölümü gördü. Kingly atladığında..."

Cümleyi bitirmek zorunda değildim.

İkimiz de o gün sokaktaki birinin enfekte olduğunu ve öleceğini tahmin edebiliyorduk - eğer henüz ölmediyse. Bildiğimiz vakalarda, döngü sadece üç ila dört gün sürüyordu. *Bu şeyin kaç cesedi var?*

Peki neden?

"Büyüden çok bir parazit gibi davranıyor, değil mi? Bedenleri kullanıyor ve sonra konakçılara atlıyor," dedim, sadece zayıflamayı değil, Kingly'nin hayaletine verdiği zararı da düşünerek.

"Tabii ölüme tanık olan herkes etkilenmezse, ya da enfekte olmazsa, ya da her neyse." Rianna'nın eli Desmond'ın başına gitti, konuşurken parmakları kulağının arkasını dalgınca kaşıyordu.

"Daha önce duymamış mıydık?

"İntiharlarda ani bir artış mı oldu?" Elbette Kirkwood'u duymamıştım ve onun ölüm yöntemi de sıra dışıydı. Ya diğer intiharlar daha az kamuya açıksa ya da başarılı olamadıysa? Bu kesinlikle araştırılması gereken bir konuydu. "Eğer bu bir patojen gibi yayılan bir büyü ise, intihar salgını yaşayabiliriz."

İkimiz de bir an sessiz kaldık. Hoş bir düşünce değildi.

Sessizliği ilk bozan Rianna oldu. "Ama neden?"

Bacaklarını Desmond'a yaslayacak şekilde hareket etmişti, barghest'in dokunuşunun onun için güven verici bir sıcaklık olduğu açıktı.

Başımı salladım. "Bir çeşit yaşam döngüsü mü? Doğada, parazitler vardır

konakçının beynine sızar ve onu intihar edecek kadar aptalca davranmaya zorlar. Balıkların kuşları çekmek için yanıp sönmesi ya da karıncaların bir inek tarafından yenmek için en uzun ot parçasına tırmanması gibi. Bunların hepsi parazitin yaşam döngüsünün bir parçasıdır."

Rianna'nın kaşları kalktı ve yanaklarım alev alev yandı.

"Roy doğa kanalını çok izliyor," diye mırıldandım, sonra boğazımı temizledim. "Ama ister konak atlayan bir tür parazitten, ister yayılmak için hazırlanmış bir büyüden bahsediyor olalım, döngü intiharı içeriyor. Daha fazla kurban arayacağım ve Daniel Walters'ın en yakın akrabasını bulmam gerekiyor. Ya da en azından nereye

gömüldüğünü bulmalıyım."

Rianna başını salladı ve sonra şaşırtıcı
bir şekilde

gölümsemi. "Bunların hepsi bilgisayar işi, değil mi? Yani, ölüm ilanlarını, arşivlenmiş makaleleri ve diğer şeyleri burada, ofiste mi arayacaksın?"

Şüpheli bir kaş kaldırma sırası bendeydi ama başımı salladım. Gülümsemesi aydınlandı.

"Harika, o zaman James Kingly'nin fotoğrafını alıp en son gittiğini hatırladığı İrlanda barına gideceğim. Belki biriyle gitmiştir ya da en azından birine nereye gittiğini söylemiştir."

Böl ve fethet, hoşuma gitti.

Vedalaştık. Sonra dizüstü bilgisayarımı açtım ve Daniel Walters'ın yanı sıra yakın zamanda intihar eden diğer kişileri bulma işine koyuldum. Cidden umuyordum ki

Daniel bulduğum tek kişiydi.

Kapı çalınır çalınmaz duyularım yabancı bir büyüyle uğuldadı. Büyü taşıyan insanlar alışılmadık bir şey değildi.

-Özellikle de Mahalle'de. Gösterişli tılsımlardan kalkanlara ve kendine özgü büyülere kadar, en sadık Birinci İnsan Partisi üyeleri ve tamamen boşlar dışında herkes ev tipi büyü kullanıyordu. Ara sıra ağır savunma tılsımları hissediyordum ve kırk yılda bir silah haline getirilmiş bir büyü yakalıyordum. Yine de, genellikle sadece Kara Büyü Karşıtı Birim'den memurlarla takıldığımda, çünkü tamamen hazır saldırı büyüleri taşımak

Ruhsat.

Ama lobiye adım atan her kimse, bir cephanelik dolusu büyü taşıyordu -şimdiye kadar tanıştığım tüm ABMU subaylarından daha fazla- ve ne yapacağıma karar vermek için yaklaşık otuz saniyem vardı.

Saldırı büyüüm olmadığından, en iyi seçeneğim bir çemberin içine atlamak ve tam bir büyü saldırısına karşı durabileceğimi ummak olurdu. Ama henüz ofise kalıcı bir çember kazımamıştım. *Bunu kesinlikle düzeltmem gerek.*

Şimdi zamanım olduğundan değil.

O büyü dalgası neredeyse ofisimin kapısına kadar gelmişti. Siper almam gerekirse diye masamdan geri çekildim.

Masa ikinci el bir dükkândan alınmış
olabilirdi ama gerçek ahşaptı ve

En azından birkaç saniye için iyi bir bariyer. Sonra hançerimi çektim. Fae işlemeli bıçak elimde titriyor, haftalarca kullanılmadığını düşündüğü hançeri kullanmak için sabırsızlanıyordu. Belli ki lobide hissettiğim ateş gücüyle, hançere ihtiyacım olursa, elimi kaldırmadan önce muhtemelen ölmüş olacağımı anlamıyordu. Yine de bir silahım olduğu için kendimi daha güvende hissediyordum. Yine de bu, ağır silahlı ziyaretçimi kapıdan içeri girdiğinde bir bıçak sallayarak kışkırtmam gerektiği anlamına gelmiyordu, bu yüzden hançeri kucağıma gizledim ve bekledim.

Eşiğimin üzerine bir gölge düştü. Hayır, üzerinden değil, içinden geçti.

Gözlerimi kırpıştırarak ofisime giren kadına odaklanmaya zorladım. Hareket ederken hiç ses çıkarmadı ve selam vermedi. Görme yeteneğim nedeniyle odanın her köşesini aydınlık tutuyordum ama kadın sadece gözleri uzaklaştırmakla kalmayan, aynı zamanda karanlığı da etrafında toplayan bir cazibe kokteyli giyyordu. Siyah üzerine siyah deri giymesi ve koyu renk saçlarını sıkı bir örgüyle arkaya toplamış olması kesinlikle gölgelere tutunma olayına zarar vermiyordu. Gözleri bile o kadar koyu kahverengiydi ki siyah görünüyorlardı. Eğer hassas biri olmasaydım ve neredeyse büyü sızdırıyor olsaydı, onu fark etmeyebilirdim.

Hançerim zonkluyordu, tam olarak farkında olmadığım varlığı zihnimin kenarına baskı yapıyor, bu çok güçlü tehdit ilk hamleyi yapmadan önce beni saldırıya geçmeye çağırıyordu. Kabzayı kavrayışımı gevşeterek bunun bıçağı sakinleştireceğini umdum. Şu anda tüm konsantrasyonumu yabancıyı izlemeye vermem gerekiyordu.

Kapıdan uzaklaştı, hareketi zarif ve sessizdi. Görünmemek için çok çalışıyordu, bu da beni biraz gerginleştiriyordu. Hançer bundan daha da az hoşlanıyordu. Daha önce özgürlüğümü ve hayatımı kurtarmıştı, bu yüzden onun dürtülerini hafife almadım. Hançer söz konusu olduğunda, ölçülü olmak önemliydi. Hançerin bir

Savaşma, kesme, yaralama arzusundaki zorlayıcı aciliyet ve izin verirsem bedenimi yönlendirecekti, bu da onu hem harika bir silah hem de cazip bir sorumluluk haline getiriyordu. Yıllardır sırf bu yüzden onu taşımamıştım ama son birkaç aydır hayatımın gidişatına bakılırsa hiçbir yere silahsız gitmiyordum.

Kadın yana doğru bir adım daha attı, bakışları yüzüme kilitlenmişti. Dikkatimi başka yöne çekmeye çalışan büyüyü görmezden gelmek için gözlerimi onda kalmaya zorladım. Onu takip edişimi izlerken kaşlarını çattı. Sonra algı tılsımlarını bıraktı ve yırtıcı ve kendinden emin hareketlerle ilerledi.

"Alex Craft sen misin?"

"Evet?" Bunu yapmak istememiştim.

ama gerginlik sesimin titremesine neden oldu. *Durumu kontrol altında tutmanın yolu, Alex.*

Kalkanlarımı, kim ya da ne olduğunu daha iyi görebileceğim kadar açtım.

-Uğraşıyordum. Kadının ruhu derisinin altında lekesiz bir sarı renkte parlıyordu, bu da onun insan olduğunu ve taşıdığı fahiş miktardaki saldırı büyüüne rağmen karanlıkla uğraşmadığını gösteriyordu. Büyü demişken, tepeden tırnağa silahlanmıştı. Büyüler kıyafetlerine işlenmişti, kemerinin etrafındaki keselerde toplanmıştı ve göğsüne asılı taktik bir palaska içindeki küçük şişelerde bulunuyordu. Ama hızlı taramamda gördüğüm tüm büyüler,

ölümcül olsa da, parlak renkliydi, bu yüzden yasaldı - lisanslı olduğunu varsayarsak.

Kalkanlarımı kapattım. Uçaklar arasındaki bakışım beş saniyeden fazla sürmemiş olsa da, uçakları ittiğimde oda karardı. Görüşümü yeniden ayarlamak için bir kez göz kırptım.

Gözlerimi yüzüme doğrultulmuş bir yaylı tüfekte açtım.

Donup kaldım, nefesim göğsümde kesildi. Arbaletin kapsülünde hissettiğim sıvı büyüye aşına değildim ama kesinlikle çarpma anında alev alacakmış gibi geliyordu. Tabii ki, bu mesafeden, büyü harekete geçmeden önce ölmüş olurdum.

Her zaman hevesli olan hançer bile

Şansımızı. Onu kucağıma bıraktım ve ellerimi kaldırdım, avuçlarım teslimiyetle açıktı.

"Ne istiyorsun?" diye sordum, sesim saklamaya zahmet etmediğim korkuyla titriyordu.

Arbaletini indirmede. "Gözlerin parladı."

Ona buruk bir gülümseme verdim. "Işık mı?"

Yalan değildi, bir soruydu.

Bakışları beni kesiyordu, sanki beni inceleyerek gerçeği ortaya çıkarabilirmiş gibi. Nefesimi çok uzun süredir tutuyordum ve ciğerlerim yanıyor, hangisinin daha önce patlayacağı konusunda kalbimle yarışıyordu. Sonra, yaylı tüfeği nişan aldığı gibi aniden,

indirdi. Kolunu hızla bükerek, hâlâ dolu olan silahı arkasına, sakladığı yere geri koydu.

Nefesim bayat korku tadında bir hışımla dışarı fırladı. *Neyin içine girmiştin ben?* Kadın ceketinin iç cebinden bir cüzdan çıkarırken sandalyemde daha da çöktüm.

"Briar Darque," dedi, MCIB rozetinin yanı sıra sertifikasını ve daha önce hiç görmediğim bir lisansı göstererek.

Sihirli Suçlar Soruşturma Bürosu mu? Geçmişte bir ya da iki müfettişle tanışmıştım ve her zaman onların GI Jane değil, IRS denetçilerinin büyüğü eşdeğeri olduğu izlenimini edinmiştim.

"Sanırım b i r süredir

Yanlış anlaşılma," dedim, sesim titreyerek. Hançerimin kabzasına kilitlenmiş elim titredi. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışarak boğazımı temizledim ve daha dik oturdum. "OMIH'i arayan bendim. Sokağın yukarısındaki dükkândan yayılan gri büyüü araştırmak için mi?"

"Birkaç aşk büyüü umurumda değil," dedi öne doğru bir adım atarak. "Büyü ciddi şekilde yanlış gittiğinde MCIB beni gönderir. Sen hayattasın, o yüzden tahminimce her şeyi berbat ettin ve bunu rapor etmedin. Sorunu çözmek için buradayım."

Açıkça benimle ilgili olduğunu düşündüğü bir sorun.

Bölüm 15

Ağır silahlı bir yetkilinin beni büyülü bir tahribata yol açmakla suçlaması hayatım hakkında bir şeyler söylüyordu ve hangi olayı kastettiğini merak ediyordum. Durum böyleyken, tahmin etmeye zahmet etmedim. Tanıdığım en sinsî manipülatörün kızı olmak bana bir şey öğrettiyse, o da ağzımı ne zaman kapalı tutmam gerektiği idi. Zaten sahip olmadığı bir bilgiyi gönüllü olarak verecek değildim.

Briar Darque'ın nasıl bir yanıt beklediğinden emin değilim, muhtemelen

reddetmemi

Ben daha neyle suçlandığımı bile bilmeden olaya dahil oldu ya da belki de kendimi ayaklarına atıp OMIH ve MCIB'nin merhametine sığınacağımı düşündü. Beklentisi her neyse, sessizliğin ona uymadığı açıktı. Ya da etkilemedi.

Kaşlarını çatarak masamın kenarına yaklaştı ve avuçlarını yüzeye koyarak kişisel alanıma doğru eğildi. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

O kadar yakındı ki ona bakmak için ya arkama yaslanmam ya da boynumu eğmem gerekiyordu. Eğer arkama yaslanırsam kucağımdaki hançeri görecekti, bu yüzden onun meydan okuyan bakışlarıyla yüz yüze gelmekten başka seçeneğim yoktu. Ben de öyle yaptım. Ayrıca, insanların etrafımda

dolanmasından nefret ederdim. Sanırım
Darque

uzun boyluydu ve motorcu botları ona bir iki santim daha veriyordu ama ayağa kalkarsam daha uzun olurdum. Çok fazla değil ve Quarter'ın bu tarafından diğer tarafına kadar kışımı tekmeleyebileceğinden hiç şüphem yoktu, ama yine de ucuz korkutma taktiğinden nefret ediyordum.

"Beni bir şeyle mi suçluyorsunuz, Müfettiş?" Ses tonum düz ve nötrdü. Sanırım babam bile gurur duyardı.

Darque doğrulurken dudağı kıvrıldı ve ceketine uzandı. Katlanmış bir paket çıkardı ve içindekilere göz gezdirdikten sonra önüme bir kâğıt bıraktı.

Şöyle bir baktım. Yarım düzine kadar

Gazete kupürleri sayfaya bantlanmıştı ve her birinin yanına hızlı bir elle tarihler karalanmıştı. En eskisi üç hafta öncesine aitti ve Nekros'un güneyindeki mezarlıkta mezarların bozulduğuna dair çok kısa bir haberdi. Yazar olayı çocukça bir şaka olarak geçiştirmişti. Kupürler kronolojik olarak ilerliyor ve Nekros'taki diğer mezarlıklarda rahatsız edilen mezarlardan bahsediyordu. En sonuncusu geçen haftaya aitti. Fairmount'ta birkaç ceset kaybolmuştu; etrafındaki banliyö bölgesi ve dolayısıyla mezarlığın kiracılarının çoğu Önce İnsan inancına sahip olduğu için yalnızca bir ya da iki kez ziyaret ettiğim küçük bir mezarlıktı. Bir ödül vardı

cesetlerin iadesini ve sorumluların yakalanmasını sağlayacak bilgiler için teklif ediliyor.

Darque'a baktım. "Mezar hırsızlığı mı? Benim bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı ve önüme başka bir kâğıt parçası bıraktı. Başka bir gazete haberiymi ama arka sayfa haberi değildi, bu çünkü baş haberdi. Hikâyeyi az çok biliyordum, daha önce Richard Kirkwood hakkında bilgi ararken görmüştüm. Şimdi daha dikkatli okudum.

Bir çift genç şehrin hemen güneyinde yoldan çıkmıştı. Araba

bir ağaca sarılmış halde bulunmuş, ancak çiftin yaralarının çoğunun kazadan değil, bir hayvan saldırısından kaynaklandığı anlaşılmıştır. Kız ölmüştü, ancak makalede oğlanın yoğun bakımda olduğu belirtiliyordu.

Sayfaları Darque'a geri verirken, "Aradaki bağlantıyı anlayamadım," dedim.

"Bu tür yaralanmalara ne tür bir hayvanın neden olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu ve önüme birkaç fotoğraf bıraktı.

Daha önce Kirkwood'u inceledikten sonra, vahşice öldürülmüş cesetler için günlük eşigimi çoktan aşmıştım. Kingly ve Kirkwood arasında, bu ayki limitimi doldurduğumu düşünmek istiyorum,

özellikle de John NCPD'nin yakın zamanda aramayacağını açıkça belirttiğinden beri. I

daha fazla cesede bakmak istemiyordu, fotoğraflarda bile.

Briar bana başka seçenek bırakmıyordu.

Morgdan dönerken öğle yemeği için durmadığıma sevinerek fotoğraflara bir göz attım. Tabii ki boğazımın arkasındaki mide asidinin yanması da daha iyi değildi. Fotoğraflar iki gence aitti ve ilk başta tek gördüğüm kırmızı renk ve soluk etlerdi, sonra ayrıntıları seçmeye başladım. Bakışlarım kemiği ortaya çıkarmak için koparılmış etin yakın çekimine takıldığında, midem havasız kalmama neden olacak kadar sıkıştı. Bakışlarımı kaçırdım.

"Ne tür bir hayvan yaptı bilmiyorum

o."

"Şunlara bak." Fotoğrafları bana doğru yaklaştırdı.

Ona ters ters baktım, o da kollarını göğsünde kavuşturdu ve sabırsız bir ritimle elindeki dosyayı dirseğine vurdu. O resimleri gerçekten incelemek istemiyordum. Elbette midem bir kez daha guruldarsa, fotoğraflara farklı bir renk katacaktım. *Ve zayıf biri gibi görünürdüm.* Ki bunu bu kadının önünde yapamazdım.

En yakın fotoğrafı aldım. Çift hâlâ arabadayken çekilmişti. Arabayı çocuk kullanıyordu ve öne doğru sarkmış, emniyet kemerinin bağlayıcılığına ve önündeki sönmüş hava yastığına karşı gevşek duruyordu. O kadar çok şey vardı

Kan, gerçek yaraları gizlemiş. Kız arka koltuktaydı ve emniyet kemeri takmamıştı. Çarpma onu öne doğru fırlatmıştı, bu yüzden alt yarısı hala arkada ve st gövdesi doğal olmayan bir açıyla n koltukların arasına sıkışmıştı.

Fotoğrafı yere bıraktım.

Sonraki iki fotoğraf arabanın kendisine aitti. İlki dışarıdan ekilmıştı ve kapı kolunun etrafındaki kurumuş kan lekeleriyle kaplı araba kapısının yakın ekimiydi. Bir sonraki görüntü arka koltuktaki derin kan lekeleriydi; muhtemelen kızın kazadan önce bulunduğu yerdı. Büyüklüğüne bakılırsa kız yerde yatıyor ve ağır kan kaybediyor olmalıydı.

kan gölünün koltuğu kapladığını gördüm. Fotoğraflara baktım, gençlerin yaralı ve korkmuş bir halde kapıyı açmak için pençelediklerini hayal ettim. Kızın bilinci yerinde bile olmayabilirdi, erkek arkadaşı direksiyona geçmeden önce onu arkaya yatırmıştı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Fotoğrafları kenara ittim.

Fotoğrafların geri kalanı kızın otopsisinden. Yaralarının temizlenmiş ve klinik yakın çekimlerinin kanlı kaza sahnesinden daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğuna karar veremiyordum. Derisi yüzülmüş etin arkasındaki beyaz kemiği göstermek için deri ve kasların sıyrıldığı ilk gördüğüm resme ulaştım ve midemin kabarmamasından gurur duydum

En azından bu sefer, vücudumun beni izleyen MCIB müfettişine ihanet etmesine neden olacak kadar sert değildi.

Görüntüyü anlamlandırmak için kendimi zorladım ve bacağındaki uyluk kemiğine baktığıma karar verdim. Midem bir kez daha ağrıyla sarsıldı. Yarayı tespit ettikten sonra fotoğrafı yığının en altına karıştırdım. Bir sonraki fotoğraf sırtına aitti. Omuzlarında çaprazlama pençe izleri vardı ve bir tanesi yaratığın pençelerini geçirdiği derin deliklerle sonlanıyordu. Fotoğraflardan ne kadar derin olduğunu anlayamadım ama bulunduğu yere bakılırsa akciğerinin delinmemiş olması beni şok ederdi.

Ulaştığında hayatta mıydı?

Araba mı?

Onun sırtı olan katliama baktım ve ürperdim. Sonra gözlerimi kapattım ve kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Şu anda duygusal değil analitik olmalıydım. Gözlerimi açarak pençe izlerini saydım. Beşerli sıralar halindeydiler. O zaman bir puma değildi, yoksa dörtten fazla sıra olmazdı.

"En iyi tahminim bir ayı olurdu," dedim resimlerden başımı kaldırıp onları bir daha görmemeyi umarak. "Bu bölgede siyah ayılar var."

"Kolunun fotoğraflarına bak."

Dişlerimi sıktım ama Darque'ın bakmamı istediği iki fotoğrafı bulana kadar fotoğraf yığınını karıştırdım. Bir tanesi

Kızın kolunun dış kısmına aitti ve dört derin kesik gösteriyordu. Diğerisi ise aynı kolun iç kısmına aitti. Bir önceki fotoğraftaki kesiklerin uçlarını görebiliyordum ama fotoğrafçının yakalamaya çalıştığı şey, kızın kolunun iç kısmında, dıştaki kesiklerle neredeyse mükemmel bir şekilde ortalanmış tek bir kesikti. Bir fotoğraftan diğerine bakarken yüzümdeki kan çekildi.

Görünüşe göre sonunda Darque'a istediği yanıtı vermiştim, çünkü öne doğru eğildi ve kızın iç kolunun resmine dokundu. "Hiç ters çevrilebilir başparmağı olan bir ayı gördün mü?"

*Saçmalık. Kesinlikle bir hayvan değil.
Hayvan değil.*

En azından sıradan bir tane. Efsanevi vahşi hayvanlar zaman zaman şehrin dışındaki vahşi doğada dolaşırken görülüyordu. Ve sadece Nekros çevresinde değil, Büyülü Uyanış'tan sonra açılan, daha önce katlanmış tüm alanlarda ortaya çıkıyorlardı. Uyanış öncesi dönemden kalan az sayıdaki evcilleştirilmemiş alanda da görülmeye başlamalarının an meselesi olduğunu düşündüm.

Ama eğer doğal olmayan ya da büyü bir yaratıksa, neden bana geldiler? Yoksa bir fae'den mi şüpheleniyorlardı? Pençe ya da pençeleri olan çok sayıda fae vardı. Ama yine de, eğer Fae'lerden şüpheleniyorlarsa, Briar'ın burada olması için bir neden yoktu. Bir k e r e , belli ki

benim

benim

pençeler, ve bir diğeri, eğer OMIH benim kökenim hakkında en ufak bir fikre sahip olsaydı, bu çok farklı bir konuşma olurdu. Kart taşıyan, OMIH sertifikalı bir cadıydım ama Tamara DNA örneğimi RMC okuyucusuna koyarsa insan olarak kaydedilmeyeceğimi hissediyordum. Bu gerçeğin reklamını yaptığımdan değil. Öyleyse MCIB neden beni sorguya çekmek için militan bir müfettiş gönderdi?

Fotoğrafları bir yığın haline getirdim ve masamın üzerinden Briar'a doğru ittim. "Aradaki bağlantıyı göremiyorum."

Bana baktı, sert bakışları yüzümü inceliyordu. İfadesi, yüz hatlarımda hile bulmayı beklediğini haykırıyordu. *Büyük şans.*

Darque bileğine baktı ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Gerçekten anlamıyorsun," dedi sanki inanamıyormuş gibi.

Bakışlarını bileğine bastırılmış küçük bir tılsıma doğru takip ettim. *Bir yalan makinesi tılsımı mı?* Tek bir tılsıma odaklanmaya çalıştım ama üzerinde o kadar çok büyü vardı ki, karmaşanın içinden böyle küçük bir büyüü seçmek imkânsızdı. Ama yalan dedektörüne para yatırırdım.

Başını kaldırdı ve dosyasını tekrar açtı. "Dosyanız bende. Hem mezar cadısı hem de hassas cadı olarak çalışmak için sertifikanız var ve her ikisinde de olağanüstü dereceye sahipsiniz. Büyü işçiliğinin herhangi bir dalında sertifika

almayı denemekten vazgeçmişsiniz."

Sanki bir cadının en azından düşük seviyeli büyü yapma konusunda neden sertifika almadığını anlayamıyormuş gibi bir güvensizlik notu aldı. Ona geçemeyeceğimi söyleyecek değildim. Zaten o çoktan yoluna devam ettiği için bir şey söylememe de gerek yoktu. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Bir Wyrd akademisinde eğitim almışsın. Sana bu öğretilmiş olmalı. Mezar soygunu ve mezara saygısızlık raporları? Kurbanlar gece boyunca saldırıya uğramış ve bazılarının bulunduğu yerden iki mil ötede bir insansıya ait yaralarla bulunmuşlardır. . ve raporlar . bir mezarlıkta gece vakti rahatsızlıklar meydana geldi mi?"

Güney mezarlığına yakın bir yerde

olduklarını bilmiyordum. Haberde sadece arabanın güney mezarlığında bulunduğu yazıyordu.

Şehirde. Ama artık biliyordum ve o da her şeyi bir arada sundu... "Sence gulyabanilerimiz mi var?"

"Ve tam bir aptal olmadığını kanıtlıyor. Evet, hortlaklar. En az dört farklı mezarlıkta. Yani siz Bayan Craft, cinayetle suçlanıyorsunuz."

Bölüm 16

Cinayet. Kelime kafamda sekti ve sonra omurgamdan aşağıya doğru sarsılarak tüm vücudumun titremesine neden oldu.

"Ben-" Kimseyi öldürmediğimi söylemek istiyordum ama öldürmüştüm. Bunun sadece kendimi ve değer verdiklerimi savunmak için olması öldürdüğüm gerçeğini değiştirmiyordu. Kabusları da durdurmadı.

Ama kimseyi öldürmemiştim. Ve bunu söyleyebilirdim.

"Gerçekten mi? Bu kızın başına

gelenlere ne diyorsunuz?" Briar elindeki

fotoğrafları tekrar masanın üzerine koydu. "Birinci sınıf bir hortlak yarattınız ve en az üç mezarlığın istila edildiği gerçeğine bakılırsa, birden fazla kez öldürmesine izin verdiniz. Bu büyülü vekaleten cinayettir."

"Hayır." Son birkaç ay içinde epeyce büyüsel *sorun* yaşamıştım ama ölümler diyarından diğer yaratıkların geçişine köprü olacak ilk hortlak yaratmak listede yoktu. Bir asal yaratmanın yalnızca iki yolu vardı; bunlardan biri mezarla aktif olarak temas halinde olan bir mezar cadısının ölmesi ve bedeninin ele geçirilmesiydi. Diğeri ise bir mezar cadısının kazara ya da kasıtlı olarak ölümler diyarından bir yaratığın geçmesine izin vermesiydi.

içinden geçip ölü bir bedene girerek onu yamyam bir cesede dönüştürdü. Ölüler diyarındaki karanlık şeyleri daha önce de hissetmiş ve onlardan uzak durmuştum.

"Bayan Craft, dürüst olacağım. İşlediğiniz suçlardan dolayı hapse atıldığınızı görmek önemli olsa da, şu anda yapılacaklar listemin en başında prime'ı bulmak ve yok etmek var. Bana onu nerede bulacağımı söyleyin, ben de üstlerime işbirliği yaptığınızı bildireyim. Bunu istiyorsun, güven bana, çünkü acelem var, bu da sana bir zorlama büyüü yapmaktan ve ardından sorularımı sormaktan çekinmeyeceğim anlamına geliyor." Kullanacağından şüphe edersem diye kemerindeki bir şişeyi parmakladı.

Böyle bir büyü. "Zorlama büyülerinde çok fazla evrak işi oluyor ve evrak işleri beni sinirlendiriyor. İşbirliği yapmanızı öneririm, çünkü beni kızdırmaktan hoşlanmayacaksınız."

Buna inanıyorum. Ne yazık ki istediği cevaplara sahip değildim.

"Yanlış kişiyi yakaladınız," dedim sesimi alçak tutmaya ve onu kışkırtmamaya çalışarak.

"Hem de nasıl. Dosyanız kendi adına konuşuyor ve ayrıca, sadece bölgedeki mezar cadısı değilsiniz, aynı zamanda tanıkların ifadeleri de var."

"Bu imkânsız," diye mırıldandım, sakinliğim buharlaşmıştı. Bırakın bir prime yaratmayı, bir ghoul bile görmemiştim ve canavar yaratmak bir

kızın yapmayacağı türden bir şeydi.

Unut. "Tanıgınız kim?"

"Kaynaklarımı açıklamayacağım ama hikâye doğrulandı. Yoksa bir grup cadıya saldırmak için ölüleri kullandığınızı inkâr mı ediyorsunuz?"

Beynimin şok duvarını aşıp bana bir ipucu vermesini bekleyerek aptalca ona göz kırptım. İşe yaramadı. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Uçurumun diğer tarafındaki yaratıklarla uğraşmak gibi aptalca bir şeyi asla yapmazdım. Elbette hayaletler hariç, ama onlar ölüler diyarında var olmaması gereken ruhlar oldukları için pek sayılmazlardı.

Durdum. *Hayaletler.*

Bir ay önce bir adam tarafından kaçırılmıştım.

Onlar için Aetheric'te bir delik açmamı isteyen bir grup sihirli sarhoş yağmacı. Dikkatlerini dağıtmak için mezarlıktaki tüm hayaletleri ortaya çıkarmıştım.

"Kaynaklarınızın ya akıl hastanesinde ya da hapiste olduğunu varsayıyorum," dedim ve Briar ters ters baktı.

"Yani inkar etmiyorsun."

"Silahlı adam kaçırınlardan kaçmak için bir avuç hayalet kullandığımı inkar etmiyorum; bu arada, kısa bir süre önce Aetheric ile doğrudan temasa geçerek delirdikten sonra ABMU görevlilerinden oluşan bir birime saldırmışlardı. Hayır, bunu inkar etmiyorum. Ama onlar hayaletlerdi. *Hayaletlerdi*. Ve hayaletler hortlağa dönüşemez."

Briar kaşlarını çattı ama kaşlarında

haklılık payı da vardı. "Aslında öyle yaptın,

ölüleri bir silah olarak kullanmak için mezar büyüünüzü kullanın."

"Hayır, ben dikkat dağıttım. Ve bunu sadece kafamı uçurmamak için yaptım."

"Ve eminim ki hortlağı neden yarattığınıza dair aynı derecede haklı bulduğunuz bir mazeretiniz vardır. Şimdi nerede o? Bu kadar çok mezarlıkta hortlak olduğuna göre, mezarlık kapılarının ardına hapsolmuş olmamalı."

"Sana söyledim, ben yapmadım-" demeye başladım ama Briar ceketine uzanınca durakladım. Beni bir zorlama büyüleriyle vurma tehdidini yerine getirirse yolundan çekilmek için hazırlandım. Ama serbest bıraktığı bir iksir ya da tılsım değildi.

ama başka bir fotoğraf.

"Şu çocuğa bak," dedi ve fotoğrafı önüme bıraktı. "Şimdiden dönüşüm geçiriyor. Birkaç saat içinde kurtarılmanın ötesine geçecek. O zaman onun için sadece iki yol var. Bir, geçişi tamamlanır, ölür ve bir hortlak olarak dirilir ya da iki, değişimini tamamlayamadan sonlandırılır ve bedeni yok edilir, böylece bir daha geri dönemez. Bu da benim işim olur."

Fotoğrafa dokunarak beni çocuğa ve vücuduna bağlı tüm makinelere bakmaya zorladı.

"Çocukları sonlandırmaktan nefret ediyorum," dedi ve bana karanlık bir bakış fırlattı. "Öyleyse içinde iyi bir şey olduğunu kanıtla ve bana lanet olası

prime'ın nerede olduğunu söyle çünkü

Bu çocuğu kurtarmanın sadece iki yolu var. Birincisi, onu tırmalayan her gulyabaniyi öldürmek - gündüzleri ortaya çıkmadıkları ve bu gece onun için çok geç olacağı için kolay bir iş değil. Ya da zinciri tepeden kesebilirim. En baştakini öldürürüm ve diğer tüm hortlaklar çapalarını kaybeder ve iyi cesetler gibi hareketsiz yatarlar. Sizce hangisini tercih ederim?"

"Prime'ı ben yaratmadım. Yalan dedektörünü kontrol et. Size doğruyu söylüyorum."

Dudakları geriye kıvrıldı, dişlerini gıcırdattı ama tılsımı kontrol etmek için bileğini kaldırdı. "İnanılmaz," diye mırıldandı. "Ya patolojiksın ya da karşı tılsım kullanıyorsun. Bileziğini ve

üzerindeki diğer büyülu eşyaları teslim et.

senin şahsın."

Böyle bir şey olamaz.

Hemen itaat etmediğimde, Briar çantasındaki bir şeyi parmakladı ve "Unutmayın, Bayan Craft, bu soruşturmada MCIB'nin tüm yetkisini kullanıyorum. Soruşturmamı aktif olarak engellediğinizi ya da bana, OMIH'e ya da genel nüfusa bir tehdit oluşturduğunuzu düşünürsem" - hızlı bir hareketle arbaleti sırtından savurdu ve göğsüme doğrulttu - "sizi gereken her şekilde etkisiz hale getirebilirim."

Yutkundum, öyle ki hareketi şakaklarıma kadar hissettim. Bir saat içinde ikinci kez, bir arbaletin yanlışı tarafındaydım. En azından çalıntı bir silahla dolu değildi.

Bu sefer ucu yangın çıkarıcı mermi. Değişikliği yaptığını görmemiştim ama arbalet artık parlak mavi bir köpük sürgüyle doluydu ve hareketsizleştirici, uyku büyüğü ve bir cadının Aetheric enerjiyi kanallize etme yeteneğini geçici olarak engelleyebilecek bir cereyan gibi hissettiren kötü bir karışım taşıyordu. Sonuncusu çok sıkı denetlenen bir büyüydü ve bu üçünü bir araya getirmeye ihtiyaç duyacak kadar kiminle ya da neyle karşılaşacağını düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonuçta, hareket edemeyen ve bilinci yerinde olmayan bir cadı herhangi bir büyü yapmayacaktı. Ama sanırım Briar Darque'a bir konuda hak vermem gerekiyordu - aşırıya kaçma konusunda kesinlikle çok titizdi.

Arbaleti salladı, sadece

Küçük bir hareketti ama mesajı açık ve net bir şekilde almıştım. Eğer itaat etmezsem beni vuracaktı, hem de hemen.

Başka bir yönlendirmeye ihtiyacım yoktu.

Önce Aetheric enerjiyi depoladığım obsidyen yüzüğü masanın üzerine koydum. Sonra bileziğimi talimatlara uygun olarak çözdüm ve masanın üzerine fırlattım. Tensel teması keser kesmez, ekstra kalkanlarımın faydasını kaybettim. Bir çemberin içinde olmadığım sürece bileziği neredeyse hiç çıkarmadım. Bu sabah bile, meditasyon tılsımımı Nina Kingly üzerinde kullandığımda, kalkanlarla ten temasını hiç kaybetmemiştim. *En azından sokakta değilim.* O zaman gerçekten başım belaya girerdi. İçeride, binanın koruyucuları

mezar özünün bana saldırmasını
engelliyordu ama

Koğuşlar benim yaşayan, nefes alan, gerçeklik düzlemlerinin birleştiği bir bağlantı noktası olduğum gerçeği hakkında hiçbir şey yapamazdı. Kişisel zihinsel kalkanlarım ruhumu ölümlü gerçekliğe bağlı tutuyordu, ancak her zaman küçük bir kayma, zihnimin bazı kısımlarını diğer düzlemlere bağlayan dallar vardı. Kalkan bileziği bu diğer düzlemleri görmezden gelmeme yardımcı oldu. Eklenen bariyer olmadan, ruhumun en sevdiği iki düzlem, Eterik ve ölümler diyarı, sadece periferimde gezinmeyi bıraktı ve görüşüm boyunca yüzdü.

Ağrıyan başımdan bahsetmiyorum bile, Darque'tan yayılan büyü'nün kakofonisi daha da şiddetlendi.

Dış kalkanların sağladığı tampon olmadan büyü algılama yeteneğim arttıkça. İçim burkuldu, beni alt edecek kadar çok büyü taşımıyordu ama büyü kalan kalkanlarımı aşındırıyor, kendini duyuruyor ve dikkat çekmek için yarışıyordu. Ne yazık ki en kötüsü bu değildi. Asıl sorun, tehlikeli olan, gevşek buklelerimi yüzümde dalgalandıran esintiydi. Açık penceresi olmayan bir binada var olmaması gereken bir esinti.

Ölüler diyarı. Çok yaklaştım.

Darque bir şeyler söylüyordu ama derin bir nefes alıp kendimi merkezlemeye odaklanırken onu duymazdan geldim. Gözlerim kapalıyken, hızlı bir şekilde

zihinsel kalkanlarım. Canlı sarmaşıklardan oluşan ana kalkanım sağlamdı ama sarmaşıkları biraz daha yaklaştırdım, sıkılaştırdım. Bu şekilde sonsuza kadar koruyamazdım ama en az bir saat boyunca korumak için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekmeyecekti. İç kalkanlarımı, çekirdeğimi koruyanları hızlıca taradım. Hepsi sağlamdı. Yeni kalkanımı diktim.

-Ruhumun bakmasına izin veren ama dokunmasına izin vermeyen opak baloncuk. Bir aydır üzerinde çalışıyor olmama rağmen, kalkan uzun süreli kullanıma hazır değildi çünkü bakımı için hala bilinçli bir çaba gerekiyordu. Kalkanın inşasını ve entegrasyonunu bitirdiğimde, kalkanın aynı bölümüne

bağlanacaktı.

bilinçaltım bana göz kırpmamı ya da nefes almamı hatırlattı. Ama yeni kalkanla o aşamadan çok uzaktaydım. Bu da onu yarım saatten fazla koruyamayacağım anlamına geliyordu. Bariyer çökmeden önce Briar'ın dış kalkanlarımı geri getireceğini umuyordum.

Derin bir nefes daha alıp yavaşça bıraktım ve zihinsel olarak kalkanlarımı bir kez daha kontrol ettim. Sonra odağımın bedenime geri dönmesine izin verdim ve gözlerimi açtım. Ölüler diyarından gelen rüzgâr kesilmişti ve Darque'ı çevreleyen büyü artık beni aşırı duygusal yüklenmeye sürüklemekle tehdit etmiyordu. Ne yazık ki bu arada kadının söylediği her şeyi kaçırmıştım.

"Ne?" diye sordum. Ona bakarak
sordum.

"Başka bynz var mı dedim- Siktir!"
Darque kendini yakalamadan önce yarım
adım geriye tökezledi. "Seni vurmamı mı
istiyorsun? Ne halt ediyorsun sen?
Gözlerin fener gibi parlıyor."

Görüşüm hala Aetheric'ten gelen ham
büyünün girdaplı renklerine ve ölümlü
gerçekliğin üzerine bindirilmiş ller
diyarından gelen çürüme ve çürümenin
patinasına alışmaya çalışıyordu, bu
yüzden emin değildim, ama onun
parmağını yayının tetiğinden çekmeye
zorladığını gördüğümü sandım.

Ellerimi yalvarırcasına kaldırdım.
"Tılsımlı bileklik ekstra kalkanlarımı
tutuyor. Onlar olmadan ışıık gösterisi

kaçınılmaz."

Gözleri kısıldı ve sanki bir saldırı hazırlığında olduğuma dair bir işaret bekliyormuş gibi beni inceledi. Eğer kafama doğrultulmuş bir arbalet olmasaydı, durum komik olabilirdi. Ne de olsa, gece ışıkları gibi parlayan gözlerim sinir bozucu görünse de -bunu bir kereden fazla söylemiştim- bir tehdit olmanın yakınından bile geçmiyordum. Planeweaving'imle bile. Silahını ölümler diyarına sürükleyip çürümeye bırakabilirdim ama önce ona ulaşmam gerekirdi ve ben daha masanın üzerine çıkamadan o beni tıkardı.

"Üzerimde bir parça daha büyü var," dedim ellerimi indirmeden. "Bu bir hançer. Eğer onu alıp

Masa, beni vuracak mısın?"

Yapacakmış gibi görünüyordu ama tek söylediği "Yavaş hareket et" oldu.

Ben yaptım. Hançer zaten kucağımda olduğu için fazla hareket etmeme bile gerek kalmadı.

"Bu kadar mı?" diye sordu ve başımı salladığımda ayağa kalkmamı işaret etti.

Arbaletini indirmeden, beni büyülere karşı taramak için bir büyü denetleyicisi kullandı. Botlarıma ulaştığında, hançeri taşıdığım kabzanın da büyülü olduğunu hatırladım. *Kahretsin, bu hatun yalan söylediğimi düşünürse beni durduğum yerde vuracak kadar dengesiz olabilir.* Onu bir MCIB yapmak şöyle dursun, kim ona taşıma yetkisi verir ki?

Araştırmacı mı?

Ama yazım denetleyicisi fae büyülu deriyi geçerken renk değıştirmede ya da ses çıkarmadı. Neredeyse rahat bir nefes alacaktım -ama o zaman bir şeyi gözden kaçırdığını fark edecekti. Yazım denetleyiciyi her santimimde gezdirdikten sonra geri çekildi.

"Tamam, tekrar deneyelim. Bana prime'dan bahset."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Siz bana söyleyene kadar hortlaklarımız olduğunu bile bilmiyordum."

Briar ben konuşurken bileğine baktı. Sonra, bazılarını daha önce hiç duymadığım bir dizi küfür savurdu. İşini bitirdiğinde yayını tekrar arkasına sakladı. "Tılsımını al

Bilezik, gözlerin beni korkutuyor." Ben de seve seve kabul ettim. Tılsım zincirini kaptığım gibi bileğime doladım ve hemen baskı hissettim. içinde benim Kafa hafifledi. Ne yazık ki, diğer düzlemlerin kaplaması incelirken, sanki ruhum bırakmaya isteksizmiş gibi yok olmadılar. Onları ittim ve renk kırıntıları ve çürüme belirtileri çevremi dışına çekildi. bir kez Daha fazla. Daha fazla oda karardı. Tamamen kararmadı, hatta grileşmedi bile, ama sanki bir tanesi kararmış gibiydi. ampuller vardı gitti Dışarı.

Beklediğimden daha iyi.

Obsidyen yüzüğümü masadan geri aldım, ama hançerime uzandığımda,

Briar beni durdurdu.

"O değil," dedi ve ben hanęeri elime alamadan yakaladı.

Parmakları kabzanın üzerine kapandığı anda yüzü gerildi, dudakları incelirken gözleri genişledi. Eli kasıldı ve hanęer masaya çarparak geri döndü.

"Lanet olsun. Bu da neydi böyle?" dedi ve çene kemiğinin kulağıyla birleştii yerin hemen üzerindeki yumuşak noktaya küçük daireler çizerken başını eğdi.

Şaşkınlıkla bakakaldım. Hanęerin bir tür farkındalığa sahip olduğunu her zaman biliyordum ve son zamanlarda beni Peri'de takip edecek kadar bana bağlanmıştı. Buna rağmen, hiç kimse ona dokunmakta bir sorun yaşamamıştı.

Hayır.

Etrafta dolaşıp hançeri insanlara verdiğimi hatırlamıyorum ama arkadaşlarımla çoğu hançeri bir şekilde tutmuştu. Hiç kimse Briar'ın verdiği tepkiyi vermemişti.

Elbette, Briar Darque bir arkadaş değil. Ve hançer de kapıdan girdiğinden beri ondan hoşlanmamıştı. Yine de, ona dokunduğunda tam olarak ne yapmıştı? Sormazsam asla bilemeyecektim.

Briar'ın bakışları soru karşısında belirsiz bir kaş çatmaya dönüştü. "Ne demek ne yaptı? Hayatımda duyduğum en uyumsuz çılgılığı attı.

- "Durdu, kaşları çatıldı. "Duyamadın, değil mi?"

Başımı salladım ve Briar

hançere değer biçen bir bakış attı. Bir an için hançeri tekrar eline almaya çalışacağını düşündüm - ve sanırım bunu düşündü de - ama eli kemerindeki bir keseye gitmeden önce havada esnedi. Üzerinde OMIH arması olan bir çanta çıkardı. Torbanın mührünü kırana kadar bunun sihirli bir kanıt torbası olduğunu fark etmedim.

Ciddi değil miydi? Ama öyleydi.

"Buna el koymak zorundayım," dedi çantayı ters çevirip atıl tarafını bir eldiven gibi elinin üzerine koyarken. "Sen yapamam justtake benim hançer." Aslında muhtemelen yapabilirdi. Bildiğim kadarıylahala tutukluydum. aslında ben kanıtlamıştım

asal yarattı.

"Hançerin değeri için bir geri ödeme makbuzu alacaksınız. Ama daha önce hiç böyle bir alarm büyüğü görmemiştim. Laboratuardakiler tersine mühendislik yapmak isteyeceklerdir."

Cidden hançerimi büyüğü istediğı için mi alıyor? Bu çok saçmaydı. Hayır, daha da kötüsü, bu hükümet onaylı bir hırsızlıktı. FIB'in yaptığı bazı saçmalıklardan daha iyi değildi. Ve şanslıyım ki, şu anda ikisine de cevap veriyorum.

Kabzayı tılsımlı plastiğın içinden aldı ve vücudu kaskatı kesildi, omuzları kasıldı.

"Orospu çocuğı-" Geri çekildi ve hançeri tekrar düşürdü. Bu sefer

Sivri tarafı aşığıya indi ve bıçak masamın masif ahşabına saplandı.

Briar küfretmeye devam ederken, "Harika," diye mırıldandım. Ama kabzayı kavrayıp bıçağı serbest bırakırken beni durdurmadı. Sanki masa oda sıcaklığında tereyağıymış gibi kolayca kayarak ahşabın içinden geçti. Bazen her şeyi kesebilen bir bıçağı sahip olmak pek de kullanışlı olmuyordu. Biraz yabancı olan varlığı zihnimin bir köşesinde çırpınıyor, beni Briar hâlâ dengesizken ona saldırmaya teşvik ediyordu.

Ve bu yüzden onu taşımak her zaman bir riskti.

Bir ayağımyı sandalyeme dayayarak hançeri büyüly kılıfına soktum. Hançeri hâlâ sırtımda hissedebiliyordum.

ama kılıflı olduğunu görmezden gelmek çok daha kolaydı.

"O şeyi büyüledin mi?" Briar sordu. Hançerin ikinci zihinsel saldırısından kurtulmuştu ve şimdi yırtıcı bir ihtiyatla beni izliyordu, ağırlığı dengeli, dövüşe hazırды.

Ayağımı tekrar yere koydum ve ellerim önümde, vücudum açık ve umarım tehditkâr olmayan bir şekilde ona doğru döndüm. "Bu bir hediyeydi ve laboratuvarınız büyüyü taklit edemeyecek. Bu bir fae-dövmesi, sihir uhrevi metalin içine işlenmiş."

Bir kaşını kaldırdı, yüz ifadesi beni incelerken değerlendiriyordu. Sonra ağırlığını geri verdi, böylece

her an masanın üzerine atlayacakmış gibi görünmüyordu. *Zamanı gelmişti.*

"Sürprizlerle dolusun Alex Craft ve kesinlikle beklediğim gibi değilsin." Daha önce masanın üzerine bıraktığı dosyayı aldı.

"Ofisime tepeden tırnağa silahlanmış olarak girdiğinize göre, ne beklediğinizi bilmek ister miyim?"

Dudakları, ancak bir kaplanın dişlerini göstermesini dostluk işareti olarak kabul ederseniz gülümseme sayılabilecek bir şekilde kıvrıldı. "OMIH dosyalarınız, içinde ne olduğundan çok ne eksik olduğu için çok ilginç. Bilinen bir akrabanız yok, doğum kaydınız yok ve yine de yasal bir vatandaş olmak için gerekli tüm evraklara sahipsiniz. Hatta

Akademi kayıtlarınızda geçmişinizle ilgili hiçbir şey görünmüyor, çünkü ücretleriniz isimsiz bir hayırsever tarafından ödenmiş." Başını kaldırıp yüzümde bir cevap aradı.

Vermediğim bir yanıt. Bu tür sorularla daha önce de karşılaşmıştım. Adımı değiştirdiğimde babam beni kendisine bağlayabilecek her türlü evrakı gömmüştü. Ve bir şeyi gömdüğünde, çok titiz davranırdı.

"Peki, sekiz yaşında akademiye kaydolmadan önceki varlığınıza dair hiçbir kaydın bulunmadığı gizemli geçmişî görmezden geleceğiz ve daha yakın tarihli olaylara geçeceğiz." Briar sayfayı çevirdi. "Dosyanız bir örtbas gibi görünüyor,

redaksiyonlar ve eksik raporlarla dolu. Bir notta valinin evinde kızının sakatlandığı bir olaya karıştığınızdan bahsediliyor, ancak polisin görevlendirildiğine dair bir kayıt olsa da resmi bir rapor yok - ya da gayri resmi. O gece tutuklandığınıza dair herhangi bir kayıt da yok. Daha da tuhafı, ilk müdahale ekiplerinin valinin evine ulaştıklarına dair hiçbir anılarının olmaması."

Kıpırdamadan durdum ve yüzümü boş tutmaya odaklandım. Bahsettiği olay üç ay önce, Kanlı Ay'ın altında gerçekleşmişti ve hayatımın alt üst olduğu, ters yüz olduğu zamandı. Peki ya valinin kızı? Evet, o benim gençliğimdi.

Kardeşim. Faerie'ye gittiğimde ellerime bulaşan kanı, onu hayatta tutmaya çalışırken kazanmıştım.

"Başka bir not, Aetheric'teki bir dizi delikle bağlantınız olabileceğini gösteriyor. Ama yine de adınızın geçtiği hiçbir resmi kayıt yok. Görünüşe göre FIB tarafından tutuklanmanız için bir emir çıkarılmış - ki bu garipten de öte çünkü siz bir fae değil cadıısınız, ama ne olursa olsun, bu emrin kayıtları da kayıp. Ayrıca hem Coleman davasına hem de Sionan Nehri cinayetlerine karıştığınız söyleniyor. Her ikisi de hiç kimse yakalanmamış olmasına rağmen kapalı olarak sınıflandırılmıştır. En azından bunların bir kaydı

Her ikisi de mühürlenmiş olsa da vakalar var-" Buradaki "vardı" kelimesini kaçırmadım. "-Ama tahmin et ne oldu. Bir keresinde

Mühürlerin açılması için tüm detaylar belirsizdi ve sizden bahsedilmedi. Nereye varmaya çalıştığımı anlıyor musun?"

"Yargılarınızı söylentilere mi dayandırıyorsunuz?"

Bakışları beni yaylı tüfeklerinden biri kadar kolay bir şekilde sandalyeme sabitleyebilirdi.

"Hayır, izlerinizi gizleyen çok güçlü bağlantılarınız olduğunu düşünüyorum. Burada çürümüş bir şeyler var ve etrafınızı sarmış durumda."

Birinin olanlarla ilgili gerçeği örtbas ettiğini inkar edemezdim - büyük

olasılıkla babam, bu yüzden

"Söylentiler" ve "dahil olmak" gibi kelimelerin eksik kayıtlarla birleştiğinde beni şüpheli gösterdiğini kabul etmek zorundaydım. "Sizi temin ederim ki, bahsi geçen olaylarla herhangi bir ilgim varsa, bu suçla değil, davayla ilgilidir."

Yalan makinesi büyüsunü kontrol etmek için bileğine baktı. Başını sallarken çenesi sıkıştı. Masaüstüme serpiştirdiği fotoğrafları toplarken, "Sanırım baş gulyabani hakkında daha fazla bilgi sahibi olabilecek birine dair bir önerin yoktur?" diye sordu.

Birkaç olasılık olsa da ben bilmiyordum. Yerel mezar cadısı olduğum konusunda haklı olsa da

Son dört yılın çoğunda, son zamanlarda Nekros mezar cadıları için sıcak bir yer olmuştu. Rianna'yı saymazsak -çünkü o da benden daha fazla hortlak yaratmazdı- son üç ay içinde Nekros'tan geçen yarım düzine mezar cadısı sayabilirdim ve bunların hepsi de iyi adamlar sayılmazdı. Özellikle iki tanesinin kötü haber olduğunu biliyordum. Ama ikisi de ölmüştü -tamam, biri ölü olarak başlamıştı ama artık ortalıkta dolaşmıyordu.

Ashen Hughes'un hayaleti hâlâ Faerie'de olabilirdi ama onu nasıl bulacağımı bilsem bile ondan yardım alabileceğimden şüpheliydim. Beni ruh zinciriyle bağlayıp satmaya çalışan bir köle taciri için çalıştığı gerçeği

ve Ashen'i zaten ölü olan bedeninden ayırmış olmam ilişkimize büyük bir darbe vurdu. Peki ya Edana? Gerçeklikle oynamıştı ve onu durdurmak için gerçekliği etrafından söküp almıştım. Artık ondan geriye toz bile kalmamıştı.

Ama o iki mezar cadısı ne kadar sapkın olsalar da, neden bir asal yarattıklarını ya da hortlakların planlarına nasıl fayda sağlayacağını düşünemiyordum. Bir asal, daha fazla hortlak yaratmak için insanları öldürmeye başlayana kadar belli bir dereceye kadar kontrol edilebilirdi. Sonra yaratıkların kovan zihniyeti cadının iradesini bastırdı ve sonunda bir hortlak yuvası ortaya çıktı.

Ceset yiyen yürüyen ölüler. Bir tane yaratmak için aptal olmak gerekir.

"Hiçbir fikrim yok."

Briar homurdandı ve kapıya doğru döndü, koyu renk örgüsü arkasında dalgalanıyordu. Eşikte duraksadı ve omzunun üzerinden geriye baktı.

"Baş Gulyabani'den sen sorumlu olmayabilirsin ama seninle ilgili garip bir şeyler var ve acil tehditle ilgilenir ilgilenmez ne olduğunu bulmaya niyetli olduğumdan emin olabilirsin." Sonra sinsice ofisimden çıktı.

Bölüm 17

Briar gittikten sonra ölüm ilanı sütunlarını araştırmaya konsantre olmak zordu. Yüzüme bir değil iki kez yaylı tüfek saplanmasından, cinayetle suçlanmaktan, Nekros'ta hortlaklar olduğunu öğrenmekten ya da bir MCIB ajanının dikkatini çekmiş olmamdan dolayı nabzım hâlâ düzensiz olabilirdi.

Telefonumun sesiyle sıçradım, kalbim boğazıma sıçradı. *Rianna, sadece Rianna.* Ama bildiğim gerçeğe rağmen

Rob Zombie'nin "Living Dead Girl "üne ayarlı tek kişi oydu - çantamdan telefonu çıkarırken elimin titremesine engel olamadım.

"Hey," dedim, doğal görünmeye çalışarak. Başaramadım. Sesim sanki çığlık atıyormuşum gibi çiğ ve boğuk çıktı.

Rianna fark ettiyse de bundan söz etmedi. "Şunu dinleyin," dedi kalabalığın arka plandaki sesi üzerine. "Barmen James Kingly'yi hatırlıyor. Görünüşe göre bir zamanlar Delaney'nin müdavimiymiş ama son zamanlarda pek ortalıkta görünmüyormuş. Barmen, iki hafta önce Salı gecesinin sakin geçtiğini ve Kingly barda oturduğu için ayaküstü sohbetten daha fazlasını yaptıklarını söyledi. Yaklaşık bir saat sonra

Geldiğinde Kingly cümleinin ortasında durdu ve hiçbir açıklama yapmadan -ya da ödeme yapmadan- çekip gitti. Barmen onun tuvalete gittiğini düşündü, ta ki Kingly ön kapıdan çıkana kadar. Barmen Kingly'ye biraların parasını ödetmek niyetiyle onu takip etti. Dışarı çıktığında, Kingly'nin sanki hangisinin kendisine ait olduğunu bilmiyormuş gibi anahtarlığını geçtiği her arabaya doğrulttuğunu gördü."

Bu kesinlikle tuhaftı. "Barmen Kingly'ye kaç içki servis ettiğinden bahsetti mi?"

"Evet, bu olay olduğunda Kingly ikincisinin ortasındaydı."

Bu da tam olarak hafıza kaybının başladığı andı.

"Barmen başka bir şey söyledi mi?"

"Evet, Kingly'nin biraya sıçan sidiği dediğini söyledi. İçkilerin parasını ödeyip ödemeyeceğimi de sordu. Biz bir gider hesabımız yok, değil mi?"

Şu anda gelecek ayın kirasını zar zor ödeyebildik ama dava masraflarını kendi cebinden ödemesini bekleyemezdim ve Bayan Kingly'ye her zaman fatura kesebilirdik - gerçi ayrıntılı bir fatura talep ederse, iki bira için bir ücret iyi görünmezdi.

"İhtiyacınız olan bilgiyi size zaten verdi, o yüzden bir şey sakladığını düşünmüyorsanız, içkileri unutun. Kingly'nin borcunu tahsil etmek istiyorsa Nina'yla temasa geçebilir," dedim ama

sorusu, küçük bir nakit rezervi oluşturmanın iş için yapılması gerekenler listesindeki bir başka şey olduğu gerçeğine odaklanmamı sağladı - bu oldukça uzun bir liste olmaya başlamıştı.

"Katılıyorum," dedi Rianna. "Ama şimdi buradan nereye gideceğimden emin değilim. Eğer süper casus olsaydık şehrin trafik kameralarını hacklerdik..." Rianna'nın sırtışı duyulabiliyordu ve ben başımı salladım. Gerçi küçük bir gülümseme benim dudaklarıma da yayılmadı değil.

"Evet, bunun özgeçmişimizde olduğunu sanmıyorum," dedim bilgisayarımı uyandırırken. Bize yardımcı olabilecek ne biliyorduk? Kingly ve Kirkwood arasında ne gibi benzerlikler

vardı? İntiharlar tabii ki. Ve hafıza ve
ağırlık

kayıp. Ama başka?

Aklıma geldi. Mide içerikleri. İkisi de ölmeden kısa bir süre önce çok pahalı yemekler yemişlerdi.

"Bölgedeki lüks restoranlara bakın," dedim ve ona gerekçemi anlattım.

"Fena fikir değil," dedi. Sanki bardan çıkmış gibi arka plandaki gürültü azaldı. "Araştırmalarınız nasıl gidiyor?"

"Aslında-" Ona Briar'ın ziyaretini anlatmak üzereydim ki gözlerim aradığımı ama belli ki fark edemeyecek kadar dalgın olduğum isme takıldı.

Daniel Walters, on sekiz yaşında.

Bu dünyadan çok erken ayrılan bir lise futbol şampiyonu olarak tanımlanıyordu. Anne babasının ve küçük kız kardeşinin adlarından bahsediliyor ve -benim için en önemlisi- Green Hill mezarlığında yapılacak cenaze töreninin tarih ve saatinden söz ediliyordu.

Pislik. Tören çoktan bitmişti ama artık cesedi nerede bulacağımı biliyordum.

"Al? Alex, orada mısın?" Rianna telefonun diğer tarafından aradı. Dikkat etmemiştim.

"Evet, buradayım. Ama bugün şirketi erken kapatacağım, kapıya numaralarımızı içeren bir not bırakacağım."

"Bir şey mi buldun?"

Evet, intiharlar zincirinin bir sonraki halkasını bulmuştum. *Şimdi Daniel Walters'ın mı başlattığını yoksa başka bir kurban mı olduğunu göreceğiz.*

"Bir otobüsün önüne atladığını hatırlamıyor musun?" Gölgeye sordum, gözlerim mezar taşı geldiğinde yerleştirileceği işarete sabitlenmişti. Gölgeyi ilk aradığımda ona bakma hatasını yapmıştım. Parçalanmış bedenini düşünmek bile tüylerimi ürpertmişti. Bir otobüsün çarpmasının ne kadar büyük bir hasara yol açabileceğini hiç fark etmemiştim. *Ailenin mezar başında tören yapmayı tercih etmesine şaşmamalı, kesinlikle bir cenaze töreni yapılamazdı.*

Cenaze levazımatçılarının harika işler çıkardığını görmüştüm, özellikle de karışıma birkaç ten tılsımı eklediklerinde, ama bu çocuğun yarısından fazlasının Humpty Dumpty gibi yeniden inşa edilmesi gerekirdi.

"Lastiğin yüzümden birkaç santim uzakta olduğunu hatırlıyorum ve sonra-" Anı sona erdiğinde durdu.

Beklediğim cevap buydu ama yine de sormak zorundaydım.

"Lastiği görmeden önce hatırladığınız son şey nedir?"

"Grip olmuş gibi hissediyordum. Çalışma randevumuzu iptal etmek için Allison'ı aradım. Sonra erkenden yattım."

"Peki hangi gündü?"

"Salı."

Başımı salladım. Kirkwood onu Cuma günü otobüsün önüne atlarken görmüştü. Yine üç gün. Bu hem Kirkwood'un hem de Kingly'nin davalarına uyuyordu.

"Daniel, Salı günü ölen birini gördün mü?"

"Hayır, o gün değil."

Kaşlarımı çattım. "Başka bir gün birinin öldüğünü mü gördün? Ne zaman?"

"Pazartesi."

Bu kalıba uymuyordu. Hem Kingly hem de Kirkwood hafızalarının durduğu gün bir intihara tanık olmuşlardı. *Walters'ı etkilemesi neden fazladan bir gün sürdü?* Tabii intihar ile hafıza kaybı arasındaki süre her vakada kısalıyorsa. Bunu daha önce düşünmemiştim ama

Kingly, Kirkwood'un hafızasının durmasından ve kişilik değişimine uğramasından sadece bir ya da iki saat önce kendini yaktığına tanık olmuştu. Ama Kirkwood, Walters'ın öğle yemeği saatinde otobüsle tavuk oynadığını görmüştü. O geceye kadar, yatağa girdikten bir süre sonra anıları durmuştu. Başka bir şey daha vardı, Kirkwood hasta hissettiğinden de bahsetmişti.

"Daniel, tanık olduğun ölüm nasıl gerçekleşti?"

"Bir adam futbol sahasına girdi. Elinde bir av tüfeği vardı ve koç soyunma odasına gitmemiz için bağırdı ama adam silahı kendine çevirdi, namluyu ağzına dayadı ve tetiği çekti."

Bir intihar daha.

Bunu bekliyordum, ancak yine de gölgenin kayıtsız teslimatı karşısında ürperdim. Diğer intiharlar: bir otobüsün önüne atlamak, bir binadan atlamak ve hatta yakılmak, fırsat intiharı olabilir, kamusal yönü tesadüfi olabilir. Ancak kalabalık bir alana pompalı tüfekte giren bir adam, tanıkların olduğundan emin olmak için kendi yolundan çıkmış gibi görünüyordu.

Yani elimde tanık olduğum bir intihar, zaman kaybı, farkındalığını ancak son saniyelerde kazanmış bir gölge vardı, eğer otobüsle ilk çarpışma onu tekerlek boşluğuna çekilmeden önce öldürdüyse muhtemelen ölümcül bir ölümden sonra. Ben de isterdim ki

Ölüm anındaki mide içeriğini bilebilirdi ama hafızasının olmadığı süre boyunca ne yediğini bilemezdi. Bu da geriye iki kurbanın tesadüfi olmadığını ve bir düzen olduğunu kanıtlamak için tek bir önemli soru bırakıyordu. "Daniel, kaç kiloydun?"

"İki on," dedi gölge tereddüt etmeden.

Ve şimdi işin zor kısmına geldik - en azından benim midem için, çünkü şimdi bir otobüsün altında kalmış bir çocuğun ölüm ağırlığını tahmin etmeye çalışmam gerekiyordu.

Gölgenin sol kolu oldukça sağlamdı, bu yüzden ona odaklandım. Sıska bir ön kol, yumrulu bir bileğe ve ince kemikler arasındaki çukur vadilere batan, derisi dayanıksız ellere uzanıyordu. Onun

Çubuk gibi parmakları o kadar inceydi ki vücuduna göre fazla uzun görünüyordu. Evet, öldüğünde ağırlığı iki yüz kiloya yaklaşmış olamazdı.

"Hey, ne yapıyorsun?" Tiz bir kadın sesi bağırdı.

Tam zamanında döndüm ve en fazla on sekiz yaşında güzel bir kızın sırt çantasını bırakıp mezarlık bahçesine doğru koştuğunu gördüm.

Hay aksi. Ölüm ilanında bahsedilen kız kardeş mi yoksa sadece bir arkadaş mı olduğunu bilmiyordum ama Daniel'ı bu şekilde görmesine gerek yoktu.

"Şimdi dinlen," dedim gölgeye, gücümü geri çekerek ve insan gibi görünemeyecek kadar ezilmiş ve kırılmış şeyi iterek

Mezarına geri döndü.

Ama yeterince hızlı değil.

Kızın ılığı sessizliğı yardı ve çemberimin hemen dışında dizlerinin üzerine çöktü.

"Bu... Bu... Bu... Bu, değil mi? Aman Tanrım. Biliyordum, ama-" Sözleri kesildi, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı.

Gölge artık yoktu ama sanki görüntüsü o noktaya kazınmış gibi adamın olduğu yere bakıyordu. Sıcaklığını geri kazanabildim ve mezara olan bağılılığımı serbest bıraktım ama gerçekliğin farklı düzlemlerini geri itmedim - bu bugün kaldırdığım ikinci gölgeydi ve bunun bedelini ödeyecektim. Etrafta körlemesine dolaşmak

Şu anda öncelik listemin en üstünde. Özellikle de birkaç metre ötede neredeyse histerik bir kız varken.

"Arkadaş mıydınız?" Onun hizasına kadar diz çökerek sordum. Çemberim bizi hâlâ ayırıyor, ruhunun parlak sarısını hafifçe yeşil gösteren mavi bir pus yayıyordu aramıza.

Kız başını salladı. "Biz, yani, ben düşündüm ki..." Elinin tersiyle çeklerindeki gözyaşlarını sildi. "Ona nedenini sordun mu?"

Hangi "neden "i istediğini biliyordum. Neden kendini öldürdüğünü bilmek istiyordu. İntiharlar her zaman çalışmayı en sevmediğim vakalar olmuştur çünkü gölgenin verdiği cevap hiçbir zaman yeterli olmazdı

geride kalanlar için. Ama bu sefer daha da kötüydü. *Ona bunun cinayet olduğunu mu söyleyecektim? Seçimi onun yapmadığını mı?* Bilmiyordum. Ve hala polislere bir katilin serbest dolaştığını kanıtlayamamıştım, bu yüzden sorudan kaçındım.

"Adın ne senin?" Kıza sordum. Daha fazla gözyaşı döktü.

"Allison."

"Pekâlâ Allison, sana birkaç soru sorabilir miyim?" Devam etmeden önce cevap vermesini beklemedim. "Daniel'ı en son ne zaman gördün?"

"Çarşamba sabahı."

Çarşamba mı? Bu, gölgenin hafıza kaybı sırasındaydı. İ ç i m i bir heyecan kapladı. Bu kız

fark etmese bile bir şeyler biliyor olabilir. Ama arkadaşının mezarının yanına çömelmişken bu heyecanın ortaya çıkmasına izin veremezdim.

"Çarşamba gününü düşünmeni istiyorum. Daniel garip davrandı mı? Garip ya da sıra dışı bir şey yaptı mı ya da söyledi mi?"

Kız yere baktı ama bu onun yüzündeki kızarıklığı görmeme engel olmadı. "Kötü birkaç gün geçirdi. Futbol antrenmanında bir şey oldu ve sonra kendini hasta hissetmeye başladı. Onunla bir gece önce, çalışma seansımızı iptal ettiğinde konuşmuştum - ona matematik dersi veriyordum. İptal etmek zorunda kaldığını söyledi çünkü

Grip olmuş. Sesi berbat geliyordu, gerçekten hastaydı. Hasta olduğunu söyleyip partiye gittiği zamanlardaki gibi değildi. Ben de kafeteryadan onun için kahvaltı aldım ve yurttaki odasına götürdüm. Onun için üzüldüm. Ta ki oraya gidip kesinlikle hasta olmadığını anlayana kadar. Beni ekmişti. Bir kez daha. Çok da şaşırtıcı değil, yani o bir futbolcuydu ve ben de matematik ineğiyim." Kulakları çilek rengine dönmüştü ve kızarmış yüzündeki sıcaklığı neredeyse görebiliyordum. "Ama sonra beni içeri davet etti ve ben de sabah derslerimin hepsini kaçırdım. Daha önce hiç ders kaçırmamıştım ama..."

Kızarıklığının

derinliğinden,

kaybettikleri özel dersi telafi
etmediklerini tahmin ettim.

zaman. "Seks yaptın mı?" diye sordum ve yüzünü buruşturduğunda, açık sözlülüğüm için içimden kendime lanet ettim. Nezaket benim en güçlü özelliğim değildi.

Yerden kalktı ve bir elini yüzüne düşen siyah saçlarında gezdirdi. "Gitmem gerekiyor." Düşürdüğü sırt çantasına doğru koşmaya başladı.

"Bekle," diye bağırdım arkasından. Durmadı. *Lanet olsun.* Çemberimi bozdum ve kızın peşinden koştum. Uçaklar hâlâ görüşümü kaplıyordu ve görüşümde o kadar solmuşlardı ki fark etmediğim bir buket çiçeğe takılıp düştüm.

Allison'a yetişemedim.

Mezarlık kapısı. "Bekle," dedim tekrar, kolundan tutarak.

Sıçradı, çıplak teninde ürpertiler belirdi. "Kahretsin, bayan, üşümüşsünüz."

Birden fazla şekilde. Çünkü onu ölü aşkı hakkında sorguya çekmek üzereydim. "Çarşamba günü Daniel'la birlikteyken tuhaf görünüyor muydu? Farklı?"

"Evet, yatağına atlamak isteyecek kızlardan biri yerine beni seçti. Bu senin için yeterince garip mi? Belli ki benimle yatması ciddi bir zihinsel stresin işaretiydi."

Dudakları titredi ve kahkaha ya da hıçkırık olabilecek bir ses çıkardı - muhtemelen her ikisi de. Öfkeli

gözyaşları

uzun saçları yanaklarına yapıştı ve ses çıkarmamasına rağmen omuzları titredi. Sanırım bu sadece Daniel'la ilk yatışı değildi, ilk kez *biriyle* yatıyordu.

Allison saçlarının arkasına saklanmadığı ya da ağlamaktan yüzü kızarmadığı zamanlarda eminim çok güzel bir kızdı. Not ortalamasını yüksek tutmak için onu kullanan bir futbolcudan daha iyisini hak eden bir kız. Kıza sarılmak, ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Daha iyi birini bulacağını. Ama yaşlarımız arasında sadece yedi yıl kadar fark olsa da, o hala genç bir yetiştikten çok bir ergendi ve biliyordum ki

bana inanmazdı, onun yaşındayken inanmazdım. Aşk hayatımın durumuna bakılırsa, tavsiye verecek durumda değildim.

Ama ona bir şey verebilirim. "Salı gecesi gerçekten hastaydı. Erken yattığını söyledi ve gölgeler yalan söyleyemez."

Başını kaldırıp bana baktı, gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım ve ona en sempatik gülümsememi gösterdim, çünkü onu tekrar zorlamak üzereydim. "Allison, önemli olmasa sormazdım ama Daniel'la birlikteyken kafası karışmış gibi görünüyor muydu?"

"Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum." Kaldırıma doğru döndü.

Ben de ona ayak uydurdum. "Senin adını kullandı mı?"

Başını kaldırdı ve bana doğru döndü. "Tabii ki o-" Durdu. Çenesi gevşerken ağzı hafifçe açıldı ve yanağından yeni bir gözyaşı süzülürken omuzları sarsıldı. "Hayır. Bir kere bile. Ve sonra... arabasını nereye park ettiğini bilip bilmediğimi sorduktan sonra." Kaşları çatıldı ve alnında çizgiler oluştu. "Arabası yoktu. Benimkini ödünç almak istediğini ima ettiğini düşündüm. Ona anahtarları verdim ve hangi garajda olduğunu söyledim. Onu en son o zaman gördüm."

Bana bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Yanlış bir şey vardı

onunla birlikte..." Sesi kesildi. Dudakları, burnu, çenesi ve yüzündeki hemen hemen her kas titredi. Kendine sarıldı, ellerini koltuk altlarına sıkıştırdı.

Keşke yalan söyleyebilseydim. Gölgesinin onu uzun zamandır istediğini ya da hayatının en mutlu sabahı olduğunu söylediğini anlatabilirdim. Ama gölgesi o sabahın varlığından bile haberdar değildi. Ben de yalan söyleyemezdim. Bu yüzden sessiz kaldım.

Birkaç saniye daha bana baktı ve sonra topuklarının üzerinde dönerek kaçmaya başladı.

Gidişini izlerken midemde sert bir suçluluk düğümü oluştu. Az önce muhtemelen acı tatlı bir şey almıştım.

Değer verdiği biriyle geçirdiği son zamanın anısını hatırladı ve onu paramparça etti. Ama Daniel'ın kendisi mi yoksa tamamen başka biri mi olduğunu bilmem gerekiyordu.

Kulağa ikincisi gibi geliyordu.

Bölüm 18

Gerçekliğin diğer düzlemlerini serbest bırakmadan ve kaçınılmaz karanlığa teslim olmadan önce Rianna'yı aradım. Rianna beni aldığı anda dünya hala mürekkep karanlığından biraz daha fazlasıydı.

"İçgüdülerin doğru çıktı," dedi, arabaya körlemesine tırmandığımda -ön yolcu koltuğunda bir barghest buldum.

"Bu benim arabam, pompalı tüfeğim var," dedim ve köpeğe benzeyen fae ofladı ama arkaya tırmandı. Arabayı çarptıktan sonra

Rianna kaldırımından uzaklaşırken ben de kapıyı açıp emniyet kemeriyle oynadım.

"Demek Kingly'nin yemek yediğı bir restoran buldun?" Toka mandalının tatmin edici tıkırtısı nihayet duyulduğunda sordum

"Bir restoran mı? Hayır. Üç tane buldum. Fotoğrafi etrafa gösterirken insanları çok daha zayıf olabileceğı konusunda uyardım. Üç restorandaki personel de fotoğraftaki gibi göründüğünü söyledi. Buna Cuma günü öğle yemeğı yediğı beş yıldızlı restoran da dahil."

"Ama..." Karanlıkta gözlerimi kırpıştırdım, düşüncelerim hızla akıyordu. Tamara ölümünden birkaç saat önce yemek yediğini söylemişti. İskeletin

fotoğraflarını görmüştüm.

çatı. O binadan atladığında iri yarı bir adam olmadığını bilecek kadar gölgesini görmüştüm. "Bu da demek oluyor ki, onun sağlığını ve canlılığını emen her neyse, bunu günler değil saatler içinde yapmış."

Ya da solan bedenini değişmemiş gibi *göstermek* için cazibe kullanabilen bir şey tarafından işlenmişti.

"İşte ilginç bir şey daha," dedi ve dönüş sinyalinin yaktığını duydum. "Delaney's'e yakın daha güzel görünümlü restoranlardan çıktıktan sonra, telefonumda beş yıldızlı mekanları araştırdım - havyar ve salyangoz servis edecek türden yerler. Bu benim birkaç saatimi aldı ve

ama alfabetik sıraya göre gitmiş. Yani listenin ortasından başlamış ama restoranlar şehrin dört bir yanına dağılmış olmasına rağmen Çarşamba günü Maven's, Perşembe günü Ophelia's ve Cuma günü Pandora's Delight'a gitmiş; bu da neden Magic Quarter'da olduğunu açıklasa da Motel Styx gibi köhne bir yerin çatısına nasıl çıktığını açıklamıyor."

Adı geçen restoranlara alçak sesle ısıklık çaldım. İlk ikisi pahalıydı ve haftalar öncesinden rezervasyon yaptırmadan girilmesi zordu. Ya da bana öyle söylenmişti. Ben kesinlikle ikisine de gitmemiştim. Hatta bu tür yerlerdeki kıyafet kurallarına uyacak bir kıyafetim bile yoktu. Ama Pandora's Delight?

Şimdi bu tamamen farklı bir hikayeydi. Hâlâ beş yıldızlı yemekler sunuyorlardı ama burası sadece üyelerin girebildiği bir yerdi, bunun nedeni de bolca seksapel ve daha da fazla sihir içeren bir yer gösterisiydi. Bir keresinde, mezar büyüğü kadar gösterişli bir büyüğün üyelerini hem korkutabileceği hem de büyüleyebileceği gibi yanlış bir varsayım altında olan sahiplerden birinin daveti üzerine içeri girmiştım. Onu geri çevirmeden önce bedava yemekten yararlanmıştım. Ölöleri eğlence amacıyla rahatsız etmedim.

"Kingly Pandora'nın Lokumu'na nasıl girdi? O Humans First Party'ydi - üye olmasına imkan yoktu."

"Ben de aynı soruyu sordum. Parası vardı. Ve görünüşe göre oldukça cömertmiş. Kapıcının onu hatırlamasının bir nedeni de buydu," dedi Rianna, ışık için durduğunda araba yavaşlıyordu. Karanlık nihayet görüş alanımdan çıkıyordu ama arabayı çevreleyen gölgelerden yerimizi bulmama yetecek kadar değil.

"Parayı nereden bulduğunu merak ediyorum," dedim, Rianna'dan çok kendime. Yine de cevap verdi.

"Büyük ihtimalle kendi bankası. Çoğu zaman kendi adını ve kredi kartlarını kullanırdı, bu yüzden para çekmek için banka kartını kullanması beni şaşırtmazdı."

Kaşlarımı çattım. "Kayıp olduğu

bildirildi.

Polislerin onun kartlarındaki harcamaları fark edeceğini düşünürsünüz."

Görüşüm Rianna'nın omuz silktiğini görebileceğim kadar netti. "Yeterince uzun süre kayıp olduğunu sanmıyorum."

Belki de değildir. Alt dudağımı çiğnedim. Ama Kingly kendi kartını kullandıysa, hareketlerini izlemek çok daha kolay olurdu. *Kingly kullandıysa, Kirkwood ve Walters da kullanmış olabilir miydi?*

Kesinlikle araştırmaya değerdi. *Daniel Walters'tan bahsetmişken...* Rianna'ya Daniel'in gölgesinden öğrendiklerimi ve Allison'ın gölgenin hatırlayamadığı süre boyunca yaptıklarıyla ilgili yorumlarını anlattım.

"Bu bir büyü değil, değil mi?"

"Pek öyle görünmüyor." Ve eğer bu bir büyü değilse, geriye kalan ihtimaller dehşet vericiydi çünkü ele geçirilme listenin üst sıralarında yer alıyordu. Ele geçirilmiş bedenler düşüncesi bana Rianna'ya bahsetmediğim hortlakları ve Briar'ı hatırlattı. Rianna'nın da bir mezar cadısı olduğunu düşünürsek, Briar'ın bir sonraki atlayışının ona olması muhtemeldi. Militan müfettiş hakkında bir uyarı işine yarayabilirdi. Tam konuşmayı anlatmayı bitiriyordum ki, Mahalle'den gelen tanıdık büyü ürpertisi havayı doldurdu.

"Gulyabaniler mi, cidden mi?" Rianna başını salladı. "Onların hep mezar cadılarının öcüleri olduğunu düşünmüştüm. Bilirsin, öğretmenlerin

bize anlattığı korku hikâyeleri.

Her zaman bir çember içinde çalıştığımızdan emin olmak için."

"Görünüşe göre değil," dedim Rianna arabayı ofisimizin önünde durdururken. Bu noktada akşam için resmi olarak kapalıydık, ancak dizüstü bilgisayarına ihtiyacım vardı ve alacakaranlık yaklaşırken Rianna'nın Faerie'ye dönmesi gerekiyordu.

Arabadan iner inmez Desmond terk ettiğim koltuğa sürünerek geldi. Kötü gözlerim için büyük siyah bir lekeden biraz daha fazlası olan barghest'e kaşlarımı çatarak baktım. Dünyaya yeniden renk sızmaya başlamıştı ama akşam güneşi de buna yardımcı olmuyordu. Düşüncelerim Kingly ve Walters'ın garip davranışlarına geri dönmüştü ve arabanın kapısını

kapatmadan önce Rianna'ya doğru
döndüm.

"Coleman ne zaman-"

Sözümü kesti. "Uğraştığımız şey her neyse, onun gibi olamaz. Coleman'ın beden değiştirmesi için ayrıntılı ritüeller gerekiyordu."

Ve ceset hırsızı, cesetleri bizim uğraştığımız kadar hızlı yakıp atmamıştı. Ayrıca gölgelerin öldüklerinde hâlâ bedende olduğu gerçeği de vardı. Akla yatkın değildi. Öğrendikçe, her şey birbirine daha az uyuyordu.

"Seni eve bırakmamı istemediğine emin misin?" Çantamı omzuma atarken Rianna sordu.

"Sizi Glen'e götürüp sonra da Mahalleye dönmek zorunda bırakmak

gün batımından önce Bloom'a varabilir misin?" Karmakarışık düşüncelerimle zonklayan başımı salladım. "Bu riski almaya değmez. Ya trafik sıkışıklığına denk gelersen? Bana bir şey olmaz ama Holly ya da Caleb'dan rica etsen iyi olur" -eğer benimle konuşuyorsa- "yemekten sonra beni almalarını söyle."

"Elbette," dedi ve sesindeki rahatlamayı fark ettim. Kapıyı kapatarak geri çekildim, böylece Bloom'a ulaşabildi. Tam olarak kestirip atmıyordu ama sevdiğinden daha yakındı.

Tongues for the Dead'in ofisine girmeden önce arabam olan bulanıklığa el salladım. Akşam güneşinin sadece çok az bir kısmı ön pencereden süzülüyordu ve bu da lobiyi benim için neredeyse

zifiri karanlık yapıyordu. I

İçini çekti, duvarda ışık düğmesini arıyordu ki ofisin daha içinden bir çarpma sesi duyuldu ve süpürge dolabının kapısından parıltılı bir kafa fırladı.

"Hey, Alex," dedi Roy, benim olduğumu görünce kapıdan içeri adım atarak. "Nerelerdeydin? Sen yokken biri ofise uğramış."

Şansıma. "Kim olduğunu biliyor musun?"

"Bir not bırakmış. Masana koydum." Sesinde bir kâğıt parçasını bir odadan diğerine taşımanın verdiği başarı o kadar yoğundu ki gülümsemekten kendimi alamadım.

"İyi iş," dedim ona ve hayalet gülümsedi.

"Yani aynı davada mıyız? Ne yapabilirim?"

"İlkinde evet, ikincisine gelince, ne yapabileceğimden bile emin değilim," dedim, iki ritüel, militan bir yetkilinin ziyareti ve cevabı olmayan çok fazla soruyla dolu bir günün yorgunluğu bir kez daha üzerime çökerken gülümsemem kayboldu.

Hayaletin parlayan mutluluğu buharlaştı. "Oh, şey, sanırım bana ihtiyacınız olursa ofisimde olacağım." Başka bir şey söylemeden kapısından içeri süzüldü.

Eğer tek bir şey düşünebilseydim

onun başarabileceği bir şeye ihtiyacım olsaydı, peşinden giderdim ama elimde hiçbir şey yoktu, bu yüzden kendi ofisime çekildim. Roy'un söz verdiği gibi, masamın ortasında katlanmış bir not duruyordu. Notu elime aldım ve içinde bir isim, Kelly Kirkwood, ardından bir telefon numarası ve büyük harflerle *lütfen beni arayın* yazdığını gördüm.

Bilgisayarımı uyandırdım ve ekrandaki saati anlamak için gözlerimi kısıtım; yediye çeyrek vardı. İş saatlerinden sonra olduğu kesin ama aslında geç değil. *Ama bu sabah teşhis ettiğim bir adamın dul eşiyle konuşabilecek durumda mıydım?*

Pek sayılmazdı ama Caleb ve Holly'yi beklerken yapacak başka bir şeyim de yoktu.

Verilen numarayı aradım. İlk alışta cevaplandı.

"Alo?" kadın sesi kısıktı ve tek kelimedede en ufak bir aksaklık vardı, sanki konuşan kişi her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi.

"Merhaba, ben Alex Craft.

."

"Oh, şükürler olsun. Ben Kelly," dedi kadın, sözümü keserek. "Bugün kocam Richard'ı teşhis ettiniz."

Ses tonundan bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu anlayamadım. Yani, üzücü tabii ki, ama bazı insanlar mezar cadıları sevdiklerini izinsiz büyüttüğünde oldukça sinirleniyordu. Kelly'nin hangi tarafa gideceğini bilmediğim i ç i n

Kirkwood sallanacaktı, tek söylediğim "Evet, hanımefendi" oldu.

"Rick bunu neden yaptı? Sana söyledi mi? Adli tabip söylemedi ama bilmek zorundayım. Lütfen."

Nedenini öğrenmek için yalvarması kadar, cevap veremediğim bu ricası karşısında da içim burkuldu. Ya da verebilir miydim? Kocasının kendini öldürmediğini bilmeyi hak etmiyor muydu?

Tereddütüm uzun sürmedi ama endişeyle cevap bekleyen de ben değildim. O bekliyordu.

"Sana ödeme yapacağım," dedi, "polis sana zaten ödeme yapmış olsa bile, yaptığın ayın için sana normal ücretini ödeyeceğim. Sadece bana ne dediğini

söyle."

"Bayan Kirkwood-"

"Kelly."

Tamam. "Kelly, bugün kocanın gölgesini kaldırdığımda, bunun nedeni kimliği belirsiz birini teşhis etmekten daha fazlasıydı. Üzerinde çalıştığım başka bir davayla bağlantılı olarak dikkatimi çekti."

"Rick'in yasadışı bir şey yaptığını mı söylüyorsunuz? Bu yüzden mi tek seçeneğin..." Sesi kesildi ve hiç ses çıkarmasa da hattın diğer ucunda ağladığından emindim.

"Hayır, öyle bir şey değil." Duraksadım, emin değildim. Ama söz konusu olan ben ve değer verdiğim biri olsaydı, bilmek isterdim. "Bir cinayetler zincirini araştırıyorum. Senin

Kocası da kurbanlardan biriydi."

"Cinayet mi? Polis cinayet olduğunu söyledi.

İntihar. Emin misiniz?"

Ona tüm gerçekleri anlatamazdım çünkü elimde yoktu. Aslında, neredeyse hiç bilгим yoktu. Sadece bir sürü soru ve birkaç tahmin. "Birkaç sözde intiharda bazı benzerlikler var."

"Ve? Ne benzerliği? Rick öldürüldüyse, kim yaptı? Ve nasıl? Polis onu bulduğunu ilk düşündüğünde, yanık kurbanı hakkında bir şeyler okudum. Buna inanamadım. Rick'in kendini öldürebileceğine inanamıyordum, özellikle de bu şekilde. Çok korkunçtu. Sonra dış kayıtları uyuşmayınca..." Sözünü yarıda kesti. "Bana hiç nedenini

söylemediler

dişler uyuşmuyordu. Konuştuğum memur bunun yangınla bir ilgisi olabileceğini söyledi. Biliyor musunuz?"

"Neden eşleşmediklerini bilmiyorum," dedim, yalan söylemiyordum çünkü eşleşmeleri *gerekirdi*. Kayıp günlerde dişlerini bu kadar değiştiren ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Diğer sorularınıza gelince, dava hakkında konuşamam."

"Rick'in ölümünü araştırman için seni kirallasam nasıl olur?"

Kaşlarımı çattım ama o telefonda olduğu için bunu göremedi. "Kocanızın ölümü neredeyse kesin olarak diğer davalarla bağlantılı olduğu için, diğer müvekkilim için kim ve nasıl olduğunu bulduğumda, sizin

kocanın davası da çözülmüş olacak."

"Evet, ama seni işe alırsam, beni bilgilendirildi."

İyi bir noktaya değindi ama çok endişeli, çok istekli görünüyordu. "Bayan Kirkwood, müşterilerimi geri çevirme fikrinden nefret etsem de, kocanızın neden intihar ettiğini öğrenmek için aradınız. Size bunun bir cinayet olduğuna inandığımı söyledim ve siz de araştırmam için beni tutmayı teklif ettiniz-"

"Ve sana neden inandığımı bilmek istiyorsun," dedi.

"Aynen öyle."

"Evli misiniz, Bayan Craft?"

"Hayır."

"Erkek arkadaşın mı var o zaman?" diye sordu.

Bu oldu a yüklü Soru.

Neyse ki benim sormamı beklemedi.

Cevap ver.

"Bir gece ortadan kaybolursa ve sonra size korkunç bir şekilde kendini öldürdüğü söylense, kime inanırdınız: tanıdığınız ve sevdiğiniz adamın hiçbir uyarıda bulunmadan kendini öldürdüğünü söyleyen kişiye mi yoksa size öldürüldüğünü söyleyen kişiye mi?"

Hayatımdaki her iki erkeğin de ortadan kaybolma eğilimi vardı ve aşk kısmına dokunmayacaktım ama içimden bir ses onun haklı olduğunu söylüyordu - Falin ya da Ölüm'ün kendi canlarına kıyacaklarına asla inanmazdım.

"Tamam. Sabah gelip evrakları imzalayın. Ayrıca, Richard'ın yeni çekilmiş bir fotoğrafının olması iyi olur, yarın onu da getir," dedim,

Sonra ona gölgenin üç gündür kayıp olduğunu ve hızlı kilo kaybını anlattım. Son yemeğinin içeriğinden ya da dişlerindeki değişiklikten bahsetmedim, diğer kurbanların kim olduğunu ya da kurbanların nasıl enfekte olduğuna dair şüphelerimi de söylemedim.

"Bunu ne yapabilir?" diye sordu ve bu kez gözyaşları sesinden belli oluyordu. "Büyü konusunda biraz yeteneğim var ama Rick tamamen boştu. Yaptığım tılsımların yarısı, onları kullanmaya çalıştığında arızalanıyordu. Yani eğer sihirse..." Sözüünü kesti.

Yani o gerçekten boştu. En azından Tamara'nın Göreceli Büyü Uyumluluğu makinesinin çalıştığını biliyorduk.

"Henüz bu konuda spekülasyon yapmaya hazır değilim.

ama sizi bilgilendirmeye devam edeceğim." Durakladım. "Rick'in kayıp olduğu dönemdeki hareketlerini izlememize yardımcı olacak bir şey daha getirebilirsiniz. Kaybolduğu ilk üç gün boyunca banka ve kredi kartıyla yaptığı alışverişlerin bir kaydını getirebilir misiniz?"

"Ekstreler henüz elime geçmedi ama internetten yazdırabilirim," dedi ve yazarken çıkardığı o kusursuz tıkırtıyı duydum. Nefes nefese kaldı, telefonda bile nefes alış veriş keskindi. "Bu olamaz. Kartları çalınmış olmalı."

"Suçlamalar öldüğü Salı günü sona mı eriyor?"

"Evet, ama-"

"Ve ücretler arasında beş yıldızlı

restoranlar?"

"Nasıl yaptın-? Diğer davanız. O davada da oteller ve... şey var mıydı?" Sesi kırıldı, acısı duyulabilir bir şekilde "Baskı. Sabah görüşürüz."

Bağlantıyı kesmeden bir an önce tek bir hıçkırık duydum. Sonra hat sessizliğe gömüldü. Birkaç kalp atışı boyunca telefonuma baktım ve bir türlü söylemeye cesaret edemediği "the "ların izinin neye yol açtığını merak ettim. *Sanırım sabah öğreneceğim.*

Ancak diğer kurbanların da aynı suçlamalara maruz kalıp kalmadıklarını, ifadelerini görmediğim sürece bilemem. *Ya da başka bir şekilde takip edebileceğim bir şeyse.* Bekleyip görmek zorundayım çünkü cidden

Nina Kingly'yi kocasının mali işlemleri hakkında bilgi paylaşmaya ikna edebileceğimden şüpheliydim. Bana zaten çoğu zaman bir şarlatan gibi davranıyordu.

Bilgisayarımı uyandırdım ve saate baktım. Saat sekize yaklaşıyordu. Ya Holly ve Caleb beni terk etmişti ya da Peri'ye açılan kapıların bize fazladan zaman vermemeye karar verdiği günlerden biriydi. Sadece Bloom'daki zamanın ölümlü gerçekliğin dörtte biri kadar hızlı ilerlemediğini umuyordum - gece yarısına kadar ofiste mahsur kalmak istemiyordum. Onlar Bloom'un içindeyken arayamazdım; zaten beni bırakmalarını istediğim için eve taksiyle gidemezdim ve geldiklerinde orada

olamazdım. Bu da demek oluyordu ki

Bu süre boyunca sıkışıp kaldım.

Tarayıcıyı açtım. Bu fikirden nefret ediyordum ama artık Kirkwood resmi olarak benim müşterim olduğuna göre, ölümüyle ilgili makalelerden birinde linkini gördüğüm videoyu izlemem gerekiyordu. Yer imlerimde kayıtlıydı, bu yüzden bulmak sorun olmadı. Düğmeye tıklamak için kendimi ikna etmem ise bir dakika sürdü. Sonucu daha bu sabah mı görmüştüm? Günler önceymiş gibi geliyordu ama onu düşünmek kararmış ve yarılmış derinin grotesk görüntüsünü geri getirdi. Ve koku, aniden tüm ofisim hatırladığım yanmış saç ve kömürleşmiş et kokusuyla koktu.

Tamam, Alex, kendine iyilik yapmıyorsun. Bitir şu işi.

Düşünmesi kolay. Yapması zor.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim ve videoyu yükledim.

Belli ki cep telefonuyla çekilmişti, elinde tutan kişi hareket ettiği için kadraj sallanıyordu. Ama bir bütün olarak, görüntü çok korkunç başlamadı. Kirkwood çoktan alevler içinde kalmıştı ama orada bir heykel gibi duruyordu. Göremediğim insanlar nefes nefese kaldı, küfretti ve hatta alkışladı.

"Dostum, bunu anlıyor musun?" diye sordu kamera dışından biri. "Bu çok sert. Ne tür bir cazibe kullandığını sanıyorsun?"

"Hey, kokuyu alıyor musun?" diye sordu başka bir ses.

"Ulgch, evet." Yine ilk ses ve sonra bağırma. *"Hey, bayım, sanırım bir şeyler ters gidiyor."*

Diğer insanlar da bunu fark etmişti. Tezahürat durmuş ve insanlar bağırmaya başlamıştı. Bazıları hâlâ kıpırdamadan duran yanan adama, bazıları da video karesinin dışındaki insanlara.

Düşük kaliteli kayıta, Kirkwood'un alevlerin altında kararan teninden fazlasını göremiyordum. Hayır, bu onun derisi değildi. Kirkwood'dan karanlık bir şey dökülürken bakakaldım, turuncu alevleri bir renk prizmasıyla geri yansıtan siyah bir miasma gibi. Karanlık her neyse, tam olarak bir şekil değildi, en azından

bir insansı. Son parça yanan adamdan dışarı aktı.

Sonra Kirkwood ığlık attı.

Sanki bu hareket onu tüketen alevleri söndürmeye yardımcı olacakmış gibi kollarını iki yana açtı. Yanan bir yığın halinde yere yığılmadan önce üç adım atmayı başardı. Kirkwood'un arkasındaki boşlukta bir adam belirdi ve tanıdık şekli görünce nefesim kesildi. *Ölüm*. Aklımın bir köşesinde, videoyu çeken çocuklar onu göremese bile videonun koleksiyoncunun bir görüntüsünü yakalayabileceğini biliyordum. Ama Ölüm'ün aniden ortaya çıkması beni hazırlıksız yakaladı ve bir an için tek görebildiğim, her zaman değismeyen ve değismeyecek olan hayatımın tek değişmezi olan adamın grenli

görüntüsüydü.

Kaotik bir hayat. Ta ki ortadan kaybolana kadar. Yeni bir kayıp dalgası üzerime çöktü.

Sonra önündeki yanan yığına uzanırken siyah tişörtü göğsünü sıkıca kapattı ve Kirkwood'un cinayetinin tüm dehşeti tekrar içime çöktü. Arka planda videoyu çeken çocuklar konuşuyorlardı ve bir yerlerde biri öğürüyordu, ses çirkin ve çiğdi. Sempatı duydum ama gözümü bilgisayardan ayırmaya cesaret edemedim. Ölüm sıkılı elini geri çekti. Kalkanlarımı açmadan ruhları göremezdim, en azından saf ışıktan ölümler diyarına bir hayalet olarak geçmedikleri sürece. Bu yüzden Ölüm'ün eli boş görünüyordu, ama biliyordum ki

Kirkwood'un ruhunu kavradı. Bileğine bir fiske vurarak Kirkwood'u ruhlar nereye giderse oraya gönderdi. Sonra Ölüm durdu ve ekranın kenarındaki karanlık mazmik forma baktı. Görüntü kalitesi yüz ifadesini okuyabilmem için yeterince iyi değildi ama duruşu öfke saçıyordu. Buna rağmen hareket etmedi, şeklin peşinden gitmedi.

"O şey de ne?" Ölüm'ün grenli görüntüsüne sordum.

Cevap vermedi. Beklediğimden değil.

Telefonu tutan çocuk Kirkwood'a doğru koşuyordu ve ekran sarsıcı, baş döndürücü hareketlerle sallanıyordu. Ölüm'e ve diğer figüre odaklanmaya çalıştım ama amatör kameraman göremediği için

O da telefonu sadece Kirkwood'a doğrulttu. Çocuk yaklaştıkça Ölüm ve kara bulut benzeri figür ekranın karşıt kenarlarına doğru kaydı. Sonra miyazmik yaratık bir bulanıklık içinde ekrandan uzaklaştı. *Kingly'ye mi?*

Kameralı telefonu tutan çocuğun dönmesini, onu takip etmesini istedim. Ama dönmedi.

Ölüm bir an sonra ortadan kayboldu.

Diğer insanlar yanan cesedi söndürmeye yardım etmek için paltolar, içecek şişeleri, battaniyeler taşıyarak çerçeveye koştu. Çok geç kalmışlardı ama ruhunun çoktan gittiğini bilemezlerdi. Bir yerde bir cadı bir damla su yarattı ve perdenin dışından bir fiskiye gibi fişkırdı.

İlerleme çubuğuna bir göz attım. Video elli saniye daha devam etti ama ihtiyacım olan her şeyi görmüştüm. Sesi kapattım ve videoyu o şeyin Kirkwood'un içinden aktığı yere kadar geri sardım. *Sanki vücuduna biniyor, onu yönlendiriyordu.* O binici gidene kadar Kirkwood kontrolünü geri kazanamadı. Ve Ölüm onu görebiliyordu. Görebildiğinden emindim. Peki neden bu konuda bir şey yapmadı? Bu doğal değildi, bu kesindi. Videonun bu sefer farklı bitmesini istedim. Ama tabii ki atlı kadrajdan bir yöne doğru fırladı ve Ölüm ruh toplayıcılarının gittiği yere doğru gözden kayboldu.

Ölüm'le konuşmam gerekiyordu. Onu görmüştü. Ne olduğunu biliyor olmalıydı,

hatta belki de

onunla nasıl başa çıkacağımı. Benimle konuşuyor olsaydı bile, büyük olasılıkla -binici ev sahibinin ruhunu bastırdığından beri

-Koleksiyoncuların tartışamayacağı muazzam şeyler kategorisine girerdi.

İçimi çektim ve videoyu tekrar geri aldım. Sürücüyü daha iyi görebilmek için görüntüyü büyüttüm. Görüntüyü büyütme işe yaramadı; sadece pikselleşmesine neden oldu.

Gördüğüm şeyin bir büyüünün bedenleri boşaltması ve zıplatması olması ne kadar olası? Başımı sallayarak bu olasılığı reddettim. O karanlıkta bir yüz görmemiştim ama Ölüm ona baktığında, o şeyin de ona baktığından emindim. Bu onu bilinçli, bir varlık yapıyordu.

Bir Fae mi?

Daha önce hiç görmediğim biriydi ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. Telefonumu elime aldım ve son kişilerim arasında gezindim. İstediğim numarayı bulmakta hiç zorlanmadım -aslında kaydırmama bile gerek yoktu, aramadan çok önce ezberlemiştim.

Telefon çaldığında videoyu tekrar açtım.

"Andrews."

Falin'in gerçekten "merhaba" kelimesini öğrenmesi gerekiyordu. Benim de pek umurumda değildi.

"Bu bir iş," dedim o sormadan önce. "Bir bedenden başka bir bedene atlayabilen bir fae arıyorum."

Ritüel. Temelde ruhu geçersiz kılar ve konukçuyu emip kurutana kadar kontrolü ele geçirir. Bedenin dışında sadece şekilsiz bir kütle. Karanlık, ama aynı zamanda yanardöner."

Falin o kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vermeyeceğinden korktum. Sonra, "İnsan enerjisiyle beslenebilen ve uzun süre maruz kaldıklarında onları tüketen bazı fae'ler var -gece cadıları ve incubi ailesinden herhangi bir şey akla geliyor- ama hepsinin katı formları var. Gölge sarayının muhafız olarak kullandığı wraithlere benziyor mu?"

Geçen ay Faerie'yi ziyaret ettiğimde gördüğüm şekil verilmiş gölgeleri düşündüm. "Onlar bu şeyden daha sağlamdı. Bu daha çok-"

donup kaldım, iğrenç bir farkındalık beni vurdu. Bu şey ölümlü bedenlere biniyordu. Bir fae gibi değildi.

Hayalet gibiydi.

"Gitmem gerek," dedim ve telefonu kapattım.

Ekranımda Ölüm, Kirkwood'dan dökülen kötü niyetli şeye bakıyordu.

"Keşke burada olsaydın," diye fısıldadım onun görüntüsüne.

"Umarım benden bahsediyorsundur," dedi derin ve fevkalade tanıdık bir ses.

Bakışlarımı ekrandan ayırdım. Orada, kapımın önünde Ölüm duruyordu, başparmakları solmuş kot pantolonunun ilmeklerine rahatça sokulmuştu ve yüzünde rahat bir gülümseme vardı

yüz.

Ayağa fırladım ve sonra donakaldım çünkü kalbim benden önce odanın öbür ucuna fırlayacakmış gibi hissediyordu. Ona doğru koşmak, ona dokunmak ve gerçek olduğundan emin olmak istiyordum. Ama eğer beni bırakıp giderse, hayal kırıklığının ezikliği vücudumdaki her kemiği kırabilirdi.

"Gerçekten burada mısın, yoksa sonunda güzel bir rüya mı görüyorum?"

Yüzü ciddileşti, o yoğun kara gözleri sanki bağlayabileceği bir yara arar gibi beni süzüyordu. "Hâlâ kâbus görüyor musun?"

"Bu sosyal bir çağrı değil," dedi başka bir ses ve gri adam odada belirdi, bastonu dönüyordu

bir sopa gibi.

"İşte bu yüzden gelmemeliydi," dedi bir kadın sesi, beyaz PVC pantolonu, turuncu tişörtü ve neon saç örgüsü nedeniyle raver olarak adlandırdığım üçüncü bir ruh toplayıcı odada belirdiğinde.

Sandalyeme geri çöktüm, içim bacaklarımın taşıyamayacağı kadar ağırdı. "Bu gece bir parti olacağını bilseydim, içki getirirdim," dedim özellikle koleksiyonculardan hiçbirine.

"İnan bana, bu bir parti değil," dedi raver, uzun tırnaklarını pantolonunun plastiğine vurarak. "Bu bir müdahale."

Müdahale mi? O olmalı

Şaka yapıyordum. Ama Ölüm'e baktığımda yüzü ciddiye ve bana tek bir ciddi baş işareti yaptı. Lanet olsun. Neyin müdahalesi? Kendilerini Ölüm'le olan ilişkimin içine o kadar sokmuşlardı ki, bir aydır onunla ilk kez aynı odada bulunuyordum.

"Bu davayı bırakmalısın Alex," dedi Ölüm ve ben aval aval ona baktım.

Davayı bırakamazdım. Polis kurbanların öldürüldüğüne inanmıyordu. Onları gerçeğe ikna edecek yeterli kanıtı ben bulamazsam kim bulacaktı? Bir de firmanın gelişmekte olan itibarı vardı. İlk davamı bırakamazdım. Yine de itiraf etmeliyim ki, birileri

Ölülerin ruhlarını toplamakla ilgili birincil meslek bana bir şeyi bırakmamı söyledi, uyarıyı görmezden gelemezdim. Dava uğruna ölmeye değmezdi ama işin bu noktaya geleceğini söylememişlerdi.

"Beni uyarma, beni hazırla. Bu şey de ne? Cesetlerin üzerine atlamasını nasıl engelleyebilirim?"

Üç koleksiyoncu, katılmaya davet edilmediğim bir bakış alışverişinde bulundu. Sonra raver bana doğru döndü. "Çok fazla şey görüyorsun kızım."

"Yürü git." Gri adam bastonunu gösterdi, böylece gümüş kafatası yüzümden bir adım ötede bana sırtıttı. "Uzaklaş ve bırak bu işi başkası halletsin."

"Kim? Bununla kim başa çıkabilir? Sizler bunu görebiliyorsunuz ve durdurmak için hiçbir çaba sarf etmiyorsunuz."

Üç koleksiyoncu heykel gibi hareketsiz kaldı. Sonra birbirlerine doğru döndüler, sanki sessiz bir konuşma yapıyorlardı. İfadelerinden, Ölüm'ün sessizce tartıştıkları şeyi bana söylemek istediğini anlayacak kadarını okuyabiliyordum. Gri adamın hayır oyu vereceğini tahmin ediyordum, geriye kararsız olan ve diğer ikisinden daha fazla tereddüt etme eğiliminde olan raver kalıyordu. Umarım bugün bana karşı merhametli davranıyordur.

Küçümser bir hareketle elini havada gezdirdi. "Nasıl olsa bir yolunu bulur,"

dedi.

Gri adam, genç yüz hatları görünüşünün donukluğu altında gizlenmiş bir halde bastonunu kalçasına vurdu ama bana doğru dönmeden önce keskin bir "Peki" çekti.

"Dokunabileceğimiz bir düzlemde var olmadığı için eylemleri hakkında hiçbir şey yapamayız. Ama bu *sizin* de dahil olmanız gerektiği anlamına gelmiyor. Uzaklaşın."

Mesajını iletti ve ortadan kayboldu. Raver, karşı çıkmamı istercesine parlak boyalı bir kaşını kaldırdı; sonra o da ortadan kayboldu.

Ölüm'ün yakışıklı yüzü yırtılmıştı, yaklaşırken gözlerinde istek ve acı karışımı bir ifade vardı.

"Gitmen gerektiğini biliyorum," dedim.

"İstemiyorum."

Bunu ben de biliyordum -vücudunun her hareketinde yazılıydı- ama söylemedim. Bir ölümlü ile bir koleksiyoncunun ilişki kurmasına karşı yasalar vardı. Hatta bir ay önce bunun korkunç bir örneğini görmüştüm. Ama Ölüm'ü özlemiştim. Onu hayatımda istiyordum.

En iyi arkadaşlarım olarak gördüğüm insanlardan oluşan bir çevrem vardı ama Ölüm iyi bir arkadaştan ya da potansiyel bir sevgiliden daha fazlasıydı. Hayatımın en kötü anlarında yanımdaydı, kimseye anlatmadığım sırlarımı biliyordu, beni tanıyordu. Ve bana söyleyemediği her şeye rağmen onu tanıyordum. Adını bilmiyordum ya da sihrini anlamıyordum

ama kolay gülüşünü biliyordum.

nezaketi, şefkati ve evet, çapkınlığı. Onu bir erkek olarak *isteyebilirdim* ama arkadaşşıma *ihtiyacım vardı*.

"Eğer her şey eskisi gibi olsaydı...?"

Ölüm masamın etrafından dolaştı ve bir bukleyi kulağımanın arkasına attı. Bu basit, tanıdık jest içimde bir heyecan ürpertisi yarattı. *Tamam, belki geri dönmek zor olabilirdi.*

Parmakları yüzümü kendine doğru eğerken, "Bu artık yeterli olmaz," diye fısıldadı.

Gözlerindeki duygulardan kaçınarak bakışlarımı kaçırdım. Yakınlığı midemde sersemletici bir heyecan uyandırdı, dostça olmaktan çok daha fazlasıydı bu heyecan.

Suçluluk duyduğum çünkü beni bu şekilde etkileyen tek erkek o değildi.

Konuyu değiştirdim. "Cadı ve Azrail'in ayinlerinde kullandıkları obje bende. Onu almanız gerekmez mi?" Ne de olsa ölümlülerin düzlemler arasında etkileşime geçmesine izin veriyordu - koleksiyoncuların düzlemi de dahil.

O lanet objeden nefret ediyordum. Geçen ay Ölüm'ün yokluğuna katkıda bulundu. Gerçi dürüst olmak gerekirse, sapkın çiftin eylemleri büyümlü bir kalıntının üzerine atılamazdı. Yine de, o korkunç gecenin ardından, içimden bir ses objeyi polise teslim etmemem konusunda beni uyardı.

"Güvenli mi?" Ölüm yüz ifadesi ciddileşerek sordu.

Başımı salladım. "Evimdeki büyüğü bir sönmöleme kutusunda."

"Muhtemelen bu eseri kullanmayan tek ölümlü sensin, o yüzden şimdilik bu kadarı yeterli. Onunla ne yapılması gerektiğini bulacağım." Başparmağı çenemde gezinerek vücudumu ürpertti. "Bu bana geri dönmek için bir bahane verecek."

Öne doğru eğildi ve nefesi dudaklarımın üzerinde yuvarlandı, çiy ve temiz, taze toprak kokuyordu. Donup kaldım, geri çekilmek mi yoksa öpücüğü kabul etmek mi istediğimden emin değildim.

Karar vermek zorunda olmadığım ortaya çıktı.

Parlak turuncu tırnaklı bir el

ortaya çıktı, omuzlarımdan tuttu ve beni geriye doğru iterek sandalyemin düz olmayan halı üzerinde yuvarlanırken eğilmesine neden oldu.

Her şeyden çok şaşkınlıkla bir çığlık attım ve raver, Ölüm ile benim arama girdi.

"İkinizin cidden bir bebek bakıcısına ihtiyacı var," dedi kollarını göğsünde kavuşturup önce bana sonra da ona bakarak. "Gitme zamanı."

Ölüm hiçbir şey söylemedi, sadece başının üzerinden baktı, bakışlarımla buluştu ve sonra gözden kayboldu. O da aynısını yaptı.

Orada, ofisimde tek başıma otururken, Ölüm'ün gitmeden önce gözlerindeki bakışı hâlâ görüyordum. Gülmediğinde

bile gülümseyebilen o gözler; alay
edebilen o gözler. Ama bu gece, o son
bakışta

O gözlerde gördüğüm şey bana Kanlı Ay'ın altında ölürken yarım yamalak hatırladığım sözleri hatırlattı. Ve bu beni dehşete düşürdü, çünkü o gece Ölüm beni sevdiğini söylemişti.

Bölüm 19

Tongues for the Dead ofisinin kapısında durdum, sabah güneşi arkamdan içeri giriyor ve büyük bir yönetici masasının parlatılmış ahşabından yansıyor. Caleb ve Holly beni gece yarısı aldıklarında orada olmayan bir masa.

Tamam, ya ben rüya görüyorum ya da masa perisi bir gecede geldi.

Gözlerimi kırıştırdım, uyanmayı bekledim. Uyanmadım ve masa hâlâ oradaydı. *Masa perisi o zaman.*

Ve tek yeni eşya masa değildi. Arkasında büyük bir deri koltuk, bir kurutma kağıdı, bir telefon -ki sabit hattımız olmadığı için bu daha da gizemliydi- ve bir bilgisayar masanın yüzeyine düzgünce yerleştirilmişti. Diğer duvarın karşısındaki yıpranmış koltuğun yerine deri ve ahşaptan bir aşk koltuğu ve ona uygun iki sandalye yerleştirilmişti. Ve ana kapının karşısındaki duvarda? Benden daha uzun bir dede saati.

Eşikten geri adım attım, kapıyı kapattım ve pencerenin üzerindeki Tongues for the Dead yazısına baktım, altında Rianna'nın ve benim adım yazıyordu. Evet, burası bizim ofisimizdi.

Kapıyı tekrar açtım.

Bir hafta önce açıldığından beri sahip olduğumuz derme çatma mobilya koleksiyonu yeniden ortaya çıkmıştı. Hayır, pahalı lobi dekoru hâlâ lobiyi dolduruyordu.

"Alo?" Cevap beklemeden söyledim. Eğer Rianna burada olsaydı -ki Bloom'un kapısının düzensizliği yüzünden beni asla dövmezdi- kapıyı kilitlemeden bırakırdı. Bu da yarım yıllık kiradan daha değerli bir ofis süitiyle baş başa olduğum anlamına geliyordu.

Ya da en azından yalnız olduğumu sanıyordum, ta ki özel ofisimin kapısı açılana kadar.

Çömeldim, elim hançerimin kabzasına gitti. Gerçekten aptalcaydı. Ne bekliyordum ki? Hırsızlar mı? Onların

yöntemi bir şeyler almaktı,

hurdaları daha iyi şeylerle değiştirmek değil. Ya da belki de ofis, yönetici fetişi olan bir seri katilin dekoruydu.

Çömeldiğim yerden, büyük masa kapımın alt yarısını kapatıyordu ama kapıyı açan kişinin gövdesini görmeyi bekliyordum. Ama göremedim. Sandalye gıcırdadı, hafifçe döndü ve ardından küçük çıplak ayaklar masanın üstüne inerken bir gümbürtü duyuldu.

Yaklaşık iki buçuk metre boyunda ve neredeyse bir o kadar da geniş olan brownie'yi görünce doğrudum. Uzun, yorgan gibi yeşil saçları arkasında, büyük masanın arka tarafına doğru sarkıyordu. Küçük yumrukları yuvarlaktı ve onları kalçalarına bastırdı.

"Bayan B?"

"Geç kaldın," dedi kömür rengi gözleriyle büyük dede saatini işaret ederken. Daha büyük olan akrep şu anda üçü gösteriyordu. "Yarın tam vaktinde burada olmanızı bekliyorum."

"Zamanında mı?" Papağan gibi tekrarladım. Bu benim işimdi. Nasıl geç kalabilirdim ki? Tabii ki kapıda çalışma saatleri yazıyordu ve onlara göre aslında on beş dakika geç kalmıştım.

Neredeyse ona kilitli ve korumalı ofise nasıl girdiğini soracaktım ama daha iyisini biliyordum. Evdeki kilitleri ve korumaları da aynı kolaylıkla atlatmıştı. Odaya bir kez daha göz attım. Duvarlarda tablolar bile vardı.

"Tüm bunlar cazibe mi?"

"Tabii ki hayır. Bu asla olmaz," dedi ve başını eğiş şeklinden genel zekamı sorguladığı anlaşılıyordu. Daha fazlasını söyleyecek gibi görünüyordu ki, canlı bağlantısı olmaması gereken telefon çaldı. "Ölüler için diller," dedi Bayan B o sert sesiyle. Asla bir telefon seks operatörü olamayacaktı ama sesi şaşırtıcı derecede profesyoneldi. "Evet, onları içeri getirin, hazırız." Telefonu ahizeye geri koydu ve bana döndü. "O tuzakta peri yakalamayı mı planlıyorsun?"

Gözlerimi kırptım, sonra çenemin gevşek olduğunu fark ettim. Ağzımı kapattım.

Kapının zili çaldı ve Rianna "Merhaba" dedi. Ama içeri adım atmadı ve benimle konuşmuyordu. İki iri trol kapının altından eğildi, içeri girdikten sonra eğilmeyi bırakabileceklerinden değil - tavanda sadece sekiz ayak açıklık vardı. İlki dört sandalye taşıyordu, ikisi mavi kadife oturaklı ve gümüş desenli, diğeri ikisi ise yeşil ve pirinç desenliydi.

"Mavi bu tarafta," dedi Bayan B ve dönerek masadan fırladı. Saçları hışırdayarak zemini arşınılıyordu; bu zeminin artık eski halı yerine koyu kiraz rengi bir parke olduğunu biraz şaşkınlıkla fark ettim. Küçük brownie ofisine yöneldi ve

Rianna ve ben de sandalyeleri takip ettik.

Ofisimin dönüşümü lobininki kadar sert değildi ama sert olmak için de fazla yer yoktu. Uyumsuz müşteri sandalyelerim gitmişti ama yerlerine hemen trolün taşıdığı mavi sandalyeler gelmişti. Zaten oldukça güzel olan sandalyem hala oradaydı, ancak masanın soyulmuş ve yeniden cilalanmış haliyle aynı olduğunu fark etmek için bir kez daha bakmam gerekti.

"Onu kurtarmayı başardım," dedi Bayan B, sesinde bir gurur notası vardı.

Trol sandalyeleri gelişigüzel yerleştirdi. Bayan B onları memnun olacağı şekilde yerleştirirken ben de diğer değişikliklere baktım. Artık bir dosya dolabım vardı.

Masa ve sandalyelerle aynı renkte boyanmış, penceredeki kırık panjurlar değiştirilmiş ve etraflarına mavi perdeler asılmıştı ve en iyisi, en uzak köşede üzerinde mikrodalga fırın ve kahve fincanı bulunan bir mini buzdolabı duruyordu.

"Tamam, etkilendim."

Bayan B takdirle gıdıkladı ve sonra Rianna'ya döndü. "Senin sıran, kızım."

Koşarak ofisimden çıktı ve lobiyi geçerek Rianna'nın odasına gitti. Bu kez iki trol de onları takip etti, biri odanın ortasına yeni bir masa yerleştirirken diğeri de son iki sandalyeyi yerleştirdi. Rianna'nın odası da benimkiyle aynı koyu renk ahşapla dekore edilmişti ama benimkiler mavi ve gümüş rengindeyken,

onunkilerin hepsi

yeşil ve pirinçti. Desmond'ın hemen araştırdığı büyük boy yeşil kadife bir köpek yatağı bile vardı.

Rianna ve ben birbirimize baktık ve onaylayan bir baş hareketini paylaştık.

Bayan B, bir öğrencinin okulda kullanabileceği büyüklükte bir masayı hala taşıyan trole, "Küçük olan küçük odaya gidiyor," dedi.

Roy için bir masası mı var? Zaten ölmemiş olsaydı, hayaletin sevinçten yere yığılacağını tahmin ediyordum. Bunu görene kadar bekleyemezdim. Ama içimi kemiren bir endişe aklımın bir köşesini tırmalıyordu.

"Bayan B, tüm bunların parasını nasıl ödediniz?" "Hazinenizden tabii ki."

Hazinem mi? Zihinsel bir inilti

çıkardım, ama bu iniltinin duyulmasına
izin vermedim.

düşüncelerimden daha uzağa kaçamazdım. "Ee, peri parası?" Geri vermek zorunda kalacağımız tüm güzel şeylere umutsuz bir bakış attım. Peri parası uzun süre para olarak kalmıyordu; birkaç saat sonra yapraklara, taşlara ya da her neyden yapıldıysa ona dönüşüyordu, bu da teknik olarak her şeyin çalıntı olduğu anlamına geliyordu.

"Peri parası değil," dedi brownie. İnsanlık dışı, kömür rengi gözleri ve gerçek bir burnu olmadığı için ifadesini okumak zordu ama sesi gücenmiş gibiydi.

Rianna yanıma dirsek attı ve fısıldadı. "Coleman vali olarak iyi para kazandı. Tabii ki, o da biliyordu

ama öldüğünde epey bir miktar bıraktı."

"Bir kasa dolusu param mı var?" Bir kasa dolusu parayla neler yapabileceğimi hayal ederken sesim çok uzaklardan geliyordu.

"Artık değil." Bayan B lobiye geri döndü.

Omuzlarım birazcık çöktü. "Oh." *Sanırım en azından ofis düzgün görünüyor.* Yine de işe geri yatırım yapmak için biraz birikim fena olmazdı. *Eminim Nina Kingly bile bu düzende bir hata bulamaz.*

Sanki düşüncelerim bir müşteriyi çağırmış gibi kapı çaldı. Döndüm.

Kısa kesilmiş kahverengi saçlı, ürkek görünümlü bir kadın, kapının hemen içinde duruyordu.

Kapıdan girdiğinde, lüks lobiye incelerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Bayan B masasının üzerine zıpladı. "Ölümün bile sır saklayamadığı Ölülerin Dilleri'ne hoş geldiniz."

Sloganımız *bu* değildi. Ayrıca, Ölüm sır saklamak konusunda fazlasıyla yetenekliydi. Bilmem gerekirdi.

Kadın masaya doğru baktı ve bakışları brownie'ye takılınca omuzları sıçradı.

"Oh, uh. Merhaba?" Öne çıktım .

"Merhaba, ben Alex Craft," dedim ve elimi uzattım.

Kadın bana rahatlamış bir gülümseme verdi. "Kelly." Elim tuttu ve biraz fazla kuvvetli bir şekilde sıktı. "Kelly Kirkwood."

Hay aksi. Tahsildarlarla olanlardan ve Bayan B'nin yeniden dekore etme sürprizinden sonra Kirkwood'un dul eşinin bu sabah uğraması gerektiğini unutmuştum. Tahsildarların belirsiz uyarısı beni tedirgin etmişti ama Kelly'ye onun davasıyla ilgileneceğimi ve sözümün arkasında duracağımı söylemiştim. Ne de olsa başlamam gereken bir işim vardı ve ilk iki davamı düşürmek iyi bir başlangıç olmazdı.

Elimi geri aldığımda hem Kelly'nin sıcaklığından hem de tutuşundan karıncalanmıştı. Rianna kapının eşiğinde duruyordu ve ona işaret ettim. "Bayan Kirkwood, bu benim yardımcım, Rianna McBride. Sizinle çalışacağız.

kocanın davasına birlikte bakacağız." Bu Rianna'nın kaşlarını kaldırmasına neden oldu ama Kelly Rianna'nın tepkisini fark ettiyse bile bu onu Rianna'yla bana yaptığı gibi coşkulu bir şekilde tokalaşmaktan alıkoymadı.

Tanışma faslı tamamlandıktan sonra daha önemli bir konuya geçtim. "Konuştuğumuz eşyaları getirdin mi?"

"İşte burada." İnce bir manila klasörü havaya kaldırdı.

"Mükemmel. Ofisimde oturalım."

Şansımız varsa, sürücüyü takip etmek için kullanabileceğimiz bir model bulabiliriz.

Bir buçuk saat sonra Kelly gerekli evrakları imzalamış, ödememizi yapmış

ve

ve sonra, onu güncel tutacağıma söz verdikten sonra, kocasının cenazesini planlamak için ayrıldı. O zamandan beri Rianna ve ben Kirkwood'un ele geçirildiği  gün boyunca yaptığı alışverişleri gözden geçirdik. Beş yıldızlı restoran masraflarını bekliyorduk ve Rianna'nın Kingly'nin mutfak seçimlerinde fark ettiği gibi, bunlar alfabetik sıradaydı - bu kez Jeniveve, La Belle ve Le Rouge, Nekros'un beş yıldızlı restoranlarının listesinde, Kingly'nin bedenindeyken yediklerinden hemen önce geliyordu.

"Kingly öleli ne kadar oldu, on  gün m? Pandora's Delight'ın on  sıra altında hangi restoran var - Kingly'nin son yemek yediği yer orasıydı, değil mi?"

sordu. Öğle yemeğine saatler vardı ama sürücünün nereye gittiğini bilirsek onu bulmak çok daha kolay olurdu.

Ama onu bulmak istiyor muyum? Tahsildarların dün geceki ziyaretini ve davayla başkasının ilgilenmesi için yaptıkları uyarıyı düşünmeden edemiyordum. Ama Ölüm gittikten sonra John'u aramıştım ve o da bir cinayet davası açmak için yeterli fiziksel kanıtım olmadığında ısrar etmişti.

Bu da bize sürücüyü bulmayı bırakıyor. Bu onunla çatışmaya girmemiz gerektiği anlamına gelmiyordu, sadece onu bulup büyük silahları çağırmamız gerekiyordu. Rianna'ya baktım, restoranı kontrol etmesini bekliyordum.

Telefonunu çıkardı ve birkaç dakika

içinde

tıklamaları, bir gün önce kullandığı arama sonuçlarına sahipti. "Sorun var," dedi kaşlarını çatarak. "Listede sadece dokuz tane daha beş yıldızlı restoran var."

Lanet olsun. Bu her yerde olabileceği anlamına geliyordu. Baştan mı başlayacaktı? Yoksa favorilere mi dönecekti? Bunu bilmeme imkan yoktu.

Kirkwood'un suçlamalarının geri kalanı pek aydınlatıcı değildi. Kaldığı otel de beş yıldızlı bir işletmeydi ama kendini gaza boğmadan önceki iki gece de orada kalmıştı ve Kingly'nin nerede kaldığını bilmiyorduk. Binici ayrıca eskort da tutmuştu, ki Nekros'un eskort tuttuğunu -oldukça fahiş- ücretlere bakana kadar fark etmemiştim bile

kartın üzerindeydi.

"Neden baleye gitmiş?" Rianna karttaki son harcamalardan birini işaret ederek sordu.

Başımı salladım. "Ayrıca dört sinemaya gitti ve bir sanat galerisine gitti." Suçlamalara baktım. "Ne yapıyor bu? Yani, iyi yemek yediği, lüks yerlerde kaldığı, libidosunu tatmin ettiği ve kurbanının parasıyla lüks bir hayat yaşadığı, sonra da bedenini emip yeni bir bedene atladığı çok açık, ama neden? Amacı ne?"

Rianna omuz silkti. "Bir tane olması şart mı? Belki de hepsi bu kadardır."

Doğüstü kimlik hırsızlığı mı? Evet, ama

bu ölümle sonuçlandı, alacaklılarla savaşıyla değil.

"Yine de bir çeşit plan olmalı, değil mi? İnsanları öylece öldüremezsiniz-" Cümlemi tamamlayamadım çünkü o anda heyecanlı bir hayalet kapıdan içeri girdi.

"Benim bir masam var! Gerçek bir masa," dedi Roy, opak gözlükleri burnundan aşağı kayarken, yiyebileceği kadar dondurma vaat edilmiş bir çocuk gibi ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu.

"Keşke övgüyü ben alabilseydim, ama hepsi Bayan B.'nin eseri idi."

"Bayan B? Yani...?" Lobiyi işaret etti.

"Brownie. Ve evet. Görünüşe göre yeni bir ofise ihtiyacımız olduğuna karar vermiş."

mobilya." Ve önce kimseye danışmamıştı, bundan tam olarak şikayetçi değildim, çok daha profesyonel görünüyorduk, ama kendini ofis müdürü olarak atamıştı ve bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Rianna bana şaşkın bir bakış attı. "Hayalet mi?"

Başımı salladım. "Masası için heyecanlanıyor," dedim ve bir an sonra Roy'u görebilmek ve duyabilmek için mezara vuran Rianna'nın gözlerinin arkasında ıGıklar yandı. Roy onu görmezden geldi, ama Roy'un geçmişte bana anlattıklarından onun ölümler diyarında bir meÇale gibi parladığını biliyordum.

Görmezden gelmek

kavga.

Önümdeki kağıda bir göz attım. Kirkwood'un deneyimlerini karşılaştıracak bir şeye ihtiyacımız vardı. Binicinin Daniel'ın bedeninde Allison'la yattığını ve hem Kirkwood'a hem de Kingly'ye binerken iyi yemek yediğini biliyordum ama ya gerisi? Ev sahibinin kişiliğinin herhangi bir etkisi var mıydı?

"Roy, ilk görevin için hazır mısınız?"

Hayalet bana gülümsedi. "Sadece söyle."

"James Kingly'yi ofise gelmesi için ikna etmeni istiyorum."

Roy'un yüz ifadesi düştü. "Hayalet mi?" "Hayır, cesedi. Evet, tabii ki "Hayalet" dedim, ama o öyle bakıyordu ki

"Diğer hayaletlerle uğraşmaktan hoşlanmadığını biliyorum ama enerji çalma gibi bir sorunla karşılaşırsan geri döndüğünde sana tam şarj veririm, tamam mı?" diye ekledim.

Başını salladı ama heyecanlanmış görünmüyordu. Yine de itiraz etmedi, bu da bir artıydı. Nina'nın imzaladığı evraklardan Kingly'nin adresini aldım ve ona okudum. Roy'un el sallaması hiç de coşkulu değildi, çünkü daha hızlı seyahat edebileceği ölümler diyarına doğru çekiliyordu.

O gittikten sonra beni eğlenmiş bir ifadeyle izleyen Rianna'ya baktım, gözleri tekrar normale dönmüştü. "Onlar senin için her zaman gerçek,

değil mi?"

"Hayaletler
mi?" Başını
salladı.

Omuz silktim. "Bazen bir gün kimin ve
neyin gerçek olduğunu, neyin başka bir
düzlemde süzülüp geldiğini ayırt
edemeyeceğimden korkuyorum."
Masamdan uzaklaştım ve gerindim. Çok
uzun süredir hareketsiz oturuyordum.

Cezveye doğru yürürken Bayan B'nin
çok güzel bir koyu kavrulmuş çekirdek
stokladığını fark ettim. İki kişiye yetecek
kadar kahve hazırlamaya başlamıştım ki
Rianna'nın aslında içemeyeceğini
hatırladım ve durakladım, kepçe filtrenin
üzerinde geziniyordu.

"Sakıncası var mı?" Başımı salladım

kahve fincanı. Rianna omuz silkti ve içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Akademideyken onun da en az benim kadar sabah kahvesine ihtiyacı vardı. Onun önünde yapmak düpedüz kabalıktı.

"Öyle bakma, Al. Ve bana o ürkmüş yüzünü de gösterme. Seni nasıl düşündüğünü bilmeyecek kadar uzun zamandır tanıyorum. Kahveni iç. Sen beni Bloom'da yemek yerken izlerken ben senin karnının gurultusunu dinliyorum. Kahve kokusuna cesaret edebilirim." Bana göz kırptı ve şöyle dedi: "Senin aracılığınla tadını çıkaracağım. Yine de varsa biraz su alacağım."

Suyum var mıydı? Hiçbir fikrim yoktu.

Dün buzdolabım bile yoktu. Mini buzdolabını açtım ve sadece suyum olmadığını, aynı zamanda cam şişelerde artezyen kaynak suyu olduğunu keşfettim. Bunun saçmalığına güldüm. Evde ucuz paket servisler ve dondurulmuş yemeklerle yaşıyordum. Burada ise muhtemelen onsu bir dolara mal olan suyum vardı.

"Yani ölüm ilanlarında bir şey bulamadın mı?" Rianna şişelerden birini ona uzattıktan sonra sordu. Başımı salladığımda, o bastırılmış onu Dudaklar birlikte. "Tekrar kontrol edersem kendini kötü hissetmezsin değil mi?" "Git için o. Belki de sen "Kaçırdığım bir şeyi yakala." Saatlerce aradım ama hiçbir şey bulamadım ve Tamara yapmamıştı.

bahsedilen herhangi bir morga
gelen yeni cesetler bizim

model. Kingly öleli on üç gün olmuştu; eğer binici bir cesedi sadece üç gün tutma programına sadık kaldıysa, dört cesedimiz daha olmalıydı. Ama uygun bir şey bulamamıştım.

Rianna dizüstü bilgisayarımı işaret ederek "bakabilir miyim?" dedi, ben de başımı salladım. Kahvem demlendikten sonra masama döndüm ve Daniel Walters'ın ailesinin numarasını not ettiğim kâğıt parçasını çıkardım. Dün gece telefon numaralarını bulduğumda aramak için çok geç olmuştu. Şu anın daha iyi bir zaman olduğundan emin değildim, ne de olsa Perşembe günü öğleden sonraydı, ama denemeye değerdi. Yapacak başka bir şeyim yoktu.

Roy'un Kingly ile dönmesini beklerken.

Daniel'in babası ikinci çalışta cevap verdi.

"Merhaba, Ben Alex El işi,

"Tongues for the Dead'in özel dedektifi." "Evet?" Bu kadar şüpheciliği hiç fark etmemiştim. olabilir uygun içinde bir kısa

Hece.

"Şey, efendim, soruşturmalarımdan biri sırasında oğlunuzun ölümü dikkatimi çekti ve-"

"İlgilenmiyoruz."

"Bekle," diye bağırdım telefona, kapatmadan önce onu yakalamaya çalışıyordum. Beklenen tıklama sesi gelmedi. "Bay Walters?"

"Haberleri takip ediyorum Bayan Craft. Biliyorum ki

Kim olduğunuzu ve ne yaptığınızı. Büyü yapma hakkına saygı duyuyorum ama lütfen oğlumu ve ailemi rahat bırak. Yeterince şey yaşadık."

"Buna saygı duyuyorum efendim ve sizi daha fazla üzmem istemiyorum, ancak üzerinde çalıştığım dava kimlik hırsızlığı ve ardından kurbanın görünürde intiharıyla ilgili. Oğlunuzun ölümünden önceki üç gün içinde banka veya kredi kartlarında olağandışı bir hareket oldu mu?"

"Oğlum on sekiz yaşındaydı Bayan Craft. Kredi kartı yoktu," dedi adam, sözleri sert ve kesiciydi. Sonra içini çekti. "Ama acil durumlar için bir kartı vardı. Fatura dün geldi. Henüz açmadım." I

Yürürken zeminin gıcırdadığını, sonra da yırtılan kâğıtların sesini duydu. "Bakalım -" Nefes nefese kaldı ve ardından bir dizi küfür savurdu, sesi her birinde daha da kalınlaşıyordu.

"Bay Walters? Bay Walters." Telefona bağırıyordum, tam olarak değil, ama Rianna dizüstü bilgisayarımdan başını kaldırdı ve bir kaşını kaldırdı. Sesini kesmesi için iki kez daha adını söylemem gerekti ve o noktaya gelene kadar sözleri o kadar duygu yüklüydü ki, sanırım sesini kesmesini sağlayan benim adını söylememden çok, yıkılma tehdidiydi. "Bay Walters, tepkinizden beklenmedik masraflar olduğunu varsayıyorum. Beş yıldızlı restoranlara giden var mı?" diye düşündüm. için hangi restoranlar içinde kasaba

ve alfabetik olarak Jeniveve'den hemen önce gelir-"Isabella'nın ve diğ er ikisi."

Hattın diğ er taraf ı o kadar uzun süre sessiz kald ı ki cevap vermeyeceğini düşündüm. Sonra dedi ki, "Evet, Isabella's adlı bir restoranda iki yüz doların üzerinde bir hesap var. Kimlik h rsızlığını ve intiharları araştırdığınızı *söylemiştiniz*. Oğlumun öldürüldüğüne mi inanıyorsunuz?"

"Bu sonuca işaret eden ikna edici kanıtlarımız var."

Yine sessizlik. "O zaman beni arayanlar neden polis değil?"

Bu beni duraksatt . "Buna verecek bir cevabım yok efendim," dedim.

Cevap değil ama verebileceğim tek cevaptı. "Efendim, karttaki diğer alışılmadık harcamaların ne için olduğunu soyleyebilir misiniz? İki restoran ve bir otel daha olduğunu varsayıyorum?"

Daha fazla sinema bileti, bir striptiz kulübünde devasa bir bar hesabı - ki bu daha fazla küfür etmesine neden oldu - ve bir halk tiyatrosundaki bir gösteri için biletler de dahil olmak üzere bunları benim için listeledi. "Oğlum müzikal tiyatrodan nefret ederdi," dedi ve neredeyse telefonda başının titrediğini duyabiliyordum. "Polis bir cinayet davası açtı mı? Ya da dolandırıcılık davası?"

"Bilmiyorum. Özel müşteriler için çalışıyorum."

Sessizlik. Sonra da şöyle dedi: "Bu konuya dikkatimi çektiğiniz için teşekkür ederim Bayan Craft. I

oğlumun adalete kavuştuğunu görecek." Bağlantıyı keserken telefonun sesi duyuldu.

Hiç tanımadığım bu yabancıyla aramda bir borç uçurumunun açıldığını hissettim ve bu uçurum hiç de küçük değildi, yani sözleri ne kadar kısa olursa olsun gerçekten minnettardı.

İçimi çektim ve telefonumu yere bıraktım. "Benden daha iyi gidiyorsun."

Rianna bilgisayarımı geri çevirerek şöyle dedi. "Haklısın, ölüm ilanlarında şüpheli ya da sürücünün tarzına uyan bir şey yok ve halk intiharlarıyla ilgili bir makale de yok. Sizce kurbanı eyalet dışına mı götürdü?"

Umarım değildir. Onu takip edebilme

ihtimalimiz azaldı.

yeni kurulmuş bir özel dedektiflik şirketi olarak ilk iki resmi davamızda başarısız olamazdık. Roy tekrar odaya girdiğinde ben de aynı şeyi söylemeye başladım.

"İstendiği gibi bir hayalet," dedi ve arkasında beliren orta yaşlı hayaleti işaret etti.

Ona teşekkür edemediğim için "Altın yıldız Roy," dedim.

"Evet, her neyse. Gidip masamda oturacağım ve davayla ilgili *gerçek* bir görev için bekleyeceğim." Odadan çıkarken suratını astı.

"Neden buradayım?" Kingly ellerini önünde kavuşturarak odanın etrafına bakınırken sordu.

"Nerede olduğunu bilmek istiyorsun

o üç günü hatırlayamıyorsun, değil mi?" Dedim ve hayalet başını salladı. Ona restoranlardan bahsettim, şu anda bildiklerimiz bu kadardı. Pandora's Delight'tan bahsedince gözleri fal taşı gibi açılmadı, bu yüzden ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını varsaydım. Restoranları sıraladıktan sonra, "Bir otelde de kaldığınızı varsayıyoruz ama hangisinde kaldığınızı bilmiyoruz, başka ne yaptığınızı da bilmiyoruz" dedim.

"Ama nasıl olabilir I Yardım mı? I hiçbirini hatırlamıyorum."

Tamam, bu tehlikeli kısmıydı. "Kredi hareketlerinizi kontrol etmek istiyoruz."

H a y a l e t i n elleri iki yanında

kenetlendi. Bu fikri reddetmekle kalmadı.

tamamen; kararlılıkla itiraz etti. Yirmi dakika boyunca tartıştık, Rianna ve ben öldüğü için hesaplarının dondurulduğunu belirttik ve bunun cinayeti çözmemize yardımcı olabileceğini söyledik, sonunda hayalet yumuşadı.

Kirkwood ve Walters ile bulduklarımızın çoğunu bulduk: birinci sınıf yemek, eskortlar, filmler, gösteriler, bir galeri açılış galası, birinci sınıf otel. Kingly bunlardan sadece birine odaklanmıştı.

"Fahişe mi kiraladım?" Hayalet volta atıyor, elleri iki yanında kenetlenip açılıyordu. "Bunu nasıl yapabildim? Nina, ah zavallı Nina, asla anlamayacak."

"Birincisi, onları bedenin kiraladı. Anladığım kadarıyla, o sırada kontrol

sizde değildi ya da bilinciniz yerinde değildi. Ve iki, görüyorum ki

bu ayrıntıyı paylaşmak için bir neden yok."

Hayalet boşluğun ortasında durakladı.
"Ona söylemeyecek misin?"

"O tür bir ayrıntı değil." Kredi kartı şirketinden faturayı alacağını belirtmedim. Hayalet yeterince üzgündü.

"Alex," dedi Rianna, sesi heyecanla yükseliyordu. "Otel aynı." Önce ekrandaki ismi, sonra da Kelly Kirkwood'un bize getirdiği ismi işaret etti. Haklıydı. Walters başka bir yerde kalmıştı ama Kirkwood ve Kingly aynı otelde kalmıştı.

Yani bu bir favori bulduğu anlamına mı geliyordu, yoksa sadece uygun muydu? *Şu anki bedeni orada olabilir mi?* I

hiçbir fikrimiz yoktu, ama şimdi elimizde net bir hareket tarzı vardı.

Üç listemizi tiyatrolardan eskort hizmetlerine kadar diğer çakışmalar için karşılaştırıyordum ki telefonum masamın yüzeyinde dans ederek çaldı. Dalgınca elime aldım ve ekrana bakmadan önce iki kez daha çalmasına izin verdim.

Sonra kalbim küt küt atmaya başladı. O numarayı biliyordum.

Falin.

"Alo?" Dedim, sesim ince ve zayıf geliyordu.

"Morgda sana ihtiyacım var," dedi Falin, sesi soğuk ve emrediciydi. "İntihar ettiği iddia edilen bir deri bir kemik kalmış bir ceset var. O bir Fae."

Bölüm 20

"Ritüeli gerçekleştirmeliyim," dedi Rianna, Merkez Karakol'da güvenlikten geçerken. "Kredi kartlarından genellikle çekim yapılan saatlere bakılırsa, sürücünün beş yıldızlı bir öğle yemeğine dalmasından önce sadece bir saatimiz var. Bu çok fazla bir zaman değil ve gözlerim daha çabuk iyileşir."

Beni orada yakalamıştı. Bir yazım denetimi çubuğu tarafından taranmayı kabul ederken başımla onayladım. Güvenlik görevlisi geçmemi işaret etti, ama döndüğünde

Rianna'ya doğru kaşlarını çattı.

"Binaya köpek giremez hanımefendi."

Desmond dudaklarını kıvrarak iri köpek dişlerini gösterdi ve gözleri kısılırken gözbebeğinin etrafındaki kırmızı halkanın parladığına yemin edebilirim.

Rianna parmaklarını onun kalkık tüylerinin arasından geçirdi. "O bir köpek değil, o bir barghest."

Güvenlik görevlisi ona göz kırptı ve neredeyse yüzünde "bar misafiri" düşüncesinin geçtiğini görebiliyordum.

"O bir fae," dedim, adam daha düşüncesini yüksek sesle söylemeden önce.

"Bir fae köpeği yine de bir köpektir ve evcil hayvanlara izin vermiyoruz."

"Ama çalışan köpeklerle izin veriyorsunuz, değil mi?" Dedim, bu da Desmond'un

Bana ters ters baktı. Onu görmezden geldim. Gardiyanın başını sallaması üzerine, "Kimlik bilgilerimizi gördünüz ve bir gölge yaratmak için morga gittiğimizi biliyorsunuz, ama sihrimi kullandıktan sonra bir hafta kadar kör kaldığımı biliyor muydunuz?" dedim.

"Onun gören gözlü bir köpek olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Folklorda barghestler genellikle kayıp yolcuları evlerine götüren muhafızlar olarak tasvir edilir," dedim, sorusuna en ufak bir cevap vermedim ya da barghestlerin daha çok ölümün habercisi olarak görüldüğünden bahsetmedim.

Gardiyan kaşlarını çattı ama bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Tamam, ama ona bir yelek ya da başka

bir şey vermeniz gerekiyor."

"Doğru," dedim ama bir anda tüylü fae'yi şal kazak yelek içinde hayal etmeye başlamıştım ve yüzümü asmamak için kendimi zor tutuyordum.

Güvenlik görevlisi büyü kontrol cihazını Rianna'nın üzerinde gezdirdikten sonra bizi metal dedektörlerinden geçirdi ve hiç ses çıkarmadı. İkimizin de büyü lü hançerler taşıyor olmamız ve ne büyü kontrol cihazının ne de metal dedektörünün bunu fark etmemesi hem beni rahatlattı - çünkü ben silahlıydım - hem de başkalarının da silahlı olabileceği anlamına geldiği için endişelendirdi. Giriş yapıp ziyaretçi kartlarımızı taktıktan sonra bodrum katına yöneldik.

Falin bizi çift kapının dışında karşıladı.

morgda. Yaklaştışımızda gülümsemedi, hatta merhaba bile demedi. Sadece homurdanarak başını salladı.

Bu bana ilk tanıştışımız zamanı hatırlattı. "Peki, bize bir şey söyleyecek misin?

ceset hakkında?" Kapıyı açarken sordum.

"Sanırım bana ne olduğunu anlatması gereken kişi sizsiniz."

Rianna çantasından bir dosya çıkararak, "Önce bazı evrak işlerimiz var," dedi.

Falin bana dönüp kaşlarını kaldırmadan önce kaşlarını çattı.

"Sanırım bu iş karşılıksız," diye fısıldadım ve dosyayı ondan aldım. Onun kuşkulu bakışları karşısında fısıldadım: "Gölgeyi kaldırırız ve eğer

FIB'den yardım alıyoruz."

"Evet, çünkü FIB başkalarıyla iyi çalışmasıyla tanınır."

Omzumun üzerinden Falin'e baktım ama sert ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. Aradığını düşünmüştüm çünkü artık işin içinde bir fae olabileceğine göre, kraliçenin fermanının sınırları içinde kalarak davada meşru bir şekilde yardım teklif edebilirdi. Ama Rianna haklıydı. Eğer bu kurbanın gölgesini ortaya çıkarırsak ve izi sürücüye kadar uzanırsa, FIB pekala bizi davanın dışında bırakmaya çalışabilirdi. Görevlilere teslim etmek istesem de, FIB seçeceğim grup değildi. Rapor edebilmem gerekiyordu

ve Fae müdahalesi elimi kolumu ve dilimi bağlayabilirdi. Bu da ayinden önce kurallara ihtiyacımız olduğu anlamına geliyordu. Fae'ler lanet kurallarını severler.

Döndüm ve Falin'e doğru yürüdüm. "Hizmetlerimizi takas etmeye hazırız."

"Peki ayin karşılığında ne istiyorsun?" diye sordu, sesinde en ufak bir ihtiyat belirtisi yoktu ve sanki tam da umduğu şeyi yapıyormuşum gibi gözlerinde eğlenen bir parıltı vardı. Ne yazık ki bu parıltı, kraliçenin zorlamasını atlatmamı istediği veya benim için çok daha az faydalı bir plana oynadığım anlamına gelebilirdi.

Benim için en iyisini düşündüğüne inanmak istedim, bu yüzden devam ettim.

"Yetkili ajan şu anda üzerinde çalıştığımız davada bize şahsen yardımcı olacak." Ritüelin ona istediğı bilgiyi vermesi ya da bunun davayla bağlantılı olduğunu kanıtlaması gerektiğine dair hiçbir şart eklemedim. Bu koşulları anlamaya eklemeliydi, herhangi bir ticarete daha iyi bir anlaşma sağlamaya çalışmak fae'ler için standart protokoldü, ama dudakları orantısız bir sırtışla seğırdi.

"Anlaştık." Ve sonra sırtış gitti, kraliçenin fermanıyla aramıza dikilen soğuk, üşütücü duvar yeniden yükseldi.

Tek kelime etmeden etrafımdan dolaştı ve soğuk odaya doğru ilerledi. İçimi çektim, sessizliğinin fazlasıyla farkındaydım. Onunla çalışıyor

olabilirdim, ama bu

o lanet baskınlar sırasındaki garip karşılaşmalarımızdan çok daha iyi değildi. Bir davayı paylaşırsak en azından medeni bir konuşma yapabileceğimizi ummuştum ama belli ki bu olmayacaktı.

Hayal kırıklığı midemin dibine vurdu ve kendimi boşlukta hissetmeme neden oldu. Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Yine de biraz daha çabalamasını diledim. Kraliçenin emrinde daha fazla esneklik payı bulabilir miydi?

İkinci bir iç çekişle etrafıma bakındım. Morgda sadece Rianna, Falin ve ben vardık. Bu hiç olmamıştı.

"Tamara nerede?"

Soğuk odanın kapısındaki mühür höpürdeten bir sesle kırılırken, "Molada,"

dedi. "Bu bir Fae işi."

Odanın içinde gözden kayboldu ve bir süre sonra bir sedyeyi iterek geri döndü. Beyaz çarşafın altındaki figür küçüktü, bir metreyi geçmiyordu.

"Çocuk değil, değil mi?" Normalde cesetlerden yaşları hakkında bir fikir edinebilirdim ama çok az sayıda fae cesediyle karşılaşmıştım ve onun kesinlikle erkek olduğunu hissedebiliyordum ama yaşı tanımlanamaz gibiydi.

"Hayır, o bir duergar. Onlar küçük insanlardır. Kötü huyludurlar ama en iyi metal ustalarından biridirler. Taşıdığın hançerin bir duergar tarafından yapıldığına bahse girerim."

Buna verecek bir cevabım yoktu, bu yüzden Rianna çemberini çizerken hiçbir

şey söylemedim. Falin

Sedyenin etrafında mumlu tebeşir tüpünü sürüklerken kaşlarını çattı.

"Ayini yapmayacak mısınız?" "Bugün takip etmemiz gereken başka ipu larımız var.

ve gözlerime ihtiyacım var."

Kaşlarını çatması değişmedi, aksine daha da derinleşti. "Bir fae gölgesi yetiştirebilir mi?"

 emberini bitirip merkeze doğru ilerleyen Rianna, Falin'e doğru kesik bir bakış gönderdi.

" ok yetenekli bir mezar cadısı," dedim ama aslında hiçbir fikrim yoktu. Duergar'dan mezar özünün yükseldiğini hissedebiliyordum ama bu, insan cesetlerinden sızan mezar özünden farklıydı.

"Şimdi başlayacağım," dedi Rianna,

ve başımı salladım.

Çemberi, kalın mor bir bariyer, benim çağırabileceğimden daha hızlı bir şekilde ortaya çıktı, ama küçük bedene doğru döndüğünde hiçbir şey olmadı. Nefesimi tuttum, gölgeyi kaldırabilmesini diledim. Onunla birlikte çembere girmeliydim. O açık ara daha iyi bir cadıydı ama benim mezar büyüm daha güçlüydü.

Etrafında esen rüzgâr kızıl saçlarını her yöne savuruyordu. Desmond onun çemberinin dışında volta atıyor, her adımında endişesini belli ediyordu.

Hadi, bunu yapabilirsin.

Bir anda çember duruldu, rüzgâr hafif bir esintiye dönüştü. Bir

Neredeyse saydam bir gölge çarşafın üzerinde duruyordu. Zayıf bir gölgeydi ama yine de bir gölgeydi.

Rianna nefesini verirken sarktı ve zaten ince olan gölgesi dalgalandı ama solmadı.

"Tamam," dedi, sesi gergin bir fısıltıya dönüşmüştü. "Artık onu sorgulayabilirsiniz."

Falin bana baktı ve ben de neredeyse ona, eğer bir an önce durmazsa yüzünün o çatık kaşların arasında sıkışıp kalacağını söyleyecektim ama gözlerindeki ciddiyet şakaya yer bırakmıyordu. Aslında bana da yer bırakmıyordu, bu da onun soğuk tavrının ardında kraliçenin dürtüsünün olduğunu bilmeme rağmen canımı acıtıyordu.

"Duergar," dedi çemberin kenarına
yaklaşarak. "Niçin

kendi hayatın mı?"

Gölge cevap vermedi.

Falin başını salladı. "İşe yaramadı. Yeterince güçlü değil."

Şimdi kaş çatma sırası bendeydi. "Öyle, yanlış sorular soruyorsun." Çemberin kenarında ona katıldım. "Senin adın ne?"

"Gromel." Gölgenin sesi uzaktaydı, bize ulaşmadan önce birkaç duvardan seken bir yankı duymak gibiydi, ama duyulabilirdi.

"Gromel, nasıl öldüğünü hatırlıyor musun?"

"Demirin yanışına ve ellerimdeki iç organlarıma."

Yüzümü buruşturdum. Gölge çok soluktu

Kucağında gördüğüm şeyin kendi bağırsakları olduğunu fark etmemiştim. Falin'e baktım. "Karnını mı deşmiş?"

"Demir bir kılıçla ve sonra boğazını keserek işini bitirdi."

Titredim ve gölgeye geri döndüm. "Kendi bağırsaklarınızı tutmadan önce hatırladığınız son şey nedir?" *Ick.*

"Garip bir ses duydum ve araştırmak için mağaramdan dışarı çıktım. Kayaların üzerinde yatan bir adam buldum. Köprüden atlamış olmalıydı ama düşüşü onu öldürmemişti, tam olarak değil. Vücudunda bir iki nefeslik soluk bir yaşam vardı. Onu kelpie'ye vermeye karar verdim, böylece onu aldım. Sonra başka bir yerdeydim, demirin yanığı ve içim dışımdaydı."

Bu kesinlikle bizim sürücünün işi gibi görünüyor. "Kayalıklardaki adamı hangi gün buldunuz?"

"Ekinokstan on gün önce."

Bu mümkün değildi. Ekinoks, Caleb ve Rianna'nın katılmamı istedikleri şenliğin gerçekleştiği zamandı ve hızla yaklaşıyordu. Falin'e baktım.

Kafamın karıştığını yanlış anlamış olmalı ki, "Ekinoks yarın şafakta başlıyor" dedi.

Başımı salladım. "Ve Gromel bu sabah kendini mi öldürdü?"

"Dün, tam gün batımında, gücünün en zayıf olduğu ve yaralarının iyileşme ihtimalinin en düşük olduğu zamanda."

Yani binici bir şeyler biliyordu.

ya da Gromel sürücünün ilk denemesinden sağ kurtulmuştu. Yine de, bir kez başarısız olmuş olsa bile, ekinokstan on gün önce binicinin Gromel'de sekiz gün yaşadığı anlamına geliyordu. Şimdiye kadar bir bedeni sadece üç gün tutabilmişti.

Bu daha az ceset aradığımız anlamına gelse de, kötü adamların kuralları değiştirmesinden gerçekten nefret ediyordum.

Bölüm 21

Yarım saat sonra duergar soğuk odaya geri dönmüş, FIB'den bir ajanın kalıntıларını almasını bekliyordu ve biz de yola çıkmış, en yakın beş yıldızlı restorana doğru ilerliyorduk. Asıl planımız ayrılıp daha fazla yere bakmaktı ama Rianna ayinde çok zorlanmıştı - çemberinden çıkıp bir sandalyeye yığılmıştı- ve ne kadar zayıf olsa da onu tek başına gönderemezdim. Bu yüzden o Desmond'la arka koltuktaydı, ben tüfeği almıştım ve Falin de

Araba sürmek.

Ehliyetimi yeniden almam
gerekiyordu.

Tek iyi yanı? Falin, son iki hafta içinde rapor edilen tüm kayıp kişilerin ve duergar'ın intihar ettiği yerdeki dava dosyasının bulunduğu bir tablet elde etmişti. Elbette kılıcı da oradan almıştı, bu yüzden mantıklı geliyordu.

Sürücünün önceki ev sahibinin intiharına tanık olan birine atladığını biliyorduk, bu yüzden şansımız varsa dava dosyasında adı geçen biri de kayıp kişiler veritabanında olabilirdi.

Ekрана dokunup eski fotoğraflar arasında gezindim. Aradığım kurban eve gelmemişti.

Dün gece. Umarım çoktan kayıp olduğu bildirilmiştir. Kaydırırken ekranda tanıdık bir yüz belirdi.

"Bu olamaz," diye fısıldadım, Brew and Brews'da Kingly'nin hayaletinin onu Motel Styx'ten atlattığı gün yumruk attığı adamın yüzüne bakarak. Sarhoş o günden beri kayıptı, bu da aradığımız ev sahibi olmadığı anlamına geliyordu, ama Kingly'yi takip eden ev sahibi olduğuna bahse girerdim. *Atlı o kadar yakındı da ben mi anlayamadım?*

Bir bedenden çıkıp diğerine atlayan devasa, mazmik bir bulanıklığı fark etmeliydim, nasıl fark etmem? Elbette, o anda orada değildim.

Kingly ölmüştü.

Eğer sadece kalkanlarımı açsaydım...
Tam olarak ne? Sarhoşun içindeki karanlığı görsem bile bunun ne anlama geldiğini bilemezdim.

Ayrıca, burada oturup yaptığım ya da yapmadığım şeylerden yakınmak için artık çok geçti. Eğer sarhoş ev sahibiyse, artık ölmüştü. Ya kayalıklardaki adamdı ya da biniciyi o adama geçiren oydu.

"Ev sahibini buldun mu?" Falin direksiyonu tutmak istememe neden olacak kadar uzun süre gözlerini yoldan ayırarak sordu.

"Şu anki değil. Şimdi sen sür, ben bakacağım."

Bir zamanlar gülümserdi, benimle dalga geçerdi. Şimdi tüm o keskin

Tek kelime etmeden yola doğru dönerken yüzünün açıları sert ve dokunulmamıştı. İçimde bir şey sızladı, küçük, görünmez bir yara. Dikkatimi tekrar tablete verdim.

Dosyalar arasında gezinirken, bugün kayıp olduğu bildirilen kişileri buldum. Uzun bir liste değildi: iki erkek ve bir kadın. İlk içgüdüm kadını elden kaçırmaktı, ancak sürücünün henüz bir dişiyi ele geçirmemiş olması, ele *geçiremeyeceği* anlamına gelmiyordu.

Duergar'ın intiharıyla ilgili dava dosyasını açtım ve tanıkların isimlerini taradım. "Ve bir eşleşme bulduk."

"Onu buldun mu?" Rianna koltuğumun arkasına tutunarak sordu

omzumun üzerinden baktı.

"Michael Hancock," dedim, otuzlu yaşlarının ortalarında bir adamın resmine iki kez dokunarak. Görüntü tabletin ekranını doldurdu. "Sürücü daha önce de kurbanın gerçek adını ve kartlarını kullanmıştı, umarım hâlâ öyledir."

Rianna ve ben telefonlarımızı çıkarınca Falin bir kez daha baktı.

"Ofisten ayrılmadan önce sürücünün sık sık gittiğini bildiğimiz iki otelin ve diğer birkaç beş yıldızlı tatil köyünün numarasına baktık," dedim.

bir açıklama.

Resepsiyon görevlisi cevap vermeden önce telefon birkaç kez çaldı. Sesime zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Merhaba, acaba beni şu numaraya

bağlayabilir misiniz?

Michael Hancock'un odası."

"Yapabilirim, ama sadece çalar. Bayım. Hancock şu anda odasında değil."

Büyük ikramiye. Ve geveze bir memur, ya da sıkılmış bir memur. Hangisi olursa olsun, belki bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

"Yani öğle yemeğine mi gitti? Onunla buluşmayı planlıyordum" -sürücü bunu bilmiyordu- "ama restoranın adını bilmiyorum. Siz bilmezsiniz, değil mi?"

"Aslında bana en sevdiğim restoranın hangisi olduğunu sordu. Onu Pollyanna's Porch'a gönderdim. Hiç gittin mi oraya?"

Daha önce hiç duymamıştım ama süper yardımsever masa arkadaşım bana

yönler. Eğer gizlilik isteseydim asla o otelde kalmazdım - zaten orada kalacak param da yoktu.

Telefonu kapatır kapatmaz Falin'e yol tarifini ilettim ve yirmi dakika sonra Pollyanna'nın Verandası'na giriyorduk. Burası bana, yüz yıl önce var olmayan bir alanda büyük bir şehir olduğumuz gerçeğini hatırlatan yerlerden biriydi -en azından insanlar söz konusu olduğunda- burası hâlâ Güney'di ve insanlar eski Güney cazibesinden hoşlanıyordu. Pollyanna'nın kır pansiyonu tasarımı ve boyalı ahşapla tamamlanmış devasa sundurmasıyla hedeflediği şey açıkça buydu

Salıncaklar. Kapıda unlu bir önlük giymiş kır saçlı bir kadın tarafından karşılanmayı bekliyordum. Ama hayır, burası bir restorandı ve içeride ilginç cazibesini korumaya çalışsa da, öğle yemeği telaşının ortasında garsonların koşturması büyüğü bozdu.

Hostesi ve LÜTFEN BEKLEYİN tabelasını atladık.

Ev sahibi itiraz ettiğinde, Rianna kadına partimizin zaten burada olduğunu söyledi ve "köpeğimize" itiraz ettiğinde onu görmezden geldi.

"Ya buraya bir kez bakıp geri döndüyse?" Ben sordum. Ne de olsa Pollyanna's kültürel bir dergiye girebilirdi, ama burası

beş yıldızlı restoranlara gittiğini söyledi.

Falin'in yanıtı "Peki ya yapmadıysa?" oldu.

Nokta. Kontrol etsek iyi olur. Elimizdeki tek ipucuydu.

Yemek alanı iki kattan oluşuyordu ve birkaç temalı odaya bölünmüştü. Aramak için ayrıldık, Falin üst kata çıktı, ben soldan giderken Rianna sağdan gitti. Bana anında elmalı turtayı düşündüren kalabalık bir odaya girdim - kırmızı ve krem rengi duvar kâğıdı ya da akla gelebilecek her yüzeyde asılı elma resimleri olabilirdi ama ben odayı pişmiş elma kokusuyla dolduran cazibeye güveniyordum. Daha yeni çevirmiştım

bir çift kol omuzlarımı kavradığında köşeye sıkışmışım.

Göğsümde bir çığlık yükseldi ama çok tanıdık bir çift ela göz benimkilerle buluştuğunda boğazımda eridi. Ölüm parmağını dudaklarımın üzerine bastırdı ve sonra beni sahte bir saksı ağacının arkasına götürdü.

"Burada ne yapıyorsun?" Odadan olabildiğince saklanmak için köşeye geçerken fısıldadım. "Bir ay boyunca benden kaçtın, sonra dün gece şifreli bir uyarıyla ortaya çıktın ve şimdi de burada mısın? Zamanlaman oldukça şüpheli." Çünkü onun varlığı biniciyi avlamakta doğru yolda olduğumuz anlamına gelebilirdi ya da sadece bir aydır ilk kez

Falin ile çalışıyordu. Ölüm, Fae'nin en büyük hayranı değildi. *Falin soğuk bir profesyonelden bağka bir şey değildi.* lm'e baktım. "Biliyor musun, sana sarılmak mı yoksa vurmak mı istediğimi bilmiyorum."

Kıkırdadı, sesi aramızdaki boşluğu doldurdu. Sonra alnını benimkine yasladı ve bana baktı. Dnyam onunla, çenesinin tanıdık şekliyle, tenime değmek için öne düşen siyah saçlarıyla, her rengi barındıran ve içten gelen bir gülümsemeyle parıldayan ela gözleriyle oldu. Kendimin de karşılık verdiğini hissettiğim bir gülümseme çünkü o ölüm'd.

"Sana da merhaba," dedi, sesine eğlence karışmıőtı.

Yıllarca flört etmiştik ama

Her zaman zararsızdı, vücut sıcaklıklarımız küçük bir alaydan daha fazlası için çok farklıydı.

Yakın zamana kadar.

Bir elini kaldırdı ve bir parmağının ucuyla yanağımı okşadı. Gözleri dokunabildiğimiz için duyduğu şaşkınlığı ele veriyordu ve içimi bir heyecan kapladı. Elbette, dokunuşu yakacak kadar soğuk olduğunda bile tamamen etkilenmemiş değildim. Şimdi hafif bir okşama tenimi ısıtıyordu ve vücudumun tepkisini yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldım.

Beynimin hâlâ çalışan kısmı bana bunun Ölüm olduğunu hatırlattı. Bir şeylerin peşinde koşmak

her şeyi. Kahretsin, zaten her şeyi değiştirmişti. Aramızda asla bir şey olamazdı. Sadece bazen bunu hatırlamak zor oluyordu, örneğin nefesinin tenime değdiğini hissedebileceğim ve her zaman onunla özdeşleştirdiğim o tatlı çiy kokusunu alabileceğim kadar yakınımıdayken. Beni izledi, yakınlığına, dokunuşuna verdiğim tepkiyi izledi ve o renk cümbüşü gözleri o kadar çok duygu barındırıyordu ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Ölüm'ün parmağı ağzımın köşesine ulaştı ve alt dudağımı yokladı. Nefesim kesildi ve bakışlarım tekrar onun gözlerine kaydı.

Gözbebekleri büyüdü, bakışları dudaklarımda sabitlendi. İçimde bir şey

kasıldı

nabzım hızlandı. Beni öpmesini istiyordum. Dudaklarının dudaklarıma yapıştığını hissetmek, ona açılmanın, ağzını keşfetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum. *Hayır, kötü fikir Alex.*

Çok kötü bir fikir.

Falin'in buralarda bir yerde olduğundan bahsetmiyorum bile. Yutkundum, midemde bir suçluluk duygusu kıvrıldı.

Flörtümüz çizgileri bulanıklaştırmaya yakındı. Çok ciddi olmaya. Tehlikeli bir şekilde.

"Müdahalesi" haricinde Ölüm hayatımda hiç yer almıyordu ve bu durum Falin'in buz gibi soğuk omzuyla birleşince her iki adama karşı da duygularım hâlâ karmakarışıktı. Bir ilişki fikri

Her iki adam da beni çok korkutuyordu ve yine de geçen ay duygusal bir işkenceye dönüşmüştü. İkisiyle de ilişki kurmak bir seçenek değildi.

Ölüm şu anda çok yakınımızda olabilir ama yine giderdi. Bir ölümlü ile bir koleksiyoncu arasındaki ilişkiye müsamaha gösterilmezdi. Flört etmiş ve dalga geçmiştik ama asla bir sonraki seviyeye geçmemiştik.

O kadar yakındık ki, derin bir nefes bizi temas ettirebilirdi. Bunu o kadar çok istiyordum ki beni dehşete düşürüyordu. Eli enseme gitti, gevşek buklelerimin arasına girdi. İkimiz de biraz fazla hızlı nefes alıyorduk ama yine de ikimiz de o son birkaç santimi kapatmadık.

"Zamanımız tükeniyor," dedi.

fısıldadı, sesi kısık ve boğuktu.

Zaman mı? "Eğer ortadan kaybolur ve benden yine kaçmaya başlarsan-" Ne yani? Onunla bir daha konuşmamak mı? Bu istediğimin tam tersiydi. "Ben... Ben seni gerçeğe döndüreceğim."

Bu tehdidi bile yerine getirebilirim.

Gülümsedi ve sonra bana doğru eğildi. Geri adım atmak için sahip olduğum tüm özdenetimimi kullandım. Ama geri adım attım.

"Gitme. Eğer tekrar gideceksen, gitme." Çünkü bu daha çok acı verirdi ve uzun süreli yokluğu zaten yeterince acı vermişti.

Ölüm gözlerini sıkarak kapattı. Ne zaman

Onları tekrar açtı, ışığın bir kısmı onları terk etmişti ve içimden bir şey bu kaybın yasını tuttu. Ama mesafe ikimiz için de gerekliydi. Yüzü ciddileşti ve omzunun üzerinden bakarak "Bu restorani terk etmen gerekiyor" dedi.

"Sanırım bu sürücünün burada olduğu anlamına geliyor."

Başını öne eğdi. "Rider?"

"Evet, hani şu ölümlülerin içine sızan, onları bir süre gezdiren ve sonra dünkü kirli iç çamaşırları gibi bir kenara atan tuhaf miyazık yaratık var ya?"

Bana baktı. Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi ve sessizce eğlenerek başını salladı. "Seni o kadar özledim ki

çok."

"Öyleyse ortadan kaybolmayı bırak," dedim ve yüzündeki eğlence eridi. Konuyu değiştirdim. "Peki bu yaratık buraya nasıl geldi?"

"Bir ay önce gerçeklikteki yarıklardan birinden çekildiğini düşünüyoruz."

Çekildi mi? İnledim. "Sıyırıcılar tarafından mı?" diye sordum ve o da başını salladı. O aptallar bir türlü geçmeyen bir çıban gibiydiler. Nehir kenarındaki yarığın etrafında durup çekebildikleri her şeyi çektiklerini hatırladım. Ham büyü en az birini içten dışa yaktı ve geri kalanların çoğunu delirtti. Ne tür bir büyü yaptıklarını ayırt edememişlerdi.

Drew, ama yarık sadece Eterik düzlemde daha fazlasına bağlanmıştı ve birinin biniciyi yakalayıp bedenine alması beni şaşırtmazdı. *Şu aptallar.*

"Alex?" Fısıltılı bir ses seslendi. Ölüm omzunun üzerinden baktı.

"Daha fazla zaman yok. Gitmek zorundasınız. Şimdi."

Yutkundum ve bir korku yumağı boğazımdan aşağı kayarak mideme sert bir şekilde çarptı, içime hastalıklı bir his sızdı. Ölümle flört ediyor olabilirdim ama onun işi ruhları toplamaktı. "Eğer kalırsam ölecek miyim?"

Kaşlarını çattı ve gözlerindeki renklerin döndüğüne yemin edebilirim. Sonra bir adım öne çıktı ve ben onun kollarına, sıcaklığına, kokusuna

gömüldüm.

"Hayır," diye fısıldadı saçlarıma. "Hayır. Ölmeyeceksin." Kehanetten çok vaat gibiydi ve bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey beni titretti.

"Alex," diye tekrar seslendi yüksek sesli fısıltı.

Ölüm'ün vücudundaki gerginlik hissediliyordu ve beni daha sıkı sıktı. Sonra bir kol boyu uzaklaşana kadar geri çekildi, elleri omuzlarımdaydı. "Bana söz ver, Alex. Buradan çıkıp gideceğine ve o yarattığı aramaktan vazgeçeceğine söz ver."

Buna söz veremem. Söz vermedim.

Yüzü bulutlandı ve gözlerini kapattı, başı aşağıya doğru sarktı. O da

Ses yine beni çağırdı ve Ölüm ona doğru baktı. Ağacın ötesinde bir şey göremiyordum ve onun da görebildiğinden şüpheliydim. Geri döndüğünde hiçbir şey söylemedi. Sadece öne doğru eğildi, dudakları en hafif öpücüklerle benimkilere dokundu. Bir kalp atışı sonra gitmişti.

Parmaklarım dudaklarıma gitti. O kısacık, hayalet gibi öpücük? Hüzün tadındaydı.

Bölüm 22

"Alex." Arayan kişi yüksek sesle fısıldamayı bırakmıştı ve Rianna'nın tanıdık sesini net bir şekilde seçebiliyordum.

Hâlâ saksı ağacının arkasındaydım, Ölüm'ün pusu kurmuş görüntüsünden sersemlemiştim ve şimdi her şeyden her zamankinden daha emin değildim. Ama sonsuza kadar saklanamazdım.

Omuzlarımı yuvarlayıp sırtımı dikleştirerek sahte ağacın arkasından çıktım. Rianna durdu

aramam gereken odanın ortasındaydım. Son bilmem kaç dakikadır odada başka insanlar olduğundan tamamen bihaber olduğum düşünülürse, bu işi çok iyi yapıyordum. Rianna beni görünce aceleyle ilerledi ama birkaç adım ötede durdu.

"Nerede olduğunu sorardım ama bence ne halt ettiğini sormak çok daha uygun olur," dedi bakışları üzerimde gezinirken.

Kaşlarımı çatarak kendime baktım. Söyleyebildiğim kadarıyla, düzgün görünüyordum. Ölüm ve ben neredeyse hiç dokunmamıştık, bu yüzden kıyafetlerim dağınık değildi. Şaşkınlıkla ona dönüp baktım.

"Kızarmışsın ama gözlerin Alex. Başka biri olsaydın hayalet görmüş gibi görüldüğünü söylerdim ama bu senin için alışılmadık bir durum değil. Ne oldu?"

Başımı salladım. Rianna Ölüm'ü bilen birkaç kişiden biriydi ama bunun tek nedeni uzun yıllar oda arkadaşı olmamız ve bir mezar cadısı olmasıydı, yani isterse onu görebilirdi. Ama ne olduğu - ya da ne olmadığı- hakkında ya da onun uyarısı hakkında konuşacak değildim.

"Demek Michael'ı buldun?" Konuyu değiştirerek sordum.

"Evet, ama rastgele bir kişiye saldırmadan önce

karısından biraz uzaklaşırsa, ona gerçekten binildiğini doğrulayabilirsek iyi olur. Bunu söyleyebilecek misiniz?"

Kalkanlarımı açmadan mı? Belli ki hayır, yoksa Kingly öldüğünde caddedeki atlıyı fark ederdim. Ama düzlemlerin ötesine bakarsam, muhtemelen *bir şeyler* görebilirdim. "Denemeye değer. Yolu göster."

Üst kata çıktık ve iki yemek odasından geçerek Falin'in küçük bir girintide beklediği yere doğru yürüdük. Ben yaklaşırken bana şöyle bir baktı ve şakağındaki bir sinir seğirdi. Donup kaldım. *Ölüm'le birlikte olduğumu anlayabilir miydi?* Falin ve ben birlikte değildik. Benimle sıradan bir konuşma bile yapamazdı. Ama ben hala

onu incitmek istemedim. *İşler nasıl bu kadar karıştı?*

Falin'in etrafından dolandım ve büyük resim pencereleri, pervazlarda uzun sürahilerde güneşte demlenmiş buzlu çay ve duvarlarda parlak sarı tonlarında limon resimleriyle dolu aydınlık yemek odasına baktım. Bütün masalar doluydu ama avımızı fark etmem sadece bir dakika sürdü. Tek başına oturuyordu, önünde renkli bir bardak vardı ama yiyecek yoktu. *Güzel, belki de bu henüz yemek yemediği anlamına geliyordur.* Eğer adamımız buysa, Kara Büyü Karşıtı Birimi buraya getirip onu kontrol altına almamız için bize bolca zaman vermiş olur.

Ama önce ona binildiğini teyit etmek

için.

Kalkanlarımı kırdım ve aynı anda ruhumun etrafındaki koruyucu balonu diktim. Kafa karıştırıcı düzlemler dizisi görüş alanımı doldurdu. Ahşap masalar çürümüş, sandalyeler o kadar haraptı ki, müşterilerin oturabildiğine inanmak için çok uğraşmam gerekti. Eterik enerji havada spiraller çizerek dönüyor, kalabalığın içindeki cadıları sadece üzerlerinde görebildiğim büyüden dolayı değil, aynı zamanda Eterik'in sanki kullanılmak istiyormuş gibi onlara sarılmasından dolayı da belli ediyordu. Gözlerimi kırptırdım ve gözlerimi insanların kendilerine odaklanmaya zorladım. Çoğu, insanlarla ilişkilendirdiğim keskin bir sarı renkte parlıyordu. Bir tanesi maviydi, ki bu

rengi

sık sık görüyordum ve yakın zamanda bir feykin, yani fae kanı taşıyan bir insan olduğunu öğrenmiştim. Yanımda Falin'in ruhu parlak gümüş rengi bir feydi.

Michael'ın ruhu ise farklıydı. Bir parça insan sarısı gördüm ama çoğunlukla katrana batırılmış gibi karanlıktı; parlak, kaygan siyahlıktan sadece küçük bir donuk ışık halesi kaçıyordu. Odanın diğer ucundan bile ona bakmak tüylerimi diken diken ediyordu.

Kalkanlarımı kapattım ve gözlerimin yeniden ayarlanmasını beklerken gözlerimi kırptım. Ekstra kalkan ve kısa pozlama sayesinde hasar çok azdı, oda eskisinden sadece biraz daha loştu.

"Bu o," diye fısıldadım. "ABMU'yu arayalım." *Ve umarım bizi alırlar*

Cidden.

"Zamanımız var mı bilmiyorum." Rianna garsonun siyah bir hesap cüzdanını sürücünün önüne bıraktığı yeri işaret etti, üstünden bir kredi kartı çıkmıştı - bu sadece yemek yemiş değil, aynı zamanda ödeme de yapmış olduğu anlamına geliyordu.

Saçmalık.

"Onu tutuklayabilir misin?" Falin'e bakarak sordum.

"Teknik olarak evet, ancak insan gibi görüldüğü için FIB'nin onu gözaltına alması tavsiye edilmez."

Bu da hayır demenin uzun bir yoluydu.

Sürücü arka cebinden Michael'ın cüzdanını çıkardı ve kredi kartını yerine koydu. Kahretsin, neredeyse

Git.

"GörünüŖe göre B planına geçiyoruz."

Rianna başını yana eğdi. "Bir B planımız var mı?"

"Hayır, kanatlanıyoruz. Ben onu mümkün olduğunca uzun süre burada tutmaya çalışacağım, siz de ABMU ile temasa geçin."

Falin çenesini sıktı ama ona, itiraz edecekse kendisinin harekete geçmeye hazır olması gerektiğini söyleyen bir bakış fırlattım. Hiçbir şey söylemedi.
Güzel.

Son içkisini bitirmek üzere olan Michael'a baktım. Her an gidebilirdi. Memurların gelmesi ne kadar sürerdi? Umarım kısa bir süre için dikkatini dağıtmam gerekecekti. Yemek odasına

doğru ilerledim,

ama durakladım. Ölüm'ün acilen gitmemi istemesi içimi kemiriyordu. Diz çöküp hançerimi aldım. Sonra kabzasını ve kabzasını avucumda dengeleyerek, bıçağın düz kısmının ön kolumun alt tarafına dayanmasına izin verdim. Bir hançeri, özellikle de ete batmayı seven bir hançeri tutmanın en güvenli yolu bu değildi ama kolumu çevirdiğim sürece, bileğimin iki yanında görünen çapraz muhafazadaki dekoratif kaydırma dışında her şey biniciden ve odada silahlı bir şekilde dolaşarak paniğe kapılmalarını istemediğim diğer müşterilerden gizleniyordu. Falin kaşlarını çattı, gözlerinden biraz endişeli olduğu anlaşılıyordu ama bir şey söylemedi ya da ben yürürken beni durdurmaya çalışmadı

yemek odasına.

Yürümekten kastım salınarak yürümekti.

Sırık gibi uzun olabilirdim ama harika botlarım ve kıyafetlerim vardı ve bir ya da iki gözü nasıl çekeceğimi biliyordum. Barlarda erkeklerle tanışmayı bir sanat haline getirmiştım. Bir kapkaççının dikkatini dağıtabilirdim. Ne de olsa önceki bedenlerindeyken seks işçileri kiralamıştı, yani onu tavlamak o kadar da zor olamazdı.

"Bu koltuk dolu mu?" Michael'a en iyi gülümsememi verirken sesimin boğuklaşmasına izin vererek sordum.

Sürücü Michael'ın gözlerinin içine baktı. En azından bir yere *kadar*. Bakışları göğsüme kadar geldi ve sonra sanki göğsüme süper yapıştırıcı

sürmüşüm gibi yapıştı.

bölünme.

"Şimdi oldu," dedi ve oturmamı işaret etti.

Bu da işin kanatlanma kısmı.

"Seni daha önce burada görmemiştim," dedim bakışlarımı indirip işaret parmağımla masanın üzerinde küçük bir daire çizerek. "Burada tek başına otururken bir arkadaşına ihtiyacın varmış gibi görünüyordu."

"Şimdi mi yaptın?"

Kirpiklerimin arasından yukarı baktım, nazlanmayı hedefliyordum. Yüzündeki gülümseme dişlerini gösteriyordu ve bana akşam yemeğini yeni bulmuş bir yırtıcıyı hatırlatıyordu. *Ama avlanan bendim.*

En azından ben öyle umuyordum.

Gözlerindeki aç bakıştan kaçmak istedim ama geri adım atmayı göze alamazdım. Bize zaman kazandırmalıydım. Dudaklarımı ağırbaşlı bir gülümsemeye zorladım ve parmağım masanın üzerindeki şans işaretini takip ederken rastgele girdaplar çizerek hareket etmeyi bıraktı - arkasına herhangi bir güç koyduğumdan değil. Masanın altında, hançerimin kabzasını daha sıkı kavradım, ama bilincimin kenarında söylediği heyecan vızıltısını görmezden geldim. Hançer son çareydi. Michael bir kurbandı ve elimden gelse onun bedenine zarar vermeye hiç niyetim yoktu.

"Belki de daha özel bir yere gitmeliyiz?" diye sordu atlı, masanın öbür ucuna uzanarak.

Hiç vakit kaybetmiyor, değil mi?
Buradan çıkıp gitmesine izin veremezdim
ve onu kaybetme riskini göze alamazdım,
ama onunla birlikte gidemeyeceğime de
emindim, peki ne yapmam gerekiyordu?
Ben orada kararsız bir şekilde otururken,
eli benimkinin üzerine kaydı ve
odaklanmak için yarım kalmış rune'u
durdurdu.

Hayal görüyor olmalıydım ama insan
teninin kavurucu sıcaklığının altında
soğuk, nefret dolu bir şey hissettiğime
yemin edebilirdim. Düşüncelerim
harekete geçmeden önce elimi çektim.

"Önce bir kıza içki ısmarlamak mı?"
Dedim ama sesim titriyordu,
gülümsemem sallanıyordu.

Ve o bunu yemedi.

Gözleri kısıldı, irisleri boyunca
karanlık bir film kayarak parıldadı

Tekrar kaybolmadan önce su üzerindeki yağ gibi karanlıktı. Titredim, elimde değildi.

"Kimsin sen?" diye sordu, kelimeler kesin ve soğuktu, az önceki açlıktan eser yoktu. Ama yırtıcı hâlâ oradaydı, sadece şimdi farklı türde bir ava bakıyordu. "Seni daha önce görmüştüm. Sen Motel Styx'in dışındaki cadısın."

"Ve James Kingly uçuruma yuvarlandığında onun bedenini giyen de sendin."

Sürücü bana Michael Hancock'un gözleriyle baktı. Önce şok oldu, sonra başını arkaya atıp güldü.

Bu beni her şeyden daha çok korkuttu.

başka bir şey yapmış olabilirdi. Kaslarım sıkıştı, bacaklarım sandalyeden atlamak, kaçmak için hazırlandı. Ama kalabalık bir odadaydık. Aptalca bir şey yapmazdı. Yapar mıydı?

Bana tekrar baktığında gözleri eğlenceyle parlıyordu ve o kaygan, yağlı karanlık bir kez daha irislerini doldurdu.

"Bu neredeyse utanç verici," dedi. "Bu bedenle isim henüz bitmemişti ama seninle. İlginç birisin ve küçük teorini yaymana izin veremem. Senin türünden bir dişi olmayı hiç deneyimlemedim." Bir tabanca çekti, metal parlak ışıktaki donuklaşıyordu.

Savaş ya da kaç devreye girmeliydi,

Kaçmam ya da o anda ölümüne tuttuğum masayı ona doğru itmem gerekirdi. Bunun yerine donup kaldım, hareket edemiyor, düşünemiyordum. Hançerin dürtüsü bile korkumu bastıramadı. Silahı kurarken dünya yavaşladı. Kaldırdı. Ama bana değil.

Silahı kendi çenesinin altına soktu.

Zaman sonunda beni yakaladı ve ayağa fırladım. "Hayır!"

Çok geç kalmıştı. Tetiği çekti ve silahın kulakları sağır eden patlaması odanın içinde gümbürdedi. Michael'ın içindeki şey, bedeni parçalanmadan önce bana gülümsedi.

Oda tamamen sessizleşti, hareketsiz kaldı. Sonra ilk çığlık duyuldu, ardından çığlıklar ve sandalyelerden oluşan bir

koro geldi

İnsanlar ayağa fırlarken çığlıklar yükseliyordu. Yemek yiyenler çıkışa doğru koşarken kaos patlak verdi. Bir sandalye devrildi ve bir adam yere yığıldı. Kimse ona yardım etmek için durmadı, sadece koşturmaya devam ettiler. Falin yanımda belirdi ve dirseğimden tutarak beni etrafında sürekli genişleyen kan gölünün oluştuğu cesetten uzaklaştırmaya çalıştı.

"Hayır, bitmedi," dedim ondan uzaklaşarak, çünkü o şey, hem saf karanlık hem de aynı anda her renkten olan o korkunç, miyasik bulut Michael'ın bedeninden dökülüyordu.

"Git," diye fısıldadım, hançerimi kavrayışımı değiştirerek. Falin hâlâ beni sürüklemeye çalışıyordu.

ama sarsılarak kurtuldum. Bu kadar yakinken sürücüyü hissedebiliyordum, içindeki karanlık enerjiyi hissedebiliyordum, içinden esen rüzgârın tadını alabiliyordum. Bildiğim rüzgâr. Ölüler diyarından gelen ve hiç bitmeyen aynı fırtına. "Git, uzaklaş buradan," dedim, Michael'ın cesedinden çıkan şeyin büyüyüp kalınlaşmasını izlerken.

"Seni burada yalnız bırakacağımı mı sanıyorsun?" Falin'in hançerleri elinde belirdi. Bu şeye dokunacaklarından şüpheliydim ama en azından silah çekmemişti.

"Göremediğin bir şeye nasıl savaşacaksın?" Bir an için gözümü büyüyen formdan ayırarak sordum.

"O zaman bana göster."

Göz kırptım. Bu mümkündü.
Muhtemelen bu şeyi ortaya çıkarmak
daha zor olmazdı.

Enerjisi bir hayaletten daha farklı hissettirmiyordu, sadece daha karanlıktı, çok daha karanlık. Titredim.

Artık bedenden ayrılmıştı. Yüzü yoktu ama beni incelediğini hissedebiliyordum. Arkasında gri adam belirdi. Bana dik dik baktı, ölmemesi gereken bir adamın sersemlemiş ruhunu serbest bırakırken yüzündeki ifade öfke ve keder karışımıydı. Ama koleksiyoncuyu izleyecek vaktim yoktu. Atlı hızla hareket ediyordu.

Kalkanlarımı açtım ve gerçeklik düzlemlerinin üzerimden geçmesine izin verdim. O şey kısa bir süre için geri çekildi, etrafında titreşen enerji bir an için belirsizleşti.

"Bir mezar cadısı mı?" O şeyin

konuşması değil de, benim hissettiğim

kelimeler kafamın içinde geziniyor. "*Sen ne kadar parlayan bir yıldızsın. Seninle eğleneceğim.*"

Sonra bana doğru dalıŖa geçti. Mezar grŖmde daha belirgin bir Ŗekli vardı ama insansı değildi. Tutacak kolları, engelleyecek darbeleri yoktu. Alçalan bir sis gibi üzerime geldi.

Ama ben bir planeweaver'dım ve hoŖuma gitsin ya da gitmesin, uçaklar içimde birleŖerek beni dokunduğum her düzlemde gerçek, katı hale getiriyordu. Sürücü bana çarptı, Ŗphesiz vücuduma sızmak niyetindeydi, ama darbe fizikseldi, beni yanlara savurdu.

Ayakta kalmaya alıŖarak ırpındım. Sürücü geri çekildi. O Ŗeyin ŖaŖkınlıėını hissedebiliyordum ama daha ayaklarımı

yere basamadan öfkeye dönüştü.

Sürücünün öfkesi üzerime aktı, kalkanlarıma çarpan ve beni kış üstü yere sermeye fiziksel saldırısından daha çok yaklaşan psişik bir saldırı. Sürücü savunmamda çatlaklar ararken tılsımlı bileziğim tenimde ısındı. Sonra bir tane buldu.

Atlı tekrar üzerime atladı, saldırı hem fiziksel hem de psişikti, aylar önce ruhumu emen bir büyüünün hala açık olan yaralarımı deşiyordu. Ruhumun derinliklerine işlerken yönümü şaşırdım ve acı çektim.

Ve bu, tüm uçaklarla fiziksel olarak etkileşime girmenin dezavantajıydı. Çığlık attım, hem hançeri hem de

ve serbest elimi parmaklarını sürücünün kütlesinin ortasına soktum. Çamura tutunmaya çalışmak gibiydi ama tutunmak zorunda değildim, sadece çekmek zorundaydım.

Gücüm yarattığı görünür hale getirirken, "Gerçekliğe hoş geldin, pislik," diye mırıldandım.

Falin'in bıçaklarının gümüş ışıltısı parladı. Metodik bir hassasiyetle saldırdı, vücudunun her hareketi bıçakları karanlık kütleyi keserken bir kanal açtı.

Öfke ve acı içinde kükreyen şeyin çılgınlığı duyulabilir olmaktan çok hissedilebilirdi. Kendi hançerimi geri çektim ve biniciye tekrar sapladım. Kanayıp kanamayacağını, ölüp ölmeyeceğini bilmiyordum ama

kesinlikle yaralanabilirdi.

Geri çekildi ve benden uzaklaştı. Falin'in de görebilmesi için onu tutmaya çalıştım ama avucumun içinden kayarak odanın diğer tarafına geçti.

"Nerede-?" Falin başladı, bıçakları hareketsizdi.

"İşte orada." Geri çekilen formunun kaçan müşterilere doğru yöneldiği yeri işaret ettim. Onlara ulaşmasına, bir ceset daha sürmesine izin veremezdik. Yemek salonunun köşesinde gözden kayboldu.

İlerlemeye başladım ve dizlerim kilitlendi, bacaklarım altıma çöktü. *Hay sikeyim.* Sürücüyle mücadelem bir dakikadan az sürmüştü ama kendimi bir triatlondan çıkmış gibi hissediyordum.

bir boks maçı.

Falin saniyeler içinde yanımdaydı ve ayağa kalkmama yardım etti. Başımı iki yana salladım. "Onun peşinden gitmelisin." Kelimeler bulanık çıkmıştı. Derin bir nefes çektim. Peşinden gidemezdi. Onu göremezdi bile.

Ama Rianna yapabiliyordu ve gözleri yeşil hayalet ışıklar gibi parlıyordu. Bana arkadan bir bakış attı ama onu takip etmesini söylememe gerek kalmadı. Koşmaya başladı, Desmond da yanımdaydı.

Peşinden sendelemeye çalıştım ama Falin beni yakalamasaydı tekrar yere yığılacaktım. "Onu takip etmeliyiz," dedim, gözlerimde dile getirilmeyen "bana yardım et" ifadesi vardı.

Başını salladı, hançerler kayboldu.

Onları nerede sakladığını bir gün öğrenecektim. Sonra bir kolunu belime doladı ve yarı koşarak, yarı topallayarak koridora çıktık. Fazla ilerleyemedik. İnsanlar itişip kakışarak restorandan çıkmaya çalışırken merdivenler karmakarışık, kaotik bir trafik sıkışıklığına dönüşmüştü.

"Onu kaybettim," dedi Rianna, gözleri hâlâ parlıyordu. "Oradaydı ve sonra yok oldu."

Lanet olsun. Bu iki şeyden biri demekti. Eğer şanslıysak, yaralarını sarmak için ölümler diyarına doğru çekilmişti ama benim hiç öyle bir şansım olmamıştı. Geriye ikinci seçenek kalıyordu: bir bedene atlamıştı. Rianna ruhları bir bedenin içindeyken

göremezdi, bu yüzden

Bu yüzden sürücüyü de göremezdi.

Merdivenlerde yer kapmak için itişip kakışan kalabalığı taradım. Parlak sarı ruhların arasında karanlığa bürünmüş olanı fark etmek zor olmadı. Kocasının koluna yapışmış bir kadının içindeydi. Ruhunun sarısı, kontrol için yarışan katran benzeri varlığın altında solmuştu.

"Şu," dedim, işaret ederek. "Kırmızı gömlekli ve siyah saçlı kadın."

"Hanımefendi, sizinle biraz konuşmamız gerekiyor," dedi Falin, ona doğru acele edebilmek için beni bırakarak. Kadın dönmedi, durmadı. Falin çifte ulaştı ve kadının omzunu tuttu. "Ben

ve sizinle konuşmam gerekiyor." Hangi "yetkili" olduğunu anlayamayacakları kadar hızlı bir şekilde rozetini gösterdi.

"Biz bir şey görmedik," dedi adam, ki bu bir yalandı, yemek odasındaydılar.

Karısı kocasının koluna daha sıkı sarıldı. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye mırıldandı sallanarak.

Kocasını onun kolunu okşadı. "Her şey yoluna girecek. Yakında evde olacağız."

Pek olası değil. Karanlık kazanıyordu, geriye sadece sarı insan ruhunun en ince parıltısı kalmıştı.

Falın kadının omzunu tutarak, "Gitmene izin veremem," dedi.

"Lütfen bırakmasını sağla," dedi kadın, kocasına yalvaran bir bakış atarak; binicinin yağlı karanlığıyla kaplanmış bir bakış.

Sürücü nasıl bu kadar çabuk kontrolü ele geçirmişti? Elbette her kurbanda kontrolü daha hızlı ele geçirdiğini fark etmiştik ama onu bir dakika içinde mi ele geçirdi? En fazla iki. Bu kötüydü, çok kötüydü.

"Bu dışarı çıkana kadar bekleyemez mi?" diye sordu adam.

Bir adım öne çıktım. "Hayır, olamaz. Efendim, geri çekilmenizi öneririm. O sizin karınız değil."

Sürüklenen kadın döndü, nefret dolu bakışlarını doğrudan bana yöneltti.

"Baş belası olmaya başladın." Kelimeler kadının boğazından çıkmıştı ama artık ona ait değillerdi.

"Becky?"

Kadın kocasıyla alay ederek ondan uzaklaştı. Aynı hareketle savruldu ve Falin'in karnına sert bir yumruk indirdi.

Havası kesildiği için homurdandı ama bu onu yavaşlatmadı. Hançerleri yeniden ortaya çıktı.

"Ona zarar vermeyin. Binici başka bir konağa atlayacaktır," diye bağırdım, kadın merdivene doğru değil, terk ettiğimiz yemek odasına doğru koşarken.

Falin'in dişlerini görebiliyordum.

Hançerler kaybolup peşine düştüğünde gıcırdıyordu. Kapının önüne geçip onu engelledim. Kadın benden beş santim daha kısaydı ama bir defans oyuncusu gücüyle üzerime saldırdı ve beni kıç üstü yere düşürdü. Vücudumdan hava çıkarken içimde yeni bir acı dalgası patladı. Hançerim elimden düşerek yerde sekmeye başladı.

Desmond üzerimden atladı ve kadını yakaladı. Binicisi ona fazladan güç vermiş olabilirdi ama kadın hâlâ ufak tefekti ve Desmond da birkaç yüz kilo ağırlığındaydı. Kadın yere düştü.

Ama birisini suçlamak zor

mücadele etmenin vücuduna ne kadar zarar verebileceğini umursamıyordu. İri köpek benzeri fae'ye vurarak çırpındı. Desmond kollarından birini ısırıp koparmak gibi sert bir şey yapmadan önce Falin oradaydı.

Falin kadına kelepçeleri taktı ve onu ayağa sürükledi. Tamamen hareketsiz kaldı. Ev sahibi yakalandığına göre binicinin içinden çıkıp çıkmayacağını görmek için bekledim. Akmadı.

"ABMU yolda mı?" Ellerini Desmond'un kürkünde gezdirip yara var mı diye bakarken Rianna'ya sordum.

"Her an burada olabilirler."

Özel dedektifler için bir puan. Tamam, bir de FIB'e. Gülümsedim, tozumu aldım. Bu sefer cehennemde canım çok

yanacaktı.

sabah, bundan emindim, ama ilk davamızı kapatmıştık. Aslında ilk iki davayı.

Hançerimi almak için odanın öbür ucuna yürüdüm ve atlı beni izledi, kadının mavi gözlerini kaplayan yağ lekeli karanlık. Ölülerin tüm soğukluğunu taşıyorlardı ama huzurdan eser yoktu. Tüylerim diken diken oldu.

"Onu rahat bırakamadın, değil mi?" diye sordu, sesi artık kadınıninkine benzemiyordu. Daha soğuk, daha sertti.

Kocası odaya daldı. "Neler oluyor? Karımı neden tutukladınız?"

Ona acıyan bir bakış attım ama

Cevap. Onun yerine sürücüye seslendim. "Hayır, küçük çılgınlığına devam etmene izin veremezdim, bu yüzden cesetlerin üzerine atlama zahmetine girme. Seni herkese kadar takip edeceğim."

"O zaman anlaşılan aramızda uzlaşmaz farklılıklar var," dedi ve hiçbir uyarıda bulunmadan sertçe büküldü. Kadının omzundaki bir şey yırtılırken bir şangırtı havayı kesti. Hareket onun kelepçeli kollarını Falin'in elinden kurtardı.

Pencereye doğru koştu. Kendini pencereden içeri atmadan bir saniye önce kadın arkasına baktı, atlı yüzünün üzerinden bana sırtıyordu. Sonra kırılan camın dünyayı sarsan sesi odayı doldurdu. Bir adam çığlık attı. Ve sonunda, neredeyse

Vücudu yere çarptığında diğerlerine kıyasla fark edilmeyen bir gümbürtü duyuldu.

Sersemlemiş bir an için her şey yavaşladı. Sonra ayaklarım sanki beynim yetişmeden karar vermiş gibi hareket etti. Pencereye doğru koştum, diğerleri de peşimden geliyordu.

Kalan camlar kanla kaplanmıştı ve dışarıda, aşağıda, bir kadının parçalanmış bedeni yarısı kaldırımında yarısı da çimlerin üzerinde yatıyordu. Sadece bir kat atlamıştı ama elleri arkadan kelepçeliydi, bu yüzden düşüşünü engelleyememişti. Ellерinin serbest olması onu kurtarmazdı. Üzerinden fişkıran kana bakılırsa, her zayıflamada daha az fişkırıyordu.

cam atardamarı kesmişti.

Bir kat yukarıdaki görüş açımdan, binicinin vücudundan dökülüşünü izledim. *Lanet olsun.* Ama hiçbir şey yapamadım. Bedensiz yaratığa fiziksel olarak saldırmak için çok uzaktaydım ve bir ceset bulur bulmaz... insan hayatının onun için çok az şey ifade ettiğini kanıtlamıştı. Ve kalabalığın içine dalarken seçebileceği bir sürü taze ceset vardı. Mezar büyümle uzandım.

Çok geç.

Yeni bir bedene atladı. Lanet ettim. Gücüm yaşayanlara dokunamazdı. Saniyeler içinde bir adam kalabalığın arasından sıyrılarak diğer müşterilerin gittiği yönün tersine doğru koşmaya başladı. Bu sırada

Uzaktan ve hâlâ uçakların üzerinden bakarken tek seçebildiğim erkek olduğuydu.

Lanet olsun.

Yirmi dakika önce sadece kocasıyla öğle yemeği yiyen bir kadın olan kadının parçalanmış bedenine baktım.

Ölüm onun cesedinin yanında durdu, gözlerimi kaçırmadan önce sadece bir anlığına gözlerime baktı. Her zaman gözyaşlarımdan önce gelen yanmayla savaşıarak yutkundum. Beni uyarmıştı. Kalmamamı, bu işe bulaşmamamı söylemişti. Beni tehlikeden uzak tutmaya çalıştığını düşünmüştüm. Ama belki de önlemeye çalıştığı şey buydu... hayatın bu mutlak israfı ve yıkımıydı.

Ve biniciyi bunu yapması için zorladım.

Atlının yeni sahibinin kaçan figürüne baktım. Köşeyi dönüp kayboluşunu izledim. Bunun bir önemi yoktu. Doğrudan yaklaşmayı denemiştim. Bir seri katili durdurmaya çalışmışım. Sadece başarısız olmakla kalmamışım, şimdi iki masum insanın ölmesi de benim suçumdu.

Bölüm 23

Kara Büyü Karşıtı Birim dört dakika sonra geldi. Tabii ki, o zamana kadar cesetleri temizlemekten başka bir şey yapmak için çok geç kalmışlardı. Falin onlar gelmeden önce ortadan kayboldu. Bana son sözleri ne oldu? FIB'in bu işe karıştığından bahsetmememi söyledi.

Harika.

ABMU memurlarının çoğunu ya John'daki akşam yemeklerinden ya da davalardan sonraki içkilerden tanıyordum, ancak hiçbiriyle resmi olarak bir davada çalışmamıştım, bu yüzden

onlar

beni bir sivil olarak gördü. Bu da böyle bir olay yerinde ya tanık ya da şüpheli, muhtemelen ikisi birden olduğum anlamına geliyordu. Her iki kurbanla da ölümlerinden hemen önce birlikte olduğumu ve birinin kelepçeli olduğunu ve bunu açıklamayı reddettiğimi düşünürsek, olay yerinde tutuklanmadığım için şanslıydım. Yine de, reddetme seçeneğim olmadan daha fazla soruya cevap vermem için karakola götürülmem istendiği için bu hala bir olasılıktı.

Bu yüzden iki saat sonra kendimi John'un ofisinde buldum, titriyordum ve kısmen kördüm. Beni bir sorgu odasından kurtarmıştı ama gittikçe genişleyen kel noktası kıpkırmızı

olmuşken, son bir saatini beni sorguya çekerek geçiren tarafsız kadınla daha iyi olabileceğimi düşündüm.

"Ne düşünüyordun Alex?" John sordu, soruyu tam olarak böğürerek değil, ancak zar zor.

Başımı eğdim. "Kimse ölümlerin cinayet olduğuna inanmazdı. Şablonu buldum, bir sonraki en olası kurbanı buldum ve onu gözaltına almak için girişimde bulundum."

"Evet ve bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz."

Fiziksel ve büyüsel yorgunluğun ağırlığıyla suçluluk duygusunun eziciliği birbirine karışarak sandalyemde daha da çöktüm. "Her şeyi berbat ettim, inan bana, farkındayım."

"Farkında mısın? Alex, yaptıkların iki kişinin ölümüne yol açtı."

İçim burkuldu, ama bir parça öfke

"Teknik olarak ikisi de intihardı, yani bana söylediğiniz gibi bir cinayet vakası değil." dediğimde sesim kendi kulaklarıma bile küstahça geldi. Yoksa sonunda bu şehirdeki intiharlar dizisinde bir şeylerin yanlış olduğunu kabul etmeye hazır mısınız?"

John bana baktı, yüzü o kadar durgundu ki bıyıkları bile kıpırdamadı. Sonra masasından kalktı, aralık ofis kapısına doğru yürüdü ve kapıyı iterek kapattı. Çıkan patlama sesi çok sessiz olan odada çınladı.

John masasına doğru yürürken, masasına yaslanırken ve sonra kollarını kavuşturmuş öylece dururken attığı her adım kulaklarımda yankılanıyordu. Sert bakışları altında büzüldüm, keşke bir

görünmezliğim olsaydı diye düşündüm.

beni büyüledi. Beni etkileyen azarlayan duruşu değil, gözlerindeki hayal kırıklığıydı. Son zamanlarda bunu çok sık görüyordum ve bu beni derinden yaralıyordu çünkü John'a borçluydum. Beni polis için bir avukat olarak ayarlamıştı ve Rianna'nın kaybolmasından sonra bocaladığımda, özel dedektiflik lisansımı almam ve yine de işimi açmam için beni cesaretlendiren oydu. O sadece bir iş arkadaşı değildi, iyi bir dosttu, hatta belki de hayatımda bir baba figürüne en çok yaklaştığım kişiydi. Şimdi bana bakarken, dizlerimi göğsüme çekip yüzümü gizleme isteği duydum.

"Tamara Kirkwood'u değiştirdi ve

Kingly'nin ölüm şeklini dün intihardan belirsizliğe çevirdi," dedi dayanılmaz derecede uzun bir süre sonra.

Kaşlarımı çattım. Belirsizlik hâlâ cinayet sayılmazdı ve bu insanlar şans eseri ya da basit bir talihsizlik sonucu ölmemişlerdi; onları ele geçiren şey tarafından öldürülmüşlerdi.

"Alex, bu davalardaki rahatsız edici bağlantıları senden başka kimsenin görmediğini mi sanıyorsun?"

Midemden boğazıma doğru mide bulandırıcı bir his yayıldı. "Yani aktif bir soruşturma mı var? Neden bana söylemediniz?"

"Çünkü üst düzey yetkililer bunu gizli tutmak istiyor. Büyük bir ihtimalle

Bu nedenle basından mümkün olduğunca fazla bilgi saklamanın en iyisi olacağına karar verildi."

"Ama insanlar ölüyor."

"Evet. İntihardan." Devam ederken itirazımı durdurmak için elini uzattı. "İntiharlarda şüpheli durumlar var mı? Evet, var. Garip anormallikler ölen kişinin kendi canına kıyma kararına katkıda bulundu mu? Muhtemelen. Ama eğer durum buysa, büyüü kötüye kullanma suçlamasıyla karşı karşıyasınız demektir. Belki doğru yargıç ve jüri ile kasıtsız adam öldürmeyi kanıtlayabilirsiniz ama herkes büyüünün bir insanı kendini öldürmeye zorlayamayacağını bilir."

"Ama sen bir büyü aramıyorsun.

Bir varlık arıyorsunuz."

"Dava üzerinde çalışan iki ABMU ajanı da bu sonuca vardı ve hayır, size kim olduklarını söylemeyeceğim," dedi ben daha sormadan.

"Yardım edebilirim."

"Sanki şimdi yardım ediyorsun? Herkesin intihar olduğunu kabul ettiği vakaların tozunu attırarak mı? Kalabalık bir restoranda olay çıkararak mı?" Elini kel noktasının üzerinde gezdirdi. "Bu şehir bir barut fıçısı. Açıklanamayan çok fazla şey oldu, büyüyle ilgili çok fazla ölüm yaşandı. İnsanlar korkmuş durumda. Çok sayıda nefret suçu ihbarı aldık Alex. Nefret suçları - Büyülü Uyanış'tan yetmiş yıl sonra. Mala zarar vermekten gerçek

Cadılara ve Fae'lere karşı şiddet. Ailem Uyanış'ın ardından yaşanan ayaklanmalarla ilgili korku dolu hikayeler anlatırdı ve bu şehir ne kadar kaynamaya yakınsa, o tür bir dehşeti tekrar görebiliriz. İstedğin bu mu?"

Soruyu bir cevapla gerekçelendirmedim. Sanki benden hiç beklemiyormuş gibi devam etti.

"İnsanlar bilinmeyenden, anlayamadıkları şeylerden korkuyorlar. Olan biten her şeyle, açıklanamayan her şeyle, lanet olsun, açıklanamayan her şeyle, ritüel cinayetlerden koptuğu belli olmayan vücut parçalarının su yüzüne çıkmasına, acayip gerçeklikteki deliklere kadar her şeyle - garip şeyler oluyor.

Büyü hakkında anladığımız kuralları yıkan şeyler. Ve şimdi de kurbanın kendini öldürmesine neden olacak kadar özgür iradenin üstesinden gelebilen bir büyü mü? Bunun sessiz kalması ve daha fazla korkuya yol açmaması daha iyi olur."

Haklıydı ve kurallar değiştiğinde bunun ne kadar dehşet verici olduğunu kesinlikle anlıyordum - tüm dünya anlayışım o anda değişiyordu. Ama sürücüyü görebilen birkaç kişiden biriydim. Bir düzine polisin yanından geçse fark etmezlerdi ama bakarsam kalabalığın içinden seçebilirdim. Bu tartışma John'un duymak isteyeceği bir şey değildi.

"Diyelim ki bir bedeni ele geçirebilen

bir yaratık var - o zaman

insan olmayan bir suçlu hakkında. Bu da onu bir FIB vakası yapar-"

"Fae olmaması dışında."

Bana cevap vermeden devam etti. "-ve belli ki onlar da bu konuya dikkat çekilmesini istemiyorlar. Nekros'ta demir satışı hiç olmadığı kadar yüksek ve Fae ve İnsan İşleri Büyükelçisi Ofisi her iki taraftan da şikayet yağmuruna tutuldu. Bir de siyasi gruplar var. Örneğin cazibeyi yasadışı hale getirmek için lobi yapan grup gibi-"

Sanki bunu uygulayabilirlermiş gibi.

"-ve bu insanlar cadıları Fae'lerden daha iyi görmüyorlar. Düşünülen yasa tasarısını duymuşsundur.

tüm çocukların okul çağına gelmeden önce RMC testine girmesini zorunlu kılıyor." Aslında bilmiyordum. Birisi olarak değil test İnsan, ve fikir . zorunlu bir Göreceli Büyü Uyumluluğu testi beni dehşete düşürdü. Ve eminim ki tek korkan ben değildim. Ayrıca, çocukları test etmek çok saçmaydı. Wyrd olmadıkları sürece, RMC testinde ortalamamanın çok üzerinde puan alan insanlar bile çalışmayı ve büyü kullanmayı öğrenmeyi seçmek zorundaydı. Ve eğer insanlar sihir kullanma potansiyeli olan herkesten nefret etmek istiyorsa, sadece nulllar güvenliydi ve nulllar wyrd cadılarından daha nadirdi. Nüfusun çoğunluğu en azından biraz sihir yapabiliyordu. Çok fazla değil ve onunla çok fazla şey

yapamıyorlardı, ancak RMC testinde düz çizgiye düşmedikleri sürece, onlar

küçük bir sihir potansiyeli vardı.

"Yani," diye devam etti, "eğer hapse girmek istemiyorsanız, davayı bırakıp bu işin peşini bıraksanız iyi edersiniz. Rebecca Cramer -bilmiyorsanız, pencereden giren kadın bu- kocası öldüğü sırada polis tarafından gözaltında tutulduğunu iddia ediyor. Suç duyurusunda bulunmak istiyor ama kadın pencereden atladığında olay yerinde hiçbir NCPD memuru yoktu. Polis memurunu tarif ederken uzun boylu ve uzun sarı saçlı olduğunu söyledi - bu sizin tanıdığınız birine benziyor mu?"

Başka tarafa baktım.

"Sence Cramer ne yapacak?"

bir FIB ajanının karısının ölümüne karıştığını öğrendiğinde ne yapacak? Ve müvekkiliniz Nina Kingly, şu anda büyü ve kullanımına daha sıkı kısıtlamalar getirilmesini savunuyor. Kelly Kirkwood bugün karakolu bir düzine kez aradı. Ve sizin küçük öğle yemeği olayınızdan bir saat önce, oğullarının öldürüldüğünü ve polisin davayı reddettiğini söyleyen bir çiftin iddialarını araştıran bir muhabirden telefon aldım. Korkuyu körüklüyorsunuz ve herkes için kötü bir basın yaratıyorsunuz."

"I..." Ne söyleyeceğimi hiç bilmiyordum. O haklıydı. Dikkatsiz davrandım. Katili nasıl bulacağımı düşünüyordum ve ailelere sevdiklerinin öldüğünü bilerek huzur veriyordum.

intihar etmemişti. Bu bilgiyle ne yapabileceklerini hiç düşünmemiştim. "Peki ne yapmalıyım?"

"Dedektifilik oynamayı bırak. Sen olağanüstü bir mezar cadısısın, iş cinayet kurbanlarını sorgulamaya gelince paha biilmezsin. Ama ne zaman bir davaya dahil olsan, her şey cehenneme dönüyor. Soruşturmayı polise bırak ve ölülerle konuşmaya devam et."

Konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde ona baktım.

Kapının sertçe vurulması beni bu zorunluluktan kurtardı. John sinsi adımlarla odanın öbür ucuna yürüdü ve çok kızgın bir ayı gibi görünerek kapıyı açtı. Diğer taraftaki üniformalı aylak geri çekildi, başını eğdi.

"Böldüğüm için üzgünüm," dedi, "ama Bayan Craft'ın kardeşi burada. Acil olduğunu söyledi. Anneleri ile ilgili bir şeymiş."

Nefesim kesildi, kalbim atması gerektiğini unuttu. Acaba...? Ayağa fırladım ama John bana doğru dönüp iri gövdesiyle kapıyı kapatınca daha fazla ilerleyemedim.

"Ne zamandan beri bir kardeşin var?" Sesindeki klinik şüphecilik gerçekliği tekrar odak noktasına getirdi. Bir an önce şüpheyi yer bırakmayan umut solmuş ve ekşimişti.

Bacaklarım beni taşıyacak kadar sağlam değildi ve sandalyeme çöktüm. John beni izliyordu, ama eğer beni fark ettiyse

hiçbir yorum yapmadı. Sadece bekledi. Bu şaşırtıcı değildi, John danışman olarak işe alındığımda özgeçmişimi görmüştü. Resmi olarak, listede hiç akrabam yoktu.

"Kardeşim ben on bir yaşındayken kayboldu." Ve onu bir gün tekrar bulma umudumu hiç yitirmemiştim. Ama bugün? Karakolda mı? Hiç sanmıyorum. "Annem de ben beş yaşındayken öldü. Lobideki her kimse beni tanımıyor."

John nefesinin altında homurdandı. "Kimse biliyor mu diye merak etmeye başladım."

Ürperdim. Buna nasıl cevap verebilirdim ki? John bir yanıt beklemiyordu. Adımını atarken bıyığı kaşlarını çatarak aşağı doğru uzadı.

masasının etrafında dolandı, üst çekmeceyi açtı ve beylik silahını çıkardı.

"Bu 'binici' tarafından ele geçirilen son adamın neye benzediğini söylemiştin?" diye sordu silahını kılıfına sokarken.

"Birkaç saat önce mi? Erkek, muhtemelen orta boylu. Kısa saçlı olabilir ama renginden emin değilim."

"Bu Nekros nüfusunun yarısını tanımlıyor."

Omuz silktim. Elimdeki en iyi şey buydu. "Binici olup olmadığını bir bakışta anlarım."

"Hayır, kalmayacaksın. Sen burada kalıyorsun." "Cehennem gibi kalacağım," dedim, dışarı iterek Sandalye.

John başını salladı. "Memur bey,

tutuklayın

onu."

John'a bakakaldım. "Ne için?"

"Oh, eminim daha önceki küçük kaçamağınızdan sonra seçebileceğim koca bir liste vardır, ama şimdilik bir sivili tehlikeye atmakla devam edelim."

"Ne sivili?"

"Şu anda sen," dedi ve kapıya doğru yöneldi. Çaylağa sert bir bakış atacak kadar uzun süre durdu. "Memur bey, bu bir öneri değildi. Onu tutuklayın."

"Efendim?" Adam kapı aralığında neredeyse sinmişti.

"Beni öylece tutuklayamazsınız," dedim John'u atlatmaya çalışarak.

"Bir dakika içinde direnmeyi de ekleyeceğim." Kolumu tuttu.
"Kelepçeler."

Çaylak, kemerinden çıkardığı kelepçeleri neredeyse düşürmeden John'a uzattı, o da kıdemli bir memur ustalığıyla bileklerime geçirdi.

Metalin içindeki demir kollarımda acıya yol açtı. Küfrederek irkildim ama John'un insandan başka bir şey olduğumdan ve demirin canımı yaktığından haberi yoktu. İtirazlarıma aldırmadan beni ofisine geri itti.

"Craft'a haklarını okumayı unutma," dedi ve kapıdan çıktı.

"Evet, efendim." Memur koluma girdi ve ceplerini karıştırıp küçük bir kâğıt çıkardıktan sonra bana Mirand verdi.

Bölüm 24

"Bu çok saçma. Bunu biliyorsun, değil mi?" Çaylak bana haklarımı tam anlamıyla okumayı bitirdiğinde söyledim.

"Sadece emirleri uyguluyorum, hanımefendi." Evet, bunu fark etmiştim.

"Peki, bunu kelepçeler olmadan yapamaz mıyız?" Yakıcı acıya şimdi de yakıcı bir kaşıntı eşlik ediyordu ve bunu sesime yansıtmamak, daha da kötüsü sızlanmamak için büyük bir mücadele verdim. İnsanların demirle bir sorunu

yoktu ve ben de insan gibi görünmek için
elimden geleni yapıyordum.

Çaylak kelepçeleri çıkarmamakla kalmadı, soruya cevap verme zahmetine bile girmedi. Pazularımdan tutarak beni kapıya doğru itti.

"Uh, nereye gidiyoruz?"

"Kefaletini ödeyene kadar kafeste kalacaksın."

Şaka yapıyor olmalıydı. John'un beni lobiden uzak tutmak için tutuklattığından yüzde doksan emindim - ki karakolun hücrelerine ulaşmak için lobiden geçmem gerekiyordu. Bu kadar kızgın olmasaydı beni lobiden uzak tutmanın başka bir yolunu bulacağından da emindim, ama her iki durumda da, eğer dışarıdaki atlı ise, ellerimin arkamdan kelepçelenmesini istemiyordum.

"John'un gelmesini beklememiz

gerekmez mi?

Ger mi?" Kapıdan uzaklaşarak sordum.

"Bunu zorlaştırmayın hanımefendi."

Beni ileri doğru itti.

Saçmalık.

Beni kapıdan içeri iter itmez kalkanlarımı açtım ve uçaklara bakmaya başladım. Bana ofislerden oluşan küçük bir koridorda eşlik etti -çok küçüktü, pek çok dedektifin nezarethane yerine bir ofisi yoktu- ve sonra lobideydik. Odayı taradım, çürümeyi ve büyüüyü görmezden gelerek sadece ruhları aradım. John'un neşeli sarı ruhu öndeydi, karanlıkla kaplı bir ruhla dolu bir bedenle konuşurken duruşu sert ve şüpheliydi.

Çaylak beni lobiye iterken sürücü başını kaldırıp baktı. Çalınmış yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Kardeşim."

Saçmalık.

"Bu o, John. Bu binici," diye bağırdım.

Sonra kıyamet koptu.

Sürücü silahını kaldırdı ve bana doğrulttu. Birisi silahını bırakması için bağırdı. Atmadı. Bırakmayacağını biliyordum. Silah sesini duymadan önce bile kendimi yere attım.

Acı kolumu kesip geçti, sıcak ve keskin. Sonra yere düştüm. Omzumun üzerine düşecek kadar dönmeyi başarmıştım, bu da başımın yere çarpmasını engelledi.

ama sarsıcı darbe içime bir acı dalgası daha gönderdi. İçimden kopan ılıa karşı koyma zahmetine girmedim; silah seslerinden kimse duyamazdı. Üç tane, hepsi art arda.

Silah seslerinin ardından gelen ani sessizlik donuk ve boş geliyordu ya da belki de kulaklarımdaki ınlamaydı. Ayaklarımı altıma almaya çalışırken kolumdan aşağı kan damladı.

Çok geç.

Büyük, şekilsiz bir karanlık istasyon lobisinden fırlayıp doğruca bana yöneldi. Hayır, benim için değıl -bu özel karşılaşmada zaten dans etmiştik- kendini aylağı bağıladı ve onun içine aktı. Yutkundum, sıcak acıyı unuttum

Donmuş bir ter içinde kalırken vücudumda bir dalgalanma oldu.

Oh, kahretsin, kahretsin. "John, yardım et."

Botlarım yerde siyah izler bıraktı, ben çırpındıkça kan lekeleri eşlik etti ve kendimi çaylaktan daha uzağa ittim. Ruhu kararmaya devam etti. Çabuk.

"Biri doktor çağırsın," diye bağırdı John bana doğru gelirken. "Yaran ne kadar kötü?"

Başımı salladım, hâlâ sürücüden ve yeni ev sahibinden uzaklaşmaya çalışıyordum. "John, çaylakta."

Genç memur bana gülümsedi, gözleri karanlıkla parlıyordu. Silahını çekti ve göğsüme doğrulttu. At

Bu mesafeden
ıskalayamazdı. "Güle
güle, Alex Craft."

Gözlerimi kapatmak istedim ama yapamadım. Silaha baktım ve zaman yavaşladı, sadece gerilen parmağına, silahın hareketine kadar daraldı. Acının içimde patlamasına hazır olarak irkildim. Ama parmağı durdu, yüzü gevşedi.

Gözlerimi kırptım. Ölüm çaylağın arkasında duruyordu, adamın ruhu elindeydi. Bir an sonra bir silah sesi duyuldu. Çaylağın bedeni döndü ve bir yığın halinde yere yığıldı.

Uzun süredir tuttuğum nefes yüzünden ciğerlerim yanarken bakakaldım. Sürücü çaylakların üzerindeki havada birleşirken nefesi bıraktım. Hayır. Bunun bitmesi

gerekliyordu. Bu

odadaki herkes ölene kadar cesetlerin üzerinden atlamaya devam edebilirdi.

Ama onu nasıl durdurabilirdim ki? Diğerlerini yalnız bırakıp kaçarsam beni takip eder miydi? Belli ki benim peşimdeydi. *Ve benim koca ağzımın.* Hangi bedene girerse girsin onu takip edebileceğimi söylemem gerekiyordu, değil mi? Onu çok daha az insanın olduğu bir yere götürmeliydim. Ve silahlar.

Ama önce şu lanet kelepçelerden kurtulmam gerekiyordu.

Sürücünün bana birinden kibarca beni bırakmasını isteyecek kadar zaman vereceğinden şüphelendiğim için biraz daha yaratıcı olmam gerekiyordu. Ya da yıkıcı. Zaten birden fazla düzleme

dokunuyordum, kelepçeleri itmek ne kadar zor olabilirdi ki?

ölüler diyarına mı?

Beklediğimden daha zordu. Özellikle de arkamda oldukları ve onları göremediğim için. Daha önce de eşyaları ölüler diyarına taşımıştım ama genellikle kazara. Şimdi metalin paslanmış ve aşınmış halinin nasıl görüneceğine odaklandım. Kollarımı bükerek bileklerimi kurtarmaya çalıştım. Acı, yaralı kolumu parçaladı ama durmadım. Kelepçelerin bozulma görüntüsünü zihnimde tuttum ve metalin gevşediğini, zincirdeki bir basamağın kırıldığını hissettim. Bilezikler bileklerimin etrafında sallanıyor, etimi yakıyordu ama kollarımı hareket ettirebiliyordum.

"Haydi," dedi Ölüm, beni ayağa kaldırarak. "Seni buradan çıkarmalıyız."

Daha fazla aynı fikirde olamazdım ama kelepçeleri kırmam çok uzun sürmüştü ve sürücü şimdiye kadar kesinlikle cesetlere atlamıştı. Bir sonraki saldırının nereden geleceğini bilmem gerekiyordu.

"Nerede o?" Fısıldadım, hareket ederken atlıyı arıyordum. Gölgeyi fark etmeden önce ölümün cevap verecek zamanı yoktu. Bir sonraki kurbanının, Kingly'nin suç mahallinden tanıdığım bir memurun ruhunu ezmeye başlamıştı bile.

Saçmalık.

Elimle işaret ederek "Larid'de" diye seslendim.

Memurlardan bazıları silahlarını kaldırdı; diğerleri ise silahlarını yere doğru tuttu. John'un ki yarı yoldaydı.

iki pozisyon arasında.

"Emin misin?"

Ölüm beni geri çekerken binici Larid'in sesiyle "Oh, o emin," dedi. "Bu bedeni de öldürecek misin? Ben bir tane daha alacağım. Sıradaki hanginiz olmak ister? Ya da Craft'ı öldürmeme izin verirsiniz, ben de buradan çıkıp giderim."

"Kabul edilemez seçenekler," dedi beni savunmaya gelmesini beklemediğim bir ses. Sonra John'un ortağı ve benden nefret ettiğinden emin olduğum saklanan bir feykin olan Dedektif Jenson şok tabancasının tetiğini çekti. Kablolara bağlı iki sonda fırladı ve Larid'i göğsünden vurdu.

Jenson Larid'e binlerce volt elektrik gönderdi ve atlı silahını bırakarak

dizlerinin üzerine düştü. Fakat

yere düşmemiştir. Yukarı uzanarak göğsündeki sondaları çıkardı. İki yumuşak tıkırtıyla muşambaya çarptılar.

Sürücü silahına uzanırken Jenson'a "Gönüllü olduğun için teşekkürler," dedi.

Asla başaramadı. Mavi bir köpük dart Larid'in gözlerinin arasına isabet etti ve odaya büyü yayıldı. Larid birleşik bir bayılma, hareketsizleştirme ve Eterik engelleyici büyüünün etkisiyle yere yığıldı. Öksürdüm, havadaki büyüünün yoğunluğundan boğuluyordum ama gözlerimi Larid'den ayırmaya cesaret edemedim.

Ne yapacaksın, binici? Yaşayan ama bilinci yerinde olmayan bir bedeni terk edebilir misin?

Ya binici

ya da sürücünün bir sonraki bedene atlayabilmesi için konağın ölmesi gerekiyordu. İkincisi olduğuna dair şüphelerim giderek artıyordu. Larid'in ruhunu hâlâ kapladığını görebiliyordum ama içinden akıp gitmiyordu. Bilinci yerinde olmayan adam bir konteynıra dönüşmüştü.

Ama uyandığında ne olacaktı?

Tabii ki, bu kötü büyü kombinasyonuyla, biraz zaman alacaktı. Daha önce gördüğüm kötü bir kombinasyon. Bu da Briar'ın burada olduğu anlamına geliyordu. Diğer her şey olup biterken, onun girdiğini fark etmemiştim. Hâlâ onu ya da taşıdığı cephaneliği hissedemiyordum. Sinirlerim o kadar yıpranmıştı ki, büyülerden arta kalan sis bulutunun arasından onun

büyüsünü

büyüsünü

Dart. Aslında şu anda yapabileceğim tek şey oturmaktı. Ama kendimi dđnđp onu aramaya zorladım.

Hareket sallanmaya dđnđřtđ ve sadece ölüm' n kolları beni dik tuttu.

"Yaralanmışsın," dedi, eli yaramın üzerinde geziniyordu.

Çok fazla kan vardı ama kurşun beni sadece sıyırmıştı. "Sen olmasaydın olacağımdan çok daha iyiyim..." Bitirmedim çünkü hayatımı kurtarmak için canlı bir bedenden bir ruhu söküp almıştı. Kabul ediyorum,  aylak saniyeler sonra vurulmuştu ve o kritik saniyeler benim için çok geç olacaktı, ama koleksiyoncular ruhları erken almadı.

Hiç.

Sadece bir tane tanıyordum ama o da kötü haberdı. Hem de çok kötü. Aşk adına, o ve sevgilisi birlikte olmak için dünyayı parçalamaya razı olana kadar çizgileri aşmışlardı. Bir ay önce neredeyse başarıyorlardı. O gece, gri adam bana o uğursuz açıklıkta olanları hatırlamamı söylemişti. Bu yüzden Ölüm ve ben asla birlikte olamayacaktık. O gece Ölüm hayatımdan kayboldu.

Şimdi beni kurtarmak için çizgiyi aşmıştı. Büyük bir çizgiyi. Ve ikimiz de bunu biliyorduk.

İnsanlar etrafımda toplandı ve Ölüm eğilip alnımdan hafifçe öptükten sonra beni bir çift

Ellerim, zaten sabitlendiğimi bilmeyen birine aitti.

"Konuşmamız gerek," diye fısıldadım ona.

Ama ortaya çıkan Briar Darque oldu ve "Evet var. Ne haltlar dönüyor burada?"

Bir iniltiyi bastırdım. Adrenalinim normale dönmeye başlamıştı ama kolum, başım, bileklerim ve üzerine düştüğüm omzum zonkluyordu. Ve lanet olsun, neredeyse her yerim ağrıyordu. Bu küçük maceradan *önce* çok yorulmuştum. Şimdi çökmeye hazır hissediyordum. Briar Darque ile konuşmak istemiyordum.

Beni Ölüm'den kimin aldığını -ve umarım beni Briar'dan kimin kurtaracağını- görmek için döndüm ve bir

tane daha aldım

Şok. Dedektif Jenson dirseğimi sıkıca tutarak dengemi korumama yardım etti. Kalkanlarım açıkken, alt çenesinin uzamış ve iki büyük dişinin üst dudağının üzerinde kıvrılmış olduğu gerçeğini gizlemek için taktığı cazibenin içinden görebiliyordum. Geçmişinde bir yerlerde trol kanı vardı ama bunun tek fiziksel işareti o talihsiz çenesiydi. Fae atalarının belirgin izlerini taşıyan ya da bunu örtbas etmek için yeterli cazibeye sahip olan gördüğüm tek feykindi. Tabii ki ruhu maviden çok gümüş rengindeydi. Babam bana fae kanı taşıyan insanlar olduğunu ve bir de insan kanı taşıyan fae'ler olduğunu söylemişti. Acaba Jenson, insan kanı taşıyan

ikincisi.

Jenson baktığımı fark etti ve o iri çenesi sıkıştı. Cazibenin ardını görebildiğimi biliyordu. "Ayağa kalkabilir misin Craft? Evet mi? Güzel." Kolumu bıraktı, topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Sırtına baktım. *Briar'dan kurtarmak için çok fazla.*

"Burada ne yapıyorsun?" Bir tomar mendil çalmak için sendeleyerek en yakın masaya giderken ona sordum. Yerde kanlar içindeydim.

"Seni takip edeceğimi söylemiştim. İki kişinin ölümüne karıştığını duydum, bu yüzden ne olduğunu öğrenmeye geldim. Bu da neydi şimdi?" Eliyle

baygın bir memur. Birisi ona kelepçe ve ayak bileği prangası takmıştı ki bu bana iyi bir fikir gibi gelmişti.

"Ele geçirilmiş. MCIB'nin bununla başa çıkmak için protokolleri var, değil mi?" Çünkü bu davayla işim bitmişti. Sadece birinin sürücüyü alıp, ne bileyim, sürgün etmesini istiyordum. Şişelesin mi? Belli ki akranlarından oluşan bir jüri tarafından yargılanmayacaktı.

"Ele geçirilmiş mi?" Briar kara bir kaşını kaldırdı. "Bu senin kulağına benimkinden daha hoş geliyor."

"Bölümünüzde bu tür şeylerle ilgilenen biri yok mu?" MCIB'nin bir hortlak avcısı vardı; eminim ne yapacağını bilen biri vardı.

Larid ve biniciyle ne ilgisi var?

Başını iki yana salladı. "Ben olsam konukçuyu idam ederdim. Kulağa acımasızca geliyor ama tıpkı hortlaklar tarafından enfekte edilen kurbanlar gibi, onları canavarken değil insanken öldürmek daha iyi."

"Ev sahibinden ev sahibine atlıyor." Bir sandalyeye çöktüm. Kimin olduğunu bilmiyordum. Sadece en yakın olanıydı. "Sanırım sürücünün yeni bir bedene kaçabilmesi için önceki konağın ölmesi gerekiyor. Onu canlı tutmak onu kontrol altına almalı."

"O zaman hastaneyi denerseniz iyi olur, çünkü bebek bakıcılığı yapacak vaktim yok."

O zaman MCIB'den yardım yok. İç

çektim.

"Alex, koluna bakmama izin ver," dedi John, yeterince yaklaşarak.

Briar'ı uzaklaştırdı. Normalde rahatsız olurdum ama kadından uzaklaştığım için memnundum.

"Sadece bir sıyrık." Ama ben itaatkâr bir şekilde mendil tomarını yaradan uzaklaştırdım.

"Haklısın ama muhtemelen hastaneye gitmelisin. Dikiş atılması gerekebilir."

Bir hastane faturasını karşılayamazdım. "Etrafta OMIH ilk yardım çantanız varsa, eminim bu iyi olacaktır."

John'un bıyığı sinirli bir şekilde seğirdi, ancak kiti getirmesi için birini çağırdı ve sonra ofisine gitmeme yardım etmeyi teklif etti. Reddetmeye başladım ama bacaklarım kemiklerim kırılmış gibi hissediyordu.

Pişmiş spagettinin yerini aldı, ben de ofisine kadar bana yardım etmesine izin verdim.

"O kelepçelere ne oldu?" diye sordu, hâlâ taktığım bileziklere bakarak. Onları pas yağmuruna tutmaya niyetlenmişim ama zar zor aşındırmıştım. Yıpranmış görünüyorlardı, mahvolmuş değillerdi, ben de omuz silktim. Sonra hareket canımı yaktığı için yüzümü buruşturdum.

John sandalyesine yığıldı, omuzları sanki üzerlerine büyük bir ağırlık çökmüş gibi çöktü. Sonra silahını boşalttı ve kaçınılmaz içişleri soruşturması başladığında silahını teslim etmeye hazırlandı. "Bu iş artık bitti, değil mi?"

Lobiye doğru baktım. Bu girişimden sonra kör olma fikri

Hayatım beni korkutuyordu, bu yüzden dokunuşumu diğer düzlemlere bırakmamıştım. Kapıdan dışarı baktığımda tek görebildiğim yıkık dökük duvarlar ve sihir kırıntılarıydı, ama bunun ötesinde ölmemesi gereken iki beden ve kötü niyetli bir ruh için yaşayan bir kap olarak bilinçsizce yazılmış üçüncü bir kişi olduğunu biliyordum.

"Umarım," *diye* fısıldadım ama binici hâlâ var olduğu sürece, sorunun kaçıp kaçmayacağı değil, *ne zaman* kaçacağı olduğunu hissetmekten kendimi alamadım.

Bölüm 25

"Alex, uyan."

Sesi uzaklaştırmak için inledim.

"Alex."

Yastığımı kaptığım gibi başımın üzerine çektim ve yuvarlandım. Bu da çok acıttı.

"Alex," dedi Rianna tekrar.

"Git başımdan." Uyanık olmak istemiyordum. Kendimi bir devin kum torbası olarak kullanılmış gibi hissediyordum. Daha fazla uykuya ve bir ağrı kesiciye ihtiyacım vardı. Ya da altı.

"Alex, ekinoks yakında başlıyor."

"Aferin ona."

"Şenliğe gideceğine söz vermiştin."

Bunu neden yapayım ki? Faerie'ye gitmek için saat gece otuzda uyanmak kesinlikle aptalca bir fikirdi. Yastığı başıma daha sıkı geçirdim ama o haklıydı, Caleb ve Rianna'nın haftalarca beni rahatsız etmesinden sonra söz vermiştim.

Ama dün karakolda saatler geçirdim, önce ABMU'ya sonra da Larid ve sürücüyle Briar'ın ima ettiğinden çok daha fazla ilgilenen OMIH'e hesap verdim. Ayrıca psişik bir saldırıyı savuşturdum, ruhum parçalandı, tutuklandım, vuruldum ve Ölüm tarafından bir ruh toplanarak kurtarıldım

Erken. Bu sözümünden cidden dönmeyi hak ettiğimi düşünüyordum. Ne yazık ki işler bu şekilde yürümedi ve göğüs kafesimin altında büyüünün çekiciliğini hissettim. Bir sözün, büyüülü bir yemin kadar bağlayıcı olduğunu bilecek kadar Fae'ydim.

Birkaç yaratıcı küfür savurdum ve gözlerimi zorla açtım. Dün kalkanlarımı nihayet kapattığımda kör olmuştum ve görüşümün hâlâ soluk, soluk olduğunu keşfettiğimde şaşırmadım. Rianna yatağımın kenarında durmuş, üzerine hafifçe suluboya sürülmüş gri tonlamalı bir resim gibi görünüyordu. Desmond, başlangıçta siyah olduğundan, hiçbir tanımı yoktu.

Pencerelere doğru baktım ama hiç ışıık

göremedim. "Hâlâ karanlık mı?"

Rianna gözlerini devirdi. "Tabii ki. Ekinoks şafakta başlar."

Ve o zaman Faerie'den çıkmış olamaz. Doğru ya.

"Uyandı mı?" Caleb alt katta bir yerden bağırdı.

Rianna bana baktı.

"Kalktım, kalktım." Ve kahveye ihtiyacım vardı. Bir sürü kahveye. "Bu ekinoks olayına neden gittiğimi bana tekrar hatırlatır mısın?" BREW düğmesine basarken sordum. Bilgisayar bacaklarıma bastırmış, baldırlarımın arasından Desmond'a bakıyordu.

"Gidiyorsun çünkü böyle eğlenceler yılda sadece dört kez oluyor."

"Gerçekten bir parti için hazır değilim," dedim kahve fincanıma

bakarak ve

daha hızlı demlemek. İşe yaramadı. Gerçeklikle oynayabilirdim, ama kahvenin demlenmesi hala sonsuza kadar sürüyordu, ya da en azından ilk fincanımdan önce öyle görünüyordu.

Rianna dolaptan benim için bir kupa çıkardı, ben de kış uykusundan çok erken uyanmış bir ayının tüm zarafetiyle kabul ettim.

"Bu sadece bir parti değil. Bu..." Sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi durakladı. Beni ikna edecek kelimeleri... Zahmet etmesine gerek yoktu. Sözümünden dönemezdim. "Bu tarafsız bir zaman, bu yüzden Faerie'yi daha fazla deneyimlemen için güvenli bir zaman olacak. Fae'lerle ve saraylarla etkileşime girmen için. Yakında seçimini yapman ve bir mahkeme seçmen gerekecek." Daha

sessiz ekledi. "Ya da ilan et

kendiniz bağımsız olun ve yemin edin."

Rianna ölümlüler diyarında giderek daha fazla zaman geçiriyor olabilir ama o Faerie'ye aitti ve orada yaşıyordu. Kendimi bağımsız ilan etmem onun için potansiyel olarak feci sonuçlar doğurabilirdi. Benden bir saray seçmemi istedi, herhangi bir saray. Caleb da sadece Kış Kraliçesi'nin tacizlerini durdurmak için bile olsa seçimimi yapmamı istiyordu ama Nekros'tan ayrılmak zorunda kalmamak için bağımsızlığımı ilan etmemi istiyordu. Kahve fincanımı dolduran ve yavaşça damlayan siyah altına baktım. Peri siyaseti için çok erkendi.

Kırk yedi dakika sonra -ve her birini hissetmiştim- isteksizce uyanmış, kafein almış ve Eternal Bloom'a doğru yürüyordum. Rianna kolunu benimkine dolamıştı, Holly de diğer tarafımda aynısını yapıyordu. Bunun neşeli bir yoldaşlık olduğunu söylemek isterdim ama gerçek şu ki, şafak öncesi karanlıkta hiçbir şey göremiyordum ve onların kavurucu sıcaklığı yüzüme düşmekten daha iyiydi.

"Peki nasıl olacak?" Holly, biz yürürken neredeyse sekerek sordu. Çok fazla sabah insanı gibiydi.

Caleb'in cevabı "Bekleyip görmeniz gerekecek" oldu.

Sesinde gülümseme vardı. Her zaman eğlencelere giderdi, birkaç ayda bir bir günlüğüne ortadan kaybolurdu, ama bu ona ilk kez eşlik edişimizdi.

"Peki benim ne yapmam gerekiyor?"

diye sordum ve sesimde huysuz bir sızlanma duydum. Boğazımı temizledim. Ben öyle biri değildim. "Bugün gerçekten de bir mahkemeye katılmamı beklemiyorsunuz, değil mi?" "Tabii ki hayır." Bu kez sesinde gülümseme yoktu.

"Sadece eğlenmen ve Faerie'yi korkunç olarak görmeyi bırakman gerekiyor. Git, diğer Fae'lerle etkileşime gir, ve eğlenin."

Evet, bunun olacağını sanmıyorum.

Bloom'un ön merdivenlerini dikkatlice ve arkadaşlarıma göre çok yavaş çıktım.

I. Ki bu zor değildi. Tek istediğim yatağa geri dönmekti.

"Ah," dedi Holly, tepeye ulaştığımızda kısa bir süre durdu. "Ekinoks nedeniyle kapalı oldukları yazıyor. Biz nasıl-" Aniden kesti. "Şunu duyuyor musun?"

Kulak kabarttım ama tek duyduğum yakındaki bir yolda ilerleyen eski bir arabanın sesiydi. "Hayır." "Bu müzik." Kolumu bıraktı ve kapıya doğru bir adım daha attı.

"Duyduğum en tatlı müzik." Sesi hülyalı bir şekilde çok uzaklardan geliyordu, Onu tuttum ve geri çektim. "Caleb, bunun güvenli olduğundan emin misin?"

"Zaten peri yemeklerine bağımlı. Eğlencelerde ölümlüler için çok az tehlike vardır. Ben onunla olacağım

bütün zaman boyunca." Sonuncusunu söylerken sesine yumuşak bir şey dokunmuştu ama düşüncelerim sonsuz dansları, ruh zincirlerini, köle tacirlerini, ölümlü etiyle ziyafet çekmeyi seven güzel şeyleri hayal ediyordu ve kafamın arkasında bir yerlerde, bir fae'nin Holly'ye sevimli bir bebek dediği ve tüm şekil değiştirenlerin bebek olduğunu söylediği zamanki sözlerin yankısını duydum.

Elbette Holly henüz bir Dönüşen değildi, ama bir adım ötedeydi.

"Al, sakın ol," diye fısıldadı Rianna, sesi sadece benim duyabileceğim kadar kısıktı. "Sana söyledim, eğlenceler tarafsız. Bu Faerie'ye girmek için en güvenli zamanlardan biri."

Doğru. O zaman neden bu fikir içimi
burktu?

Çünkü Faerie beni çok korkutuyor.

Caleb kapalı tabelasını görmezden geldi ve bizi küçük kabul odasına götürdü. Normalde bu odada bir fedai oturur, insanların Bloom'un halka açık tarafına gittiğinden ve fae'lerin VIP odasına girdiğinden emin olurdu.

"Biri bizi içeri almak ister mi?" Arka cebimden eldivenlerimi çıkarırken sordum - kapıdan içeri adımımı atar atmaz ellerimdeki kanı görmek istemiyordum. Gerçi pek bir şey görebildiğim de söylenemezdi. Tepedeki ışık çok loştu ya da gözlerim şu anda o kadar kötüydü.

"Bugün gerek yok," dedi Caleb

VIP odasının kapısına doğru yürüyordu. Normalde fedainin gizli tuttuğu bir kapı. "Kapıyı ortaya çıkarmak için birkaç glif kullanmam gerekiyor. Bana biraz zaman vermeniz gerekecek. Aetheric'i dokuma yeteneğim, fae büyümle olan ilişkimi... sıra dışı kılıyor." Sesi neredeyse utanmış gibiydi, ki bu Caleb için garipti - her zaman her şeyden çok emin konuşurdu.

Ona kaşlarını çatıttım. "Kapıdan öylece geçemez miyiz?"

"Görebilseydik görebilirdik." Durdu. "Görebiliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. Etrafımızdaki odayı zar zor görebiliyordum ama lanet kapıyı görebiliyordum. Sanki arkasında küçük bir güneş parlıyormuş gibi parlıyordu, ışık her yerinden sızıyordu.

yarık.

Caleb geri çekildi ve eliyle bana işaret etti. "O zaman elbette, önden buyurun."

Sesindeki sinirli ton beni hazırlıksız yakaladı. Kapıyı görmeye *çalışmıyordum* ki. Midemdeki bulantı hissi daha da şiddetlendi, ama öne doğru bir adım attım ve kapının kolunu tuttum. Eldivenli ellerimin altında sanki canlıymış gibi hoş bir sıcaklık hissediyordum ki bu oldukça ürkütücüydü. Daha önce hiç sıcak olmamıştı.

Bilinmeyene alışsan iyi olur, Alex.
Önümüzdeki birkaç saat bununla dolu olacaktı.

Kapının diğer tarafındakinin VIP olmadığı gerçeğiyle başlayarak

ama sık yapraklı bir ormandı. Kapının girişinde durdum, baktım ve diğer herkesi engelledim. "Bloom'un geri kalanı nereye gitti?"

Caleb sırtımı hafifçe iterek beni kapıya doğru itti. "Bu sonbahar ekinoksu. Kutlama boyunca tüm kapılar sonbahar avlusuna açılacak."

"Sanırım bu onların partisi oluyor o zaman?" Bu aslında bir soru değildi, sadece etrafımdaki manzaraya bakarken ağzım hala hareket ediyordu. Nekros'taki ağaçlar sonbaharın geldiğini ve renk değiştirmeleri gerektiğini henüz anlamamışlardı, ki bu onların suçu değildi çünkü hava hâlâ sıcaktı. Burada havadaki keskinlik değişen mevsimlerden bahsediyordu ve yapraklar

Sarı, altın sarısı, turuncu ve kırmızı ağaçları dolduruyordu. Gözlerimi kırpabildiğim kadar kırpmadım, gözlerimi tekrar açtığımda ağaçların yok olacağından ya da gölgeye bürüneceğinden emindim. Ama hayır, onları görebiliyordum. Net bir ışık kaynağı olmamasına rağmen renklerin tüm ihtişamını, parlak ve ışıltılı bir şekilde görebiliyordum. *Gözlerimdeki hasarın Faerie'de beni etkilemediğini unutmuştum.*

"Bunu daha önce de konuşmuştuk," dedi Rianna, sesi bir öğrenci dersi aklında tutamadığında akademi hocalarımızdan biri kadar kızgın çıkıyordu. "Ekinoks ve gündönümünde, Faerie'nin tüm kapıları o mevsimin

sarayına açılır."

Ağzım bir "O" harfi oluşturdu ama dikkatimi vermiyordum. İçim içime sığmıyordu.

etrafımdaki sahne. Tamam, o sahne bir grup ağaçtı ama onları görebiliyordum. Gerçekten görebiliyordum, canlı renkleriyle. Bir ay önce Faerie'yi ziyaret ettiğimden beri bu kadar net görmemiştim. Belki de Faerie'de renkler çok daha canlıydı. Gözyaşlarımı geri kııptım.

Kahretsin, birkaç ağacın üzerinde yıkılırsam, şenliğe ulaştığımda ne olacak?

Yakında öğrenecekmişim gibi görünüyordu. Düşen yapraklardan oluşan renkli bir iz ağaçların arasında uzanıyordu ve Caleb oraya doğru yöneldi, Holly yanında, Rianna ve Desmond da onu takip ediyordu. Yetişmek için acele ettim.

Canlı müzik ve her türden fae ile dolu
bir açıklıkta ortaya çıktık,

boyut ve renk. Daha önce hiç bu kadar çok fae'yi bir arada görmemiştim. Kış Kraliçesi'nin sarayında istemeden onur konuğu olduğumda bile, bu kadar çok fae olmamıştı. Ve daha fazlası da geliyordu. Ağaçların arasından gördüğüm manzara karşısında ağzım açık bir şekilde dururken, saçları alevden ve gözleri sürekli dönen dumandan olan bir fae yanıma geldi. Etrafına bakmak için sadece bir dakikasını ayırdı ve çok uzakta olmayan bir grup fae'ye doğru koşmaya başladı, yüzünde bir gülümseme ve ardında bir ateş parıltısı vardı.

"Tüm bağımsızlar eğlencelere geliyor mu?" Caleb'a bakarak sordum.

Holly'nin sahneye verdiği tepkiyi izliyordu. Gözleri hafifçe parlıyordu.

ama Caleb endişeli görünmüyordu. Omuz silkip "Çoğu. Hepsi değil." Belki de görüldüğü kadar endişesiz değildi.

Holly'nin burada olmasının ne kadar güvenli olduğunu bir kez daha merak ettim. Ya da *benim* burada olmamın. "Belki de bu bir ziyaret için yeterli olmuştur ve Holly'yi eve götürmeliyim?"

Bunun üzerine başını kaldırdı. "Hayır. Gitmek istemiyorum."

Tamam, düşündüğüm kadar büyülenmedim. En azından sihirli bir şekilde büyülenmedim.

"Gidemezsin Al," dedi Rianna, sonra benim telaşlı bakışım üzerine devam etti, "Gidebilirsin, ama bütün

ekinoks."

Midemi tırmalayan huzursuzluk daha da derinlere ulaştı ve bir şok dalgası üzerime çökerken omurgama çarptı. "Yani ne zaman gidersem gideyim, yarın mı çıkacağım?"

Başını salladı.

Harika. Sadece harika. Bundan hiç söz edilmemişti. Bu küçük bilgi kısıntısını hatırlardım. Faerie'ye zaman kaybetmekten nefret ederdim. Peki ya gittiğimiz yirmi dört saat ne olacaktı?

"Al, Tanrım, anevrizma geçirecek gibi görünüyorsun. Her şey yoluna girecek. Tongues for the Dead'in kapısına bir not bıraktım ve Holly Tamara'ya

Böylece yürüyebilir ve PC'yi besleyebilir."

İçeri adım atmanın bana bir güne mal olacağını fark etmeyen tek kişi ben miydim? *Görünüşe göre öyle.*

Biz açıklığın girişinde oyalanırken birkaç fae daha yanıımızdan geçmişti. Tanıdığım bir figür yanıımdan geçene kadar pek dikkat etmedim.

"Jenson?"

Dedektif yavaşça döndü, sanki acele etmese o dönene kadar ben orada olmayacaktım. "Zanaat," dedi ve kaşlarını çatarak dişlerinin altındaki nasırları gerdi. "Bir şenlik için cazibeni bırakmak adettendir."

Ona göz kırptım. Neden bahsediyordu? Benim hiç cazibem yoktu.

Jenson yüz ifademde her ne gördüyse, kelimenin tam anlamıyla büyümesine neden oldu. Bir insanın boğazından çıkmaması gereken bir sestir. Kendini toparlayarak başını salladı.

"Neşeli ol Craft," dedi, kelimeler tuhaf bir şekilde resmiydi. Sonra bana sırtını döndü ve açıklığı taradı. Büyük bir trol topluluğu açıklığın bir bölümünde gülüşüyor ve kavga ediyordu. Jenson gruba baktı ama onlara katılmadı. Birkaç dakika sonra omuzlarını silkti, sırtını dikleştirdi ve ters yöne doğru yürüdü.

Gidişini izledim. *Onun hikayesi ne?*
Peki benimle sorunu neydi?

Desmond Rianna'nın bacağını dürttü, Rianna da onun hizasında diz çökerek kulaklarının arkasını ovdu. "Sen git. Ben iyi olacağım."

Köpek şeklindeki bir bedene ait olamayacak kadar zeki olan gözleri uzun bir süre onu inceledi. Sonra kocaman başını sallayarak selam verdi ve açıklığa doğru koşarak giderek büyüyen eğlence kalabalığının arasında gözden kayboldu.

"Hareket etmeliyiz," dedi Caleb yanımızdan daha fazla Fae geçerken.

Rianna başını salladı ve ben duraksadığımda kolunu benimkine doladı. Zaten Faerie'deydim, şenliğe katılmaya çoktan karar vermiştim ama ağaçların arasında kendimi Fae'lerle dolu bir açıklıktan daha güvende

hissediordum. Bir açıklık, ben

giderek artan sayıda fae'yi barındırmak için büyüdüğünü fark ettim. Rianna oyalanmam için bana daha fazla zaman tanımadı, ya takip edecektim ya da sürüklenecektim ve hâlâ her yerim acıdığı için -ve kurşun yarası olan kolumu tuttuğu için- sürüklenmeye pek niyetim yoktu.

Caleb küçük grubumuzu birkaç fae kümesinin etrafında dolaştırdı, bazıları onu ismiyle selamladı, diğerleri ise grubumuza sadece "neşeli olmalarını" söyledi.

"Bu da neyin nesi?" Bir dikenli fae etrafımızda zıplayıp saçlarındaki karışık çalıları hışırdattıktan sonra Rianna'ya sordum. Bana parlak bir gülümseme verecek kadar durakladı, kabuğa

benzeyen dudakları tahta dişlerini
göstermek için genişledi ve sonra herkes
gibi o da

Başka yerlere karışmak için dans etmeden önce bize neşeli olmamızı teklif etti. "Bu bir çeşit ritüel selamlama mı?"

Rianna omuz silkti. "Kulağa geldiği gibi, iyi vakit geçirmemiz için bir dilek. Bu bir şenlik."

Yürüdükçe havayı dolduran beklenti uğultusunun daha çok farkına varıyordum. Sanki tüm Fae'lerin birleşik duyguları elle tutulur bir şey haline gelmişti ya da belki de endişeyle bekleyen Faerie'nin kendisiydi. Ama ne için?

Rianna gökyüzüne bakarak, "Şafak," diye fısıldadı. Çok uzaklarda, doğuda, ağaçların üzerinde hafif bir ışık parlıyordu.

Açıklığa akın eden neredeyse düzenli fae akışı durmuştu ve her yüz yukarıya dönmüş, uzakta parlayan ışıltıyı izliyordu. Açıklığı dolduran müzik bile durmuş, müzisyenlerin enstrümanları susmuş, onları çalan fae'ler dikkatlerini yukarıya çevirmişti.

Rianna elimi sıkarak, "Hazırlan, Al," diye fısıldadı.

İlk ışık huzmesi açıklığı yarararak geçti ve erkeksi, böğüren bir ses "Başlıyor" diye duyurdu.

Bölüm 26

"Ekinoks yaklaşıyor," diye duyurdu o gür ses ve ben sese doğru döndüm.

Daha önce çimenlik bir alan olduğuna yemin edebileceğim açıklığın ortasında, şimdi kıvrımlı dallardan yapılmış taht büyüklüğünde üç sandalyenin bulunduğu geniş bir kürsü vardı. Kürsünün ortasında bir Sleagh Maith duruyordu; kahverengi saçları şafağın ışıklarıyla kızıl ve altın rengi vurgular yansıtıyordu. Başında, sonbahar yapraklarından oluşan bir çember vardı.

Taç.

Rianna'ya doğru eğildim. "Demek Güz Kralı bu?"

"Harvest King'i tercih ediyor ama evet."

Kralın arkasında kraliçesi, krem ve somonun serin tonlarında sakızlarla süslenmiş, kıvrımlı kırmızı dallardan oluşan bir diadem takıyordu. Kraliçe, üç yaşından büyük olmayan bir çocuğun elini tutuyordu. Ebeveynlerinin kahverengi saçları ve koyu renk gözlerinin yanı sıra köşeli Sleagh Maith yüz hatlarına sahip değildi. Onun yerine geniş mavi gözleri ve bir tutam sarı saçıyla yuvarlak, melek gibi bir yüzü vardı.

"Çocuk insan mı?" Tıslayan bir fısıltıyla sordum.

"Bırak öyle kalsın, Alex. Şimdi sessiz ol," diye uyardı Rianna, öfkenin farkındaydı

yüzümde.

Folklor, güzel çocukların kaçırıldığı ya da fae changelings ile değiştirildiği hikayelerle doluydu. Modern toplumda bu tür davranışları önlemek için anlaşmalar imzalanmıştı ama yine de gerçekleştiğini biliyordum-Falin bunun kanıtıydı. Bana kraliçenin onu nasıl bir insan çocuğunun yerine koyduğunu anlatmıştı, böylece ölümlü dünyayı anlayarak ve onun demirine karşı daha dirençli olarak büyüyecekti. Değiştirildiği çocuk mu? Kış sarayındaydı.

"Değişen mevsimin dostları, hoş geldiniz," dedi kral. Bağırmıyordu ama gür sesi açıklığın her köşesine ulaşıyordu. "Bir olun

Bizimle birlikte eğlenin ve bol hasadın tadını çıkarın." Kollarını geniş bir "Y" şeklinde başının üzerine attı ve bir büyü dalgası açıklığa yayıldı.

Büyü, Briar'ın büyüleri gibi bunaltıcı değildi ama yumuşak, neşeli bir havası vardı ve geçtiği her yerde Faerie değişiyordu. Açıklığın etrafındaki ağaçlar meyve ve yemişlerle, çalılar böğürtlenlerle doldu. Büyük fiçılar gibi ziyafet masaları da ortaya çıktı.

Bir tezahürat yükseldi ve müzik yeniden ciddiyetle başladı. Halk güldü, dans etti ve açık büfe masalarının etrafında toplandı. Sonbahar kraliyet ailesi tahtlarında oturmuş, olanları izliyordu. Birisi krala bir kadeh getirdi ve o da fae'lere kadeh kaldırdı.

bütün-çok . kim geri döndü jesti.

Diğer fae'ler tahta yaklaştı. Tümü vardı karşılandı ile ama duymadığım halde, bazı talepler olduğunu anlayabiliyordum. önce onu -ne kadar neşeyle olursa olsun- geri çevrildi ve gönderildi. "Demek bu kadar mı ş?" Havadaki baş döndürücü heyecanı hissedebiliyordum ama tam olarak "neşeli" bir ruh hali içinde.

Rianna gülümsedi, dudakları sanki bir sırrı saklıyormuş gibi kenarlarından kıvrılıyordu. "Sadece bekle."

Bir çan sesi duyuldu, kristal berraklığındaki notası açıklıkta çınladı ve müzik değişti, daha yumuşak, daha kasvetli bir hal aldı. Fae'ler o tarafa

doğru döndü.

Büyük vadiye girmek için içinden geçtiğimiz alıç halkalı ağaçlık. Merakla ben de dönüp baktım ama meşe dallarından oluşan kemerin altında hiçbir şey göremedim. Sonra sanki bir kasvet örtüsü yuvarlanıp gitmiş gibi, yay gibi boynuzları olan dev, saf beyaz bir geyik belirdi. Çıplak sırtında bir kadın oturuyordu. Onu görür görmez tanıdım.

Kış Kraliçesi.

Korunun nispeten sıcaklığına rağmen kırağı onun koyu buklelerini ve kirpiklerini öpüyordu. Elmas gibi parıldayan buz sarkıtlarından damlayan bir elbise giymişti, uzun kuyruğu geyiğin sağırsına düşüyor ve yeni yağmış kar gibi parlayan beyaz peleriniyle bütünleşiyordu. Hayır, kar *gibi* değil,

pelerin kardı.

Geyik her zarif adımını ileriye doğru attığında, pelerin arkasındaki zemini örttü. Ama mevsim kış değil, sonbahardı ve kar hemen eriyerek bir kez daha canlı, renkli dökülmüş yaprakları ortaya çıkardı.

Kraliçeyi bir maiyet grubu takip ediyordu; silahlarına ve buzdan zırhlarına bakılırsa bazıları muhafızdı ama birçoğu Sleagh Maith soylularıydı, tüm kıyafetlerini giymişlerdi ve mevkilerinin verdiği mağrur bir tavırla hareket ediyorlardı. Kraliyet mensubu olmayan saray mensuplarından oluşan bir grup da kraliçenin alayını tamamlıyordu; birçoğunun gözleri de gülümsemeleri kadar genişti.

Rianna ve Caleb eğlencenin

bana tüm saraylardan fae'lerle etkileşime girme şansı verecekti, ama Kış Kraliçesi'nin ortaya çıkmasını beklemiyordum.

"Buradan gitmeliyim," diye fısıldadım, ağaçlara doğru geri geri giderken. Ya kraliçe beni gördüyse? Burası Bloom gibi bir Faerie balonu değildi. Burası Faerie'ydi. Onun alanı ve gücünün olduğu yer.

Caleb kolumu tutarak beni durdurdu. "Bekle ve izle."

Kış Kraliçesi, geyiğini Hasat Kralı ve Kraliçesi'nin dokuma ağaçtan tahtlarında oturduğu kürsüye doğru yönlendirdi. Ellerini uzattı ve iki Sleagh Maith öne çıktı. İlki Ryese'ydi, ikincisi Falin. Kalbim

Falin kraliçenin uzattığı ellerden birini tutarken göğsümde bir burkulma oldu.

O benim değil. Kendimi hizmet ettiği soğuk kaltağa bağlamaya istekli olmadığım sürece de asla olmayacaktı. Muhtemelen o zaman da olmaz.

Kış Kraliçesi mümkün olduğunu düşündüğümde çok daha zarif bir şekilde atından indi ama bu beni şaşırtmadı. Güzel, zarif ve güçlüydü; başka bir deyişle, benim olmadığım her şeye sahipti. Üç görevlinin kaldırması gereken trenli bir elbiseyle bu hareketi yapmaya çalışsaydım yüzüstü düşerdim. Muhtemelen geyiğin üzerine çıkmayı bile başaramazdım.

Şakaklarımda sıkılaştan düğüm

kaşlarımı çattığımı ve bir süredir öyle olduğumu fark etmemi sağladı. Yüzümdeki kasları gevşemeye zorladım. Nötr olmayı hedefledim ama belli ki başarılı olamadım çünkü Caleb bana baktığında başını salladı.

"Göreceksin," diye fısıldadı dikkatini tekrar açıklığın ortasına çevirmeden önce.

Rianna kolunu tekrar benimkine kenetledi. "O haklı. Her şey yoluna girecek."

İkna olmamıştım. Bir gün kaybetsem bile riske girmeden ayrılmak daha iyi bir plan gibi geliyordu. Ama itaatkâr bir şekilde bekledim ve Kış Kraliçesi'nin öne çıkışını izledim.

"Bereketli hasadın majestelerine selam olsun," dedi ve bağırmasa ya da sesini

yükseltmese de onu duyabiliyordum

Sanki benden bir düzine metre uzakta değil de bir metre yakındaymış gibi net sözler söyledi.

"Uzun uykunun kraliçesini selamlayın," dedi Hasat Kralı. Daha önce duymadığım bir unvandı ama kış, doğanın uykuya daldığı bir dönemdi, bu yüzden uygun olduğunu tahmin ettim. Kral devam etti. "Meşe hala renklerle ışıldıyor ve henüz senin soğuk dokunuşunun zamanı gelmedi."

Kış Kraliçesi başını eğdi. "Meşe dallarının karla ağırlaştığı zaman çok yakında gelecek, ama ben beklemekten memnunum."

"O halde bu gün ve gece için eğlencemize katılın. Sarayımızda hoş karşılanın ve

Sonbaharın bereketli hasadını kutlarken bizimle birlikte neşelenin."

Sözler -aslında tüm takas- bir ritüelin tüm resmiyetine sahipti. Kış Kraliçesi reverans yapıp, "Kış sarayı sonbahara katılıyor, gece ve gündüzün eşit olduğu bu şenlik vesilesiyle borçlar ve kinler unutuluyor" dediğinde bu durum teyit edildi.

Her iki saraydan ve festivale daha önce katılmış olan tüm bağımsızlardan toplanan fae'ler alkışladı. Halk ileri atıldı, yeni gelenleri danslara katılmaya ya da taşan bayrakları kaldırmaya ikna etti. Ancak kış fae'leri dağılırken, dikkatler yeni gelen başka bir gruba çevrildi.

"Bunu doğru mu anladım?" diye fısıldadım Rianna'ya, dokuma çiçeklerle taçlandırılmış bir çift, kendi maiyetleri tarafından takip edilerek açıklığa adım atarken. "Kış sarayı az önce güz sarayına mı katıldı?"

Rianna başını salladı. "Sadece ekinoks için." Ben ona bakmaya devam edince devam etti, "Caleb'in ekinoks için tüm kapıların sonbahar avlusuna açıldığını söylediğini hatırlıyor musun? Bu, insan inancından gelen tüm gücün bu avluya aktığı ve festival boyunca en güçlü avlunun burası olacağı anlamına geliyor."

Diğerleri de en zayıf hallerinde sanırım. Dikkatimi tekrar açıklığın ortasına çevirdim. Çok benzer bir

Ritüelistik selamlaşmalar yapıliyordu, ancak bu sefer meşe ile ilgili kısım tomurcuklanma ve yeni yaşamla ilgiliydi. *Bu bahar sarayı olmalı.*

"Tüm mahkemeler katılacak mı?"

Rianna omuz silktili. "Olabilir. Ekinoks ve gündönümü şenliklerinin eşi benzeri yoktur ama şenlik için borçların ve kinlerin gerçekten unutulması gerekir ve her hükümdar böyle bir söz veremez."

Bu mantıklı.

Güneş yükselmeye devam ettikçe, etrafımızdaki parti daha da canlandı ve eğlenceye katılmak için daha fazla saray geldi. Yaz hükümdarlarının ve saraylarının karşılanışını ve davet edilışini izledim, ardından da büyük kralım

büyük amca, Gölgeleler Kralı. Maiyeti gördüğüm en küçük maiyetti; yanında sadece iki Sleagh Maith ve çoğu canavar görünümlü, kraliyet mensubu olmayan küçük bir grup vardı. Elbette, Yüce Kral Kabus Diyarı'nı Peri'den ayırmaya karar verene kadar, amcam orayı da yönetmişti, bu yüzden canavarca olması beklenen bir şeydi.

Alıç çalılarının arasından bir başka fae grubu daha çıkınca döndüm ve nefesim göğsümde sıkıştı. Gözlerimi kırptım ve sonra tekrar kırptım. Tüm gösterişsiz Sleagh Maith'ler sanki içlerinden yumuşak bir şekilde aydınlatılmış gibi ruhani bir ışıltıya sahipti, ama yoluna devam eden kadın

Açıklıktaki ışıltı, uhrevi bir parıltının ötesine geçerek etrafındaki her şeyi aydınlatan bir ışıltıya dönüştü. İstemsiz bir gülümseme yüzüme yayılırken gözlerimden yaşlar süzüldü. Kürsüye doğru yürümekten çok süzülüyordu ve sanki bir esintinin alıp götüreceği bir tutam parıltıymış gibi geçici bir niteliği vardı.

"Kim o?" diye sordum, sesim boğuk çıkıyordu.

Cevap alamayınca bakışlarımı hayaletten ayırdım ve Rianna'nın artık mahkeme alayını izlemediğini, solumuzdaki bir şeye -ya da birine- baktığını fark ettim. Bana dönmeden önce sorumu tekrarlamak zorunda kaldım.

"Ah, Işığın Kraliçesi," dedi, kısa cümlesini bitirmeden önce dikkati dağıldı.

Işık mı? Bu ona ve o biraz ulaşılmaz geçici niteliği ve parlaklığı paylaşan sarayına uyuyordu. Caleb ve Rianna'nın Faerie'ye dair her şeyle ilgili hızlandırılmış dersinden öğrendiğim kadarıyla, her mevsimin onu dengeleyen karşıt bir mevsimi olduğu gibi, ışık sarayının da gölgeler sarayını dengelediğini biliyordum. Ya da en azından bir zamanlar öyleydi. Kâbus âlemi kesildiğinde, gölge saray gücünün çoğunu sağlayan korku ve gece dehşetini kaybetti. Kâbus âleminin dengeleyicisi, ışık âlemi olmalıydı.

İnsan yaratıcılığı ve hayal gücüyle ışık avlusunu besleyen gündüz düşleri. Şimdi amcam en küçük avluya sahipti, ışık avlusu ise bu gece gördüğüm en büyük avluydu. Işık gelişirken karanlık soluyordu. *Ama Faerie'nin dengeyle ilgili olması gerekmiyor muydu?*

Işık sarayı şenliğe katılmaya davet edildiğinde girişe doğru döndüm. Işık ve gölgenin yanı sıra dört mevsim de artık mevcuttu. "Öyleyse geriye bir tek yüksek mahkeme kaldı," dedim, bekleyerek, izleyerek. Tüm mahkemeler arasında en çok merak ettiğim yüksek mahkemeydi. Hem Rianna hem de Caleb yüksek mahkeme hakkındaki sorularımı geçiştirdi, bu yüzden bu konuda en az bilgiye sahip olan bendim. I

diğer tüm sarayları yöneten Yüce Kral'ı görmeyi biraz merak ediyordu.

Ama kimse ortaya çıkmadı.

"Yüksek mahkeme burada olmayacak. Asla katılmazlar," dedi Rianna, sesi biraz dikkati dağılmış gibiydi. Kolumu bıraktı, durup "Al, gitmem gerek" demeden önce bir adım uzaklaştı.

İtiraz etmeye, onu durdurmaya ya da en azından sorunun ne olduğunu sormaya başladım. Ama bana döndüğünde yüzündeki gülümseme gerçektir, ısıltı ısıltı. Ellerimi tuttu ve bana gülümsedi.

"Oh, Al, öyle bakma. Bugün, bu gece, Faerie dönüştü ve

eğlenmeye adanmıştır. Yarın şafak sökene kadar birçok tabu yıkılacak ve bağlar kopacak." Sağ eldivenimin parmaklarını çekiştirerek yukarı kaldırdı, neredeyse çıkaracaktı.

Onu durdurmak için geri çekildim ama elim çıplaktı, eldivenim Rianna'nın pençesindeydi. Gülümsemesi genişledi ve ben şaşkınlıkla solgun, kansız avucuma baktım. Ağzımı açtım. Tekrar kapattım. Diğer eldivenimi çıkardım. O elim de temizdi.

"Neşelen, Al," dedi. Sonra beni hazırlıksız yakalayarak ayak parmaklarının üzerine kalktı ve yanağımdan öptü.

Döndüğünde ağzım açık kaldı ve başka bir şey söylemeden etrafımızdaki

fae kalabalığının arasından ilerledi.
Bakışlarım

yanından geçip gittiği yere doğru ilerledi ve hareketleri daha anlamlı hale geldi. Kendisine doğru gelen Desmond'dı, tanıdık köpek formunda değil, bir insan formundaydı.

Ortada buluştuklarında gülümsemesi onunkiyle eşleşti ve onu kollarına alıp öptü. Bu çok derin öpüşme, hava almak için ara vermezlerse ikisinden birinin bayılacağından emin olduğum noktaya ulaştığında başka tarafa baktım. Arzularını alenen sergilemeleri beni rahatsız etmiş olsa da etraflarındaki eğlence düşkünlerini rahatsız etmemişti. Aslında, birkaç fae'den daha fazlasının eşleştiğini fark ettim.

"Lütfen bana bir Peri partisinin seks partisi anlamına gelmediğini söyle," diye

mırıldandım.

Ve yalnız olduğumu fark ettim.

Tamam, aslında yalnız değildim, çünkü artık tüm mahkemeler girdiğine göre, hararetli bir şekilde konuşan ya da trompet çiçeklerinden yapılmış bardaklarda içki dağıtan bir fae kalabalığının ortasıındaydım. Ama Caleb ve Holly gitmişti. Etrafıma bakındım, aradım, ki bunu yapmak normalden daha zordu. Ölümlüler diyarının aksine, bu kalabalıkta pek de uzun boylu sayılmazdım, çünkü devler, troller ve insandan daha iri diğer fae'lerden bahsetmeye gerek yok, bolca Sleagh Maith vardı. Rianna ve Desmond'ın nereye gittiğini görmek için arkamı döndüm ama kalabalık onları yutmuş ve görüş alanımı kapatmıştı.

Harika. Terk edilmiş. Şimdi ben neydim

Ne yapmam gerekiyordu?

"Bir Aptallar İçin Peri Rehberi için neler vermezdim." Bu düşünceyi yüksek sesle söylediğimde etrafımdaki eğlence düşkünlerinin tuhaf bakışlarına maruz kaldım. Çok az gözü ve çok fazla kafası olan bir fae'ye ağzı sıkı bir gülümseme verdim. Sadece bir kafa bana gülümsedi. Keçi gibi bacakları olan ama gövdesi tamamen dişi ve tamamen çıplak olan bir başka fae, altın sıvıyla dolu bir düğün çiçeği uzattı. Reddetmek için bir el salladım ve yanından geçip gittim. Kalabalığın arasında dolanırken nereye gittiğimi biliyormuş gibi görünmeye çalıştım ama tanıdığım birine rastlamayı umarak amaçsızca dolaşıyordum.

Umutlarım konusunda daha açık

olmalıydım.

"Lexi," dedi şimale benzeyen bir kadın sesi arkamdan.

Lanet olsun. Döndüm ve kendimi Kış Kraliçesi'nin narin ve mükemmel yüz hatlarıyla yüz yüze buldum.

"Gitmem gerek," dedim, o beni durdurmadan önce gittiğim yönü işaret ederek. Beni nereye götüreceğini bilmiyordum ama neredeyse her yer buradan, onunla olmaktan daha iyiydi. "Belki başka bir zaman."

"Birini mi arıyorsunuz? Kim olduğunu tahmin edeyim mi?" Başını hafifçe eğerek bana nazlı bir gülümseme verdi. "Maiyetimden biri olabilir mi?" Bir adım geri çekildi ve eliyle arkasındaki Sleagh Maith çemberini işaret etti.

İstesem de bakışlarımın Falin'i aramasına engel olamazdım. Ama o orada değildi. Tek kelime etmeden döndüm ve uzaklaşmaya niyetlendim.

"Sevgili Lexi, böyle davranma," dedi kraliçe. "Belki de aradığın kişi bu beyefendilerden biridir."

Dönmek istemedim. Eğer bu sefer gerçekten Falin'i sunuyorsa, bunun bir bedeli olacaktı. Her zaman bir bedel vardı ve ben bu ayartmayla yüzleşmek istemedim. Başarısız olabilirdim. Yine de kendimi dönüp eliyle işaret ettiği yere bakarken buldum.

"Falin." Konuştuğumun farkına varmadan fısıltı benden kaçtı.

"Ah, zavallı Ryese," dedi kraliçe.

sesi dramatik bir şekilde asıktı. Ama bu hareketin altında eğlence dans ediyordu.

Açıkçası Ryese'in Falin'in yanında durduğunu fark etmemiştim. Ryese bana bakmıyordu, güzel yüz hatları kapalıydı ama dişlerini sıkıyormuş gibi çenesinin üstündeki kasların şiştiğini görebiliyordum. Serti.

"Oyun nedir?" Kraliçeyle yüzleşebilmek için iki adamdan uzaklaşarak sordum.

"Oyun mu?" Uzun kirpikli gözlerini bana dikti. Gerçekten çok güzeldi. "Kim oyundan bahsetti ki? Bu bir şenlik. Yılda sadece dört kez olur. Faerie'de bir huzur ve neşe anıdır. Bana bunu bir erkekle geçirmenin seni mutlu etmeyeceğini söyle.

önemsiyor musun?"

Ağzımı açtım ama bunun beni heyecanlandırmayacağını söylersem yalan söylemiş olurum. Yine de sorumu geçiştirdi, bu da bir bit yeniği olduğu anlamına geliyordu. "Muhtemelen bana bağlayacağın bağlar o neşeli 'an'a değmez."

"Benden hiçbir borç ya da senet almayacaksın, sevgili Lexi. Söz veriyorum."

Hem sevecenlik hem de lakap karşısında içten içe ürperdim ama bu sözün ağırlığını hissedebiliyordum. Bu gerçektir ve o bunu bozamazdı. Peki neyi kaçıırıyordum?

"Falin'e benimle temas kurmamasını emretmişsiniz," dedim, çünkü

Hâlâ yararlanmayı planladığı boşluğu bulmaya çalışıyor.

"Şenlik için kaldıracağım."

"Neden?"

Gözlerinin etrafındaki deri hafifçe gerildi, ama bu onun kızgınlığını ele veriyordu. "Bu kadar çok soru sormak zorunda mısın? Belki de senden iyi niyet beklemekteyim. Belki de sarayımı reddederseniz neleri feda edeceğinizi hatırlamanızı istiyorum. Belki de sadece neşeli bir gün olduğu için keyfim yerindedir.

."

Sonuncusu hakkında ciddi şüphelerim var.

"Şimdi, fikrimi değiştirmeden önce erkeğini seç," dedi, sesi keskinleşmişti.

Onun henüz

yine sorumu geçiştirdi. Burada başka bir şeyler dönüyordu.

İki fae'ye döndüm. Her ikisi de Sleagh Maith'ti, kış sarayının soylularıydı ve şu anda her ikisi de diğerk dünyevi niteliklerini azaltmak için glamour olmadan hafifçe parıldıyordu. Yine de bu iki adam birbirinden daha farklı olamazdı. İki de yakışıklıydı ama Ryese daha yumuşaktı, yüz hatları daha narindi ve vücudu, oğ Sleagh Maith kadar sıkı olsa da, şımartılmış sekinlerinkine benziyordu. Öte yandan Falin'in kenarları daha sertti. Kasları çok çalışarak kazanılmıştı, yakışıklı yüzü neredeyse her zaman korunurdu, dudakları gülümsemek için daha yavaştı, ama ne zaman

yüz hatlarını yumuşattı.

Şimdi gülümsemiyordu ama yırtıcı bir bakışla beni izliyordu. Öte yandan Ryese, ben ona döner dönmez gözlerini kaçırdı. Geçen gece Bloom'da gördüğüm karanlık öfkenin aynısını görmeyi bekliyordum - reddedilmeyle iyi başa çıkamazdı - ama o bir saniyede, o soluk gözlerde gördüğüm şey belirsizlikti. Bu da bana yanlış geldi. Çok yanlış.

O yapmazdı...?

Kalkanlarımı açtım. Yanımdaki kadının durgunlaşmasından gözlerimin içten içe parladığını anlayabiliyordum ama fark edip etmemesi umurumda değildi. O bir oyun oynuyordu ve ben de bunu görmeye niyetliydim.

Ve yapabilirdim.

Peri'nin kendi gerçeklik katmanları vardı ama ölümler diyarı ve Eterik bunların arasında değildi, bu yüzden etrafımdaki gerçeklikleri hissedebilsem de görünür değillerdi. Bu, her iki adamın da büyüyle bağlı olduğu gerçeğini kesinlikle hiçbir şeyin gizlemediği anlamına geliyordu - hem de güçlü bir büyüyle. Ancak büyü kalın olsa da, kalkanlarım açıkken adamların yer değiştirdiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Demek onun oyunu buydu. Artık "Ryese"nin neden gözlerime bakmadığını biliyordum; kraliçe muhtemelen Falin'e numarayı açıklamamasını emretmişti.

Gerçek Falin'i göstererek, "Onu

seçiyorum," dedim.

"Ryese?" diye sordu kraliçe, o mükemmel kaşlarını kaldırarak.

Falin şu anda öyle görüldüğü için neredeyse evet diyecektim ama kendimi durdurdum. Her an büyüyü bırakabilirdi. Eğer Ryese'e evet dersem, o da bunu yapabilirdi ve ben gerçek Ryese'le baş başa kalırdım. "Hayır."

"O zaman onu kastediyorsun." Falin'e benzemesi için büyülenmiş olan fae'yi işaret etti.

"Hayır," dedim tekrar ve Falin'e doğru ilerledim. Falin'in formunu saklayan büyülü şeklin gölgesini bile göremeyinceye kadar kalkanlarımı daha da açtım.

Cazibe bir inanç büyüsidür. Nasıl çalıştığından yüzde yüz emin değildim.

Ama temel prensip şuydu: Gördüğünüz şeye inanırsanız, o gerçek oluyordu - en azından geçici olarak. Eğer yeterince insan gördüklerine inanmazsa, gerçeklik büyüü reddederdi. Her cazibe eşit değildi ve Faerie bunu ölümlü gerçekliğinden daha kolay kabul ediyordu - o kadar ki Kış Kraliçesi'yle ilk tanıştığımda kıyafetimi bir balo elbisesine dönüştürmüştü, hala dolabımda asılı duran bu elbise asla erimeyen buz süslemelerle tamamlanmıştı. Ama Faerie bile bir adamın başka bir adam olduğunu kabul etmezdi.

Normalde cazibeye inanmamak için çok sayıda benzer düşünen insan gerekirdi ama gerçeklik ve benim ilginç bir ilişkimiz vardı. Kalkanlarım açıkken,

gerçekleri görebiliyordum.

erkeklerin gerçekte oldukları gibi. Umarım gerçeklik de aynı fikirdedir.

"O," dedim tekrar ve uzanıp Falin'in koluna dokundum. Bunu yaparken, gördüğüm şeyi gerçek olarak kabul etmesi için gerçekliğe güç verdim.

Kraliçenin üst dudağı sanki kaşlarını çatmış ve savaşı kaybetmek üzereymiş gibi titredi. Gerçeklik açıkça benim doğrularımı onunkilere tercih etmişti.

"Çok zekice, Lexi," dedi, kelimeler kırılmış ama eşitti. Hava öfkesinden karıncalanmıştı ama yüzü kontrollü bir mükemmellikte düzeldi. Sonra dudakları soğuk bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ödülün o zaman, sanırım. Sana temas sözü verdim. Sana konuşma sözü vermedim. Şövalye,

buraya gel."

Falin hiç tereddüt etmeden, bana bile bakmadan ona doğru yürüdü. Solgun bir elini onun boynuna doladı ve kulağına fısıldayabilmek için onu aşağı çekti. Bunu yaparken vücudunu onunkine bastırdı. Çenem kilitlendi, öfke ve kıskançlık karışımı bir duygu içimi burktu. Ona tepkimi görme zevkini tattırmak istemediğim için arkamı döndüm.

Falin'in gözlerinin önce açılıp sonra kapandığını görmek için tam zamanında arkama baktım ama ona her ne söylediyse, kız geri çekilirken tek yaptığı başını eğmek oldu. Bana döndü, yüzünde hâlâ o zalim gülümseme vardı.

"Benimle ne yapacaksın?

Bir gün ve bir gece için   valye mi? Sözleri dışında hepsi senin, ama onlara gerçekten ihtiya ın yok." Başını e di, ama masumiyeti hedeflediye de ba aramadı. "Mutlu ol, sevgili Lexi." Sonra ye enine baktı. "Ryese, gidelim."

Kı  Kraliçesi yüz hatlarını kontrol edebiliyor olsa da Ryese kesinlikle kontrol edemiyordu. Yüz ifadesi  a kınlık ve   ke arasında gidip geliyordu. Kafa karı ıklı ının kraliçenin büyüsünü bozmamla bir ilgisi olduğundan   pheliydim, daha çok "*Nasıl kaybettim?*" düşüncesiyle ilgiliydi. Orada öylece dikilip bakarken, yüz ifadesi kalp atı larıyla daha da kararırken, kraliçe

tekrar. Ryese başını kaldırdı ve ben de parmaklarımı yalancı bir el sallayarak veda ettim. Ryese kaşlarını çattı ama topuklarının üzerinde dönerek teyzesini takip etti.

Kalabalığın içinde gözden kaybolduklarında, "İçimde kötü bir his var," dedim.

Falin cevap vermedi tabii ki. Sadece parmaklarını saçlarıma doladı ve eğildi. Dudakları dudaklarıma yapıştı ve sanki bir öpücükle bir ay boyunca kaybettiği fırsatları telafi edebilecekmış gibi beni öptü. Bedenim karşılık verdi, onun ilgisiyle ısındı ve öpücüğüne karşılık verdi.

Sonra beynim yeniden başlatıldı ve bana uyarılar yağdırmaya başladı.

Avuçlarımı Falin'in göğsüne dayadım ve sertçe ittim.

Anlatmak istediğimi anlatmak için yeterli.

Beni bırakmadı, ondan uzaklaşmama izin vermedi ama öpüşmeyi kesti, sanki onu bir şekilde kurtarabilirmişim gibi bana bakarken bana bir iki santim verdi. Ama onu kurtaramazdım. Hatta kendimi bile kurtaramazdım. Onu Kış Kraliçesi'nden kazanmıştım ama sadece bir gün ve bir gece için ve ona ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Son bir ayını evime baskınlar düzenleyerek ve zalimlik derecesinde soğuk davranarak geçirmişti çünkü ona bunu emretmişti. Yeni oyununu bilmiyordum ama oynamakla da ilgilenmiyordum.

Falin tekrar öne doğru eğilmeye başladı ama ben ellerimi göğsüne

bastırdım,

Kalbinin avuçlarımda altında hızlı ve sert attığını hissediyordum.

"Yavaşla ve beni bırak."

Başını yana eğdi ama bana bakışı şaşkınlıktan çok şaşkıındı. Onu suçlayamazdım. Ne de olsa birkaç ay önce öpüşmekten çok daha fazlasını yapmıştık. Ama şimdi durum farklıydı. Kış Kraliçesi'nin entrikaları bir yana, dün Ölüm'ü öpemememle aynı sebepten dolayı şimdi de mesafeye ihtiyacım vardı.

Bir zamanlar "şu an "ın tadını çıkarabilirdim. Kendimi o anın içinde kaybedebilir ve pişmanlık duymayabilirdim. Bir gün ve bir gece boyunca Falin'in benim olduğu gerçeğinin tadını çıkarabilirdim.

Ama Falin beni bırakıp giderdi.

Şafakta. Bu kaçınılmazdı. Tek soru, kırık kalbimden kaç parçayı yanında götüreceğiydi. Falin'in bir ay süren soğuk algınlığı ve Ölüm'ün uzun yokluğu arasında çok fazla parçam kalmamıştı.

Bölüm 27

Müzik durduğunda Falin beni ayağa kaldırdı.

Nefesim kesilmişti ama gülümsüyordum. Normalde dans etmekten nefret ederdim. Ama bugün değil. Sadece konuşamayan bir adamla ne yapacağımı bulmak zorunda olduğum için de değil. Kemancı ve gaydacılar başka bir canlı melodiye başladığında, müzik kanıma, kemiklerime sızdı ve kurbağacık halkalı çemberi dolduran baş döndürücü neşeyle birleşti. Biz dans ederken Falin önderlik etti.

Fae karışımı. Koreografi yoktu, sadece kaygısız hareketler vardı, sanki dansın ruhu bizi teşvik ediyordu. Güldüm, kendimi heyecanın içinde kaybettim.

Sadece ben değildim. Kraliçe Falin'e konuşmamasını emretmiş olabilirdi ama o gülebiliyordu, yüzü ıslıl ıslıldı. Zorunluluğunun bir parçası yanımda kalmak mıydı yoksa sadece yapabildiği sürece benimle olmak mı istiyordu bilmiyordum - ona sorabileceğim gibi değildi - ama ilk ısrarlarıma rağmen gitmeyi reddetmişti. Şimdi kalmasına seviniyordum.

Batmakta olan güneş açıklığı altın kırmızısı bir ışıltıyla kaplıyor, bu da eğlenceye daha da büyü katıyordu. Sonunda Rianna'nın Faerie'den neden

hoşlandığını anlamıştım. Gün garip ama
eğlenceliydi.

Bazıları tanıdık, bazıları kurallarını bilmediğim ama yine de oynadığım oyunlar vardı, Falin oyun içinde oyun haline gelen sessiz sinema ile bana öğretmeye çalışırken gülüyordu. Müzik ve dans vardı ve her yerde fae oynadı, kıkırdadı, boğuştu ve neşenin tadını çıkardı. Hasat Kraliçesi ve Kralı eğlenin dediğinde, fae'ler dinlemişti.

Şarkı sona erdi ve Falin müzik tekrar başlamadan önce beni arbededen çıkardı. Kol kola yürürken, etrafımdaki güzelliğe, günün son ışığının yaprakları altın, kırmızı ve turuncu renklerde yakmış gibi göstermesine hayret ettim. Fae'lere, en korkunç olanlarına bile

görünüşte tehlikeli görünmüyordu, şimdi değil, burada değil. Son ışık huzmesi de kaybolup gece eğlencenin üzerine çökerken kafalar gökyüzüne çevrildi.

Gece körlüğünün başlamasını bekledim ama başlamadı.

Bir düzine renkte yüzlerce küçük ışık parıldadı ve sonra büyük boy ateş böcekleri gibi açıklığın etrafında dönüp vızıldadı. Parlayan mavi bir şekil burnumun önünden geçerken, onların şimdiye kadar gördüklerimin en küçüğü olan periler olduğunu fark ettim. Işıkları gökyüzünde dans ediyordu. Ama kendi ışıltılarını saçan sadece onlar değildi. Açıklıktaki tüm Sleagh Maith'ler usulca parıldıyor, soluk ışık sanki her biri bir ay ışığı huzmesiymiş gibi tenlerinden yükseliyordu. Saray

Işığın üyelerinin parıltısı daha sıcak, neredeyse altın rengindeydi.

"Çok güzel," diye fısıldadım.

Falin'in eli onaylar gibi hafifçe sıkıldı ama açıklığa bakmıyordu. Bana bakıyordu.

Başka tarafa baktım. Bu sabah onu sarsamayacağımı ve şenlikte tek başıma dolaşmak istemediğimi anladığımda, ona zamanı arkadaş olarak geçireceğimizi, artık öpüşmeyeceğimizi ve Kış Kraliçesi'nin ima ettiği gibi bir şey yapmayacağımızı söyledim. Hayal kırıklığına uğramış bir baş hareketiyle kabul etmişti. Bu anlamaya rağmen, o gün yetişkin hayatımda bir randevuya en çok yaklaştığım gündü.

Ve güzeldi.

Göğsümde bir şey daraldı ve beni şafakta gelecek acıya karşı uyardı. Bunu bastırmak için savaştım, daha bir gece vardı. Falin de aynı şeyleri düşünüyor olabilirdi, çünkü gece ilerledikçe bakmadığımı sandığı anlarda yüzünde kederin izlerini yakaladım.

Hasat ayı yükseldi, dolunay, turuncu ve neredeyse dokunulacak kadar yakındı. Falin ve ben belli bir yere gitmeden yürüdük. Gece çöktüğünden beri, giderek daha fazla sayıda fae eşleşiyor, bazıları ormanın eteklerinde kayboluyor, bazıları da o kadar ihtiyatlı davranmaya zahmet etmiyordu. Kendimi

Gözlerim samimi pozisyonlarda birbirine dolanmış bedenlere takılırken birden fazla kez kızardım.

Sonra çok tanıdık bir kızılın yeşil tenli bir fae ile dudak dudağa olduğunu gördüm. Durdum. "Ev arkadaşlarının takılması asla iyi bir şey değildir, değil mi?"

Falin, Holly ve Caleb'in kendi küçük dünyalarında kaybolduğu yere baktı ve omuz silkti.

"Sanırım bunun olacağını tahmin etmeliydim." Muhtemelen aylar önce. Ve Holly'nin Faerie'ye ilk seyahatinden beri daha da yakınlaşmışlardı. "Ama evde çıplak dolaşmaya ya da yemek masasının üzerinde sevişmeye başlamasalar iyi olur," diye mırıldandım ve Falin'i

güldürdüm.

Devam ettik.

Durmadan dolup taşan büyük ziyafet masalarından birinin önünden geçerken Falin kristal bir flüt aldı ve kehribar rengi sıvının yarısını boşalttı. Sonra bana uzattı.

Bunu hiç düşünmedim. Falin bana flütü uzattı ve susamıştım, ben de içtim. Alkolle karışık bal tadındaki içkiden büyük bir yudum alana kadar ne yaptığımın farkına varmadım.

Peri şarabı içtim.

Falin flütü elimden kaptığı gibi yere fırlattı. Sonra beni masadan uzaklaştırıp ağaçların arasına doğru sürükledi. Parmaklarımı dudaklarıma bastırarak peşinden tökezledim.

Hayır. Nasıl bu kadar aptal olabilirim?
Peri şarabı mı?

Hayır, hayır, hayır.

İlk birkaç ağacı geçtikten sonra Falin durdu ve arkasını döndü. Omuzlarımdan tuttu ve beni bir ağaca yasladı. Ağaç kabuğu çıplak omuzlarımı çizdi ama ben fark etmedim bile. Göğsümün içinde sıcak bir şey yayıldı. Beni değiştiren bir şey. Bunu hissedebiliyordum.

"Alex. Alex, bana bak."

Ben yapmadım. İçimde hissettiğim ya da belki de hissettiğimi sandığım şeye çok odaklanmıştım. Konuştuğu gerçeği fark etmedim bile. Peri şarabı içtiğim gerçeğine odaklandım. Her insan

Faerie'de asla bir şey tüketmemem gerektiğini biliyordum. *Ve ben Faerie şarabı içtim.*

Falin beni öptü, eli yüzümü kavradı. Tepki veremeyecek kadar sersemlemiştim.

Geri çekildi. Sonra avuçlarını başımın iki yanındaki ağaca bastırdı ve alnını kaba kabuğa yasladı, yanağını yanağıma bastırdı.

"Alexis." Adım o kadar yumuşak fısıldandı ki kulaklarımdaki şok vızıltısını zar zor geçebildi.

Adımın, basit hecelerine bu kadar kalp kırıklığı karışmış bir şekilde söylendiğini hiç duymamıştım. Gözlerimi kırptım.

"Alexis, seni seviyorum."

Şimdi *bu* bende bir tepki yarattı ve zar

zor fısıldanan kelimelerden irkildim.

Bir ses mi çıkardım yoksa sarsıldığımı mı hissetti emin değilim ama gözlerimle buluşabilmek için ağaçtan uzaklaştı.

"Bana güvenemezsin," dedi, elleri ağaçtan omuzlarıma düştü.

Ona göz kırptım, beynim şoktan boğulduğu için tek söyleyebildiğim "Artık konuşabiliyor musun?" oldu.

Falin dudaklarını sıkı bir çizgiye bastırdı. "Sadece görevini tamamlayana kadar sesimi dondurdu. Ryese ona senin Bloom'da yemek yemediğini söylemiş. Eğer bizim yemeğimizi yersen ne olacağını görmek istedi."

Son birkaç dakika içinde çok fazla şok yaşadım, bu yüzden bu sonuncusu beni çok etkiledi.

Hala sersemlemiş olan zihnimi toparlamam biraz zaman aldı.

"O zaman o... Sen...?" Bunu düşünecek zamanım olmamıştı ama flütü bana, benim ondan içtiğim gibi düşüncesizce uzattığını varsaymıştım. Ama Kış Kraliçesi benden peri yemeği yememi istediye. Yediğimden emin olmasını söylemişse... "Bunu bilerek yaptın."

Gözlerini sıkarak kapattı. Tekrar açtığında, mavi buz gibiydiler. Soğuktu. Duygusuz. Elleri omuzlarımdan üst kollarıma doğru kayd ve beni sıkıca kavradı. Kolumdaki kurşun yarası acı içinde çığlık atarak beni irkiltti.

"Bana güvenemezsin. Anlıyor musun?"

"Canımı yakıyorsun." Sesim hissettiğimden çok daha sakın çıkmıştı. Bu gerçeikle gurur duyabilirdim, ancak bu şoktan kaynaklanıyordu, benim açımdan büyük bir içsel güç değildi.

"Güzel," dedi ama kaşlarını çattı ve tutuşu gevşedi. "Ona ait olduğum sürece bana asla güvenemezsin. O ne emrederse onu yapmak zorundayım. Bu yüzden beni arama, beni arama ve beni görürsen kaç. Anladın mı?"

Hiçbir şey söylemedim ve kollarımı tekrar sertçe sıktı. Acıtması gerekiyordu. Yaram olmasaydı bile acıtacaktı. Elimde olmadan bir çığlık attım ve Falin beni sarstı.

"Anladın mı?"

"Evet," dedim acıdan kilitlenmiş dişlerimin arasından.

"O zaman git." Beni serbest bıraktı. Hareket etmediğimde yüzü buruştu. "Git. Şimdi."

Yine de tereddüt ettim ve bıçakları elinde belirdi.

Bu beni harekete geçirdi. Etrafından dolanarak koşmaya başladım.

Ağaç sınırına ulaştığımda sadece bir kez arkama baktım.

Falin ağacın önünde dizlerinin üzerine çökmüştü, başı öne eğikti ve hançerleri iki yanında yere saplanmıştı. Neredeyse duruyordum. Neredeyse ona geri dönecektim. Ama yapmadım.

Ne de olsa, diğerlerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kraliçe Buz Kaltağı'ndan aldığı emirler.

Bölüm 28

Faerie'de geçen bir günün ardından gerçekliğe dönmek, soğuk bir su sıçramasıyla bir rüyadan çekilip çıkarılmak gibiydi. Ve sonra ıslak yastık tarafından boğulmak.

Müzik aniden kesildi. Önceki nefesimde ormanın toprak kokusunu ve baş döndürücü kahkahaları barındıran hava şimdi çok ince, çok keskindi. Araba egzozu ve metal kokuyordu ve cildime çelik yünü gibi sürtünüyordu. Peri'de var olmayan mezar özü kalkanlarıma çarptı,

Bana etrafımdaki dünyanın ölmekte olduğunu hatırlatıyordu. Karanlık görüşümü kapladı ve bir an için kör olduğumu sandım ama hayır, geceydi, karanlıktı ve gözlerim normal, hasarlı hallerine geri dönmüştü.

Gözlerimde yanan sıcak yaşlar birikti. Bazıları kendime acıdığım içindi. Bazıları gerçekliğe, evim olması gereken yere döndüğümde bir parçamı kaybettiğimi hissettiğim içindi. Ama çoğu Falin'in ihanetine duyduğum öfkeden kaynaklanıyordu. Kasıtlı olarak acı vermek için beni sıktığı kollarımı ovuşturdum ve ay ışığında bıçaklarının parıltısını hatırladığımda içimden bir ürperti geçti.

Bir damla gözyaşı kaçtı ve yanağımda

bir çizgi oluşturdu. Geri kalanını göz kırptım.

-Onlar olmazdı. Yardım
herhangi bir şey.

Değiştiremeyeceğim bir şey için
neden enerji harcayayım ki? Ama bu
ihanet canımı yaktı. Onun hatası
olmadığını bilmeme rağmen. Kraliçesinin
emirlerine bağlı olduğunu. Yine de
içimde acı verici bir sızı vardı.

göğüs kafesim.

O haklı. Ona asla güvenemem. Onun
olduğu sürece.

Akan tek bir damla gözyaşını
temizlemek için elimi kaldırdım ve durup
baktım. Parmaklarım karanlıkta
parılıyordu. Ellerim de, kollarım da,
omuzlarım ve göğsümden görebildiğim
kadarıyla. Parlıyordum, soluk ışık
yüzeyin hemen altında yakalanan ay ışığı

gibi tenimden sızıyordu.

Sleagh Maith gibi.

Böyle bir şey olamaz. Ama oluyordu. Saçlarım bile altın rengi bir ışık halesi oluşturarak parlıyordu. Kış Kraliçesi'ne lanet olsun. Peri yemeği yersem ne olacağını mı görmek istemişti? Görünüşe göre beni bir ateşböceğine dönüştürmüş.

Ve nasıl duracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Okuma lambası olarak ikiye katlanabiliyorsam insan olarak nasıl geçebilirdim ki? *Belki de düşündüğüm kadar dikkat çekici değildir?* Ne de olsa benim bir şeyi görebilmem, diğer insanların da gördüğü anlamına gelmiyordu. Belki de başka bir düzlemde parlıyordum.

Sadece ölümlü gerçeklik dışında

herhangi bir düzleme aktif olarak dokunmuyordum.

Etrafıma bakındım. Şafak öncesi sokaklar sessiz ve boştu. Sabahın erken saatleri, barlar son çağrılarını yaptıktan çok sonra ve iş sahipleri bir sonraki gün için hazırlanmadan önce, Mahalle'de her şeyin sakin olduğu nadir zamanlardan biriydi. Taksilerin olmaması ve otobüslerin o gün için henüz çalışmaması dışında buna şükrediyordum. Kısa bir süre Tamara'yı aramayı düşündüm ama bu fıkirden vazgeçtim. Birincisi, parlıyordum ve büyük bir "F" konuşmasına hazır değildim. İkincisi, eğer zaten uyanıksa işe gitmek için hazırlanıyordu, değilse de onu uyandırmak istemedim. Son zamanlarda çok fazla iyilik istiyordum.

Arkamda Caleb ve Holly'nin olup olmadığını görmek için kapıya baktım. Eğlencenin bitiminden saatler önce ayrılmıştım ama yavaş yavaş aydınlanan gökyüzü, Rianna'nın uyardığı gibi tam yirmi dört saati kaybettiğimi kanıtlıyordu. Holly ve Caleb da aynısını kaybedecekti ama görünüşe göre tam olarak aynısını değil çünkü kapı kapalı kalmıştı.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Faerie'de ihtiyacım olmayacağını bildiğim için çantam yanımda değildi. Sadece telefonum ve anahtarlarım vardı. Durakladım. Anahtarlığımda Tongues for the Dead ofisinin anahtarları da vardı ve her ne kadar yürüyerek gidilebilecek bir yer olmasa da, mahalle yaya trafiği için

tasarlanmıştı. Burası

Caleb'in evinden de oldukça yakındı ve ben ne yapacağımı düşünürken beni sokaktan kurtaracaktı. Topuklarımın üzerinde dönerek ofise doğru yöneldim.

Bir blok gitmiştim ki önümdeki köşeden bir araba döndü. Yanıp sönen fren lambalarının kırmızı parıltısı bir şeylerin ters gittiğinin ilk göstergesiydi. Bir taksi olduğunu umarak yukarı baktım. Ne de olsa, ücret için iyi bir şans olduğumu düşünen bir taksiden başka kim durabilirdi ki?

Ama hayır, taksi değil. Gümüş bir coupe yaklaşırken yavaşladı. İçeride kaç kişi olduğunu göremiyordum ama bakışları hissediyordum. Büyülü Uyanış'tan yetmiş yıl sonra bile,

Sokakta parıltısız bir fae'ye rastlamak pek sık rastlanan bir şey değildi - bir zamanlar bunun nedeninin aval aval bakılmaktan hoşlanmamaları olduğunu düşünmüştüm ve kısmen bu doğrudu, ama son zamanlarda çoğunun kendilerini ölümlüler alemindeki demirden yalıtmak için sıkıca örülmüş parıltılar kullandığını öğrendim. Dokuz ayak boyunda, mavi derili, kanatlı, boynuzlu ya da birçok fae'nin sergilediği *diğer* özelliklerden herhangi birine sahip değildim, ama görünüşe göre parlamak yeterliydi.

Öne doğru eğildim, ayaklarıma baktım ve parıldayan buklelerimin bir kalkan gibi yüzümün önüne düşmesine izin verdim. Arabanın camı açıldı ve dışarıya bir şey fırladı, binanın cephesine çarptı.

önümdeki binaya çarptı. Strafor bardak çarpmanın etkisiyle patladı ve üzerime soda ve buz yağdı.

"Kasabamızdan defol, seni peri ucubesi," diye bağırdı genç bir ses arabanın karanlık girintisinden. Ardından araç lastiklerin ve kahkahaların arasında hızla uzaklaştı.

Arabanın arka lambalarına küfrettim ve sonra kaldırımın ortasında durdum, kollarımdan yapışkan soda damlıyordu. *Tamam, parlama fark edilebilir.*

Sokaktan çıkmam gerekiyordu. Mahalle insanlarla dolmaya başlamadan önce Tongues for the Dead'e asla varamazdım ve daha fazla insanın beni parlarken görmesine izin veremezdim. Eğer tanınırsam... *İnsan olarak geçmeye*

elveda diyebilirdim.

Bir ara sokağa daldım. Kendimi
kaybederdim.

Fae mirasım keşfedilirse OMIH lisansı. Daha fazla insan beni görmeden önce parlamayı nasıl durduracağımı bulmalıydım. *Ama bunu nasıl yapacağım?* Caleb şenlikten ayrılmamıştı ve ben de kesinlikle Falin'e gidemezdim - o da şenlikten dönmemişti. Tanıdığım tüm fae'ler Faerie'deydi.

Şey, *her* Fae değil. Şenlikte kesinlikle görmediğim birini tanıyordum. Ve sadece bana yardım etmekle kalmadı, neredeyse bana yardım borçluydu.

Babamı aradım.

Bölüm 29

Koyu renkli **bir** Porsche durdu ve camı açılarak babamın profilini gösterdi. Daha doğrusu, sevgilisinin profilini gösteriyordu ama bir valinin ve Önce İnsan Partisi'nin önde gelen bir üyesinin Quarter'da parlayan bir kadınla görülmesi beklenemezdi. Yavaşça ayağa kalktım, arkasına saklandığım kasaları kendimi yukarı çekmek için kaldıraç olarak kullandım.

"Bu bir alışkanlık haline gelmeye başladı Alexis," dedi babam ve ben onun kullandığı

Benim adım.

Bunu Falin'in dudaklarından duymaya alışmıştım. Bunu böyle onaylamayan bir tonda duymak kesildi. *Elbette, Falin'in adımı söylediğini bir daha asla duyamayabilirim.*

Babam bana baktı. İnsan kılığındayken koyu kahverengi saçları ve gözleriyle orta yaşlı sayılabilecek bir adamdı. Kız kardeşimin ve benim rengimizi nereden aldığımızı hep merak etmişimdir. Büyüsü olmadan çok açıktı, soluk saçları benimkilerle aynı sarı renkte parıldıyordu. Ben de onun yeşil gözlerine sahiptim. Başka tarafa baktım. Benzerlikleri görmek hoşuma gitmiyordu.

"Alexis, bir taksi çağırabilirdin."

"Bana öyle demeyi kes."

Kaşlarını çattı, alnında bir şaşkınlık titreşimi belirdi. Arabasına bindiğinden beri gösterdiği ilk gerçek duyguydu bu. "Bu senin adın."

"Evet, sadece kullanma, tamam mı?"

"Sana sevgili kızım diyebilir miyim?"

Ona en iyi ölüm bakışımı attım ama bu onu hiç korkutmadı.

"Vay, vay, ne kadar da havalardayız."

"*Parladığım* gerçeğini gözden kaçırdın mı?" "Şimdi dramatik olmaya başladın." O

sanki parlamak önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. Elbette, parıltısız olduğu için o da parıldıyordu. "Sen Sleagh Maith'sin. Bu bizim doğal halimiz. Yine de söylemeliyim ki, cazibenin bu kadar

abuk kaybolmasına oldukça şaşırdım.
Ne yaptın sen?

kendinle ne yapıyorsun?"

Peri halkalarında dans etmek, onların oyunlarını oynamak, oh evet, ve onların yemeklerini yemek. Söylediklerinin anlamı kafama dank edince alaycı iç monologumu kestim.

"Bekle, ne cazibesi?"

Vites değiştirip çoğu insanın şehrin "cadı" tarafı olarak gördüğü yeri Nekros'un geri kalanından ayıran köprüye doğru ilerlerken cevap vermedi.

"Ne cazibesi," diye tekrar sordum, "ve onu nasıl geri alabilirim?"

Fae yüzü de insan yüzü gibi tamamen ilgisiz bakışlar atmakta iyiydi.

Dişlerimi sıktım ama ikimiz de

Malikanesine doğru gittiğini fark edene kadar uzun süre konuştuk. En son yardım istediğimde beni eski bir mahalledeki harabe bir evde aşırı inatçı bir kekin merhametine terk etmişti.

"Benimle görülme riskini göze alacaksın, ha?" diye sordum ve bir kez daha saygıdeğer beyefendi cazibesini takındığını fark ettim. Tahmin etmem gerekirse, Porsche'nin renk ve etiket değiştirdiğini de varsayabilirdim. Babamın cazibe konusundaki yeteneği, etrafındakileri manipüle etme yeteneğinden sonra ikinci sıradaydı.

"Beni bir sebepten dolayı çağırdın Alexis." "Parlamaya ihtiyacım olmadığı için mi?" Arabayı uzun bir yola çekerken

Sür.

Ev dediği malikanenin önünde durduğunda döndü ve beklentiyle beni izlemeye başladı. Ne söylememi istediğini biliyordum, ama kafamın arkasındaki ses hayır diye bağıırıyordu, ben bir fae değildim, mümkün değil...

İçimi çektim. "Büyü yapmayı öğrenmem gerek." Memnun olmuş gibi başını salladı. Sonra, Anahtarları arabada bırakarak dışarı çıktı ve ön kapıya yöneldi. Bana yardım teklif etmedi ya da beklemedi ama acele de etmedi. Arabadan çok daha yavaş çıktım, büyük eve girmeye isteksizdim.

Kapı görevlisi önceden haber vermişti ve bir adam evden fırlayarak rölantideki arabaya doğru koşmaya başladı. Başka

bir adam, muhtemelen

Rodger'ın yerine gelen uşak ön kapıyı açtı. Babam beni muazzam kabul odasına götürmeden önce adama başıyla selam verdi. Ben geçerken ne kullanılmayan şoför ne de uşak bana baktı ve pahalı yardımcılar fazla dikkat çekmemek için eğitilmiş olsalar da, eğer parlasaydım kendilerini tutamayacaklarını tahmin ediyordum. Bu da babamın arabayı ve kendisini değiştirirken ışıltısını bana da yaymış olması gerektiği anlamına geliyordu.

Bildiğim iyi oldu. Bu acil sorun en azından geçici olarak çözüldüğünden, aklımın bir köşesinde oldukça acil bir sorun daha vardı.

"Yiyecek bir şeyiniz var mı?" diye sordum ve babam çıkmak üzere olduğu mermer merdivenin dibinde durakladı.

"Evet Alexis, yemeğim var." Bana attığı bakış ancak hesaplanmış bir merak olarak tanımlanabilirdi. "Sanırım orucunu bozmak istiyorsun?"

Hiçbir fikri yoktu. Hayatımı değiştirebilecek bir yudum şarap içmiştim ve hâlâ insan gıdası tüketip tüketemeyeceğimi bilmem gerekiyordu. Babamın inceleyen bakışları derimin içini görüyor gibiydi ve önceki düşüncemi iptal ettim. Belki de biliyordu. Rahatsızca yerimden kıpırdandım ama başımı sallayarak gerçekten kahvaltı istediğimi söyledim,

Görünmez ama her zaman el altında modunda öne çıkan uşağa döndü.

"Genç bayan kahvaltısını güneşlenme odasında yapmak ister mi?" diye sordu, bana değil babama hitap ederek.

"Bu iyi, ama hafif ve hızlı bir şey olsun."

Ve o benim babam. Bana danışmadı. Gerçek yemek olduğu sürece umurumda değildi.

Bu ev hiçbir zaman benim evim olmamıştı. Çocukken yazlarımın bir kısmını burada geçirmiştım ama bu bende sıcak, bulanık duygular yaratmamıştı ve burayla ilgili daha yakın zamandaki anılarım da mutlu olmaktan çok uzaktı. Bu büyük bir yetersizlikti. Dehşet verici demek daha doğru olur.

daha doğru. Ama yine de güneşlenme odasının nerede olduğunu hatırlıyordum. Bir rehberle ya da refakatçiye ihtiyacım yoktu. Yine de bir tane buldum, babam beni doğuya bakan büyük bir cumbalı penceresi olan güzel dekore edilmiş bir oturma odasına götürdü, böylece sabah güneşi içeri süzüldü ve odayı sıcak bir renk tonuna bürüdü.

Kız kardeşim Casey küçük bir yemek masasında oturmuş, yarısı dolu bir bardak portakal suyunun yanında çoğunlukla dokunulmamış bir kek duruyordu. Önündeki masada duran bir kâğıt, yemekten daha çok dikkatini çekiyordu.

"Günaydın baba, şu makaleyi gördün mü?" Başını kaldırıp baktı ve aniden durarak ayağa kalktı. "Alexis, ben

seni burada görmeyi beklemiyordum."

Eminim görmemiştir. Kız kardeşimi görmeyeli aylar olmuştu. Bir megalomanın ayininde kurban edilmekten dolayı hastanede tedavi görürken beni görmek istemişti. Babamın onu yerleştirdiği özel -ve çok gizli- hastanede onu bir ya da iki kez görmeye gitmiştim ama son ziyaretimde bana olanları unutmak istediğini söylemişti. Soğuk tavırları *beni* bir hatırlatma olarak gördüğünü açıkça ortaya koyuyordu. Hiç yakın olmamıştık, bu yüzden kibarca veda edip ayrıldım. O zamandan beri onu görmemişim.

"Merhaba Casey. İyi görünüyorsun," dedim ona, her ne kadar gizlendiğini hissedebilsem de

Taktığı tılsımlar ve vücudunun en az yüzde kırkının, özellikle de gövdesinin yara izleriyle kaplı olduğunu biliyordum. Derisine kazınmış olan gliflerin kendilerine has bir gücü vardı, bu yüzden doktorlar gliflerin etkisiz kalmasını sağlamak için bazı kısımlarını kesmek zorunda kaldılar.

Casey benim olmadığım her şeydi. Ben Sleagh Maith'in boyuna ve daha keskin hatlarına sahipken, o bir baş kadar kısaydı ve genellikle vurgulamak için giyindiği bol kıvrımları vardı. Bugün öyle değildi. Kıyafetleri boldu ve elleri ile yüzü dışında her yerini örtüyordu. Gizleme tılsımları fiziksel yara izlerini gizleyebiliyordu ama bir daha bu kıyafetlerin içinde rahat edip

edemeyeceğini merak ediyordum.

kendi derim.

Bana göz kırptı, sözlerimi kabul etmedi. Sonra sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi arkasını döndü.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var canım?" diye sordu babam, sesi sabır timsalinden başka bir şey değildi.

Bana karşı hiç böyle bir ton kullanmazdı. Bunu Casey'e karşı kullanmamaya çalıştım.

"Bu bekleyebilir," dedi ve sonra yemeğine neredeyse hiç dokunmadan odadan çıktı.

Topuklarının geri çekilirken çıkardığı sesi dinledim. "Benden nefret ediyor."

"Fark eder mi?" Sesi bir kez daha boş ve kayıtsızdı.

Ona başımı salladım. "Bazen sana

nasıl inandığımı merak ediyorum.

insan."

"Söylenecek en kaba şey."

Evet, tanıdığım diğer Fae'lere.

Elinde büyük bir yaban mersinli kek ve kahve dolu bir tepsiyle odaya giren yaşlı beyefendi beni daha fazla garip konuşmalardan kurtardı. Adam Casey'nin aceleyle bıraktığı yiyeceklere baktı. "Bayan Casey'nin kalan yemeğini süitine götüreyim mi?"

Babamın başını sallamasıyla adam yiyecekleri topladı ve sessizce odadan çıktı.

Casey'nin oturduğu yerin karşısındaki koltuğa çöktüm ve kahvemi çok narin fincana doldurdum. Sonra tereddüt ettim. *Ya ölümlü yiyemezsem*

Artık yemek mi? Üstü şeker kaplı çöreğin bir parçasını kopardım ama yemedim. Açlıktan ölüyordum ama denediğim anda bitmişti. Eğer peri yemeklerine bağımlı hale geldiysem, artık bağımlı olmamam için bir umut kalmamıştı.

"Tanrı aşkına Alexis, sadece yemeğini ye. Şenlikte ne yaptığın önemli değil. Sleagh Maith gibi gerçek bir kana sahipsin. Sen bir Fae'sin."

Gözlerimi kırıştırdım, çörek parçası neredeyse parmaklarımdan düşüyordu. Başını salladı.

"Tarihin ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Şimdi yemeğini ye. Bütün sabahı sana harcayacak değilim."

Önemli olduğumu bilmek güzel. Kek parçasını ağzıma attım. Hayır.

Sadece küle dönüşmedi, aynı zamanda kesinlikle lezzetliydi, rahatlama onu şimdiye kadar tattığım en iyi şeylerden biri yaptı. Kahvaltımın geri kalanını çabucak bitirdim ve babamı güneşlenme odasından çıkıp üst kata kadar takip ettim.

Beni ofisine ya da oturma odasına götürmesini bekledim. Hatta belki de eski süitime. Bunun yerine, geçmeyi beklediğim ya da istediğim son kapının önünde durdu. Bir anahtarlık çıkardı ve üç ay öncesine kadar kız kardeşime ait olan süiti koruyan sürgüyü açtı. Bu, onun yatak odasında karanlık bir ritüel gerçekleştirilmeden ve ben istemeden de olsa gerçekliği parçalara ayırmadan önceydi.

"Neden oraya gidiyoruz?" Sesimin biraz fazla tiz çıktığını duyarak sordum. Casey ve ben o odada neredeyse ölüyorduk. Hâlâ, şişmiş kırmızı bir ay tepemde asılı dururken dokunduğumda çürüyen cesetlerle ilgili kâbuslar görüyordum.

"Çünkü öğrenmen gerekenler içeride daha kolay öğretilecek." Gözleri koridorun boş olduğundan emin olmak istercesine yana kaydı. Sonra kapıya, kilidin hemen üstüne bir glif çizdi. Tanıdık olmayan glif bir anlığına yeşil renkte parladı, ama son zamanlarda fae büyüsüne karşı daha duyarlı hale gelmiş olmama rağmen, parlayan sembol solup kapı açıldığında bile hiçbir şey hissetmedim.

Nefesimi tuttum.

Babam içeride. Oturma odası fena değildi. Orada hiçbir Şey olmamıştı, her Şeyin olduğu yer yatak odasıydı. Ve beni tam olarak oraya götürdü. Yatak odasının kapısına yaklařtıķa adımlarım ağırlaştı, eşiğe ulaştığımda artık ayaklarımı kaldıramıyordum ve kapının önünde donup kaldım.

Casey'nin mobilyaları odadan kaldırılmıştı ama Coleman'ın çizdiği dairenin bulunduğu bölüm çok aıķtı. Bu çizginin dışında kalan oda, pelş halıları ve zevkli duvar kâğıtlarıyla normal bir odaydı. İçerisi ise bambaşka bir hikayeydi. O dairenin içindeki gerçeklik bir çocuğun parmak resmine benziyordu - eğer ocuk

delice. Aetheric büyük, renk dolu lekeler halinde gerçekliğe karıştı. Diğer yerlerde, ölümler diyarının çürüyen lekesi dünyamıza sızdı. Duygusal izler, Casey'nin süitte geçirdiği uzun yılların duygularından o geceki acı ve dehşete kadar uzanan eski izler odayı lekeledi.

"Oyalanma."

Onun için söylemesi kolay.

Ama eğer parlamayı durdurmak için gereken şey onu kâbuslarımın yarısının arka planına kadar takip etmekse, bunu yapabilirdim. Ne de olsa burada olanlardan kurtulmuştum. Ve gerçek kâbuslarla yüzleştim -yaratıklarla, sadece rüyalarla değil. Boş bir odayla yüzleşebilirdim.

Kendi anılarım tarafından saldırıya uğramaya hazır bir şekilde çemberin kenarına doğru adım attım. Bunun yerine hafif bir sıcaklık tenimin üzerinde kayıyordu. Hava daha kalın, daha gerçek görünüyordu. Uzaklarda bir yerde kahkaha ve müzik sesi duydum. Sanki... Peri mi?

Yukarı baktım, sabahın erken saatlerinde güneş ışığıyla dolu bir gökyüzü, çemberin dışından bakıldığında tavan olan şeyin yerini almıştı. Sadece bu da değil, odadaki gölgeler de kaybolmuştu. Her şeyi aynı anda görmeye çalışarak küçük bir daire çizdim.

"Burası eviniz gibi, değil mi?" dedi babam.

Dondum kaldım. Beni izliyordu, bir

Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Fae yüzünde. Büyüsünü yine düşürmüştü.

"Anlamıyorum. Peri ve ölümlü gerçekliği örtüşmez."

"Coleman'ın büyüğü zayıf, dengesiz bir Peri cebi yarattı. Senin büyüğün bunu gerçeğe dönüştürdüğüne inanıyorum." Odanın içinde, daha önce benzerlerini hiç görmediğim ve sadece Faerie'ye özgü olduğunu tahmin edebildiğim çiçek kaplarıyla çevrili küçük bir taş banka doğru yürüdü.

"Buraya çok sık geliyorsun, değil mi?"

Soruyu duymazdan geldi, onun yerine yanındaki yeri işaret etti. "Çok fazla boş zamanım yok, bu yüzden oyalanmayalım, ancak ölü bölgelere dikkat edin. Giysileriniz vücudunuzdan çürüyecek.

onlara dokun."

Bu gerçeğin farkındaydım ama bu kaotik cebi ara sıra ziyaret ettiğini doğruladığını biliyordum. Derin bir saklanma içinde olduğunu ve şenliklere katılmadığını biliyordum, bu yüzden buraya gelip burayı *evi* olarak tanımlaması onu bir şekilde gerçek duyguları olan bir insan gibi gösterdi.

"Neden burası?" Bankın yanına doğru ilerlerken sordum. Peri'nin baş döndürücü kucaklaması panik atak tehdidini engelledi, ama hatırladığım bir ruh zincirinin boğazımı sıktığını, gövdeyi ısıran bir bıçağın sızısını neredeyse hissedebiliyordum.

"Çünkü Faerie cazibeyi kabul edecek

ölümlü gerçeklikten daha kolay. Bu alanı eğitim tekerlekleriniz olarak düşünün."

Doğru.

Babam sonraki yirmi dakikayı bana büyü'nün temel prensiplerini açıklayarak geçirdi ve ardından bir saat boyunca bana Faerie büyü'sünü nasıl hissedeceğimi öğretmeye çalıştı. Eterik büyüye karşı duyarlıydım ve giderek Fae büyü'süne de duyarlı hale geliyordum, ama uzanıp o yabancı enerjiye gerçekten dokunmak? Bu tamamen farklı bir şeydi.

Ulaşılması ritüel gerektiren ve sonra kullanılması veya depolanması gereken Eterik büyü'nün aksine, Faerie büyü'sü hazırды ama bir ızgaradan akan su gibiydi. Saklanamazdı. Bu

Gerektiğinde çekilir ve kullanıcının içinden geçerek onun iradesine göre bükülür ve geride hiçbir şey bırakmazdı. Ölümlüler âleminde demir büyüü engellerdi ve büyü en çok şafak vakti ve gün batımında zayıflardı. Yoğun bir alanda çok fazla inançsızlık sadece büyüü bozmakla kalmaz, Peri'nin etkisini de azaltabilirdi.

Peri büyüünün en ince parçasını çekmeyi başardığımda güneş gökyüzünde yükselmişti. İpek kadar yumuşaktı ama vücuduma girdiğinde garip bir ağırlığı vardı, bu tam olarak rahatsız edici değildi, sadece tuhaftı.

Babam, "Güzel, şimdi cildini normal bir insan tonunda hayal et," dedi.

Saatlerdir dişlerim gıcırdıyordu.

büyüye ulaşmaya çalışarak geçirdim, bu yüzden talimatlarının beni güldürmesi eğlenceden çok gerginlikten kaynaklanıyordu. "Güven bana, kendimi parlamıyor olarak hayal etmek zor değil. Zaten parlıyor *olmamam* gerekirdi."

Zor kazanılmış büyüünün o ince parçasını yönlendirmeye çalışmam dışında, gözle görülür bir değişiklik olmadan benden uzaklaştı.

Babam başını salladı. "Hayır, bu inançsızlık, inanç değil. Gerçeği inkâr edemezsin. Gerçeği örtbas edebilirsin, yeni bir şey yaratabilirsin ama her iki durumda da yarattığın şeye inanmak zorundasın."

"Yani tüm perilerin hayalperest olduğunu söylüyorsun. Harika. Hayır.

"Acaba sorumlu olanlar çılgın olanlar mı?"

Bana kaşlarını çattı ve sonra ellerini kalçalarına indirerek ayağına kalktı.

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter."

"Ne? Ama hâlâ parlıyorum."

"Birkaç saat içinde cazibe öğrenmeyi mi bekliyordun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama durdum. Gerçek şu ki, bana neler olup bittiğini anlatmasını ve parlamayı bırakmamı sağlamasını umuyordum.

"Sadece..." Parıldayan parmaklarımı salladım.

"Eğer seni büyüleseydim, bu sadece gün batımına kadar sürerdi. Ama neden zahmet edeyim ya da birinin cazibemin izini bana kadar sürebileceğı riskini göze

alayım? Seni insanlardan saklayamam.

Artık mahkemeler yok, bunu tamamen mahvettiniz."

Neden zahmet ediyorsunuz? *Neden zahmet?* Ona ters ters baktım. "Çünkü OMIH sertifikası altında bir iş yürütüyorum. Buradaki 'H' insan anlamına geliyor ve insanlar parlamaz."

Yüzündeki ilgisizlik ifadesi devam etti. Ondan daha fazlasını beklediğimden değil. Lobicilerle ya da potansiyel seçmenlerle konuşmadığı sürece bu onun en yaygın ifadesiydi. Bu düşünce beni duraksattı ve yüzümde beliren yavaş gülümsemenin ne kadar sinsi görüldüğünü hissedebiliyordum.

Babamın gözlerindeki ani ilgi kıvılcımına bakılırsa, yanılmamıştım. Orada öylece oturduğumda, o gülümseme

sessizliği ilk bozan o o l d u .

"Evet?"

"Zahmet etmelisin," dedim, kelimeler de gülümsemem kadar yavaş ve titizdi, "çünkü eğer parlamayı kesmemi sağlamazsan, *Witch Watch*'tan Lusa Duncan'ı arayacağım ve ona senin kızın olmakla ilgili bir özel haber vereceğim." Başımı yana eğdim ve ona baktım. "Önce İnsanlar Partisi'nin başkan adayı olmayı planladığını duydum. Hikâye ulusal çapta yayıldığında ortaya çıkacak skandalı bir hayal edin, ki bunun akşam yemeği vakti gibi olacağını tahmin ediyorum."

Bana baktı. Ben de baktım. Yapmak

Yardıma ihtiyacım olan kişiye yönelik tehditler geri tepebilirdi ama kendi deyimiyle "uzun vadeli" planları ne olursa olsun, siyasi kariyeri bir şekilde bu planın içinde yer alıyordu. Önemseydiği birkaç şeyden biri olduğuna dair kumar oynadım.

Ondan nasıl bir tepki beklediğimden emin değildim ama kesinlikle gülümsemesini beklemiyordum. Politikacının takındığı sahte dostça kontrollü gülümseme değil, yaramazlıktan bahseden ve gözlerini eğlenceyle aydınlatan bir gülümseme.

"Takdire şayan bir girişim, Alexis. Kusurlu ve başarısız olmaya mahkûm ama hızlı ve hedefe yönelik." Neredeyse gurur duyuyor gibiydi. Bu adamı asla

anlayamayacaktım. Dudaklarını büzdü,
bana baktı ve

Sonra da "Bir dakika burada kal." dedi.

Beni o kaotik karmaşanın içinde bıraktı. Odada o kadar uzun süre kalmıştım ki, panik ya azalmaya ya da beni bir çöküşe sürüklemeye zorlanmıştı. Daha önce hiç kullanmadığım büyüleri yapmaya çalışmakla meşgul olduğum için panik yapamayacak kadar odaklanmıştım ama şimdi yalnız olduğum için yerimi tekrar fark etmekten kendimi alamadım.

Başka bir şey düşün, Alex.

Ayağa kalktım, artık hareketsiz oturamıyordum. Kollarımı kendime sımsıkı sararak bankın etrafında tam bir daire çizene kadar kolumdaki kurşun yarasının kenarına dokunduğumu fark etmedim. Acımadı. Aslında, Falin'in

kolumu kavradığı zaman dışında

Acı ektirme niyetiyle yapmıştı ama şenlik öncesinden beri fark etmemiştim. Gazlı bezi sıyırdım ve yaranın pembe ve beyaz kenarlarına hayretle baktım. Bir günlük değil, haftalarca eski görünüyordu. Sargının içindeki OMIH onaylı iyileştirme büyüsü bile bu kadar hızlı iyileşmesine neden olamazdı.

"Faerie'nin içinde daha hızlı iyileşirsin," dedi babam kapı aralığından ve ben sıçradım. İçeri girdiğini duymamıştım. O Aetheric ve l bölge deliklerinden oluşan labirentte ilerlerken ben de beceriksizce gazlı bezi tekrar yerine bastırdım. "Muhtemelen lmller âleminde normal insandan daha hızlı iyileşiyorsun, ama çok fazla değil. Peri'nin büyüsü demirle savaşacak kadar güçlü değil ve insanların

iyileşmesi ne kadar sürer."

"Madem Faerie bu kadar harika, sen neden buradasın?" Bir cevap beklemiyordum, bu yüzden ondan en ufak bir göz seğirmesi bile almadığımda şaşırmadım.

"Al." Elini uzattı. Avucunda gümüş gibi parlayan bir kolye vardı ama küçük dikdörtgen şeklindeki tılsımın üzerinde fae glifleri vardı, bu yüzden hançerimle aynı metal olduğunu tahmin ettim.

Aynı zamanda çok tanıdıktı. Uzandım ve tılsımın kenarına dokundum. Sıcaktı. Babamın ısisını emmiş gibi değil, kendi enerjisiyle titreşiyor gibiydi.

"O annemindi, değil mi?"

Babam kaşlarını çattı. "Bir süre giydi."
Tehlikeli bir cevap.

Tılsımdaki bir şeye dokundu ve sağlam bir parça gibi görünen şey açılarak küçük bir bölme ortaya çıktı. "Kanına ve saçına ihtiyacı var."

Ürperdim. "Peki tam olarak ne işe yarıyor?" Kan içeren büyülerden nefret ederdim. Evet, tılsımları kişiselleştiriyor ve daha güçlü hale getiriyordu ama acı ve iğrençlik faktörü bir yana, iyi bir tılsımla güçlü bir bağlantı kurma yeteneği, daha az erdemli büyüler için kullanıldığında kanı tehlikeli bir bağlantı haline getiriyordu.

"Ne olduğunuzu gizlemenize yardımcı olur. Buna parıltınızı azaltmak da dahil.

insan gibi görünüyorsun."

Tılsıma baktım. "Annemin buna ihtiyacı mı vardı?"

"Sonunda, bunun yeterli olmadığı ortaya çıktı." Sesine hiçbir keder ya da kayıp dokunmamıştı. "Büyüyü düzgün bir şekilde kullanana kadar yeterli olacaktır. Yine de seni demirden korumayacak. Artık tamamen uyandığına ve büyüünün son katmanı da sıyrıldığına göre, daha hassas olacaksın."

Daha fazla mı? Onun etrafında olmak zaten beni hasta hissettirecek kadar rahatsız ediyordu. Ama daha önemlisi, ne büyüsü? Daha önce büyülendiğimi ima etmişti ve şimdi de bir büyüünün katmanları mı?

Sorduğumda bana bir tane verdi.

anlamsız gülümsemeler ama cevap yok. *Harika.* Tılsıma uzandım ama onu elimden çekip aldı ve beklentiyle bana baktı. İçimi çektim. Parmağıma batırmam için bir şey teklif etmemiştir, ben de eğildim ve çizmemden hançerimi çıkardım. Şaşırtıcı bir şekilde, onu gördüğünde memnun görünüyordu.

"Henüz sana bağlanmadı mı?"

Donakaldım, yüz ifademin boş olmasını istiyordum. Hançer, akademiden mezun olduğumda Rianna tarafından hediye edilmişti. Onu babama hiç göstermemiştim ve o da kesinlikle onu tanımlayacak kadar görmemiştir. Peki onun hakkında ne biliyordu. *Ve nasıl biliyordu?*

Cevap verip vermemem umurunda

değilmiş gibi yüzünde nötr bir ifadeyle
beni izledi.

ya da değil. Rianna'ya hanerlerin nereden geldiğini sormak için aklıma bir not aldım. Benimkinin ona hediye edilen uyumlu bir setin parçası olduğunu biliyordum ama şimdi *kim* tarafından hediye edildiğini çok merak ediyordum.

Babamın sorusuna cevap vermeden, bir kıvrımın ucunu kesmeye odaklandım ve ardından hançerin çok derin ısırmasına izin vermeden parmağımı batırdım. Hançer ilk kez uslu durdu. Küçük sa tutamını tılsımın içine yerleştirdim ve tek bir damla kan sıktım. Kanım küçük bölmeye damlamadan önce bir elini kaldırdı.

"Bu başka bir şey için," dedi ve tılsımı kapattı. evirdi

bitti. Sırtına belli belirsiz bir glif kazınmıştı. "Bunu kanınla izle."

Tanıdık olmayan kabartmaya bakarak tereddüt ettim. Bu sadece bir tılsımı kişiselleştirmek değildi. Bu kan büyüsyüdü.

"Bu ne anlama geliyor?"

Glifin adı bir müzik notası gibi dilinden döküldü ama ne olduğu ya da ne işe yaradığı hakkında bana hiçbir şey söylemedi. Söyleneni yapmak için herhangi bir harekette bulunmadığımda iç çekti.

"Kaba bir çeviri 'bukalemun' olabilir. Şimdi kanaman durdu, bu yüzden yarayı tekrar açman gerekecek."

Parmağıma baktım. Haklıydı:

kan damlası kurumuş, pul pul olmuştu. *Lanet olsun.* Hançerin ikinci kez aynı şekilde davranacağına güvenmiyordum. Elbette, cazibesine de henüz inanmamıştım. Kan büyüğü anlamadığım gliflerle mi birleşmişti? Tehlikeli bir kombinasyon.

"Glif ve tılsımın olası en kötü sonucu nedir?"

Bir an için düşündü. "Cazibe kontrollü bir cazibe değildir. İnsanlara nasıl görüneceğinizi siz seçmiyorsunuz, onlar ne bekliyorlarsa onu görüyorlar. Sizin insan olduğunuzu varsaydıkları sürece, öyle görüneceksiniz. Eğer insan olmadığınızı inanırlarsa..." Omuz silkti.

"Ne gördüklerini anlayabilecek miyim?" "Sadece tepkilerinden."

Harika. Algı tılsımları anladığım bir şeydi, her ne kadar bu bir cadı tılsımından biraz farklı olsa da. Hançeri tekrar çektim. Bu fikir beni hâlâ heyecanlandırmıyordu ama cazibe kullanamayacağıma göre en iyi seçenek buydu. Parmağımı batırdıktan sonra tılsıma uzandım.

"Glifi etkinleştirmek için Faerie'nin büyüüne mi kanalize olmam gerekiyor yoksa Aetheric enerji işe yarar mı?" İkincisinin yeterli olacağını umuyordum - Faerie'nin büyüünü tekrar kullanmayı başarana kadar birkaç kez daha kendimi kanatmam gerekebilirdi.

"İkisi de değil. Sen Sleagh Maith'sin. Peri büyüü damarlarında dolaşıyor.

Kanınız glifi aktive etmek için yeterli olacaktır."

Doğru. Karmaşık glifi çizerken parmağım büyük ve beceriksiz hissettirdi, tanınabilir bir şey çizmekten çok kan bulaştı, ama son satırı eklediğimde, Faerie'nin büyüğü içimden geçerek tılsıma aktı. Metal ısındı, tam olarak rahatsız edici bir ısı değildi ama fark ediliyordu. Kolyeyi başımın üzerinden kaydurdım ve tenimdeki ışık kayboldu. Tılsımı gömleğimin altına sokmadan önce rahat bir nefes aldım.

Tekrar babama baktım. "Casey'i tüm bunlar hakkında uyarman gerekmiyor mu? Çünkü size söyleyeyim, bir fae doğasına 'uyanarak' gafil avlanmak cehennemdir. Yeterince şey yaşadı.

Şimdiden. Sorumluluk sahibi bir ebeveyn çocuğunu böyle bir konuda uyarır." Tamam, belki de son yorum benimle olduğu kadar kız kardeşimle de ilgiliydi.

"Casey?" Bana şaşkın bir bakış attı. "O benim kızım değil. O ve Bradley sadece annenin genetik çizgisinin yedekleri."

Gözlerimi kırptım. "Dur bakalım. *Ne?*"

Cazibesi üzerine akarak onu tekrar saygıdeğer orta yaşlı bir adama dönüştürdü. "Sanırım bir yere bırakılmanız gerekiyor?"

Geri çekilen sırtına baktım. Bazen babam beni çok korkuturdu.

Bölüm 30

Babam beni Tongues for the Dead ofisine bıraktı. Yolculuk gergindi, en azından benim için. Daha fazla soruya cevap vermeyi reddetti. Aslında, yolculuk sırasında söylediği tek şey, başka bir ders ayarlamak için hafta içinde onu aramam gerektiği idi. Her ne kadar glamour öğrenmeye ihtiyacım olsa da, teklifini kabul edeceğimden şüpheliydim. Caleb bu noktadan sonra bana yardım edebilirdi. Faerie'nin özel bir cebinde çalışma fırsatını kaybedecektim ama kendimi bir piyon gibi hissetmekten

nefret ediyordum.

ve babamla konuştukça, onun yaşayan satranç tahtası daha da korkutucu hale geldi.

O gittikten sonra ofisime yorgun bir bakış attım. Cumartesi günüydü ve açık değildik, ancak müşterilerimi bilgilendirmem gerekiyordu ve uzun telefon görüşmeleri ve uzun açıklamalar yapacak durumda değildim. E-posta kulağa çok daha kolay geliyordu ama hem Nina Kingly hem de Kelly Kirkwood'un iletişim bilgileri ofisteydi. Yani, ilk durak ofis, sonra eve gidiyor, başımı yastığımın altına gömüyor ve güne yeniden başlıyordum. Yoksa düne yeniden mi başlamam gerekiyordu? Gecenin çoğunu kaybetmiştim, bu yüzden iç saatim şaşmıştı ama son birkaç saat, iyi bir uyku çekmiş olsaydım bile

beni çok yorardı.

Anahtarlarımı çıkardım ama daha kaldıramadan kilit tık diye açıldı. Donup kaldım. *Kim...?*

Roy'un kafası kapalı kapıdan içeri girdi. "Tam zamanında geldin. Hangi cehennemdeydin? Bir müşterimiz var."

Ona göz kırptım. *Bir müşteri mi?* Belki de uykuya dalmıştım ve bu bir rüyaydı çünkü hayaletler müşteri getirmezd.

"Acele et Alex," dedi Roy, kapıya doğru bir adım daha atarak. "Saatlerdir bekliyor ve çok gergin."

Bu gün daha da garipleşebilir miydi? Roy benim için kapının kilidini çoktan açmıştı, ben de kapıyı iterek açtım ve güneşin aydınlattığı odaya adım attım. Roy'un müşterisi vardı.

Karanlıkta beklemek mi? Ve bir müğteri içeri nasıl girecekti, kapı kilitliydi. Elbette Roy bu tür engellerin üstesinden gelebileceğini fazlasıyla kanıtlamıştı.

Işıkları açtım ve ofisime doğru yöneldim - ki oranın da karanlık olduğunu söyleyebilirim. *Nereye...?*

"Ofisime," dedi Roy, kapıya doğru ilerlerken.

"Süpürge dolabına bir müşteri mi koydun?"

Bu hayaletin kaşlarını çatmasına neden oldu ama "ofis" kapısından süzülürken beni görmezden geldi. Diğer yandan ben kapıyı açmak zorunda kaldım.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama arka köşede bir hayalet vardı.

listede yoktu. Benim gözümde bile bütün rengi solmuŒ olan hayalet, Roy'u görünce irkildi. Omuzları duvarların boyanmamıŒ alçıpanlarına değene kadar köĒeye doğru geriledi.

"Sorun yok," dedi Roy ama mesafesini korudu. Bunun nedeni diğ er hayaleti rahatlatmaya çalıŒması mıydı, yoksa fazla yaklaŒma riskini göze almak istememesi miydi, bilmiyorum. EŒiđi geçtikten sonra küçük odanın içinde daha fazla ilerlemedi. "Bu Alex, sana bahsettiğim arkadaşım."

"Ama o yaşıyor." Hayaletin sesi rüzgârda taşınan bir fısıltı gibiydi.

Kimliğini korumayı başarmasına şaşırımtım. Çoğu hayalet onun kadar uzaklara gitmişti.

"Evet, hayattayım," dedim ve Roy'a döndüm. "Hayaletlerin sosyal şeyler yapmadığını söylediğini sanıyordum. Neler oluyor?"

Roy omuz silkti. "Özel bir durum. Onu bir mezarlıktan cesedini çıkarmaya çalışırken buldum."

Neden o anlattıkça ben daha da kayboluyordum? "Bence en baştan başlasan iyi olur."

Roy diğer hayalete baktı. "Steven mı?"

"Bedenim, Sleepy Knoll Mezarlığı'nda sıkışıp kaldı - zaten beni dinlediğinden değil." Hayalet fısıldamıyordu ama fısıldamış da olabilirdi. Bu

Dinlemesi zor.

"Bana elini ver," dedim hayalete.

Steven duvara doğru geri çekildi.

"Neden?"

"Demek sesin kuru sazlıklarda hışırdayan rüzgâr gibi çıkmıyor," dedim, bir adım öne çıkıp avucumu ona doğru kaldırarak.

Hayalet uzattığım elime baktı. "Ama sen yaşıyorsun."

"Evet, o kısmı çoktan hallettik.

Güven bana, tamam mı?"

Steven elini öylesine şeffaf bir şekilde uzattı ki, bir an için birbirimize karşı sağlam olamayacağımızdan korktum. Ama titreyen parmakları benimkilerin ucuna dokunduğunda

Diğer varlığın direncini, ağırlığını hissedin.

Neredeyse berrak olan gözleri kocaman açılmış, parmaklarımızın ucunun değdiği yere bakıyordu. Bir adım öne çıktım ve elimi onunkine doladım. Hem korku hem de şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle bakıyordu ve elini çekmeye hazırlandığını hissettim, ama tüm vücudunu sarsan ilk panik titreşiminden sonra hareketsiz kaldı.

Kalkanlarımı bir parça açarak, en ufak bir gücü bedenimden geçirip hayalete yönlendirdim. Ölüler diyarından gelen en hafif esintiyle tenimdeki soğuk yumrular kalktı. Hayaletin şekli doldu, daha katı hale geldi. Çok fazla

Son birkaç gündeki gölgeler, artı cazibe konusundaki hızlandırılmış kurs, bu yüzden ona çok fazla enerji vermedim, hatta bir renk ipucundan fazlasını getirecek kadar bile değil, ama ona kanalize ettiğim damlama onu yaşayanların topraklarına yaklaştırdı.

"Vay canına," diye fısıldadı, sesi daha güçlü, daha netti. Benim istediğim de buydu. Kalkanlarımı kapattım ve elini bıraktım.

"Sanırım kıskandım." Roy bu yorumu Çaka yapar gibi hafifçe yapmıŒtı ama ellerini normalden daha büyük bir güçle ceplerine soktu ve omzu o kadar öne eğildi ki sırtı kamburlaŒmıŒ gibi göründü.

Roy'la aralarında cinsel bir Œey yoktu.

Bu da demek oluyordu ki eğer kıskanıyorsa bu tamamen güçle ilgiliydi. "Bana bir besin kaynağıymışım gibi davranmaya başlarsan seni keserim," diye uyardım onu ve hayalet gözlüklerini burnuna daha da sokup uzaklara bakmadan önce bana kocaman gözlerle "kim ben?" bakışı attı. İç çekerek başımı salladım -bazen bu hayalet hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordum.

Steven'a döndüm.

"Vücudunun mezarlıkta sıkışıp kalmasıyla ilgili bir şey söyledin -vücudunun olması gereken yer orası. Onu takip etmeyecek kadar akıllı olduğun için şanslısın yoksa sen de orada sıkışıp kalırdın."

"Hayır, anlamıyorsun, bedenim

mezarlıkta dolaşıyor. Şey, aslında, daha çok kaçmak gibi. Ve ne olduğunu

yapıyor..." Ürperdi. "Bir kadını yedi. Yani, o zaten ölüydü ama bedenim onu *yedi*."

Kıpırdamadan durdum, nabzım kulaklarımda çınılıyordu. "Bedenin bir hortlak mı? Ne zaman ve nerede saldırıya uğradın?"

Hayalet kağlarını çattı ve Roy bir adım daha yaklaşıarak beni hafifçe dirsekledi. "Bu gerçekten iyi kısmı. Söyle ona, Steven."

"Ben, ben saldırıya uğradığımı hatırlamıyorum. Kendime bir kase kepekli mısır gevreği hazırladığımı hatırlıyorum -karım son zamanlarda gerçekten sağlıklı olmaya başladı- ve bir de baktım ki gece olmuş, bir park bankının altına sıkışmışım ve karanlık ve

korkutucu bir şey vücuduma girip beni dışarı itiyor."

Bu bir koleksiyoncuya benzemiyor.

"Sonra bir adam geldi ve bana gitme zamanının geldiğini söyledi ama vücudum tamamen yanlıştı ve sendeleyerek uzaklaşıyordu. Adamlarla kavga ettim çünkü bedenimin öylece çekip gitmesine izin veremezdim. Ve adam gitmeme izin verdi, hazır olduğumda orada olacağını söyledi."

Şimdi *bu* bir koleksiyoncu gibi geldi. Aslında kulağa Ölüm gibi geliyordu - bir keresinde bana da aynı şeyi söylemişti, sadece söz konusu olan benim ruhum değildi. Seçim. Hayatımda öğrendiğim en zor dersti ve sadece beş yaşındaydım.

Steven benim bir anlık dikkat dağınıklığımı fark etmeden hikâyesine devam etti. "Vücudumu takip ettim, ne

olduğunu anlamaya çalıştım.

nasıl durduracağımı bilmiyorum. Yani, eğer ölmüşsem, tam anlamıyla ölmüş olmalıydım, değil mi? Doğruca en yakın mezarlığa yöneldi ve neredeyse onu içeriye kadar takip edecektim ama kapı yanlış geldi, bu yüzden bekledim. İşte o zaman ayı fark ettim. Biraz yıldız delisiyimdir ve bir gece önce teleskopumu kullanmışım ama bir gece önce değildi. Her nasılsa kahvaltı ile parktaki bankın altında uyanmam arasında tam üç gün kaybetmişim."

Hay aksi. Bu kulağa çok tanıdık geliyordu. Atlı'nın kurbanları her zaman üç gün kaybederdi, en azından onları öldürmeden önce. Ama onlar hortlak değildi, sadece cesetlerdi.

"Steven, iyi düşünmeni istiyorum.

Vücudunu takip ederken,

Yaralı görünüyor muydu? Yani, pençe izleri ya da kendini öldürmüş ve hatırlamıyor olabileceğine dair işaretler?"

Hayalet başını salladı. "Hayır. Yani, kendim gibi görünmüyordum. Zayıftım, derim sımsıkı gerilmişti ve korkunç dişlerim ve pençelerim vardı ama yaralı görünmüyordum."

Yüzümdeki kan çekildi ve bir ürperti beni sarstı. Daha önce hiç gulyabani görmemiş, neye benzediklerini hiç düşünmemiştim. Briar bir geçiş sürecinden bahsetmişti ama fiziksel değişimleri hiç düşünmemiştim. Kirkwood'un yanmış bedeninde gördüğüm gibi eti parçalamalarını sağlayan keskin dişler gibi. Ve sonra

tüm yağların hızla yanması ve vücudun kurumasıydı ki bu durum atlının kurbanlarının her birinde şu ya da bu ölçüde görülüyordu.

Binici yeni bir konukçuya atlamak için intihar etmiyordu; varlığı bedeni bir hortlağa dönüştürmeden önce konukçusunu öldürüyordu.

Bölüm 31

"Larid," dedim tekrar OMIH'in yerel şubesinin ön masasındaki sıkılmış görünümlü sekretere. "L-A-R-oh Tanrı aşkına, eminim iki gün önce buraya gelen tek ele geçirilmiş adam odur. Larid'i görmeye çalışmıyorum, sadece onun davasından ya da çalışmasından ya da siz buna ne diyorsanız ondan sorumlu yetkiliyle konuşmam gerekiyor."

"Ve yine sen?"

İçimi çektim ve kimliğimi ikinci kez ona uzattım. "Alex

Zanaat. Larid'in içindeki şeyin öldürmeye çalıştığı kişi benim."

Masasının üzerindeki bir tılsıma dokundu ve telefonunu alıp arama yaparken bir gizlilik balonu onu sardı. Bir gün dudak okumayı öğrenmem gerekecekti. Konuşma kısa sürdü, umarım bu da hızlı bir "hayır" değil, bir geçiş izni alacağım anlamına geliyordu.

"Evet, Bayan Craft," dedi gizlilik tılsımını devre dışı bıraktıktan sonra. "Artık sizin için bir sorun olmayacağını bilmek sizi rahatlatacaktır."

Omurgama soğuk bir uyarı şoku yayıldı. "Nedenmiş o?"

"Bir saat önce öldü."

"Öldü mü?" Tekrarladım, sesim bir an için "öldü" denecek kadar yükselmişti.

Panik. "İntihar mıydı?" *Lütfen, lütfen intihar olsun.* Steven'ın bana söylediklerinin ve gördüğüm fiziksel kanıtların sonuçlarını tam olarak anladıysam, bir bedende kalan binici nihai ölüme ve hortlamaya neden oluyordu. Sadece iki gün olmuştu. Sürücü, köşeye sıkıştırılmadığı sürece, hortlağa dönüşmeye başlayana kadar -ki bu yaklaşık üç gün sürüyordu- bir bedeni asla atmazdı. Yani Larid henüz dönüşmüş olamaz, değil mi? *İntihar etmiş olmalı.*

Sekreter bana zekamı sorgulayan bir bakış attı. Elbette Larid intihardan ölmemişti - OMIH onu güvende tutacak ve muhtemelen sakinleştirecekti.

"Ceset şimdi nerede?"

"Size söyleyebileceğim her şeyi söyledim, Bayan Craft." Bilgisayarına baktı ve beni başından savdı.

Lanet olsun. Cesedi kuruttuysa, tıbben ölü sayılmasıyla hortlak haline gelmesi arasında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Ölüm anında çembere alınmış olduğu kesin, ama cesedi kontrol etmek için çemberi kırmadan önce atlıyı kontrol altına aldılar mı?

"Bu davadaki yetkiliyle konuşmam gerekiyor. Elimde bilgi var."

"Ofiste değil."

"O zaman nerede? Bu acil bir durum."

Bana etkilenmemiş bir bakış attı. "Sen var a problem ve senin

Yetkilinin bilmesi gerekiyor," dedim, sesimi kibar tutmaya ve kadına Briar'ın üçlü tehdit dartlarından biriyle vurduğumu hayal etmekten kaçınmaya çalışarak. "O ceset bir saat önce ölmüş olabilir ama çok yakında ayağa kalkmış, etrafta dolaşıyor ve acıkmış olma ihtimali yüksek. Eğer artık bir çemberin içinde değilse, olması gerekiyordur. O yüzden bunu yetkiliye iletin ya da cesedi kontrol altına alma yetkisine sahip kiminle konuşabileceğimi bana bildirin."

İfadesi emin olmama yönünde değişti ama aslında ikna olmuş değildi.

Devam ettim. "Larid'in gulyabani olma ihtimali çok yüksek, bu yüzden birilerinin bunun olmaması için birkaç önleyici tedbir alması gerekiyor." Tam olarak

emin değildim

Bu önlemlerin ne olduğunu bilmiyordum ama kafasını kesmenin işe yarayacağını düşündüm - kafası kesildiğinde hayatta kalabileceğini bildiğim tek şey hamamböcekleriydi, yoksa bu oldukça eşit fırsatlı bir öldürme yöntemiymiş. Briar kesin olarak biliyordu ama onunla nasıl iletişim kuracağımı bilmiyordum.

Sanki düşüncelerim kadını çağırmış gibi, siyah deri giysili bir figür lobiye girdi. "Craft, ben de seni arıyordum. Şüphelilerimin dükkânı kapatıp ortadan kaybolması hoşuma gitmiyor."

"Şüpheli" kelimesini duyunca sekreterin gözleri büyüdü ve ona karşı kazandığım tüm avantajlarımı kaybettim. Artık bana asla bilgi vermeyecekti.

Briar'la yüzleşmek için döndüm ve konuşmadan önce çenemi açmak zorunda kaldım, ama binici/gulyabani durumu hakkında ne yapılacağını bilecek biri varsa onun o olacağını düşündüm. Beni dinledi, ben konuşurken dudakları inceldi. Sözlerimi bitirdiğimde Briar sekretere doğru yürüdü ve rozetini gösterdi.

"Ceset nerede?"

Kadın hiç tereddüt etmedi. "Olayla ilgilenen iki yetkili şu anda cesede otopsi için şehir morguna kadar eşlik ediyor."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve "morg" kelimesi dudaklarından çıkar çıkmaz ön kapıya doğru koştum. Koşarken çantamdan telefonumu çıkardım. "Tamara'yı ara," dedim.

SESLİ KOMUT düğmesini basılı tutarak ağızlığına bağırın.

Telefon aradığını bildirmeden önce Tamara'nın adı ekranda yanıp söndü. Bir, iki kez çaldı. Sokağa ulaştım. Taksi yoktu.

Kahretsin, son zamanlarda en kötü taksi karmasını yaşadım.

"Seni bırakmamı ister misin, Craft?" Briar iki adım arkamdan seslendi.

Teklif beni şok etti, ama sanırım düşmanımın düşmanı falan, yine de arkadaş demeye yaklaşmazdım. Yine de bana ikinci kez sormasına gerek yoktu. Onu aracına kadar takip ettiğimde Tamara'nın telefonu beşinci kez çaldı ve ardından sesli mesaja geçti. Red tuşuna bastım.

Hadi ama. Telefonunu aç.

Kayıtlı mesajı başlamadan önce bu kez iki kez çaldı. Beni sesli mesaja yönlendirdi.

Lanet olsun.

Sesli komut listemde morgun direkt hattı yoktu, bu yüzden aramak için kaydırmam gerekti. Numarayı bulduğumda Briar'ın arabasına ulaştık ve durakladım. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük SUV'u kullanıyordu ve içinden çıktığını hissettiğim metal miktarıyla zırhlı bir tank da olabilirdi. Dışında durmak bile midemi bulandırıyor. İçine girmeyi hayal bile edemezdim.

Yine de yaptım.

"Craft, öğürecek gibi görünüyorsun."

"Başaracağım. Camı açabilir miyim?"
Cevabını beklemedim ama aracı çalıştırır
çalıştırmaz cam düğmesine bastım.

Sadece biraz yardımcı oldu.

Bunu yapabilirim. Sonra başka bir
düşünce aklıma geldi. Demir peri
büyüsünü engelliyordu, algı tılsımım işe
yarıyor muydu? Briar'a baktım ama bana
herhangi bir silah doğrultmamıştı, o
yüzden parıldamadığımı tahmin ettim.

ARA düğmesine bastım ve telefonum
morgun ana hattını çevirdi.

Tamara ilk zil sesinde telefonu açtı.

"Alex, bu iyi bir zaman değil. Bir işim
var.

polisin cesedi geliyor. İnsanlar cevap
isteyecektir."

"Biliyorum. Larid, iki OMIH görevlisi eşliğinde. Dinle, cesetten uzak durmalısın. Yapabilirsen onu kontrol altında tut. Eğer yapamıyorsanız, kendinizi ofisinize kilitleyin."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu ve arka planda sesler duydum. Rölantide çalışan bir araç. Bir kapı çarpması.

"Sanırım hortlağa dönüşecek. Cesede yaklaşmayın."

"Ne? Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı ve sonra bağırdı, "Reggie yapma
-"

Arka planda erkeksi bir çığlık yükseldi, sonra bir tane daha ve bir çatırtı duydum. Statik doldu

Bağlantı.

"Tamara?"

Cevap yok.

"Tam?"

Başka bir Çıglık, Bu bir daha yüksek perdeden, paraziti keserek.

I Döndü için yüz Briar. "Daha hızlı sür."

* * *

Briar, Quarter'dan Central Precinct'e yarım saatlik yolu on sekiz dakikada almıştı. Bunların her biri midemdeki bulantı hissini daha da kötüleştirdi - ve bunun demir yüzünden mi yoksa Tamara'nın telefonunun

ığlık attım. Yolcu tarafından atlayıp morga doğru koşmaya başladığında cip henüz tam olarak durmamıştı. Briar adımı söyleyerek beklememi emretti ama ben durmadım. Ziyaretçilerin ana girişlerden birinden geçmeleri, güvenlik kontrolünden geçmeleri, imza atmaları ve geçiş kartı almaları gerekiyordu. Bunun için zamanım yoktu. Binanın yanından koşarak cenaze evlerinin cenazeleri alırken kullandıkları girişe yöneldim.

Bir tek ben değildim.

Bir sürü polis memuru olay yerindeydi. Elbette, çoğunun saldırı sırasında binada olduğunu düşünürsek, burada olmaları şaşırtıcı değildi. Üniformalı ve sivil polislerin yoğunluğu arasında pek bir şey göremiyordum.

Yaklaştım ama ceset taşıyıcısının kamyonetinin açık kapılarının yakınında, üzerinde koyu kırmızı lekeler olan beyaz bir çarşafı seçebildim. Kan lekeli bir başka çarşaf da birkaç metre ötedeki bir cesedi örtüyordu. Hâlâ epey uzakta olduğum için durdum. Bilmek istemiyordum ama o çarşafların altında kimin olduğunu bilmem *gerekiyordu*.

Gözyaşları tehdit ederken ısı gözlerimi yaktı. Gözlerimi kırpıştırdım ve duyularımı açtım. Daha yakına gitseydim, farkındalığımın kaymasına izin vermeme gerek kalmayacaktı ama o zaman da ağlamaya başlarsam tüm polisler görecekti. Bu yüzden cesetlere doğru uzandım.

Erkek. İkisi de.

Rahatlamış bir şekilde içimi çektim, bu beni hemen suçlu hissettirdi çünkü bu Reggie ve OMIH yetkililerinden en az biri olmalıydı. Ama onlarla hiç tanışmamıştım, onları tanımıyordum ve eğer Tamara olsaydı... Bu düşünceyi bitirmedim.

Sıcak bir el omzuma indi. "Craft, sana beklemeni söylemiştim."

Dönmedim. "İki ölü. İkisi de erkek, biri yirmili yaşlarının sonunda, diğeri otuzlu yaşlarının sonu ile kırklı yaşlarının başında."

"Cadı hislerin onların pantolon bedenlerini ve medeni durumlarını da söyleyebilir mi?"

Briar'a kaşlarımı çattım, ama o çoktan harekete geçmiş, diğerlerini acele

ettiriyordu.

dik yoldan aşağıya iniyordu. Yetişmek için koştum ama polislerin arka sırasına ulaştığımızda kısa kaldım.

Bunu nasıl atlatacağım? Sadece bir avuç polis olay yerinde aktif olarak çalışıyordu, geri kalanlar dehşete kapılmış bir halde -ne de olsa polis memurunu tanıyorlardı- ve gönderilmemek için yardımcı görünmeye çalışmak arasında sıkışıp kalmışlardı.

İki polis köpeği vardı ve bir memurun kolluk kuvvetleri sınıfı bir izleme tılsımı vardı, ancak köpekler veya tılsım için bir örnek bulmakta zorlanıyor gibiydiler.

Briar rozetini çıkarıp kalabalığın arasından güçlkle ilerledi ve kendisine kimlik bilgilerini gösteren herkese

sorun. Onun peşinden gittim, subay kalabalığı arasında ilerlerken tanıdık yüzlerden çok yabancı yüzler gördüm. Bazıları gergin dudakları ve sıkılmış gözleriyle sertçe selam verdi; diğerleri ise beni hiç fark etmemiş gibiydi. Sadece birkaç subayın yüz hatları beni gördüklerinde sertleşti ama Briar'ı takip ederken kimse beni durdurmadı.

"Ben senin suç mahalline giriş biletin değilim," dedi bana, memurların oluşturduğu barikatın önüne vardığımızda.

"Olmanı beklemiyordum." Topuklarımın üzerinde dönerek morgun arka girişine doğru yürüdüm. Neredeyse ben de başarıyordum. Sonra büyük bir el omzuma indi, ayı büyüklüğündeki avuç

içi derimi yakıyordu

üstüm örtmedi.

"Burada olmamalısın," dedi John ve bıyığı kaşlarını çatarak çenesine doğru çekildi.

"Buraya müdahale etmeye gelmedim. Sadece Tamara'yı kontrol etmek istiyorum."

Uzun bir süre bana baktı, gözlerinin etrafındaki derin çizgiler bugün daha keskin, kaşlarının arasındaki kırıışıklık daha gergin. "İntiharlardan bu şey sorumluydu, peki burada ne oldu?"

"Gulyabani," dedim ve bıyığı bir çentik daha aşağı çekmeyi başardı. "Sanırım atlı, kurbanların gulyabaniye dönüşmesini engellemek için onları öldürüyordu."

"Ne kadar insancıl." Homurtu ile

homurdanma arası bir ses çıkardı.

Sonra ikimiz de birbirimize bakmadan öylece durduk. Söyleyecek başka ne vardı? Ona intiharların cinayet olduğunu ve öyle muamele görselerdi bunların yaşanmayabileceğini söylediğimi mi? Bana bu işin dışında kalmamı söylediğini ve eğer öyle yapsaydım, sürücünün benim bir tehdit olduğuma asla karar vermeyeceğini ve birçok iyi polisin hala hayatta olacağını mı?

Sessizlik ağır ve yoğun bir şekilde sürüyordu, her seferinde bir sır ve küçük bir incinme ile artan bir gerilim, şimdi aramızda bir duvar yükseliyordu. "Tamara'yı kontrol etmeye gidiyorum," dedim sonunda.

Yorgun bir şekilde başını salladı ama sanırım konuşma bittiği için rahatlamıştı.

Kimse içeri girmeden aceleyle içeri
girdim.

Durdur beni.

Polisler arka girişi doldururken, morg her zamanki gibi serin ve sessizdi. Tamara'yı ofisinde buldum, yeni stajyerlerinden biri dört kötü görünümlü yırtığı dikeyordu. Tamara'nın gözlerinin etrafındaki deri, iğne derisini her deldiğinde irkilmek denecek kadar şiddetli olmayan bir şekilde geriliyordu.

Kapıdan içeri girdiğimde stajyer "Sizi hastaneye götürmemi istemediğinize emin misiniz?" diye sordu.

Tamara başını salladı. "İyi gidiyorsun ve yarısını bitirdin."

"Ama hastanede lokal anestezipler var-
"

"Ağlayan sensin, ben değil."

Tamara sesinin keskin olduğunu söyledi, bu da diğer kadının daha da irkilmesine neden oldu. Doğruydu, kadın sanki tersi değil de ağrı kesici olmadan dikilen kendisiymiş gibi davranıyordu. Tamara kapı aralığında beni fark etti ve başıyla selamladı.

"Sanırım kısa kollu bir gelinlik alamayacağım, ha?" Espri yapmaya çalışmasına rağmen kelimeler gergin çıkmıştı ve kahverengi gözlerinde şokun cam gibi parıltısı vardı.

"Tanıdığım en iyi tılsımlı cadı birkaç sıyrığı kapatamıyor mu? Sanki," dedim, gülümsemeye zorlayarak, ama midem boğazımdaydı, ya da en azından safranın tadı ve yutkunamadığım gerçeği ya da

Nefes, oraya yerleřtiđini dűřűndűrdű.

Bakıřlarım dűrt sivri pençe izine takıldı. Gulyabani pençe izleri. Stajyerin ne dediđini duymadım űnkű kafamın içinde çıđlık atıyordum. Muhtemelen bu yűzden arkamdaki Briar'ı duymadım. Ya da belki gerçekten o kadar sessizdi.

"Craft, sana kaçma demiştim."

Etrafımda dűndűm. Neredeyse onu dűzeltecek ve aslında suç mahalline serbest giriř hakkım olmadıđını sűylediđini anlatacaktım. Ama bana iki gűn űnce sűylediđi řeyi hatırladım, bir gulyabani kurbanını űldűrmenin, canavara dűnűřmelerine izin vermekten daha insancıl olduđunu. Tamara'nın yaralandıđını bilmesine izin veremezdim.

Ne yazık ki, birisi ona çoktan

söylemişti. "Ölüler ceset taşıyıcıdır

ve bir OMIH yetkilisi. Diğer yetkili hayatta kaldı ve hastaneye kaldırıldı. Bana ME'nin de yaralandığı söylendi. Bu o mu?"

Saçmalık.

Cevap beklemeden beni iterek geçti. Tamara'ya doğru yürüdü ve yarı dikilmiş yaraları inceledi. Stajyerin elleri incelemenin altında titredi ve Tamara sonunda yüzünü buruşturdu.

Briar tek kelime etmeden topuklarının üzerinde döndü ve odadan dışarı çıktı. Ben de onu takip ettim.

"O iyi olacak mı?" "O senin arkadaşın mı?"

Başımı salladım.

"O zaman kötü bir şey varsa temizlemek isteyebilirsin.

ve hep söylemek istediğın şeyleri söyle. Bulaşması için bir çizik yeterli. Eğer bu hortlağı bulamazsam, kırk sekiz saati var, belki de yetmiş iki, çünkü bu kadar küçük bir yara."

Boğazım kapandı.

İki gün.

Gulyabani iki, belki de üç gün içinde yok edilmezse Tamara ölecek ve gulyabaniye dönüşecekti. Ya da önce Briar onu yok edecekti.

Bölüm 32

Briar görevli memura Reggie ve OMIH yetkilisinin cesetlerinin dirilmelerini önlemek için önümüzdeki yirmi dört saat içinde yakılması gerektiğini söyledikten sonra, "Gulyabaniyi avlamanıza yardım etmeme izin verin," dedim. Larid'in cesedi öldükten sonra sürücüye ne olduğunu hâlâ öğrenmem gerekiyordu. OMIH onu kontrol altına almış mıydı yoksa ev sahiplerini mi atlamıştı? Ama şu anda bir yabancının binicisi olma ihtimali

hakkında endişelenemezdim; tek
düşündüğüm

Tamara'nın üzerinde ve değişmesini engelliyor.

Briar cipine doğru ilerlerken bana şüpheci bir bakış attı. "Arkadaşına zarar veren hortlağı mı avlamak istiyorsun? Gulyabani avlamak hakkında ne biliyorsun?"

Pek bir şey değil. Akademide öğrendiklerimin çoğu uyarılardan ibaretti, bir mezar cadısının işleri berbat edip ceset yiyen yaratıklardan oluşan bir yuvaya sahip olması durumunda bir hortlağı nasıl yok edeceğime dair pratik bilgiler değildi. Aslında kısa konuşmalarında daha çok şey öğrenmiştim.

-ya da sorgulama mı demeliydim- Briar'la okulda hiç yapmadığım kadar çok şey

yaptım. Ama o hortlağı bulup yok etmek için müthiş bir motivasyonum vardı. En iyi arkadaşlarımdan biri enfekte olmuştu. *Ve onun bebeği.*

Evet, motivasyon bir sorun değildi.

Bunu yüzümden anlamış olmalıyım çünkü Briar'ın kara gözleri sempatikleşti. "Arkadaşına yardım etmek istediğini biliyorum ama sadece ayak bağı olursun."

"Ghoullar öldü. Ölülerini hissedebilirim." Ayrıca ölü bir bedenin çürümesini hızlandırabiliyordum ve daha önce ölülerin ruhlarını çıkarmıştım, ancak bir hortlağı bir bedenden çıkarıp çıkaramayacağıma dair bir fikrim yoktu. Sürücüye dokunamıyordum ama o canlı bedenlerde yaşıyordu. Ölüler farklı bir hikâyeydi.

"Gulyabaniler için bir insan kehanet çubuğu, ha?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bu hareket, içindeki şişeleri

palaska şingırdıyor. "Normalde hortlakların aktif olduğu geceye kadar beklemem gerekir ama onları bulabilirsiniz..." Cipin bagajını açtı ve bir harita aldı. Sonra bir sandığın üzerine açtı. "Ghoullar güneşi sevmez. Onlara zarar falan vermez, bu yüzden ışıktaki öldürölmelerinin daha kolay olduğunu düşünmeyin. Sadece kaçınırlar. Polise sokakta insanların parçalandığına dair herhangi bir ihbar gelmediğine göre, gulyabani günün geri kalanını geçirmek için korunaklı bir yer bulmuş olmalı ya da kanalizasyon sistemini buldu. Her iki durumda da en yakın mezarlığa çekilecektir." Haritayı gözden geçirdi. "Lanet olsun. Rosemount Mezarlığı ve Oak View buradan neredeyse eşit uzaklıkta."

"Mezarlığa gideceğinden emin misin? Eğer amaç cesetlerse, neden morgun etrafında dolaşmıyor?"

Briar bunu düşündü. "Bu mümkün ama hortlaklar kovan zihniyetlidir. Bu mezarlıklardan birinde başka bir ghoul bile yaşıyorsa, yeni ghoul oraya çekilecektir. Ayrıca, hortlaklar taze ölüleri yemezler."

Ama Larid'in burada kalmayacağından emin olamazdık. Polis kalabalığının dağılmaya başladığı tepeden aşağıya baktım. Cesetler morga taşınmıştı ve ekibin yarısı gulyabaniyi aramak için bölgede arama yapmaya gönüllü olmuştu.

Briar başını salladı. "Biz

Eğer o polislerden biri onu önce bulursa elimizde daha fazla ceset olacak."

"Kurşunlar işe yaramayacak mı?"

"Amacınız onu kızdırmaksa işe yararlar. Bir hortlağı durdurmanın tek yolu bedenini yok etmektir."

Bu da yangın çıkarıcı mermileri açıklıyor. Bu aynı zamanda sürücünün kurbanları neden bu kadar aşırı bir şekilde öldürdüğünü de açıklıyor olabilir - tekrar ayağa kalkmadıklarından emin olmak istemiştir.

Briar haritasından gökyüzüne baktı ve sonra geri döndü. Saat öğleyi biraz geçmişti ve karanlığa altı saat vardı. "Gulyabanileri hissedebileceğinden emin misin?"

"Daha önce hiç denemedim ama bunun

olası olduğunu söyleyebilirim."

"O zaman Rosemount ile başlayacağız-

İkisinden büyük olanı. Eğer bir şey bulamazsak Oak View'a gideceğiz." Haritasını katladı. Sonra büyük sandığı açtı ve duyularımın bana özellikle kötü olduğunu söylediği bir şeyin şişesini çıkardı. Ve yanıcı. "Eğer bir şey bulursak, mezarlıktan defolup gitmeni istiyorum, bebek bakıcılığı yapacak vaktim yok. Kapıya ulaşmakta sorun yaşarsanız, bunu bir hortlağa fırlatın, sizi takip edemeyecek kadar yanmakla meşgul olacaktır."

"Pekâlâ," dedim şişeyi dikkatle tutarak, onu kırıp sonumun Kirkwood gibi olmasına gerek yoktu.

Rosemount'a gitmek acı vericiydi. Arabadan tökezleyerek çıktım.

SUV durduğunda. Briar bana garip bir bakış attı ama yorum yapmadı. Umarım beni kolayca araba tuttuğunu düşünmüştür.

"Ee?" diye sordu mezarlık kapısından içeri adımını attıktan iki saniye sonra.

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve cevap vermeden duyularıma ulaştım. Mezar özü zihinsel kalkanlarımı hırpaladı. Aynı anda hem kendini açıp hem de zihnine barikat kurmak zordur ama mezar özünün içeri girmesine izin vermeye cesaret edemedim.

-Gözlerime ihtiyacım vardı.

Mezarların arasında spiral bir şekilde yürürken zihnimin cesetlerin üzerinde gezinmesine izin verdim. Briar önce peşimden geldi ama ben içeri doğru

ilerledikçe sabırsızlığı daha da arttı. Bir banka oturdu ve elindeki

Arbalet. Onu tutuş şekli neredeyse sevgi doluydu, sanki en yakın arkadaşıymış gibi - ki bu gerçekten çok üzücü olurdu. Temizlediğini ya da ayarladığını düşündüm, fazla dikkat etmedim.

Sarmalım beni mezarlığın merkezine götürdüğünde başım çok ağrıyordu ama bir hortlağın saklanabileceği her mezarı ya da alanı kontrol ettiğimden emindim. Araştırmam yarım düzine hortlak ve içinde iki ceset olan bir mezar bulmuştu ama kayda değer başka bir şey yoktu.

"Bu yeterince uzun sürdü," dedi Briar, bıçağını koluna sokarken.

"Eksiksiz olmak istedim."

Ya boğuk bir kahkaha ya da hırıltı gibi bir ses çıkardı - eğiliyordum

ikincisine doğru. Sonra Oak View Mezarlığı'na doğru yola çıktık.

Kapıdan içeri adımımı atar atmaz Rosemount'ta o kadar da özenli olmam gerekmediğini fark ettim. Henüz duyularımı bile açmamıştım ve gölgelerde gizlenen aç karanlığı hissedebiliyordum.

"Gulyabanilerimiz var." "Nerede?"

"Henüz o kadar ileri gitmedim." Yine de aramaya nereden başlamamız gerektiğini hissetmek zor değildi. Gulyabanilere yaklaştıkça, vücudumdaki her içgüdü bana kaçmamı söylüyordu. Hortlaklar sürücünün hissettiği gibi kötü hissetmiyorlardı, sadece... ilkel hissediyorlardı. Dürtüleri basitti;

beslenmek ve çoğalmak.

"Burada," dedim durarak. Tam önümde, küçük bir mahzenin içindeydiler. Beni hissettiklerini hissedebiliyordum ve ürperdim. "Altı kişiler, belki de yedi. Nasıl oldu da bu kadar çok oldular?"

"Yaşayan her şeyi tehdit olarak görürler. Bölgelerine gece ya da bulutlu bir günde girerseniz öldürmek için saldırırlar. Birkaç gün sonra yeni bir hortlağınız olur."

İncelediğim tüm kayıp kişi raporlarını düşündüm ve kaç tanesinin ölümler diyarından gelen yaratıkların yaşadığı kurumuş cesetler olduğunu merak ettim.

"Yedi, ha? Lanet olsun. Onları sevmiyorum

Oranlar." Briar mahzenin etrafında döndü. Tekrar durduğum yere ulaştığında bana baktı ve kara kaşlarını kaldırdı. "Daha önce hiç arbalet kullandın mı?"

Başımı salladım ve o da küfretti.

"Hatırlıyor musun, sana

Gulyabanilerin yerini tespit ettikten sonra cehennemden kaçmak mı? İşte sana fırsat. Ya da arkadaşına gerçekten yardım etmek istiyorsan, sana birkaç iksir daha veririm ama ölürsen benim elimde değil. Anladın mı?"

Ölmek istiyor muydum? Hayır. Tamara'ya yardım etmek istedim mi? Kesinlikle evet. Biri diğerinden daha ağır basıyordu. "Bana iksirleri ver."

Briar başıyla onayladı ve üç şişe daha çıkardı. Onları nazikçe kabul ettim, keşke

onları taşımak için güvenli bir yolum
olsaydı.

Onları. Yarısını cebime koymayı düşündüm ama yanlışlıkla kendimi yakmak istemedim. Bu yüzden üçünü tek elimle kavradım ve dördüncüsünü o mahzenden çıkan her şeye fırlatmaya hazırlandım.

"Hazır mısın?" Briar arbaletini önüne asarak sordu. Başımı sallayınca iki şişe daha aldı ve mahzene doğru yürüdü. "Eğer şanslıysak, başlamadan önce en azından bir tanesinin icabına bakarız."

Mahzenin kapısının önünde durdu ve derin bir nefes aldı. Sonra neredeyse tek bir hareketle kapıyı kırdı, iki şişeyi mahzene fırlattı ve kendini geriye doğru attı. Omzunun üzerinden yuvarlandı ve

ayağa kalktı, arbaleti çoktan nişan almıştı. Bir *çınlama* sesi duyuldu ve ok, mahzenden çıkan şeyi göğsünden vurdu. Alevler üzerinde patladı.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki şişemi fırlatmayı düşünecek zamanım bile olmadı.

Alevler onu tüketirken gulyabani insanlık dışı bir uluma çıkardı ve kendini yere atıp yuvarlandı - bu da büyümlü ateşe yardımcı olmadı. Mahzenden iki gulyabani daha fırladı, pençeleri paslı sivri uçlar gibi parlayarak ileri atıldılar. Briar'ın arbaleti tekrar tıngırdadı ve biri alevler içinde patladı. Şişemi diğerine fırlattım.

Gulyabaniden bir metre kadar uzağa düştü, bir patlama yarattı ve gulyabaniyi

yaktı.

Gulyabaninin dikkatini çeken çimlerdeki iz. Bana doğru döndü ve tam gaz koşmaya başladı. Kösele gibi derisi kemiklerinin üzerine sımsıkı yapışmış ve gözleri ölüm mavisine bürünmüş olan bu şey artık neredeyse insan gibi görünmüyordu. El yordamıyla bir şişe daha buldum ve hortlağa fırlattım.

Bu seferki hedefi vurdu, sıvının değdiği her yerde alevler patladı. Düşmedi, en azından ben üçüncü şişeyi fırlatmadan önce düşmedi. Sonra alevler onu tüketirken, gulyabani düştü.

Hemen arkasından bir başkası geldi.

Şaşkınlıkla geri çekildim ve aynı anda şişeyi fırlattım.

Kaçırdım.

Gulyabani üç metre uzaktaydı ve

hızla yaklaşıyordu. Bir önceki kadar kösele gibi ve deforme olmuştu, ağzında sıra sıra keskin dişler parlıyordu ama yüz hatlarında Larid'e ait bir şeyler fark ettim. Bu Tamara'ya saldıran hortlaktı. Onu yok edersem enfeksiyon zinciri kırılır ve Tam kurtulurdu. Larid ölmek zorundaydı, tekrar.

Ve hiç şişem kalmamıştı.

O saldırırken ben de kalkanlarımı açtım. Gerçeklik düzlemleri görüşümde birbirine karışırken mezar özü bana saplandı. Gulyabani değişmedi. Zaten ölümler diyarına bağlıydı. Bir anlık şok yaşadım. Sonra gulyabani bana çarptı.

Acı göğsümden bıçak gibi saplandı ve gulyabaninin

Pençeler derime battı, beni parçaladı. Gulyabani'nin ağırlığı beni geriye savururken yer bana çarpmak için sıçradı. Beni aşağıya doğru sürdü, çarpmanın etkisiyle pençeleri daha da derine indi.

Çığlık atacak kadar havam yoktu.

Gulyabani alevler içinde patladığında o dişler yüzümden birkaç santim uzaktaydı, yan tarafından gümüş bir cıvata fırladı. Siyah bir motosiklet botu o şeye çarparak onu üzerimden düşürdü. Pençeleri serbest kaldı. Şimdi çığlık atıyordum.

Briar üzerimde durdu, arbaleti bir kez daha tıngırdadı. Sonra hiçbir şey olmadı.

Cızırdayan ölü etin sesi ve çok yavaş atan kalbim dışında her şey sessizdi.

durum için. Bu benim için aniden çok önemli hale geldi ve vuruşlar arasındaki saniyeleri saymaya çalıştım, ancak ikiye ulaşmadan karanlık beni aldı.

"Hey, yaşıyor musun?"

Gözlerimi kırptırarak açtım. Briar'a odaklanmak zordu ama denedim.

"Kahretsin, bilincin yerinde," dedi. "Dinle, yaraların kötü. Burada oturup üzerlerine baskı uygulayabilirim ve beş dakika daha yaşayabilirsin. Aksi takdirde, önümüzdeki birkaç dakika içinde ya boğulacaksın ya da kan kaybından öleceksin. Ya da seni bu ıstıraptan kurtarabilir ve bu işi çabucak bitirebilirim. Tercihiniz?"

Tekrar göz kırptım. Ölüyor muydum? Ben ölemezdim. Burada ölemem. Ağzımı

açtım ama kelimeler yerine öksürdüm.
Öksürdüm.

Cehennem gibi acıyordu ve kan tadı vardı. Lanet olsun. Kız haklıydı. Gulyabani bir akciğere vurmuştu.

Tekrar denedim ve bu sefer "mezarlıktan" kelimesini mırıldanmayı başardım.

Bulanık Briar bana şaşkın bir bakış attı.

"Yapamam" "Mezarlıkta öl."
"Çıkarın beni."

Etrafına bakındı ama yaşadığım panikle şoktan sıyrılmaya başlamıştım.
"Çıkarın beni."

"Tamam, tamam." Eğildi ve kolumu boynuna doladı. Sonra beni yarı taşıdı, yarı sürükleyerek girişe doğru götürdü.

Yardım etmeye çalıştım ama ayaklarım işbirliği yapmadı. Kapı bir şeye

benziyordu.

milyon mil uzakta. *Başaramayacağım.*
Sonsuza dek burada sıkışıp kalacağım.
Bir yerlerde, öldüğümde ruhumun
bedenimden öylece çıkmayacağını, beni
mezarlıktan çıkardıklarında
koleksiyoncuların geleceğini biliyordum
ama tek düşünebildiğim, bir musallat
olacağımdı.

"Acele et." Sözcükler kırık dökük ve
bulanıktı ama Briar talebi lanetleyecek
kadar anlıyordu.

Kapı artık daha yakındı. Başaracaktım.
Ve Ölüm diğer taraftaydı.
Bekliyorum.

Briar beni kapının biraz ötesine
sürükledi ve sonra yere indirdi. "Şimdi
mutlu musun?"

Öyleydim. Ama ona söyleyecek gücü kendimde bulamadım. Tüm dikkatim Ölüm'deydi.

"Sen olduğuna sevindim," dedim ya da en azından öyle demeye çalıştım. Artık her şey kararıyordu.

"Neden en azından hayatta kalmayı deneyemiyorsun?" Ölüm omuzlarımın yanında dizlerinin üzerine çökerek sordu. "Benim için mi?"

Söyleyecek sözüm kalmamıştı. Sorun değildi, çünkü Ölüm'ün eli başımın altına kaydı ve ağzı ağzımı kaplayarak konuşma ihtiyacımı ortadan kaldırdı. Dudakları sıcak ve yumuşaktı ama ağzı benimkine sertçe bastırıyordu.

Eğer öleceksem, bu çok seksi bir ruhu öpmek olabilirdi.

Koleksiyoncu.

Öpücük ağzımdan başlayıp dışarıya doğru yayılan bir sıcaklık dalgası gönderdi, ancak bunu o kadar ısırıcı bir soğuk takip etti ki irkildim. Ölüm'ün başımın arkasındaki eli, soğuk içime akarken geri çekilemememi sağladı.

"Ne oluyor be?" Briar'ın dediğini duydum ama şimdi Ölüm'ün içime ittiği soğuğa karşı aktif bir şekilde mücadele ediyordum.

Ve mücadele edecek gücüm vardı, ki bu garipti çünkü bir an önce kalbimin atmasını sağlayacak gücüm bile yoktu. *Ne oluyor?*

Sonunda, tüm organlarımın donduğunu hissettiğimde, soğuk durdu ve Ölüm'ün dudakları bir kez daha sıcaktı. Geri

çekildi, çok değil, ama yeterince uzağa.

gözlerine odaklanabilirdi.

"İyi misin?" Soru bir fısıltı gibiydi.

Ve garip bir şekilde, cevap evetti. Canım çok yanıyordu ama karanlık geri çekilmişti ve tüm uzuvlarımı yeniden hissedebiliyordum.

"Ne yaptın sen?"

Sorum üzerine gülümsedi ve gözlerini uzun uzun kırıştıırarak kapattı. Üzerindeki rahatlamamanın titreşimini hissedebiliyordum. Sonra hareketsiz kaldı.

"Sen kimsin ve nesen?" Briar söyledi ve ben de Ölüm'ün etrafını görebilmek için kıpırdandım.

Briar arbaletini Ölüm'ün kafasının arkasına dayamıştı. *Oh,*

Bu kötü. Birdenbire ölmüyordum ve Briar Ölümü görebiliyordu ve ben onu tezahür etmeye zorlamıyordum. Aklıma tek bir açıklama geliyordu. Ölüm benimle yaşam özlerini değiştirmişti. Bu beni kurtardı ama onu ölümlü yaptı.

Bu da Briar onu vurursa Ölüm'ün çoktan ölmüş olacağı anlamına geliyordu.

Bölüm 33

"Onu vurmayın."

"Zanaat mı? Aşağıda sesin oldukça canlı geliyor," dedi Briar yayını hareket ettirmeden. "Bu şey seni iyileştiriyor mu?"

"O bir şey değil. O..." Tereddüt ettim. Ruh toplayıcılarını onları göremeyen birine açıklamak -en azından normal şartlar altında- her zaman kolay değildi. Muhtemelen onu vurmaması için ikna etmesine de yardımcı olmazdı.

"O ne, Craft mı?"

"Onun benim koruyucu meleğim olduğunu düşünmeye başlıyorum." Gerçi çoğu insan ona ölüm meleği derdi.

Başına dayanmış yaylı tüfeğe rağmen Ölüm sırttı.

"Seni hazırlıksız yakalayan bir şeyi vurur musun?" Ölüm kıpırdamadan sordu. Gözlerimi ona çevirdim. Hiç kendini koruma duygusu yok muydu? Ayıları ya da savaş için silahlanmış bir cadıyı dürtmezsin.

"Şimdiye kadar benim için işe yaradı," dedi ama arbaleti indirdi. Yayını yerine koymamıştı ama en azından artık onun kafasına doğrultulmuş değildi.

Doğruldu, ayağa kalkarken bana yardım etti. Daha yavaş hareket ettim,

irkildim. Bıçak gibi saplanan ağrı hâlâ göğsümde ve karnımdaydı. Kendime baktım ve sonra keşke bakmasaydım dedim. Acının hâlâ orada olmasının iyi bir nedeni vardı: Boynuzlanmışım ve ölmüyor olsam da iyileşmemiştim. Karnımda parlak et şeritleri görünüyordu. Kollarımı karnıma dolayarak yarayı Briar'dan saklamaya çalıştım.

Dikkatini verdiğinden değil. Gözleri Ölüm'ü yutuyordu. "Ölümcül şekilde yaralandığımda seksi bir adamın ortaya çıkıp beni geri getirmesi için ruhumu satmak zorunda mıyım? Cevabın evet olsa bile, bana sadece nereyi imzalayacağımı söyle."

Kaşlarımı çattım. Başka birinin Ölüm'ü görebilmesine alışık değildim ve

Garip bir şekilde sahiplenme duygusu beni onların arasına girmeye ve Briar'a eğer bir bakış olacaksa bunun benim tarafımdan olacağını söylemeye itti. İkisini de yapmadım ama Ölüm'e yaklaştım. Ve omzum hafifçe onun önünde olabilirdi.

Sesini çıkarmasa da ondan yayılan eğlenceyi hissedebiliyordum ve tam olarak ne yaptığımın farkında olduğunu biliyordum. Sonra arkama geçti ve kollarını omuzlarıma doladı, göğsünün sert düzlemleri sırtıma değiyor ve sıcaklığı beni sarıyordu.

"Kahretsin Craft, bağırsakları deşilen bir kızı kıskanacağım hiç aklıma gelmezdi."

Evet, o konuda... Zorla gülümsedim. Karnımda büyük deliklerle dolaştığım gerçeğini nasıl saklayacaktım? Yönlendirme.

"İyi bir gündü," dedim. "Gulyabaniyi yakaladık, Tamara'yı ve OMIH memurunu kurtardık ve başka kimse ölmedi." Çok. "Ama sanırım artık gitmeliyiz."

Mezarlığa doğru bir bakış attı. "Temizlik için buralarda mısınız?"

Hay aksi. Evet, sanırım ziyaretçilerin bulması için etrafta yanan hortlak bırakamazdık.

"Aslında Alex'i çalmam gerekiyor," dedi Ölüm omuzlarımı bırakarak.

Briar'ın koyu renk gözleri sadece cipinin bulunduğu otoparka kaydı.

Park edilmiş. Ölüm'e yan gözle baktı ama omuz silkti. "Zaten yalnız çalışmaya alışkınım." Dönmeye başladı ve sonra durdu. "Craft, neredeyse ölmek üzere olduğun kısmı saymazsak, orada iyi iş çıkardın. Gulyabanilerle yüzleşirken altını ıslatan yetişkin adamlar gördüm."

Kahretsin, iltifatlar. Başımı sallayarak onayladım. "Gulyabani beni parçalamasaydı daha iyi olurdu."

"İşimden daha fazla insan sağ çıksaydı MCIB bana bu kadar çok ödeme yapmazdı." Ceketinin içine uzanıp küçük bir kart çıkarmadan önce omuz silkti. "Gün ortasında bir yuvayı ortadan kaldırmak işleri halletmek için iyi bir yol. Benim için daha fazla mezarlık aramak istersen beni ara." O

kartı uzattı. Ben hâlâ karnımdaki yarayı saklıyordum, bu yüzden uzanıp kartı alan Ölüm oldu. Bana dönmeden önce ona biraz uzun süre baktı. "Ama Craft, bunun seni hâlâ izlemediğim anlamına geldiğini sanma. Şehirden ayrılma."

Gülümsedim, bunu bir anlaşma olarak kabul edip oradan defolup gitmesini umuyordum. Bana attığı bakış, daha önce beni incelediği zamanlardaki kadar şüpheli değildi ama kadın bana iltifat etmiş olsa bile, güvenini kazanmadığımı açıktı.

Sonunda o cesetlerle ilgilenmek için mezarlığa yöneldi ve ben de Ölüm'e döndüm.

"Anladığım kadarıyla yaşam özlerimizi değiştirmişsin?" diye sordum ve başını sallayınca kollarımı açarak yok olmuş gövdeyi gösterdim. "Peki şimdi ne olacak? İyileşecek miyim?"

"Tam olarak değil. Alex, önümüzdeki birkaç saat içinde öğreneceğin sırları ifşa etmeyeceğine dair yemin etmeni istiyorum."

"Bunun için benim yeminime ihtiyacınız yok." Koleksiyoncular hakkında nadiren konuşurdum ve en azından mezar cadıları arasında yaygın bilgi olmayan hiçbir şeyi ifşa etmezdim.

"Söz veriyorum ve bu sadece bir söz değil çünkü bir fae bile yemin edebilir."

Lanet olsun. Yeminlerden nefret ederdim ama yüzüğümdeki büyüye

dokundum ve onu

bana gizlilik yemini ettirirken.
Bitirdiğimde başıyla onayladı. "Şimdi
gözlerini kapat ve

nefes al," diye fısıldadı.

Yaptım ve sıcak kolları beni sardı.

Sonra dünya, mezar kadar soğuk bir
büyü denizinin içinde kayboldu.

Bir saniye sonra tekrar ortaya çıktık.
Sıcak hava etrafımı sararken, nefes
nefese gözlerimi açtım.

"Neydi-" Durdum. Benim
dairemdeydik.

PC yatağımın ortasında ayağa fırladı,
kuyruğu kıvrılmıştı ve kulakları
titriyordu. Sonra ben olduğumu fark etti.

ve yataktan fırlamadan önce selamlayarak havladı.

"Hey, dostum," dedim ama onu kucağıma almak için hareket ettiğimde, içimde bir şeylerin iyi olmayan şekillerde değiştiğini ve ezildiğini hissettim. Şu anda hiçbir şey dökülmüyordu, öyle kalmasını istiyordum.

PC etrafımda dans etti ama onu kucağıma almadığımda pes etti ve Ölüm'ün yanına gitti. Köpek hiç de sadık değildi. Ölüm eğildi ve küçük köpeği okşadı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Ne?"

"O hissediyor farklı itibaren ne Bekliyordum."

Buna verecek bir cevabım yoktu.
Geçen aya kadar benim dairemdeydi.

her zaman. Köpeğimi hiç tanıştırmadığım hiç aklıma gelmemişti. Sadece ona dokunurken dokunduğum nesnelerle etkileşime girebiliyordu, ben bu yeteneği bilmeden çok önce planeweaving'im bir köprü oluşturunuyordu. Ama şimdi Ölüm ölümlüydü ve istediği her şeyle etkileşime girebilirdi. Ölümlü olarak kalamazdı. Bu dünyanın dengesini bozmuş olmalı, değil mi?

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Seni i y i l e ş t i r m e l i y i z ," dedi PC'yi kaldırırken.

"Affedersiniz?"

Sanki ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi dolgun dudaklarını birbirine bastırdı.

ama zaten yeminimi etmişti, bu yüzden kısa bir tereddütten sonra, "Ruh toplayıcıları tam olarak ölümsüz değildir, ama biz değişmeyiz" dedi.

"Fae'ler gibi."

Başını iki yana salladı. "Fae'ler kendilerini değişmez sanmayı severler ama sadece yaşlanmıyorlar." PC, Ölüm'ün çenesini yaladı ve o da şaşkınlıkla geri çekilip gülümseyerek köpeğin kulağının arkasını kaşımaya başladı.

"Tamam, yani ruh toplayıcılar değişmez. Bunu biliyordum. Beş yaşımdan beri tamamen aynı görünüyorsun."

"Bu, görünüşümüzden daha fazlası. Eğer arzu edersek bunu değiştirebiliriz.

Ama biz hiç değışmeyiz, yani eğer

incindiğimizde iyileşmeyiz.
Onarılmamız gerekir."

Tüm bunları özümstedim. Ölüm benimle son kez özlerini değiş tokuş ettiğinde bir polis onu vurmuştu - aktif bir suç mahallinin ortasında büyük bir büyü yaptığınızda bu bir tür tehlikedir. Ona özünü geri verdiğimde iyi görünüyordu ve iyileştiğini varsaymışım. Elbette ciğerlerimde delikler ve yeniden düzenlenmiş iç organlarım vardı ve bunlar beni yavaşlatmıyordu.

"Öyleyse, şu tamirciyi görmem gerek. Nerede o?" Beni iyileştirebilir mi? Ben bir ruh toplayıcısı değildim.

Ölüm kaşlarını çattı ve bilgisayarını yatağa geri koydu. "Seni alamam. Bu ölümlü

beden

belirli sınırlamaları vardır."

"Eğer benim özümü aldıysan, bedeninin fae olmalı."

"Hâlâ ölümlü." Gülümsedi ve bana doğru yürüdü. "Sadece çok daha uzun yaşadım." Ellerini kalçalarımaya koydu, yaralarımaya dokunmamaya dikkat etti. "Şimdi seni temizlemeliyiz ki diğerleri seni iyileşmen için götürebilsin."

Diğerleri mi? "Gri adam değil."

Kaşları çatıldı. "Gri adam mı?"

Saçmalık, I her zaman unuttum
o Tahsildarlar her birine ne
dediğimi bilmiyordu. Ama bana
isimlerini vermediler, ne yapmam
gerekiyordu? Sonra a An,
Ölüm başını salladı. "Uygun
açıklama," o dedi.

"Tamam, o olmaz."

Geriye apkın kaldı. Ona takma adını teklif etmedim ama banyoya çekildim. Aynaya baktığımda yüzümü buruşturdum. Yırtık pırtık kıyafetlerim ve karnımla

-Kurumuş kanla kaplıydım, korku filmlerindeki figüranlara benziyordum. Ve tüm bu kuruyan kan? Üstümü çıkarmayı cehenneme çevirdi.

Su kanı gevşetip kumaşı çekip çıkarmak derimi yüzmekle tehdit etmeyene kadar gömleği duşta giydim. Temizlendikten sonra kurulandım ve aynamdan kaçınmaya çalıştım. Ama kendime engel olamıyordum.

Göğüs kafesimin sağ tarafında dört tane çirkin ve ölümül yara izi vardı.

Karnımdaki yaranın etrafından et şeritleri sarkıyordu ve yırtılmış etin ötesinde daha karanlık şeyler görebiliyordum. Bu manzara karşısında midem sıkışmıştı ama aynı zamanda yaraları hissedebilmeme rağmen bana pek de gerçekmiş gibi gelmiyorlardı. Belki de kan eksikliği yüzündendi.

Ne olur ne olmaz diye mide yarasının etrafına gazlı bez sardım. Tılsımlı OMIH sertifikalı bandajlarla uğraşmadım - pahalıydılar ve iyileşemezsem, hızlandırılmış iyileşme tılsımının bana bir faydası olmayacaktı.

Banyodan sadece gazlı bez ve havluyla çıktığımda Ölüm başını kaldırıp bana baktı. Bakışları üzerimde gezindi, yara arar gibi değil, tamamen erkek ilgisi ve

sıcaklığıyla dolu gözlerle. A

Yanaklarım kızardı ama o havlunun altındakinin göstermek istediğim bir şey olmadığı kesindi.

"Sana kahve yaptım," dedi, bir fincan uzatarak.

"İşte bu bir değişiklik."

Gülümsedi. "Senin için tutmamı ister misin?"

Kıkırdadım, kız gibi bir ses çıkardım. Hareket canımı yakıyordu ama duracak gibi değildim. Stres yüzünden. İhanete uğramış ve Falin tarafından uyarılmışım, Peri yemeklerine bağımlı olmaktan korkuyordum, parlamaya başlamışım, babamla çok uzun zaman geçirmiştım, en iyi arkadaşlarımdan biri bir gulyabani tarafından saldırıya uğramıştı, sonra neredeyse

-ölmeliydim, ve şimdi

Ölüm ile yaşam özlerini değiş tokuş etti. Bir gün için çok fazlaydı ve ya gülecek ya da ağlayacaktım, ancak bir noktada her ikisi de oldu.

"Hey," diye fısıldadı Ölüm, kollarını bana dolayarak. "Hey, ne oldu?" Parmaklarıyla ıslak buklelerimi okşadı. "Bundan sonra kahve yapma işini sana bırakacağım, tamam mı?"

Yüzümü onun sert göğsüne gömdüm ama gülümsemek zorunda kaldım. "Sorun o değil. Sadece, her şey." Ve her hareketimi, her korkumu ona döktüm, çünkü o Ölüm'dü. Orada durdu, bana sarıldı, zaman zaman rahatlatıcı sesler çıkardı, bir iki kelime anlayış gösterdi ama çoğunlukla dinledi, parmakları kuruyan buklelerimi büktü. "Peki ya

tamirci beni tamir etmeyecek mi?"

"O zaman sen değişmeyen bir bedende bir planeweaver olacaksın ve ben de yaşlanmayan bir bedende bir koleksiyoncu olacağım."

Başımı salladım. "Ölümlü olarak kalamazsın. Ama eğer iyileştiricin beni iyileştirirse ve geri dönersek..." En son ölümlülüğümü geri aldığında nöbet geçirmiştim. Ve sadece on beş dakikalığına yer değiştirmiştik. Bu sefer ne olacaktı?

"Bir yolunu buluruz," dedi ve geri adım attı. Gözlerindeki dostça rahatlık çok daha farklı bir parıltıya büründü. "Ama şimdilik kahven soğuyor."

Bu sefer kupayı kabul ettiğimde

bana uzattı. Henüz soğuk değildi. Aslında, mükemmeldi. İlk kez kahve yapmasından çok etkilenmişim. Elbette, yıllarını beni izleyerek geçirmişti.

"Bu iyi," dedim ve bana o mükemmel dişleri ve pürüzsüz dudaklarıyla göz kamaştırıcı gülümsemesini gösterdi.

Yutkundum. Gulyabaninin kalbimi almamış olması iyi bir şeydi, çünkü aniden iki kat çalışmaya başlamıştı. Kahve fincanımın içine baktım. "Giyinmeliyim."

"Şimdilik." Aynı kalp eriten gülümseme.

Başım çok büyük belada. Ama bana nasıl bu kadar sıcak bakabildiğini anlayamıyordum. Bakmak zorundaydım.

korkunçtu. Ağlıyordum ve buklelerimin yarısı kurumuştı, bir de havlunun altında saklanan şey vardı. Ürperdim ve kupamı yere bıraktım. "Eğer benim yaşam özümü almak sana ölümlü bir beden verdiyse, nasıl oluyor da senin bedensiz bedeninin bende olmuyor?"

"Biliyorsun. Sadece ölümlü gerçekliğe dokunmayı henüz bırakmadın."

Doğru. Planeweaver. Ölümlüler alemini bırakmaya hiç niyetim yoktu. Ama bir konu daha beynimin kenarını dürttü.

"Senin bir fae bedeninin var, peki neden parıldamıyorsun?" Ne de olsa Sleagh Maith bedenim parlıyordu.

"Yaşam özlerini değiştirdik. Bu verdi

Sen benim ölümsüzlüğüksün, ben de senin ölümlülüğün, ama büyü ruhun bir parçasıdır, bedenin değil."

"Oh." Başka ne diyeceğimi bilemedim. Sleagh Maith parıltısının onların bir parçası olabileceğini hiç düşünmemiştim. *-büyümüz.*

Tamamen giyindikten, yürüdükten ve PC'yi besledikten sonra Ölüm bana elini uzattı.

"Hazır mısın?"

Sıcak elini kabul ettim ve bu kez gözlerimi kapattığımda soğuğa hazırlıklıydım.

"Bir gece kulübü mü?" Etkileyici olmayan dış cephesine bakarak sordum

bas sesleri tuğla duvarlarda gümbürdüyor.

"Güven bana, en olası yer burası."
Ölüm kapıya doğru ilerledi. Ancak kimlik ve para isteyen fedai tarafından durduruldu.

Giriş ücretine itiraz ettim ama cüzdanımı karıştırdım. Ölüm koluma bir el koyup beni durdurdu.

"Boş ver," dedi fedaiye. Sonra döndü ve geldiğimiz yöne doğru yürüdü. Onu takip etmekten başka seçeneğim yoktu.

"Bunun en iyi seçeneğimiz olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Evet, öyle. Nefesini tut." Sonra kolları bana sarıldı, ani soğukta sıcak bir çapa oldu.

Bir an sonra soğukluk azaldı. Pas lekeli pisuvarlarla çirkin yeşil fayanslı duvarlara baktım. "Erkekler tuvaleti mi?"

Ölüm omuz silkti. "Normalde ölümlüler alemine girdiğimde ve bir kişi aynı mekanda bulunduğunda üşür. Ama bu bedenle ne olacağından emin değilim."

Muhtemelen hoş olmayacağı gerçeğinin söylenmesine gerek yoktu.

"Hadi gel." Kapıyı açtı ve beni bir ışık ve beden çılgınlığının içine soktu.

Bar alışverişini sevsem de, hiç kulüpçü olmamıştım. Yanıp sönen flaşların olduğu loş odalar, kör bir mezar cadısına eşitti.

Çok eğlenmiyordum, bu yüzden dans kulüplerinden çok şiddetli bir çiçek hastalığı laneti gibi kaçınıyordum. Bu kulüp, piste pompalanan sis makineleri ve dansçıların hareketlerini takip eden ayrıntılı ışık izleri oluşturmak için parıltı çubukları ve takılar kullanmasıyla çoğundan daha kötüydü. Ölüm'ün değişmez ve öldürülmesi zor özüne sahip olabilirdim ama bunun gözlerimi düzeltmediği açıktı.

Onları sıkarak kapattım ve tekrar açtım. Tek görebildiğim rastgele ışık parlamalarıydı. Ancak, zeminin ortasında, siyah ışıktaki parlayan parlak turuncu bir üstlük ve onunla uyumlu saçlar giymiş tek bir figürü net bir şekilde seçebiliyordum. Hareketleri hızlıydı,

vücudu ışıkla aynı anda hareket ediyordu.

bas vuruyordu. En azından bizi fark edene kadar. Sonra durdu, siyah ışığa duyarlı makyajı yüzünden kaşları çatılmıştı. Dans pistinde sinsice ilerlerken, diğer dansçıların arasından geçerek onların duraklamasına ve titremesine neden oldu. Elbette, ne kadar sert hareket etseler de, soğuk iyi hissettirmiş olabilirdi.

"Ne yaptın sen?" diye sordu, Ölüm'e doğru dönerken beni tamamen görmezden geldi.

"Bu bir gereklilikti."

"Pekala, başkaları öğrenmeden önce geri dönmenizi öneririm."

Birinden diğerine kaşlarımı çattım. Görünüşe göre ben davet edilmemiştim.

Bu özel konuşmaya. Katılmayacağımdan değil. "Tamirciyi görmem gerek."

Raver bana baktı, ışıқта parlak mavi renkte parlayan uzun kirpiklerini kırıştırdı.

"Tamire ihtiyacı var demek istiyor," dedi Ölüm, kolunu omzuma dolayarak ve beni kendine çekerek. Bunun endişe mi yoksa eğlence mi olduğunu bilmiyordum.

"Onu alacağımı düşünüyorsan aklını kaçırmış olmalısın." Ellerini havaya kaldırdı ve tırnaklarını adamın yüzünün önünde salladı. "Aslında öyle olduğunu biliyorum. Yaptığınız şeyi ancak deli bir koleksiyoncu yapar. Bu konuda ne diyeceğini biliyor musun-"

"Onu alacak mısın, almayacak mısın?"
Ölüm sordu.

Turuncu bir kaşını kaldırdı. "Ne tür bir hasardan bahsediyoruz?"

Cidden ona buradaki yaraları göstermemi istemiyor mu? Ama o sadece beklentiyle baktı ve Ölüm ona göstermem için başını salladı. Harika. Etrafa bakındım ama kimse dikkat etmiyordu. Gömleğimin alt kısmını kaldırdım, beyaz gazlı bez siyah ışıktaki parlıyordu. Raver hâlâ bekliyordu, uzun tırnaklarıyla kollarını göğsünde kavuşturduğu dirseklerine vuruyordu.

Güzel.

Gazlı bezi açtım. İnceledi.

Sempatik sayılabilecek herhangi bir şeyden çok, tarafsız bir analitik ifadeyle yaraya baktı. "Güreşen kaplanlar mı?"

"Aslında Ghoullar."

Başını salladı ve sonra dönüp Ölüm'e hitap ederken beni görmezden geldi. "Neden bunun tek seçenek olduğuna karar verdiğini anlıyorum. Ben onaylamıyorum ve onun da onaylamayacağını biliyorsun."

O mu? Gri adamdan mı yoksa tamirciden mi bahsediyordu? Ya da başka birinden? Ruh toplayıcı hiyerarşisinin nasıl işlediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Kabul etmezsem ya başka birini bulacağını ya da o çürüyen bedende kalacağını varsayıyorum."

"Bir gün anlayabilirsin," dedi.

dedi.

Raver başını salladı. "Umarım öyle değildir." Bana baktı. "Tamam. Onu alacağım, ama yolculuğa çıkamayacak kadar ölümlüyse ya da adam onu iyileştirmezse, bu benim suçum değil."

Ölüm gülümsedi ve başını nezaketle eğdi. Raver karşılığında sadece kaşlarını çattı. Sonra bana döndü.

"Bana elini ver ve kalkanlarını indir. Hepsini."

Ona göz kırptım. Çıldırılmış mıydı? Ölüm'e baktım ama o da tırnaklarını çıtlattı.

"Şimdi iyi olur."

Ölüm geri adım atarak başını salladı. Sonra ya ortadan kayboldu ya da karanlığın

kulüp onu yuttu. Bu düşünceyle ürperdim ve arkamı döndüm.

Raver'ın uzattığı eli tutmadan önce tılsımlı bileziğimi çıkardım ve dış kalkanlarımı indirdim. Gerçekler görüşümün üzerinde yüzüyordu ve mezar özü bana ulaşarak ölümler diyarından gelen rüzgârın içimi yırtmasına neden oldu.

"İnsanlara bakın - ne görüyorsunuz?"

"Ruhları. Derilerinin altında usulca parlıyorlar."

"Güzel," dedi, eli benimkinin etrafında sıkılaşılarak. Rüzgâr hâlâ etrafımda dönüyordu ve birkaç parlak renkli ruh bana bakmaya başlamıştı.

"Kalkanlarınızdan herhangi biri hala kilitli mi?"

Cevap vermedim.

"İndirin onları. Şimdi." "I-"

Elimi öylesine sıktı ki tırnakları derimi ısırdı. "Şimdi."

En içteki duvarlarımı yıkmak, onları ana kalkanlarım gibi açmak kadar basit değildi; onları yapı sökümüne uğratmam gerekiyordu. Bitirdiğimde önümdeki sahneyi zar zor anlamlandırabiliyordum. Dans pistindeki manik ışık gösterisinden çok daha kaotik bir karmakarışıklığa dönüşen bir düzine farklı gerçekliğe bakıyor olmalıydım.

Ben sallanıyordum ve raver elini benimkinin etrafında kilitli tutuyordu. "Hâlâ ruhları görebiliyor musun?"

Odaklanmaya çalışarak gözlerimi kırtım. Birdenbire odaklanana kadar bakmak zorunda kaldığınız o üç boyutlu görüntülerden birine bakmak gibiydi.

"Evet, onları görüyorum."

"Güzel, dikkatini ruhlara ver, sadece ruhlara." Bir adım ne çıktı ya da belki bir adım yukarı çıktı, beni de kendisiyle birlikte sürükledi.

Uzayda hareket etmiyorduk, gerçekliklerde hareket ediyorduk. Parlak ışık önceden karanlık olan odayı doldurdu, diğerk gerçekliklerin biroğuyok oldu. Ölüler diyarından gelen rüzgâr kesildi.

"Ruhları hala görebiliyor musun?"

Yapabilirdim. şimdi farklı görünüyorlardı, bir şekilde ışıktan çok

kristale benziyorlardı. I

başını salladı ve tekrar adım attı.

"Artık kalkanlarınızı kapatabilirsiniz," dedi.

Yaptım ve etrafımızı saran parlak ışığa göz kırptım. İçinde bulunduğumuz tekno kulübün bazı yönlerini hâlâ görebiliyordum ama artık insanlar mücevher gibi renkli varlıklardı ve duvarlar kristaldi.

"Her zaman gördüğün bu mu?"

Soruya cevap vermeyecekmiş gibi kaşlarını çattı; sonra nefesinin altından küfretti. "Sanırım artık bir önemi yok, değil mi? Hayır. Ölümlü gerçekliğine olabildiğince yakın kalmayı tercih ediyorum. Burası benim zevkime göre fazla steril. Hadi ama. Artık tuttuğun ölümlü formundan kurtulduğuna göre,

daha hızlı hareket edebileceğiz."

"Ben ne?" Bu gıcırdama sesi benim sesim miydi? Yine de ölümlü bedenime *ihtiyacım* vardı ve burası ne kadar güzel olsa da sonsuza kadar burada takılmak istemiyordum.

Etrafıma bakındım. Kalkanlarım açık olsa bile, etrafımda başka gerçeklikler olduğunu hissedebiliyordum, içgüdüsel olarak buraya dokunmaması gerektiğini söyleyebileceğim ama benim içimden geçmeye çalışan bazı gerçeklikler.

"Bunu düşünmeyi bırak yoksa şimdiye kadar yaptığımız her şeyi mahvedeceksin. Şimdi yüzünü bana dön ve diğer elini de bana ver."

Buraya kadar geldim. Tamirciye ulaşmak için bu gerekiyorsa, öyle olsun.

Kristal düzlem etrafımızda dönüyordu ve hareket edip etmediğimizi anlayamıyordum ama hiçbir uyarı olmadan önümde büyük bir yapı belirdi. Bina sanki canlı kayadan yapılmış gibi hayatla parlıyordu. Dışarıda, sanki bekliyormuş gibi bir adam duruyordu.

"Kız bu mu?" diye sordu bana bakarak. Raver ellerimi bıraktı. "Maalesef."

Teşekkürler. Ona sırtımı döndüm ve adamla yüzleştim. Yaşlanmayan bir niteliği vardı. Aslında bu tam olarak doğru değildi. Yaşsız olduğundan değil, yaşı değişken göründüğünden. Ne zaman

Onu ilk gördüğümde altmışlı yaşlarının sonlarında olduğuna yemin edebilirdim ama beni incelerken daha genç, çok daha genç görünüyordu. Kesinlikle otuz yaşından büyük değildi.

"Merhaba," dedim ona doğru bir adım atarak. "Ben Alex."

Ofladı ve hafifçe parıldayan binanın içine doğru yürüdü.

Her şey çok iyi gidiyordu, değil mi? Raver'a baktım. Omuz silkti ve onu takip etti. Ben de onun arkasına düştüm.

Kapıdan içeri adımımı attığımda adam, "Sanırım seni tamir ettirmek için gönderdi," dedi.

"O" derken Ölüm'ü kastettiğini düşündüm. "Evet."

Dışarıdan bakınca

Yapı bir binaydı, ama duvarlar şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel çiçeklerle dolu bir bahçeyi içeriyordu. Her gül ve zambak kendi ışığıyla parlıyordu ve bitkinin yaşam gücünü gördüğümü fark ettim, tam olarak bir ruh değil ama kesinlikle bir yaşam.

"Bahçeniz çok güzel," dedim, iç duvarlar boyunca tırmanan akasma ve sarmaşıkları, özenle yerleştirilmiş çok yıllık bitkileri ve renkli koi balıklarından oluşan bir gölete akan şelaleyi hayranlıkla seyretmek için tam bir daire çizerek.

Adam gözlerini kısarak bana baktı, bir kez daha yaşlı görünüyordu. "Ne görüyorsun kızım?"

"Hayat," dedim hiç düşünmeden.

Kuşlardan taşlara

her şey kendi yaşam biçimiyle parlıyordu.

Adam başıyla onayladı. "Yaralarını görelim."

Bakışlarımı etrafımdaki güzellikten ayırdım ve yaşlanmayan adama baktım. *Sadece "güzel çiçekler" deseysen ne yapardın?*

Sormaya cesaret edemedim. Gömleğimi kaldırarak karnımın etrafındaki gazlı bezi açtım. Sessizce yaraları inceledi. "Hepsi bu kadar değil mi?"

"Ah, hayır." Diğerleri daha yüksekti. Çok daha yüksek.

"Gömleği çıkar," dedi ve hemen itaat etmediğimde bana kaşlarını çattı. "Onarılması gereken ilk kadın sen

değilsin. Sen de mi

sabit mi değil mi?"

Doğru. Üstüm yeterince dar ve sıkıydı, altına sütyen giymemiştim - benim açımdan kötü bir planlamaydı. Sonradan görme falan. İsteksizce fermuarı açtım ve omuz silktim. Tamirci üst göğüs kafesimdeki delikleri incelerken kendimi biraz fazla açıkta hissettim ama Tamara'nın otopsi sırasında cesetleri incelediği gibi beni inceledi. Bir insan olarak değil, çözülmesi gereken bir bulmaca olarak.

Sonunda başını salladı ve nasırlı elini tenime bastırdı. Geri çekildim ve onaylamayan bir bakışla karşılaştım. Sonra tamir başladı. Ne beklediğimi bilmiyorum. İyileştirme büyüşü

genellikle sıcak. Yeterince güçlü bir büyüyle derimin tekrar dikildiğini bile hissettim.

Bu öyle bir şey değildi.

Adam elini üzerime koydu ve etim onun dokunuşuyla dalgalanarak sıvı bir şeye dönüştü. Nefes alacaktım ama sanki bir an için ciğerlerim yokmuş gibi hava alamadım.

"Yaptıklarının ne kadar aptalca olduğunun farkında mı?" dedi tamirci çalışırken. Eğer benimle konuşuyorsa, cevap verecek nefesim yoktu. "Öz ve ruh birbirinden ayrılmamalı. İkiniz de ikiye bölünmüşsünüz ve savunmasızsınız. Aptallığın da ötesinde."

Evet, ama hayattayım. Şimdilik. Hala geri dönme konusunda endişeliydim.

Tenim yatıştı ve eli karnıma doğru hareket etti. Yine dalgalanma hissi, ama bu sefer tenimin onun dokunuşu altında aktığını görebiliyordum. Sanki plastiği yeniden şekillendiriyormuş gibi pürüzsüzleşiyordu. Sonunda elini kolumdaki neredeyse iyileşmiş kurşun yarasına götürdü.

"Oh bu değil-"

Sözümü kesti. "Ben asla yarım iş yapmam." Kolumdaki deri sürünürken ürperdim. ve katılaştı, bütün ve zarar görmemiş.

Kendime baktım. Sadece hasarı onarmakla kalmamış, bir zamanlar karnıma hançer saplanan yerdeki yara izi de yok olmuştu. Sanki orijinal plandan farklı bir hale getirilmiştim.

Gözlerimi düzeltebilir mi acaba?

Soruyu yüksek sesle sormadım ama tamirci kaşlarını çatı. "Bu senin kendi büyüünden kaynaklanıyor. Bunun için hiçbir şey yapamam." "I-" Ne?

Tam olarak? Nasıl oldu Telepatik olduğunu bilmem mi gerekiyordu? Bu gerçekten sormuş gibi değildim.

"Artık giyinebilirsin," dedi tamirci, elimde sıkılı duran gömleği göstererek. Onu unutmuştum. Silkelenerek gömleğin fermuarını kapattım ve sonra tamirci ile raver'a baktım. İkisi de tek kelime etmedi ama raver başını salladı.

"Ona iletmeniz için bir mesajım var," dedi tamirci, tekrar yanıma gelerek.

"Can kulağıyla dinliyorum."

Tamircinin yüzü şaşkınlıkla buruştu. Sonra sanki bunun bir ifade olduğunu anlamış ya da belki de anlamını zihninden okumuş gibi başını salladı. "Sana mesajı vereceğim, söylemeyeceğim. Elini uzat."

Söyleneni yaptım ve iki parmağını avucuma bastırdı. Derime bir soğuk dalgası yayıldı ve parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

"Bunu da aynı şekilde ona ilet," dedi tamirci, bir adım geri çekilerek. Raver'a başıyla işaret etti ve o da bir kez daha ellerini tutmamı işaret etti.

Tam uçak odaktan çıkıyordu ki, tamircinin sesi düşüncelerimi böldü. "*Unutma çocuk, öz*

*ve ve ruh vardır değil
kastedilen için yaşam boyunca
bölünebilir."*

Sonra göz kamaştırıcı ışık yanıp söndü
ve tekrar kulübe döndük.

Bölüm 34

"Peki, ne diyordu?" Yatağında bağdaş kurmuş, PC kucağında otururken sordum. Küçük köpeğin kafası, Ölüm'ün adımlarını takip ederek ileri geri dönüyordu.

"Bana bir seçenek sunuldu."

"Seçenekler iyi midir?" İki kötü seçenek arasında seçim yapmadıkları sürece.

Adımlarının ortasında durdu ve bana doğru döndü. "Alex-" Durakladı, yüz ifadesi değişti. Bu sefer gözlerindeki renklerin az da olsa döndüğünden

emindim. "Benim... bir işim var."
Kaşlarını çattı.

"Gelmek ister misin?"

"İş" derken toplanması gereken bir ruhu kastettiğini düşündüm. "Bir ölüm sahnesi mi? Beni en tatlı yerlere götürmeyi teklif ediyorsun."

Omuz silkti.

"Bekle." Ortadan kaybolmadan önce elimi durdurmak için uzattım. "Ben hayır demedim."

PC'yi yatağın üzerine koyarak ayağa kalktım ve Ölüm'ün elini kabul ettim. Ne de olsa koleksiyoncular hakkında daha fazla şey öğrenmek için ne kadar sık fırsatım oluyordu ki? Ayrıca, zaten yeminliydim, bu yüzden öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenebilirdim. Karanlığın soğuk denizi üzerime çöktü ve bir sonraki anda başka bir yerdeydik.

Antiseptik ve çamaşır suyu kokusu
duyularıma çarparken hoparlörden bir
cızırtı geldi ve

bir doktor çağırıldı. Baktığım her yerde çürük perdelerle bölünmüş yataklar vardı. Monitörler bipliyor, solunum makineleri vızıldıyor ve hemşireler hastaların hayati değerlerini kontrol ediyor, sonuçları yatakların ayak ucunda duran küçük panolara not ediyorlardı. Oda bana çocukken çok fazla zaman geçirdiğim bir odayı hatırlattı.

"Yoğun bakım koğuşu mu?" Ölüm'ün koluna daha sıkı yapışarak sordum.

"Seni geri götürebilirim," diye teklif etti. Hastaneler hakkında ne hissettiğimi biliyordu.

Bir hemşire yanıımızdan hızla geçip giderken başımı salladım. "Bizi göremiyorlar mı?"

"Hayır, ama beni bırakma."

Doğru. Neden bir ırk

Çoğu insan tarafından görülmemek için fazladan büyüye ihtiyaç duyması ilginçti ama birden fazla kez onun etrafta olduğundan şüphelenmiştim. Sadece onu göremiyordum. Bu hemen hemen doğruladı.

Dolu yatakları taradım. "Hangisi?"

Ölüm, yaşlı bir kadının hareketsiz figürünü işaret etti. Cildi soluk ve mumsuydu, ağzında bir solunum tüpü kaybolmuştu ama kahverengi gözleri açıktı ve çevresinin farkındaydı. Hareket eden tek parçası onlardı.

Yutkundum. *Muhtemelen geride kalmalıydım.*

"Ne zaman olacak?"

"Eğer ölürse, bu önümüzdeki iki dakika içinde olacak."

Ona baktım. "Eğer?"

"Şu doktoru görüyor musun?" Odanın karşısındaki mavi önlüklü ve beyaz önlüklü bir adamı işaret etti. "Sigarayı bırakmaya çalışıyor ama şu anda ciddi ciddi sigara içmeyi düşünüyor. Eğer pes ederse, kız kod verdiğinde burada olmayacak ve kız ölecek."

"Ve eğer buradaysa onu kurtaracak mı?" Ölüm başını salladı.

"O zaman biz-"

Onun el sarsıldı Beni ona yaklaştırdı.

Kaşlarımı çattım. "Ama o kalırsa yaşayabileceğini söylemiştin."

Ölüm yavaşça başını salladı, kapüşonlu gözleri cevabımı izliyordu.

Doktor asansöre baktı,

ve ben sadece onun düşüncelerini hayal edebiliyordum. Sadece bir sigaraya olan ihtiyacını.

"Ya yanlış seçim yaparsa?" "Bunu yapmak ona ait. Bu yüzden ben burada."

"Peki hangi yöne gideceğini bilmiyor musun?" diye sordum. Ölüm başını salladı. Kaşlarımı çattım. Yani geleceğin olasılıklarını görebiliyor muydu? Bunu bilmiyordum. Belli ki bu bir önsezi cadısının öngörülerinden farklıydı. Geleceği değiştirmek için kim ne yaparsa yapsın, bunlar her zaman nihai sonuçtu.

Dönüp doktora baktım, kararlılığının güçlü kalmasını, içini kemiren arzuyla mücadele etmesini diledim. "Ona söylemek için can atmıyor musun? Yoksa

onu oyalamak için mi? Bu

o kadının hayatını kurtarabilir."

Ölüm'ün kolları omuzlarıma dolandı ve beni göğsüne doğru çekti. "Sanırım ikimiz de geçmişte baştan çıkarılmaktan daha fazlasını yaptığının farkındayız."

Benim için. Hayatımı birden fazla kez kurtardı.

"Ben kendi adıma doğru seçimi yaptığınızı düşünüyorum."

"Keşke bu daha popüler bir görüş olsaydı." Sarılışı sıkılaştı, ta ki sıcaklığı ve kokusu beni içine çekene kadar. Hayata zar zor tutunan insanların bulunduğu odayı ve kalp atışlarını geri sayan, sonuncusunu bekleyen sesleri engellemeye yardımcı oldu. "Seni o kurşunun yolundan ittiğim andan itibaren

aylar önce, zamanın akışını değiştirdim."

"Bu kulağa çok sert geliyor. Olası sonuçları gördüğünüzü söylediniz. Karara bağlanmamış bir şeyi nasıl değiştirebilirsin? Sen bir seçim yaptın, tıpkı onun yaptığı gibi" -asansör düğmesine basan doktoru başımla işaret ettim- "o da bir seçim yapıyor."

"Ölümlülerin seçimleri vardır. Koleksiyoncuların müdahale etmesi yasaktır."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim. Asansör yaklaştıkça kat numaralarının yanmasını izledim, ölmek üzere olan kadının aşırı derecede farkındaydım. Ona baktım, onu kurtarması ya da en azından koruması gereken çizgilerine baktım ve ürperdim.

Bir an için

Bir an başka bir hastane odasıydım, annemin yatağının yanındaki çok büyük bir sandalyeye büzülmüş, farklı bir dizi makineyi dinliyordum.

"İyi misin?" Ölüm beni anılarımdan çekip çıkararak sordu.

Başımı salladım ama gözlerim yanıyordu. Asansörün kapısı açıldı. *Sakın gitme*. İki hemşire dışarı çıktı, bir şeyler hakkında hararetli bir şekilde sohbet ediyorlardı. Önlüklü doktor açık kapıya baktı. Sonra tekrar kapanışını izledi ve arkasını döndü.

İçimi çektim ve Ölüm beni nazikçe sıktı.

"Artık gidebiliriz," diye fısıldadı.

Kadına son bir kez baktım,

Makineleri düzensiz sesler çıkarıyor, hemşireler ve doktor ona doğru koşturuyordu. Ama yaşayacağını biliyordum.

Bu sefer.

Zavallı köpeğimi bir kez daha ürküterek dairemde var olduk.

"Şu ışınlanma meselesi," dedim Ölüm'ün büyüünün kalıcı soğuşundan titreyerek. "Beni daha önce hiç yanına almamıştın. Bu, özlerimizi değiştirdiğimiz için yapabildiğin bir şey mi, yoksa...?"

Bana dikkatle bakmadı. "Ciddi misin?

Yani, örneğin, ben yağmacılar tarafından kaçırıldı ve

Sen ve diğer iki koleksiyoncu benimle birlikteydiniz, beni herhangi bir noktada dışarı ışınlayabilirdiniz."

"Karışmamamız gerekiyor."

Doğru. "Bana ölmeyeceğimi gördüğünü söyle."

Kaşlarını çattı. "Sadece doğumlarında bana atanan ruhların olasılık iplerini görebiliyorum."

"Koleksiyoncum değil misin?"

Omuz silkti. "Seni evlat edindim."

"Çok hoş. Neden başka bir koleksiyoncunun benim için geldiğini hiç görmedim?"

"Sende yok. Faerie'de doğmuş olmalısın."

Dondum kaldım. Babam beni gizli

evine sakladığında tanıştığım o tuhaf küçük brownie, beni evine götürmekten bahsetmişti.

Çocukken bana bakmıştı. Ve anne tarafımdan gölge sarayının kralı olan büyük büyük amcam, bir ay önce onunla karşılaştığımda beni *evine* davet etmişti. Ama çocukken Faerie ile ilgili hiçbir anım yoktu. Bir tane bile.

"Başından beri fae olduğumu biliyordun, değil mi?"

"Bana o tıbbi çizelgeyi gösterdiğin andan itibaren özel olduğunu biliyordum, ama birçok yönden sen bir gizemdin ve hep öyle kaldın."

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?" "Son zamanlarda dehşet vericiydi." O

bana yaklaştı, ellerini kalçalarımın götürdü, sanki bana ihtiyacı varmış gibi

Orada olduğuma dair güvence, bütünlük. "Tehlikede olduğunuzu ancak olasılıklar ruhlarımdan birini etkilerse söyleyebilirim."

Bana bunların hiçbirini anlatmamıştı. Bir mr boyu sakladığı sırlardan sonra bunları paylaşması garipti. Neredeyse dengesizdi. Ve benim dengem yeterince bozulmuştu.

Kollarımı kendime sararak ellerinden uzaklaştım. "Muhtemelen bizim için zamanı-"

"Aklını mı kaçırdın?" dedi biraz önce odada bulunmayan öfkeli bir ses.

Gri adam küçük daireme doğru hışımla yürürken arkamı döndüm. Ölüm de döndü ve kaşlarını çatarak diğer koleksiyoncuya baktı.

"Bu benim seçimim."

"Ve sen de bunu düşündüğün için aptalsın." Gri adamın bastonu çılgınca sallanıyor, telaşını belli ediyordu.

Buna karşılık Ölüm hareketsizdi, görünüşe göre sakindi, duruşu rahattı. Ama bu fırtına öncesi sessizlik gibiydi ve gri adamı izleyen kapüşonlu gözlerde bir uyarı vardı.

Gri adam bana dönerken bu uyarıyı görmezden geldi. "Kendini nasıl bir tehlikeye atmasına izin verdiğinin farkında mısın?"

"Onu bu işe karıştıрма," dedi Ölüm, aynı anda ben de "Neden bahsediyor bu?" diye sordum.

Ölüm bana cevap vermedi ama gri adam cevap verdi. "Ölümlü bir beden

ne yaptığımızı. Onun almasına izin verdiğiniz risk çok büyük." Bastonunun üzerindeki gümüş kafatasını omzuma bastırdı. "Eğer onu önemsiyorsan, özünü geri verirsin."

Yüzümdeki kan çekildi. Bunu yapmaya zaten niyetliydim. Ölüm'e döndüm ama ben bir şey söyleyemeden elini kaldırdı.

Gri adama dönmeden önce, "Alex, bunu sonra konuşuruz," dedi. "Bu seni ilgilendirmez."

Birbirlerine baktılar. Gri adam tedirginliğini sarsak hareketlerle gösterirken, Ölüm sıkıca sarılmış bir tuzak gibi hareketsizdi.

"O gerçekten bu kadar önemli mi, dostum?"

Ölüm cevap vermedi, hareket etti. Hızlıca. Bir an başparmaklarını kot pantolonunun ilmeklerine geçirmiş halde durdu, bir an sonra gri adamın önündeydi. Diğer koleksiyoncuyu omuzlarından yakaladı ve ikisi de ortadan kayboldu.

Onların olduğu yere baktım. Gitmişlerdi. Daha önce pek çok kez olduğu gibi. Ancak bu sefer özüm Ölüm'le birlikte ayrılırken aradaki mesafeyi hissedebiliyordum. Garip bir histi. Yatağıma oturdum, dalgın bir şekilde PC'yi aldım ve Ölüm'ün bulunduğu son noktaya bakmaya devam ederken küçük köpeği kucağıma aldım.

"Geri dönmek zorunda, değil mi?" PC'ye sordum, tek cevabı ilgiden

memnun bir şekilde kuyruk sallamak oldu. Onu okşadım

Kafa.

Ölüm geri gelecekti. Dönmek
zorundaydı. Onun özü hâlâ bendeydi.

Bölüm 35

Mutfağımda volta attım, telefonun diğer ucundaki kadını dinlerken PC de peşimden geliyordu.

"Yani Larid'in cesedini bırakmadan önce sürücüyü kontrol altına almayı başarıp başaramadıklarını bilmiyor musunuz?" Ben sordum.

Briar'ın sesi keskin ve sinirliydi. "Davadaki yetkililerden biri ölmüş, diğeri yoğun bakımdayken ve OMIH ofisi kapalıyken, bu sorunun cevabını bulmak pek de kolay değil."

"Ama eğer oradaysa..." Sustum.

Eğer OMIH onu kontrol altına almayı başaramazsa, başka biri ölecekti. Ya intihar ederek, ya da atlı bedenini boşaltana kadar bedende takılırsa, bir hortlağa dönüşerek.

"Evet ve büyük ihtimalle kontrol altında. Her iki durumda da, bu saatte ne yapmayı planlıyorsun? Geç oldu Craft ve temizlemem gereken daha çok mezarlık var. Şimdi, küçük hortlak öldürme numaranı yapmak için bana katılacak mısın, katılmayacak mısın?"

Ölümün büyüğü dairemi doldururken hava soğudu. "Briar, gitmem gerek."

"Craft-"

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden SON düğmesine bastım. O

Doğru. Bu gece sürücüyü aramak için yapabileceğim başka bir şey yoktu -eğer gerekirse-.

Ölüm'ü inceledim. "Yumruk yumruğa dövüşmüş gibi görünmüyorsun. Ya öyle ya da tartışmasız kazandın."

Bana şaşkın bir bakış attı ve sonra omzunun üzerinden baktı. Başka biriyle konuşup konuşmadığımı mı kontrol ediyordu yoksa gittiği on dakika içinde neler olduğunu mu düşünüyordu emin değildim. Sonra omuz silkti. "Şiddet yoktu. Sadece aynı fikirde değildik."

Doğru. "Başka sürpriz ziyaretler beklemeli miyiz?"

"Hayır." Sözcük düzdü,

Duygusuzdu ve cevabı genişletmeyi teklif etmediğinde onu zorlamadım.

"Yani..." Kıpırdanmamak için ellerimi arka ceplerime soktum ve botlarımı inceledim. Bundan sonra olacakları dört gözle beklemiyordum.

-Yani acı ve muhtemelen nöbet. Ama yapılması gerekiyordu. "Sanırım şu öz değiştirme işini bir an önce halletmeliyiz."

"Ya geri dönmeseydik?" Başımı kaldırdım. "Ne?"

"Ya ölümlü olarak kalsaydım?" Daha da yaklaşarak boşluğumu doldurdu. "Artık yok olmak yok."

Bu fikir karşısında göğsüm gerildi, kısmen korku, kısmen heyecan. Beklenti

onun kalkmaması ve benimle birlikte ortadan kaybolması-çekiciydi. Ama gri adam haklıydı. Ölüm, ölümlü olmak için değildi.

Başımı salladım ve sırtım tezgâha değene kadar geri geri gittim. "Bu çok tehlikeli."

Beni takip etti. "Dikkatli olacağım."

"Hayır, bu benim ölümlülüğüm. Sen güvende ol ve dikkatli olacağım."

"Şu ana kadar bu konuda iyi bir iş çıkarmış değilsiniz."

Tamam, haklı olduğu bir nokta vardı. Bu hafta birden fazla kez ölmeliydim ama bu aynı fikirde olduğum anlamına gelmiyordu. "Ya yanan bir binadaki birinin ruhunu almak zorunda kalırsanız?"

Ya da ruhunuz bir arabadan açılan ateşin kurbanı olur ve bir kurşun isabet ederse?

Sen mi? Eminim kendiniz için olası zaman dallarını göremiyorsunuzdur. Ya sana bir şey olursa?"

Kulağımın arkasına bir bukle attı. Sonra eli oyalandı, parmağı çenemde gezindi. Hafif dokunuşuyla tenim karıncalandı ve boynumun kıvrımını izlerken yutkundum.

"Eğer dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsan, bu işe yaramayacak." Fısıltım sesimin titrediği gerçeğini gizleyemedi.

Ölüm'ün dudaklarını büken gülümseme, dokunuşunun bende uyandırdığı tepkinin tam olarak ne olduğunun bilgisiyle doluydu. Samimi bir gülümsemeydi, vaat ve istek doluydu ama ela gözlerinde sıcaklıktan başka

duygular da vardı. Bir şeyler ters gidiyordu. Tam olarak okuyamadığım bir şey

Ama içimden bir ses sevmeyeceğimi söylüyordu.

"Bana söylemediğin şey ne?"

"Tamirci, senin deyiminle, bana bir seçenek sundu," dedi Ölüm ve parmağı köprücük kemiğimin üstündeki çukura ulaştı. Titredim ve tepkimi izleyecek kadar uzun süre durakladı. Sonra parmaklarını araladı ve avucunu hızla atan kalbimin üzerine koydu.

Elini tuttum. "Sen böyle yaparken düşünemiyorum." Parmaklarımı onunkilerle iç içe geçirdim. "Şimdi hangi seçenek?"

"Ölümlü olmadığın sürece, birlikte olmamıza karşı bir tabu yok."

Elini çektiğime sevinmiştim çünkü kalbim göğüs kafesime sertçe çarpıyordu ama heyecandan mı yoksa kalbim kaçmaya çalıştığından mı bilemiyordum. İkimiz de bir şey söylemedik, çünkü ben bu ifadenin sonuçlarının kafamda yer etmesine izin verdim. Eğer ölümlü olarak kalırsa, aramızda hiçbir şey kalmayacaktı. Ama savunmasız olurdu.

Hâlâ bana söylemediği bir şey vardı. Önemli bir şey.

"Bir seçim, seçenekler anlamına gelir. Ölümlü kalmamayı seçerseniz ne olur?"

Ölüm'ün eli benimkinin etrafında sıkıca kapandı. "O zaman özümü takas etme yeteneğimi elimden alacak. Ben de

bir daha asla ölümlü olamayacak ya da seni ölümsüz kılamayacak."

Bu da benim için artık tamirat yok demektir. Zaten ölümü kendi payıma düşenden daha fazla kandırmıştım. Ölüm'ün bana söylediği her şeyi anladıysam, bu zamanın olması gerekmediği şekilde değiştiği anlamına geliyordu. Bunun sonuçları olmalıydı.

"Alex, eğer geri dönersek, ölümlülüğün yarattığı şok seni öldürebilir." Elimi bıraktı ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekti. "Seni kaybedemem," diye fısıldadı saçlarıma.

Ona doğru eğildim. Yani ölümlü olma riskini almasına izin mi vermeliydim yoksa geri dönmenin beni öldürüp öldürmeyeceğine dair bir kumar mı

oynamalıydım?

"Bu şekilde kalman güvenli değil," dedim ama sesim donuk ve boş çıkıyordu. Bu tam olarak korku değildi, henüz değil. Bunu ilk kez yaptığımızda ölümlülüğe dönüşten hiç hoşlanmamıştım. Şimdi de kesinlikle dört gözle beklemiyordum ama Ölüm'ün beni güvende tutmak için tehlikeye girmesini de istemiyordum.

Kollarından çekildim ama tezgah arkamdaydı, yani gidecek yerim yoktu. Elleri belime gitti ve beni zahmetsizce kaldırarak tezgâhın üzerine yerleştirdi. Bu, boylarımızı yakınlaştırdı ve beni onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

Düşünmeye ihtiyacım vardı. Bu konuda mantıklı olmak gerekirse. "Eğer ölümlü olarak kalırsan

Yaşamak mı? Sanırım ruh koleksiyonculuğu faturaları ödemiyor."

Yüzüne yavaşça bir sırtma yayıldı. "Tongues for the Dead işe alınıyor mu?"

Kanıtlanmamış firmamda bir tane daha için yerim var mıydı? Zaten bir dönüşenim, bir hayalet ve bir brownie'm vardı. Neden ölümlü bir ruh koleksiyoncusu olmasın?

Ama zihnim gri adamın söylediklerine dönüp duruyordu. Bana Ölüm'ü önemsersem özünü geri getireceğimi söylediğinde gözlerinin yoğunluğu. Benim düşünceler gerekir var şeffaftı çünkü Ölüm elini yüzümün yan tarafına koydu.

"Hey," o "Bana hiçbir şey olmayacak." diye

fısıldadı.

"Peki, ya seninle olmak hoşuna
gitmiyorsa?"

ölümlü mü?"

Güldü, sesi derin ve erkeksi çıkıyordu. "Alex, ben daha önce de ölümlü oldum. Kuşkusuz uzun zaman önceydi ama bazı kısımlarını hatırlıyorum."

Ona göz kırptım.

"Neden ilk etapta özlerimi değiştirebileceğimi düşünüyorsun? Eğer bir toplayıcı değişmeyen hayatımızdan sıkılırsa, özümüzü bir ruha aşılama, onu toplayıcı yapma ve ruhumuzu hareket etmesi için serbest bırakma seçeneğimiz var. Tabii ki, yeni toplayıcı tamirci ona güçlerini verene kadar gerçek bir toplayıcı değil, ama anladınız siz." Omuz silkti. "Benim gerçekliğime dokunuyor olman, bunu yapabilmemizin tek nedeni.

ama asla bu şekilde kullanılmaması gerekiyordu."

"Yani tamirci bu yeteneği elinden alırsa, sonsuza dek ruh toplayıcı olarak mı kalacaksın? Asla hayatına devam edemeyecek misin?"

Yüzündeki tüm espri anlayışı silinmişti. Omuz silkti ama hareketi sertti.

Yani ölümlü olarak kalırsa tehlikedeydi ama ölümsüzlüğünü iade edersem ruhunu mahkûm etmiş olacaktım.

Öne doğru kaydım, dizlerim kalçalarının iki yanına doğru hareket etti, böylece kollarımı ona dolayabildim ve yanağımı omzuna yaslayabildim. "Bu seçenekler berbat."

Kolları beni daha da yaklaştırdı ve bu sefer daha yumuşak bir şekilde tekrar güldüğünde göğsündeki gümbürtüyü hissettim. "Evet, şey, olmak

Etrafınızda daha sık dolaşmak kesinlikle bir deneme olacaktır, ancak tahminimce sonsuz hizmetkârlıktan biraz daha iyi bir seçenek."

"Hey." Doğrudum, ondan uzaklaştım ama gülümsüyordum.

O da öyleydi.

Yakındık, neredeyse yüzünün tamamına odaklanamayacağım kadar yakındık. Birden belimdeki ellerinin, kalçalarımın bastıran sıcaklığının ve aramızdaki havayı dolduran tanıdık kokusunun farkına vardım. Yutkundum, nefesim düzensizleşti. *Bu gerçekten oluyordu.* Ölümlü kalmaya devam edecekti. *Benimle* kalacaktı. Bu çılgıncaydı. Pervasızca.

Günümün geri kalanına uyuyordu.

Kollarım hâlâ omuzlarındaydı. Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırmak kolay oldu. Öpücükle irkildi ama dilimin ucunu dudaklarının kıvrımında gezdirdiğimde ağzı bana açıldı ve öpücüğe ciddiyetle karşılık verdi. Eli başımın arkasını kavrayacak şekilde hareket etti, dili ağzımın içine daldı ve sabah çiyinin tatlı, temiz tadını getirdi.

Gençliğimden beri Ölüm'ü öpmenin hayalini kurmuştum ama bunun her şeyi değiştireceğinden hep korkmuştum. Şimdi her şey çoktan değişmişti. Aylarca süren hayalet öpüşmelerin ve yıllarca süren flörtleşmelerin arzusu bu öpücüğe akmıştı,

İkimizi de beraberinde sürüklüyor. Yarın binici hakkında, peri hakkında, ölümlülük hakkında endişelenecektim. Şu anda kendimi Ölüm'ün dudaklarının dudaklarıma değme hissine bırakmıştım.

Beni tezgahın kenarına sürükledi ama bedenlerimiz arasında son bir santim boşluk bıraktı. Arayı kapattım, bacaklarım kalçalarının etrafında kilitlendi. Sıcak ve sert bir şekilde kot pantolonunu zorladığını hissettiğimde benden bir inilti yükseldi, o da aynı sesi çıkardı. Sonra öpüşmeyi kesip geri çekildi.

"Alex, aşkım." Sesi gergindi, ağzı hâlâ o kadar yakındı ki hızlı nefeslerini dudaklarımda hissettim.

"Mmm?" Elim saçlarına gitti

Parmaklarımı koyu renkli saç tellerinde gezdirdim.

Ölüm'ün gözleri kapandı, parmakları sanki çok daha mahrem bir şeye dokunmuşum gibi kalçalarımda sıkılaştı. Gülümsedim ve onu tekrar öptüm.

Bu sefer hiç tereddüt etmedi. Sanki onun hayatını bedenimde taşıyormuşum gibi öptü beni.

-Aslında sanırım biliyordum ama şu anda düşünmediğim şeylerden biri de buydu. Parmaklarımın altındaki tişörtünün yumuşaklığına ve altındaki sert kaslarla nasıl tezat oluşturduğuna odaklandım. Onu hiç bu halde görmemiştim ve aniden buna her şeyden çok ihtiyacım oldu. Ellerim onun belinden aşağı inerken, onunki de benimkinden yukarı çıktı,

sanki

Hareketlerimi tersten yansıttıyor.

Tişört sıkıydı, kaslarının üzerine gerilmişti ve ellerimi tişörtün altına soktum, göğsüne doğru iterken parmaklarımın etinin üzerinde gezinmesine izin verdim. Tişörtü başının üzerine çekecek kadar uzun süre benden ayrıldı. Göğsünü kaplayan koyu renk tüyler, karnının ortasından aşağıya doğru bir çizgi çizerek kot pantolonunun üst kısmında kayboldu.

Onu incelememi izledi, dudaklarında yine o bilmiş gülümseme vardı, ama elimi uzattığımda elimi yakaladı. Dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu; garip bir şekilde ölçülü ve resmi bir jestti.

Kaşlarımı çattım. "Sorun nedir?" "Ne oldu?"

soru kelimelerden çok bir nefes alıştı.

"Sadece gerçekten burada olup olmadığına bakıyorum, benimle."

şimdi kafam karışmıştı. "Başka nerede olabilirim ki?"

"Zihnini kapat ve vücuduna odaklan. Seni tanıyorum Alex. Ve daha sonra düşünmeye başlamanı ve benden uzaklaşmanı istemiyorum."

Yanaklarım alev alev yandı. *Kendini aptal yerine koymanın bir yolu, Alex.* Bacaklarımın kilidini açtım, tezgâhta geriye doğru kaydım. Ölüm kalçalarımı yakalayarak beni hareketsiz bıraktı. Ellerinden biri yüzüme gitti, çenemi yukarı kaldırdı ama gözlerimi onunla buluşmak için kaldırmadım.

"Yapma bunu," diye fısıldadı.

Dudaklarım benimkini buluyor.

İlk başta öpücüğe direndim, o alaycı, dudak fırçalayan öpücüklerle geri dönmesini bekliyordum, ama öpücüğü derinleştirdi ve bedenim karşılık verdi. Ellerimi şimdi nefis bir şekilde çıplak olan güçlü omuzlarına doğru kaldırdım. Ölüm'ün başparmakları tişörtümün üzerinden meme uçlarıma dokundu ve nefesim kesildi, vücudumdaki her şey gerildi. Sesi bastırdı ve sonra öpücüğü kesip tekrar geri çekildi.

Vücudunu bedenime bastırmadan nefessiz ve soğuk kalmıştım. "Bu oyunu sevdiğimden emin değilim."

"Oyun yok. Her şeyini istiyorum, Alex. Vücudunu." Elleri belime doğru hareket etti. "Zihin." Alnımdan öptü. "Ve

ruh." Eli hareket etti ve acıya varan bir zevk içime yayılırken sırtım kamburlaştı.

Tekrar düşünebildiğimde -ve nefes alabildiğimde- gözleriyle karşılaştım. "Gerçekten az önce ruhuma mı dokundun?"

"Sadece birazcık."

"Tekrar yapar mısın?" İsteğimi nefes nefese söyledim. Bir adım öne çıktı ve beni öptü,

Ama bu öpücükte dudaklardan fazlası vardı. Daha derin bir şeye dokundu. İçimi ısıtan bir şeye. İkimizin de hâlâ giydiği kıyafetlere kızarak kalçalarımı ona doğru bastırdım.

Ölüm boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı ve dudakları ağızımdan benimkine doğru hareket etti.

Boğazımdan aşağıya, köprücük kemiğimin üzerinden göğsüme doğru öpücükler bıraktı. Elleri gömleğimin fermuarına gitti ve beni tezgâha yaslarken serbest bıraktı. Üstümü çıkarırken dudakları bedenimden hiç ayrılmadı. Eli fae algı tılsımını tutan ince gümüş zincire gitti ve onu başımın üzerinden kaldırmaya başladı.

"O değil," dedim nefes nefese.

Yukarı baktı. "Seni görebiliyorum Alex. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Ama benim için öyleydi. Tılsımı çıkarıp tezgâhın üzerine koyar koymaz tenim ısıldamaya başladı. Solgun ışıltım onun bronz teniyle güçlü bir tezat oluşturuyordu. Bana gülümsedi.

"Aynı güzellikte," diye fısıldadı,

bir parmağını gövdemde gezdiriyordu. Sonra ağzı tekrar vücudumdaydı ve bana garip parıltımı unutturdu.

Dili bir meme ucunun etrafında dolaşarak dikkatinin altında çakıl taşı gibi olmasını sağladı. Benden küçük sesler kaçtı. Ağzı beni ten seviyesinden daha fazla okşadı ve vücudumda henüz dokunmadığı yerlerde oluşan gerginlik arttı. Hafifçe geri çekildi ve dilinin ıslattığı deriye hafifçe üfledi. Zıtlık hissiyle zevkten titredim ve kendimi kot pantolonundan hissedebildiğim sertliğe doğru bastırarak kıpırdandım.

Daha az giysiye ihtiyacımız vardı. Şimdi.

Kendimi yukarı itmeye başladım ama Ölüm beni yakaladı ve hareket etmemi engelledi. Dudakları göğüslerimin üzerinde gezinirken bakışları vücudumun enine boyuna beni izledi. Zevkin ve gözlerinin kaleydoskopunun içinde kaybolmuştum. Onun altında kıvrandım. Doğrulduğunda neredeyse benim kadar sert nefes alıyordu.

Bu sefer oturur pozisyona gelmek için mücadele ettiğimde bana izin verdi. Elimi göğsündeki tüylerin arasında gezdirdim ve dokunuşumla kaslarının titrediğini hissettim. En ufak bir tırnak darbesi kullandım ve tüyleri diken diken oldu. Gülümsedim. Ellerim aşağıya, kot pantolonunun düğmesine doğru gitti.

Bileklerimi tutarak beni durdurdu.

"Emin misin?"

Emin olmaktan da öteydim.

Arzumu, ihtiyacımı görmesine izin verdim. Ama tek istediği bu değildi. Bunu yüzünden okuyabiliyordum. Beni tanıyordu, belki de çok iyi tanıyordu. İkimiz de bu çekimin etrafında uzun süre dans etmiştik. İşler değişirse paylaştığımız ilişkiyi riske atacağımızdan onun da benim kadar korktuğu hiç aklıma gelmemişti.

"Yarın koşmayacağım, söz veriyorum."

Birkaç saniye boyunca o rengârenk gözleriyle beni izledi. Sonra bileklerimi bıraktı ve elleri yüzümü kavrayacak şekilde hareket etti, dudakları dudaklarımı kavradı, dudaklarımdan çok

daha derinlere doğru bir zevk dalgası
yayıldı

ruhu benimkine dokunduğunda. Elleri omuzlarımın üzerinden geçerek gövdem boyunca ilerledi ve başparmağı meme uçlarımda dolaşırken kısa bir süre duraklayarak bana ihtiyaç duyduğum için işkence etti. Sonra kalçalarımı saran düğmelerime doğru ilerledi.

"Hey, bu benim fikrimdi." Kelimeleri doğrudan dudaklarına söyledim ve gülümsediğini hissettim.

"Önce ben buldum."

Bu da kimin diğerinin kıyafetlerini daha hızlı çıkaracağını görmek için bir yarışa yol açtı. Kazanmalıyım, yerçekimi benim tarafımdaydı. Ama o daha güçlüydü, beni kolayca kaldırdı, bu sadece kalçalarımı kucaklamasına yardımcı olmakla kalmadı, aynı zamanda

beni kot pantolonundan uzaklaştırdı.

Hile yapmaya başvurdum. Tezgâhtan kayarak dizlerimin üzerine çöktüm ve kot pantolonunu ayak bileklerine kadar sürükledim. Geriye sadece vücudunu zorlayan bir çift siyah boxer külot kalmıştı. Onu mutlu bir şekilde serbest bıraktım.

Onu elime aldım ve parmaklarımı tüm o sert sıcaklığı örten kadifemsi yumuşaklıkta gezdirdim. Üstümde, Ölüm ürperdi. Gülümsedim. Sonra dilimi ucunda bir daire çizerek gezdirdim, tuzluluğunu tattım.

"Alex."

Başımı kaldırdım ve rahatça alabildiğim kadarını ağzıma alırken bakışlarıyla karşılaştım. Göz kapakları titriyor, nefesi kesilirken göğsü sıkışıyordu,

Ama ben aşağı doğru kayarken başka tarafa bakmadı. Ellerim kalçalarına gitti ve sonra kıçına doğru ilerledi. Her yeri kaslıydı, mükemmeldi. Ve görünürde bir bronzluk çizgisi bile yoktu. Ağzımın dolambaçlı bir şekilde yavaş hareket etmesine izin verdim, sonuna ulaştığımda dilimi başının etrafında döndürdüm. Sonra aynı yumuşak kayışla tekrar uzunluğundan aşağı kaydım.

"Alex," dedi tekrar, sesi boğuklaşmıştı, omuzlarımdan tutarken. Beni yukarı çekti. "İlk kez değil. Senin bedenine gömölmek istiyorum."

Beni tekrar tezgahın kenarına kaldırdı.

"Benim bir yatağım var."

"Bir dahaki sefere yatağı kullanırız," dedi.

dedi ve iki parmağını içime kaydırđı. "Çok ıslak ama hâlâ çok sıkı," diye mırıldandı.

Yatağı tamamen unutmuşum.

Acı verici bir şekilde yavaş hareket ediyordu. Alaycı, tatlı bir işkence. Merkezimdaki sıcaklık arttıkça omuzlarını kavradım. Nefes alışım düzensizleşti. Sesler boğazımdan kaçtı.

Orgazm sert vurdu. Hızlıca. Her sinir ucu hislerle dolup taşarken başım geriye düştü. Zevk içinde patladı.

Ölümün ağzı benimkini kapladı ve çığlığımı aldı. Beni kollarının arasına aldı. Soğuk duvar sırtımla buluştu, başı bana, içime doğru bastırırken Ölüm ağırlığımı destekliyordu. Ne kadar hazır olsam da içime dar geliyordu.

Yavaşça içeri girdi. Her santim içimde biraz acıyla enfes zevki karıştıran dalgalanmalar gönderiyordu. Kollarında kıvrandım. Son santimi de içeri kaydırđı, vücutlarımız buluştu.

O hareket etmeye başladığında bacaklarımı beline kitledim. Vücudu içimde kayana kadar nazikti; sonra ritmi değışti, hızlandı ve daha sert itti. Her hareket içimdeki şeylerin sıkılaşmasına neden oldu. Vücudum sertçe sıkıştı. Hızı tekrar değışti.

Çığlık atarak boşaldım, ellerim Ölüm'ün sırtını pençelememek için duvara doğru hareket etti. Ritmi durakladı ve son bir kez daha sertçe içime girdi. Orgazmının hissi beni tekrar getirmekle tehdit ediyordu.

Bana doğru eğildi. İkimiz de artçı şokların etkisiyle ağır ağır nefes aldık. Onunla duvar arasında sıkışmıştım, bacaklarım beline dolanmıştı ve nabzının benimkiyle eşleşecek şekilde attığını hissedebiliyordum. Hızlı nefesleri boynumu gıdıklıyordu ve ben de uzanıp nemli saçlarını yüzünden çektim. Ölüm bana gülümseyecek kadar geri çekildi ve gözlerindeki duygu miktarı beni korkutmaya yetti. Bana bunun üzerinde duracak zaman bırakmadı ve son nefesimi de öptü. Sonra beni bırakmadan duvardan uzaklaştı ve beni taşıdı.

Yalan söylemedi. Yandaki yatağa geçtik.

Daha sonra bacaklarımız birbirine dolanmış, mutlu bir yorgunlukla uzandık. Ölüm elini kalçamda gezdirdi, sırf dokunabildiği için dokunuyordu.

"Alex?"

"Mmm?" Uyumaya yakındım. Bir gece önceki saatlerin çoğunu atlamıştım ama yine de en son uyuduğumdan bu yana en az yirmi dört saat geçmişti ve bu saatler uzun, yoğun saatlerdi.

"Bana ne söz verdiğini hatırlıyor musun?" "Kaçmak yok," diye mırıldandım esnerken çenemi çatlattı.

Başını salladığını görmekten çok hissettim. "Kaçmak yok." Bir kolunu bana dolayarak bizi birbirimize yaklaştırdı. "Seni seviyorum." Kelimeleri

fisıldadı sanki

onları duymamı istediğinden emin değildi.

Nefes almayı bıraktım. Kolundaki gerginlikten değişimi hissettiğini anladım. Keşke tepkimi gizleyebilseydim; eğer uyarmış olsaydım, bunu yapabilirdim. Tepki vermeme neden olan şey itiraf bile değildi; aylar önce Kanlı Ay'ın altında ölürken de aynı şeyi söylediğini duymuştum. Biliyordum. Bilmiyormuş gibi davrandım. Ama biliyordum.

Hayır, tepki vermeme neden olan şey, aynı sözleri son yirmi dört saat içinde başka bir adamdan duymuş olmamdı. En azından Ölüm bunları söyledikten sonra bana hançer çekmemiştii.

Sanki düşüncelerimin nereye gittiğini biliyormuş gibi, Ölüm beni daha da

yakına çekti ve alçak, sessiz bir sesle,
"Ve ben

düşünmek sen gerekir fırlatmak
diğer
diş fırçası."

Bölüm 36

Yüksek bir ses beni uyandırdı ve aylardır kabus görmediğim ilk uykumdan uyandırdı. Ölüm'ün sıcak göğsünü yanağımın altında hissettim ve önceki geceyi hatırlayarak boğazımdan yüzüme doğru bir kızarıklık yayıldı.

"Günaydın," dedi, sesi uykudan pürüzlüydü. Belli ki o da benim gibi kabaca uyandırılmıştı.

"Merhaba." Sıcaklık hâlâ yanaklarımı yakıyordu ve başka tarafa bakmak istiyordum ama gözlerimi Ölüm'den ayıramıyordum. Daha önce hiç

Onu yatağında, saçları uykudan dağılmış, derin gözleri yarı açık bir halde görünce çok... gerçekçi göründü. Çok tatlıydı.

Neredeyse takip edilemeyecek kadar hızlı bir hareketle Ölüm bizi yuvarladı, böylece beni vücuduyla sabitledi. Nefesim kesildi ve ağzı aniden benimkini kapladı. Kapı tekrar çalındı ve Ölüm omzunun üzerinden bakmak için öpücüğe ara verdi.

"Sence gidecekler mi?"

"Muhtemelen gitmezler.

Bırak beni."

Başını iki yana salladı, yakışıklı gözlerinden birinin üzerinden bir kaşını kaldırdı. "Biraz pembeleşmişsin, Alex. Kendine küfretme riskini almayacaksın,

değil mi?"

"Kaçmıyorum," dedim, kaçıp
kaçmadığımdan emin değildim.

aşağılanıp aşağılanmayacağımı bilmiyordum. Ama o gülümsüyordu ve ben de kendimi aynı ifadeyle karşılık verirken buldum. *Kahretsin, adama kızmak çok zor.*

"Peki, bu durumda..." Beni de yanına alarak tekrar yuvarlandı, ben de kalçalarına sarıldım. "Bu oldukça güzel bir manzara."

Uzanıp başparmaklarını göğüslerimin alt kısımlarında gezdirdi ve tenim buna karşılık olarak gerildi. Dün gecedan beri ağrım vardı ama iyi bir ağrıydı ve bulunduğuyerden hiç de hoşnut olmadığını hissedebiliyordum.

Kapıda bir patlama sesi daha duyuldu.

Döndüm ve kapıma onu oracıkta eritecek bir parıltı gönderdim. PC

Sanki kapıya cevap vermediğim için şikâyet ediyormuş gibi yatağın dibinde sızlandı. İçimi çektim ve kendimi Ölüm'ün kollarından kurtardım. Bunun için çok fazla irade göstermem ve kapıyı bir kez daha çalmam gerekti.

"Tanrım, geliyorum," diye mırıldandım, giyecek bir şeyler aramak için odanın içinde ilerlerken. Bornozumu buldum ve omuz silkerek içine girdim.

"Caziben Alex," diye seslendi Ölüm, yatağın üzerinde bir kolunun üzerinde yükseldiği yerden.

Doğru, aslında soluk parıltıya alışmıştım, özellikle de pencerelerden içeri süzülen ışıktaki zar zor fark edilebildiği için. Ama "fark edilmeyecek kadar" değildi.

algı tılsımı başımın üstünde.

Kapıyı sarsarak açtım, diğer taraftakinin kulağını çekmeye hazırdım -Ta ki uzun kahverengi saçlı ve derin çökük gözlü zayıf figürü görene kadar.

"Tamara?"

Sabahın ılık havasına rağmen paltosunu sımsıkı kavradı. Birkaç gün önce onu morgda giyerken görmüştüm ve üzerine tam oturmuştu. Şimdi palto bedenini yutuyordu.

"Bir sorun var," dedi, sesi ağlıyormuş gibi çiğdi ama gözleri kuruydu. Kötü kontrol edilen bir kukla gibi, hareketleri gergin ve sarsıntılı bir şekilde kapıdan içeri girdi. "Hani sen-"

Gözleri yatağımdaki adama takılınca sözünü kesti.

"Oh, misafirin var." Sesi tamamen düzdü. Ölüm'e döndü. "Sabahınızı böldüğüm için üzgünüm ama Alex'e şimdi ihtiyacım var. Aramayacak, ikinci randevulara çıkmayacak ve gelecek ay senin adını bile hatırlamayacak, yani uzun bir vedaya gerçekten ihtiyacın yok."

Gözlerim büyüdü. "Tamara."

Döndü. "Ne? Bu doğru."

"Rastgele biri değil," diye tısladım nefesimin altında ve solgun dudakları küçük bir "O" harfi oluşturduktan sonra dönüp ona değerlendirci bir bakış attı.

Eliyle ağzını siper ederek, "O aynı zamanda sen-bilirsin-kim değil," diye fısıldadı.

"Seni duyabiliyorum," dedi Ölüm doğrulup gerinirken. "Sanırım yatağa geri dönmeyeceksin?"

Kahretsin, keşke olsaydım. Başımı salladım. İçini çekti ve yataktan çıktı, hareket ederken çarşafı etrafına topladı. Banyoya giderken yanımdan geçerken başımın üstünü öptü. Gözlerim onu takip etti, geniş omuzlarını ve kaslı sırtını takdirle uzun uzun inceledi ve çarşafın gizlemek için çok az şey yaptığı çok güzel tanımlanmış bir kıça doğru inceldi.

Tek bakan ben değildim.

"Bana bir nişanlım olduğunu hatırlat."

"Beni süzmeyi bırak-" diye kestim sözümü.

ve Tamara etrafında döndü.

"Erkek arkadaş mı diyecektin?" Sırıttı, solgun yanaklarıyla oldukça korkunç bir ifadeydi bu. "Ayrıntıları istiyorum. Bulaşık."

Aslında ölümümü söylemek üzereydim ama bunu ona söylemeyecektim. Ya da onun hakkında konuşmayacaktım. Ayrıca, çok daha acil bir mesele vardı.

"Ne oldu? Larid'i yok ettiğimizi biliyorum. Güven bana, ona iyice baktım." Çok yakından baktım.

"Bir şeyler ters gitti." Tamara ceketinin açılmasına izin verdi. Kıyafetleri bir deri bir kemik kalmış vücudundan sarkıyordu. "Her gelinin düğünden önce biraz kilo vermek istediğini biliyorum ama benim

planladığım tam olarak bu değildi."

Alt dudağımı çiğneyerek derisinin göğüs kafesi ve kaburgaları arasındaki çukurlara nasıl battığına baktım. Sanki vücudundaki tüm yağı bir günde yakmış gibiydi. Bir sonraki adımda kaslarını yemeye başlayacaktı, tabii henüz başlamadıysa. *Peki ya bebek?* Sormaya çok korkuyordum ama gözlerinde kendinden daha fazlası için olan perili bakışı gördüm.

Gulyabaniyi ldrmştk. Yaratık alevler içinde kaldığında Larid'in altındaydım. Neden hala dönüyordu?

"Ve sonra, kendiniz grn." Ağzını açtı, dudaklarını geriye doğru sıyırdı. Dişleri hafif sivriydi. Henüz tam bir gulyabani gibi değildi ama kesinlikle

değişiyor.

"Lanet olsun. Burada bekle, tamam mı?" Hızla etrafından dolandım ve banyo kapısına iki kez vurduktan sonra içeri daldım.

Ölüm başını perdenin arkasından uzatıp saçlarından ve geniş omuzlarından sular akarken duştan buharlar çıkıyordu. "Sırtımı yıkamayı teklif etmeye mi geldin?" diye sordu kara gözleri parlayarak.

"Bu ciddi bir durum. Tamara'nın zaman çizelgesini görebiliyor musun?"

Ölüm kaşlarını çattı, yüzündeki çapkın parıltı kayboldu. "O benim ruhlarımdan biri değil."

"Peki, koleksiyoncusunu bulabilir misin? Ne kadar zamanı olduğunu

bilmem gerek.

"Gulyabaniye dönüşmeden önce."

"Alex, zaman akışlarını görebildiğimiz gerçeğini bilmen bile gerekmiyor."

Bu konuda kendimi borçlandırmaktan çekinmiyordum ama "lütfen "den başka bir şey söyleyemeden Ölüm elini kaldırdı.

"Bu şeylerden birkaçının oluşumunu izledim. Ne kadar hızlı ilerlediğine bakılırsa, bir günden az zamanı kaldı. Birkaç saat içinde değişiklikler geri döndürülemez hale gelecek."

Saatler mi?

"Bunu nasıl durdurabilirim?

Gulyabaniyi öldürdük. I-"

"Aşkım, eğer buna devam edeceksek

Konuşma, ya bana katıl, bana bir havlu uzat ya da bırak bitireyim, bir dakika içinde çıkacağım."

Onu duşuyla baş başa bıraktım. Dairemin ana odasına geri döndüğümde, Tamara'yı sahip olduğum tek sandalyeye yığılmış, başını kollarının arasına almış, kısa çubuğun üzerinde buldum. Beni duyunca başını kaldırdı ve solgun dudakları aşağı doğru çekildi.

"Suratındaki ifadeden anladığım kadarıyla duşta hızlı bir sevişme değildi."

Yüzümü daha güven verici hale getirmek için gülümsemeye çalıştım ama "saatler" kelimesi kafamda yankılandı. "Koluna bakmama izin verir misin?"

Başını salladı ve paltosundan sıyrıldı. Dikişleri iyileştirici bir tılsımla aşılanmış

bir gazlı bezle kapatmıştı. Ve bir

Reçetesiz satılan OMIH bandajlarından da değil, kendi yarattığı ve muhtemelen çok daha etkili olan bir bandajdan. Ne yazık ki bu özel yarada işe yaramıyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadım, dikişlerin kenarlarından çürük gibi süzülen karanlığa bakarken.

Tamara koluna baktı, yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Ters giden onca şey arasında, yaraların beklendiği kadar hızlı iyileşmemesi endişelerimin en küçüğü."

"Değil-" Aklıma bir düşünce geldi. "Sana siyah görünmüyorlar mı?"

"Uh, hayır. Alex, az önce solgunlaştın. Ne?"

Cevap vermedim ama kalkanlarımı kırdım. Karanlığın bir parçasının gerçekliğe doğru kanadığını görmüştüm ama kalkanlarımı açtığımda daha ince siyah çizgilerin Tamara'nın bedenini, ruhunu tamamen sardığını gördüm, sanki çürüme kanına girmiş ve şimdi her damarını doldurmuştu. Yaradan yukarı doğru uzanan kıvrımlı bir ip gördüğümü sandım ama tek bir ipi göremeyecek kadar çok farklı gerçeklik katmanı vardı. Kalkanlarımı daha da açtım. Raver bizi koleksiyoncu düzlemine taşımadan önce, beni odağımı tek bir gerçekliğe daraltmaya zorlamıştı. Bunu sadece ruhları izleyerek yapmıştım. Sarı ruhları görebiliyordum.

Tamara'nın ruhunun ışıltısı gayet iyiydi; daha net görmem gereken şey karanlıktı.

Tüm dikkatimi o karanlığa odakladım ve dairemde esen rüzgâr, postaları tezgâha savurup genellikle mıknatıslarla buzdolabına tutturulan ücretsiz kartları yırtarken etrafımdaki oda çürüdü. PC tiz ve gergin bir sesle viyakladı ve yatağın altında kayboldu.

Ancak diğer gerçeklikler karardı ve iplik keskin bir rahatlamaya sıçradı. Hortlaklar hakkında bildiğim kadarıyla, tek zincirler halinde birbirlerine bağlıydılar. En baştaki en üstteydi ve sonra aile bağları gibi, bir hortlak tarafından enfekte edilenler o hortlağa -ya da hortlaklara- bağlıydı.

Bazen bir kişi birden fazla kişi tarafından saldırıya uğradığında. Zincirin hemen üstündeki gulyabaniyi öldürdüğünüzde altlarındaki her şey kırılıyordu. Gulyabaniler ölür ve enfekte olanlar artık dönüşme tehlikesiyle karşı karşıya kalmazdı.

Larid'in ölmüş olması ve Tamara'nın hâlâ ölümler diyarına pamuk ipliğiyle bağı olması dışında.

Aslında, tek bir iplik değildi. Üç koyu çizgi vardı. Birinin ucu sivriydi, bükülmüştü, açıkça kopmuştu. *Larid*. Onunla bağlantısı bu olmalıydı. Diğerinceydi ve ölümler diyarının derinliklerine doğru kıvrılıyordu. *Bedenini almak için bekleyen hortlağı giden köprü*. Geriye son kordon kaldı. Bu da

Kalın, Tamara'nın tükenmekte olan canlılığıyla doluydu ama diğeri gibi ölüler diyarının derinliklerinde kaybolmadı. Bunun yerine odanın dışına, bir yere doğru kıvrılıyordu. Sürücüye mi? *Hortlaklarının yarattığı cesetlerle mi besleniyor?*

Eğer her hortlağın ana hortlakla ikinci bir bağlantısı varsa, bu Briar'ın mezarlıkları temizlemekte neden bu kadar zorlandığını açıklayabilirdi. Zincirler kırılmıyordu. Bu aynı zamanda Larid'le olan bağlantıyı kesmenin Tamara'nın dönüşmesini neden durdurmadığını da açıklıyordu.

"Alex?" Tamara'nın sesi titredi ve ben bir adım öne çıkınca sendeleyerek geri çekildi. "Görebiliyorum," dedim.

"Eğer onu koparabilirsem..." Hançerimi
aldığım yerden

kılıfında şifonyerin üzerinde duruyordu. Hançer bir keresinde bir ruh zincirini kesmişti, umarım bu ipleri de kesebilirdi.

Ben yaklaşırken Tamara'nın yorgun gözleri büyüdü ama kıpırdamadı. Elimizi uzatıp ipleri tuttum ama ellerim karanlığın içinden sanki arkadaşımı emen bir beslenme tüpü değil de bir gölgeymiş gibi geçti. *Daha derine inmeliyim.*

Zihnimin uçurumun ötesine geçmesine izin verdim. Dairem etrafımda parçalandı ama ipler sağlamlaştı. Hem çıplak elimle hem de hançerle tekrar denedim. Tüpü deldim ve gaz halinde karanlık damlalar sızdırmasını sağladım. *Nasıl*

Ölüler diyarının ne kadar derinlerine ulaşabilirim? Yaklaşmıştım, sadece biraz daha ilerlemem gerekiyordu. Kendimi fırtınanın içinde sürüklenmeye bıraktım.

Hayaletimsi bir kucaklamayla, elle tutulur gibi olmayan kollar belime dolandı.

"Geri dön," diye fısıldadı uzak ama tanıdık bir ses. *Ölüm*. "Alex, geri dönmeni istiyorum."

Ulaşmaya çok yaklaştığım iplere baktım ama sesindeki çaresizlik beni çekiştirdi. Geri çekildim. psyche dışarı . ve Dairemin kalıntılarını görene kadar çorak toprakları yayıyor, sonra uçurumu geçerken daireyi bir kez daha bütün olarak görüyordum. Ölümün kollar etrafında benim Gerçeklik etrafıma yerleştikçe

belim katılaştı

Yine soğuktu ama hafif bir titreme vardı. Kollarında iki büküm oldum. Bronz teninin altında solgundu, soluk soluğa nefes alıyordu; saçlarından su akıyor, sanki banyodan aceleyle çıkmış gibi omzuma damlıyordu - en azından üzerinde bir kot pantolon vardı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Kolları beni sıkıca sardı, titremeler çoktan geçmişti ve başını salladı. "Olacağım. Alex, lütfen özümü ruhumun ulaşamayacağı düzlemlere götürme." Sonuncusu sadece benim kulağıma fısıldanan bir sözdü.

Almak mı?

"Alex?" Tamara'nın ses oldu ince, yüksek ve korkuyla lekelenmiş. "Neydi

Bu mu? Yetiştirdiğiniz gölgelerden daha az nemliydiniz."

Hay aksi. Aslında bedensel bir varlık olmadığımı unutmuşum. Ruhum beni gerçekliğe bağlı tutuyordu ama ller diyarına ulaştığımda ruhumu oraya göndermiştim.

Ve bu süreçte neredeyse ölüm'ldryordum.

Bölüm 37

Ölüm yemek ve kahveden sonra biraz daha iyi görünüyordu. Tamara o kadar değil.

Biniciye ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Briar Darque dün geceyi bilmiyordu ama şimdiye kadar bir şeyler öğrenmiş olmasını umuyordum.

"İyi zamanlama Craft," dedi. Sesine karışan radyo ve rüzgâr sesi araba kullandığını ele veriyordu. "Ben de sana doğru geliyordum. Arkadaşını gördün mü?"

Buz gibi bir uyarı omurgamdan aşağı

kaydı,

beni ürpertiyor. "Hangi arkadaşın?"

"Tıbbi tetkikçi, Tamara Greene. Kendisi işte ya da evde değil."

Tamara'nın tostunu yemekten çok kıpırdanıp durduğu yere baktım - evde yemek adına pek bir şey yoktu, büyük sürpriz. Sonra onu *görmemek* için dikkatlice arkamı döndüm. Her ihtimale karşı.

Omuz silktim ve olabildiğince gayri ciddi bir ses tonuyla, "Muhtemelen bir yerlerde kahvaltı ediyordur," dedim.

"Kocasını sizi görmeye gitmiş olabileceğini düşündü."

Teşekkürler, Ethan. "Aslında onun nişanlısı."

"Evet, her neyse. Eğer onu görürsen, bana haber ver."

"Neler oluyor?"

"Dün hastaneye giden OMIH ajanı mı? Hemşire bu sabah beni aradı. Altmış kilo vermiş ve pençeleri çıkmış. Ameliyathanenin ortasında hortlağa dönüşmediğinden emin olmak zorundaydım."

Tost midemde ekşidi. *Onu öldürdüğü gibi.* Dönüp Tamara'nın bitkin bedenine bakmamak için kendimi zor tuttum. Briar oldu Beynim onun sözlerini kabul etmek istemese de konuşmaya devam ediyordu. "Arkadaşın o kadar kötü yaralanmamış ama dönüşmeden önce onu bulmalıyım. Kahretsin, gerçekten hortlağı yakaladığımızı sanmıştım."

"Tanıştık. Larid'i tanıdım."

"Biz yapamadım var."

Ghouls vardır

bağlantılı."

Evet, o oldu ve bir varsayımды. Sorun şu ki, bu durumda geçerli değildi. Gerçi bunu nereden bildiğimi ona söyleyemezdim. "Hiç ölümler diyarındaki çöllerden gelen bir şey tarafından yaratılan hortlakları avladın mı?"

Briar bu olasılığı düşünürken sessiz kaldı.

"Cesedi çemberden çıkarmadan önce sürücüyü kontrol altına alıp almadıklarını öğrendiniz mi?"

"Yapmadılar. Lanet olsun. Demek o şey dışarıda. O memur kadar hızlı hortlayan birini hiç görmemiştim. Eğer o binici yüzünden ise, başımız büyük belaya girebilir."

Az bile söylemişsin.

"Bir bedenin dışında fazla uzağa gidemeyeceğinden oldukça eminim. Larid ile temas eden herhangi birinin düngarip davranıp davranmadığını biliyor musunuz?"

"Bunu nereden bileyim?"

"Eğer sürücüyü bulacaksak, etrafa sormanız gerekecek çünkü OMIH'deki insanlar benimle konuşmayacaklar. Büyük olasılıkla kendi ismine cevap vermeyen ve erken ayrılmak için bir bahane uyduran birini arıyorsunuz. Düng gece eve gitmemişlerdir ve bugün de işte olmayacaklardır."

"Bu oldukça spesifik, Craft."

"Sürücüyü takip ediyordum. Tahmin edilebilir," dedim ve umdum ki

Rider'ın düzeni değişmemiştir. Elbette bugün Pazar'dı, bu yüzden ele geçirilen kurban henüz gözden kaçmamış olabilir. "OMIH'dekilerle konuştuktan sonra beni arayıp öğrendiklerinizi bildirir misiniz?"

"Neden?" Sesinde o kadar yoğun bir şüphe vardı ki, bunu telefonda bile hissedebiliyordum.

"Öncelikle, eğer bu arkadaşına zarar veriyorsa, benim de çıkarım var demektir. Ayrıca kocalarının katilini yakaladığımızı söylediğim iki müşterim var ve onlara kaçtığını haber vermek zorunda kalmamayı tercih ederim."

"Tamam. Bir şey öğrenirsem ve zamanım olursa ararım ama arkadaşın gelirse bana haber vermelisin."

"Doğru." Tamara zaten burada olduğu için, "ortaya çıkmak" bir sorun değildi.

Briar veda etmeden telefonu kapattı.

"Bilmek istiyor muyum?" Arkamı döndüğümde Tamara sordu.

"Muhtemelen hayır," dedim ve grimsi solgunluğunun bir kısmının ölümler diyarına adım attığım için gözlerimin iyileşmesinden kaynaklandığına kendimi ikna etmeye çalıştım. Ama Tamara dışında her şeyin rengi geri gelmişti. Onun gözümün önünde solduğunu görebiliyordum. *Değişim bu kadar hızlı olamaz.*

Ölüm'e baktım. Başını salladı ama bana yardım etmek için yapabileceği bir şey olmadığını mı söylüyordu yoksa

Tamara'nın iyi dayanamadığını teyit ediyordu. Bana sadece birkaç saatimiz olduğunu söylemişti. Ne kadar kaybetmiştik, otuz dakikasını mı?

Telefonu arka cebime soktum ve mutfağında volta attım. Kahve demlenirken giyinmişim, bu yüzden botlarım içimde titreşen çaresizlik hissini vurgulayan donuk gümbürtü sesleri çıkarıyordu. Briar'ın aramasını beklemekten başka yapabileceğim bir şey olmalıydı.

Bu besleme tüpünün izini sürücüye kadar sürebilirim, ancak şehrin kim bilir neresinde izini sürerken uçurumun yarısını geçmiş olmam gerekir. Hareket kabiliyetine sahip olsam ve bir mezar tarafından dövülmesem bile

Ruhumu koğuşların veya bir çemberin dışında açık bırakırken, ölüm'ün özünü uçurumun yarısına kadar götürmeme kim bilir ne kadar süre dayanabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. *Sanırım yakın zamanda Faerie'ye gitmeyeceğim.* Ya da muhtemelen hiç. Ölüm'ün düzlemi orada yoktu, bu da gidemeyeceğim anlamına geliyordu.

Başımı kaldırdım ve volta atmayı bıraktım, bir ayağım havada asılı kaldı, sonra sertçe düştüm ve adımımı unuttum. Ölüler diyarı Faerie'de de yoktu. Eğer lüm var olmadığı bir düzlemde özüne ulaşamıyorsa, o zaman binicinin iplerinin ölüler diyarının temas etmediği bir yere geçmemesi mantıklıydı.

Bu bir oyalama taktiğiydi ama bize zaman kazandıracaktı. Tamara'ya baktım. "Seni Faerie'ye götürmeliyiz."

İkisi ela, ikisi koyu kahverengi dört göz, eşit miktarda şaşkınlıkla bana bakıyordu. Evet, sanırım kafamın içinde değilseniz bu yorum hiçbir yerden gelmedi. Mantığımı açıkladım. Düşüncelerimi açıklarken Ölüm isteksizce başını salladı ama Tamara'nın çökük gözleri yüzüne hakim olana kadar yuvarlaklaştı.

"Bir keresinde Faerie'nin bir cebine girdiğini biliyorum ama oraya geri dönebilsek bile, daha iyi durumda mı olurum yoksa sadece farklı bir tehlikenin içinde mi?" Tamara yenmemiş tostunu iterek sordu

bir kenara.

Hay aksi. Peri tartışması yapmamız gerekecekti. Bu konuşmayı gerçekten yapmak istemiyordum ama düşündükçe, Faerie'ye gider gitmez dönüşmeyi bırakacağına daha çok ikna oluyordum. Ölüler diyarından parçalar Bloom'un içine sızmıştı, bu yüzden Faerie'ye gitmesi gerekecekti.

Telefonumu çıkarıp Rianna'nın cep telefonunu aradım. Bugün Faerie'den ayrılmak için bir nedeni yoktu, bu yüzden operatör ulaşmaya çalıştığım müşterinin kapsama alanı dışında olduğunu söylediğinde şaşırmadım. Faerie'de baz istasyonu yoktu.

"Caleb'le konuşmamız gerek," dedim ve evimin kapısına doğru ilerledim.

Evin ana bölümüyle daire. Ayrıca "F" meselesini birkaç dakika daha tartışmak zorunda kalmaktan da etkili bir şekilde kurtuldum.

Tamara yavaşça ayağa kalktı, sanki iskelet gibi zayıf formu yerine altı yüz kiloyu taşımaya çalışıyordu. Sürüklenen adımlarını izlerken alt dudağımı çiğnedim. *Faerie işe yarayacaktır.* Sadece onu oraya götürmemiz gerekiyordu. Ek bir bonus mu? Briar'ın Tamara'yı Faerie'de bulması imkânsızdı.

Ölüm takip etmek için harekete geçti.

Elimi koluna koyarak onu durdurdum.

"Beni burada bekler misin?"

"Benimle görülmekten utanıyor musun?" "Sorun o değil. Tamara'yı almalıyız

bir an önce Faerie'ye, yani

"Herkes mümkün olduğunca az açıklamayla hareket etsin." Ve lm'n kim olduğunu açıklamak -özellikle de onu tanıtacak bir ismim olmadığı için- her Şeyi yavaşlatacaktı. Tamara o kadar hastaydı ki, onun eski bir arkadaş olduğu açıklamamı daha fazla kurcalamadan kabul etmişti ama Holly beni sıkıştıracaktı.

Beni inceledi ve hoşlandığımdan daha fazlasını gördüğünü hissettim. Kıpırdandım. Beni çok iyi tanıyordu ve bakışlarının katmanlarımı soyduğunu hissedebiliyordum. Sonra öne doğru eğildi ve başımın tepesini öptü. "Sadece muhakeme yaparken kendine karşı dürüst olduğundan emin ol."

Daireme geri dönmesini izledim.

Gerçekten acelem vardı,

değil miydım? Arkadaşlarımla onunla tanışmasında bir sorun yoktu. Sadece şimdi değil. Değil mi?

Tamara'ya yetişmek için acele ederken bunu düşünecek zamanım olmadı. Merdivenlerin dibine vardık ve kapıyı iterek açtım. "Caleb?"

Henüz oldukça erken bir saatti ama genellikle stüdyosunda benim uyanmayı tercih ettiğimden daha erken çalışmaya başlardı - stüdyonun tavanının ses geçirmez olmasının bir nedeni de buydu. Ama garajdan stüdyoya dönüşen yer karanlıktı. Görünüşe göre bugün erken bir gün değildi.

"Alo? Caleb? Holly? Evde kimse var mı?"

Ön pencereden dışarı baktım. İkisinin

de arabası buradaydı. Arabaya doğru
yöneldim.

evin arkasında. Caleb'ı uyandırmaktan nefret ediyordum ama Ölüm'ün yaşam özünü kesmeden Faerie'ye giremeyeceğime göre, Tamara'yı alabilecek tek kişi Caleb'dı.

Tamara ve ben köşeyi dönüp arka salona girdiğimizde Caleb'ın kapısı açıldı ama dışarı çıkan Caleb değildi.

Üzerinde Caleb'ın tişörtlerinden biri olan ve başka hiçbir şey giymeyen Holly donakaldı.

Bir an için kimse bir şey söylemedi. Sonra Tamara başını salladı ve mırıldandı: "Burası tavşanların inine girmek gibi bir yer."

Bu, şok edici sessizliği etkili bir şekilde bozdu.

"Ah, günaydın?" Holly gömleğinin

düğmelerini kapalı tutarak şöyle dedi

Bir eliyle saçlarını düzeltirken, diğer eliyle de dağınık saçlarını düzeltiyordu. Gülümsedi ama gözleri koridorun ilerisindeki kendi yatak odasının kapısının zor bulunan güvenliğine doğru kayarken yüzündeki ifade dişlerini sıkan bir parıltıdan ibaretti.

Evet, eğlence havasından değildi; ev arkadaşlarım kesinlikle birlikte uyuyorlardı. Bu durum garipleşebilir. *Tabii tüm bu durumu görmezden gelmezsem.*

"Ben oturma odasında olacağım. Caleb'in uyanık olup olmadığına bakabilir misin?"

Holly gizlice çıkmaya çalıştığı odaya baktı. "Bir dakika içinde orada olacağından eminim."

Beş dakika gibi bir şeydi ama ikisi de

o ve Holly bize katıldıklarında tamamen giyinmişlerdi. Holly birkaç dakika önce Tamara'nın durumunu fark edemeyecek kadar şaşırmış ya da utanmış olabilirdi ama şimdi hiç fark etmemişti.

Olayları ve planlarımı olabildiğince hızlı ve özet bir şekilde anlattım. Bitirdiğimde kimse ikna olmuş görünmüyordu.

"Onu Faerie'de nereye götüreceğim?" Caleb sordu.

Buna bir cevabım vardı ama hoşuma gitmemişti. "Peri'de bazı mülklerim var." Mülk derken bir kaleyi kastetmiştim ama bu konumuzun dışındaydı.

Bu itiraf Caleb'ın kaşlarını kaldırmasına, Holly'nin de "Ne dedin?" demesine neden oldu.

Tamara başını salladı, "Neler oluyor? Neden Faerie'de mülk sahibi olasın ki? Kahretsin, nasıl mülk sahibi olabilirsin ki?"

Kartları masaya koyma zamanı. Tılsımı gömleğimden çıkardım ve zinciri başımın üzerine kaldırdım. "Ben, şey, görüyorsunuz ya," dedim tenim kendi ışığını yayarken.

Tamara gözlerini kırpıştırdı. "Sen Fae misin?" Kanepeye yaslandı. "Ben de sır saklayanın ben olduğumu sanıyordum." Bir elini çok ince karnının üzerine koydu. Sonra Holly'ye döndü. "Alex çoktan anladı ama ben hamileyim. Ya da hamileydim. Sence...?" Gözleri ağlamaya hazır yaşlarla parıldıyordu.

dökölür.

Dudaklarımı ısırdım. Tıp diploması olan Tamara'ydı; bilen biri varsa o da oydu. Holly sandalyesinden kalktı ve kanepede Tamara'ya katıldı. Kollarını diğer kadına doladı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Tamara'ya sarılarak. "Bu binici şeyi bu tarafta bulacağız ve sen de Faerie'de güvende olacaksın."

"Faerie'de nasıl güvende olabilirim ki?" Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Alınma ama," dedi Caleb'a ve sonra sanki sonradan aklına gelmiş gibi bana başını sallayarak. "Nasıl Fae olabilirsin?"

"Bu uzun bir hikaye ve bunun için zamanımız yok."

Holly Tamara'yı sıktı. "Hepimiz sırlarımızı itiraf ederken, son zamanlarda biraz garip davranmamın nedeni nedir? Bir çeşit peri yemeği bağımlısı oldum."

Tamara irkildi ve korku çökmüş gözlerinde birikti, dudaklarını seğirtecek şekilde sürükledi.

Holly ona sarıldı. "Merak etme. Peri aslında gerçekten çok güzeldir. Sadece yemeklerini yeme. Güzel görünüyor ama kurbağa taburelerinden yapılmış." Dilini dışarı çıkararak şaka yapar gibi konuştu.

Caleb sandalyesinden kalktı. "Tamam, siz kızların paylaşım şenliği harika ama bence gerçek bir plana ihtiyacımız var. Al, eğer mülk sendeyse, neden Tamara'yı almıyorsun? Nerede olduğunu bilmiyorum.

senin mülkün."

"Potansiyel olarak ölümcül sonuçları olmadan Faerie'ye gidemem. Şu anda Bloom'a bile giremem."

Herhangi bir insan beni sorgulayabilirdi ama Caleb bir fae'ydi ve ifademde hiçbir kaçamak noktası yoktu. "Tamam. Sanırım şu anda Araf'ta olan bir şeyi miras aldınız?"

Başımı salladım. "Rianna'ya bir mesaj ilet. Yolun geri kalanında Tamara'yı o götürebilir." Bloom'a girdiğinde barmen mesajı iletebilecekti. İşlerin nasıl yürüdüğünden hâlâ emin değildim ama Rianna genellikle ben barmene onu aradığımı söyledikten beş dakika sonra ortaya çıkıyordu.

Caleb başıyla onayladı ve

Tamara'nın perişan hali Holly'ye yaslanmıştı, sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Hazır mısın?"

Tamara başını kaldırdı. "Gerçekten tek yol bu mu?"

"Bulabildiğimin en iyisi bu," dedim. "Ama bu sadece bir oyalama taktiği. Seni iyileştirmeyecek ama dönüşümü durduracaktır. Dinlenmen için de sana biraz zaman kazandıracak. Mülkümü işleten Bayan B adında bir brownie var, ona arkadaşım olduğunu ve insan olduğun için Peri yemeği yiyemeyeceğini söyle."

"Sana bir bakım paketi hazırlayayım," dedi Holly ve kanepeden kalktı. Mutfığa doğru gözden kayboldu ve

Çekmecelerin ve dolapların açılma sesleri bunu izledi. Holly'nin tüm yemeklerini Bloom'da, Caleb'in da en az yarısını orada yediği düşünülürse, evde ne kadar yiyecekleri olduğunu merak ettim.

Kolyemi başımın üzerinden geri kaydurdım, tılsımın gömleğimin altına ve göğüslerimin arasına düşmesine izin verdim. Parıltı aniden kesildi, en azından benim için. Tamara öylece baktı.

"Neden hala parıldıyorsun?"

Harika. "Bu bir fae algılama tılsımı. İnsanlar göreceklere inandıkları şeyi görürler." Bu da beni artık Fae olarak gördüğü anlamına geliyordu. *Bu arkadaşlığımızı değiştirecek mi?* İçten içe ürperdim, ama neler olabileceği konusunda endişelenmeye başlamadan

önce

ya bir hortlak olacaktı ya da Faerie'de sıkışıp kalacaktı. Caleb'a döndüm. "Rianna'ya Tamara'yı yerleştirdikten sonra benimle Tongues for the Dead ofisinde buluşmasını söyleyebilir misin?"

Başını salladı ve ikimiz de kendi içine kıvrılmış olan Tamara'ya baktık. O kadar küçük ve sönük görünüyordu ki, tanıdığım güçlü, sorumluluk sahibi kadına neredeyse hiç benzemiyordu.

"Sürücüyü durduracağız," dedim, dilemek Söyleyecek daha güven verici bir şeyim vardı. "Sen sadece kendine dikkat et." Neredeyse *bebeği de* ekleyecektim ama yine yıkılmasından korktum. "Ethan'a ne diyeceğim?"

Birbirimize asla yalan söylemeyeceğimize ya da

sırlar. Ama 'Tatlım, ben bir canavara dönüşüyorum, bu yüzden kötü adam yakalanana kadar Alex'in Faerie'deki evinde saklanacağım' demenin pek hoş karşılanmayacağını düşünüyorum."

İlişki meselelerini soracak kişi ben değildim. "Ona ne yapman gerektiğini mi söyleyeceksin?"

İçini çekti, telefonunu karıştırdı ama arama yapmadı.

"Ben olsam Bloom'a yaklaşına kadar beklerdim -Briar seni arıyor ve onun seni bulmasını istemezsin."

"Tamam." Hiç tereddüt etmeden telefonu cebine soktu. Bu kesinlikle yapmak istediği bir arama değildi. Onu suçlamadım.

Holly, "Bu işimizi görür," dedi.

elinde kutu ve teneke kutularla dolu iki adet yeniden kullanılabilir market torbasıyla odaya girdi. "Birkaç kitapçık ve çok gizli çikolata zulamı da ekledim, yani bu işi yoluna koyana kadar hazır olmalısınız."

Holly'nin neşeli iyimserliğine rağmen Tamara hiç de neşeli görünmüyordu. Caleb onun ayağa kalkmasına yardım etti ve hızlıca vedalaştık. Holly arkasını döndüğünde kapı daha yeni kapanmıştı, yüzündeki tüm yumuşaklık gitmişti.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Henüz bilmiyorum. OMIH merkezinden birinin enfekte olduğundan eminim, bu yüzden sürücü çoktan

O ev sahibini öldürüp yola devam ettikten sonra, personelden kimin kayıp olduğunu ya da düzensiz davrandığını bulmamız gerekiyor. Ya da sürücünün bundan sonra nereye gidebileceğini bulmamız gerekiyor." Tekrar peşimden gelmeyi planlamadığını varsayarak, ama olanlardan sonra, dikkat çekmemeye çalışacağını tahmin ettim. Bu da onu bulmayı zorlaştırırdı.

Sürücü son kurbanını öldürdüyse, koleksiyonculardan biri bunu bilebilirdi. Belki de bir sonraki kurbanın kim olduğunu biliyorlardır. Tabii ki gri adamı ya da raver'ı yardım etmeye ikna etmek oldukça zor olacaktı. *Ölüm onları ikna edebilirdi.* Ölüm hakkında düşünürken merdivenlere doğru baktım. Tamara

Artık güvenli bir şekilde Faerie'ye gidiyordu, bu da daha fazla bahane olmadığı anlamına geliyordu. Derin bir nefes aldım.

"Ah, Holly," dedim ve sonra durmak zorunda kaldım çünkü dilim felç olmuş, ağzımın çatısına yapışmıştı. Bana sorgulayıcı bir baş eğme hareketi yaptı. Yutkundum ve doğruldum. "Tanışmanı istediğim biri var."

Bölüm 38

Birkaç saat sonra Rianna, Holly, Caleb ve ben Tongues for the Dead ofisindeydik ve sürücünün nerede ve kimde olabileceğine dair herhangi bir ipucu arıyorduk. Holly savcılıktaki bağlantılarını kullanarak kayıp kişiler veri tabanına erişmişti ama son yirmi dört saat içinde kimsenin kayıp olduğu bildirilmemişti. Briar'ın telesekreterine en az dört mesaj bırakmıştım ama aramalarıma geri dönmemişti, bu yüzden bir şey öğrenip öğrenmediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ölüm

Kendi ağları aracılığıyla neler bulabileceğini ve sonunda geri döndüğünde bunları paylaşıp paylaşamayacağını görmek için.

Onu Holly ve ardından Caleb ile tanıştırmak en hafif tabirle ilginçti, özellikle de *hayır, üzgünüm, adını soramazsın* ve *hayır, ne iş yaptığını da soramazsın* kısmına geldiğimizde . Garip kelimesi hafif kalırdı. Yine de Rianna'nın tepkisini izlemek oldukça eğlenceliydi çünkü Ölüm'ü daha önce görmüştü ve onun ne olduğunu tam olarak biliyordu. Roy yanımda bir ruh koleksiyoncusu olmasından pek hoşlanmadı ama onu gizlice dinlemesi ve gözetlemesi için OMIH ofisine gönderdiğimde, *gerçek* bir görevi olduğu için o kadar mutlu oldu ki

bırak gitsin.

"Hayır, sorun değil. İyi günler," dedim ve telefonumdaki SON düğmesine bastım. İsimlerin üzerini çizdim ve sonra gerindim. "Bu listemdeki son kişiydi."

Holly yukarı baktı. "Benimkinden de ister misin?"

Evet, hayır, pek sayılmaz. Son bir buçuk saatimizi yerel web sitesinde listelenen OMIH çalışanlarını arayarak geçirdik. Dün gece eve gelmemiş birini arıyorduk, ancak bu planda birkaç sorun vardı, özellikle de aramaların yarısının cevaplanmaması ve soru işareti olarak not edilmesi gerekiyordu.

"Selam kızlar," diye seslendi Caleb Bayan B'nin masasında çalıştığı yerden. "Size hem iyi hem de kötü haberlerim var. Buraya gelmek isteyebilirsiniz."

Holly'yle bakıştık ama ben ayağa kalkarken Roy odaya daldı.

"Onu buldum," dedi heyecandan titreyerek. "Adı Martin Tanner ve bir büyü teknisyeni. Larid öldükten sonra odanın taranmasına yardım etti ve kısa süre sonra *hastalandı*." Roy son kelimenin etrafında tırnak işaretleri kullandı. "Bu o olmalı, değil mi?"

Şansına bahse girerim.

Lobiye doğru yürüdüm. "Roy adamımızı bulmuş olabilir. Onun adı
-"

"Martin Tanner," diye bitirdi Caleb benim yerime.

Hayaletin omuzları düştü. "Vay canına, zaferimi çalmanın yolu."

Caleb'in bunu nasıl öğrendiğini daha çok merak ediyordum. Dizüstü bilgisayarın ekranını bana doğru çevirdi ve sesi açtı.

"Polis Tanner'ın silahlı ve tehlikeli olduğunu söylüyor, bu nedenle onu görürseniz yaklaşmaya çalışmayın. Bunun yerine, ekranın altındaki ihbar hattını arayın," dedi haber sunucusu, altında bir telefon numarası yanıp sönerken. Ucuz bir saç uzatma tılsımı ve kalın çerçeveli gözlükleri olan orta yaşlı bir adamın üst üste bindirilmiş görüntüsü

Çapa.

"Yapılacak onca aptalca şey varken." Telefonumu çıkardım ve hızlı aramamdaki dördüncü numarayı çevirdim.

Sert bir ses, "Eğer orospuluk yapmak için arıyorsan, ben buna karşıydım," diye cevap verdi. John içini çekti ve sanki bıyıklarını ovuştururken parmak eklemleri telefonun ağızlığına değmiş gibi bir ses duydum. "Üç gece önce ekip odasındaki hiç kimse o basın açıklamasına onay vermezdi."

"O zaman kim yaptı?"

"Polis şefi ve MCIB müfettişi bunun sürücüyü saklandığı yerden çıkaracağını düşündü."

Briar Darque. Harika. Beni haberdar

ettiği kesin.

"Evet, saklandığı yerden çıkacaktır." Ofiste sinsice ilerledim. "Trafığe girerek ya da başka korkunç bir şekilde ev sahibini öldürerek yeni bir bedene sahip olabilir." John'un da bunu çoktan fark ettiğini biliyordum ama kanımda kaynayan öfke susmayı reddediyordu. Sıcak bir kol belimi sararak ofisime doğru tepinmemi engelledi. Ölüm. "John, gitmem gerek," dedim aceleyle vedalaşırken.

"Bir şey var mı?" Beklentiyle Ölüm'e bakarak sordum.

"Benden daha çok şey biliyormuşsun gibi geliyor."

Lanet olsun. "Görünüşe göre şimdiki kurbanımız

Martin Tanner adında bir sihir teknisyeni. Caleb, sitelerinde onun bir resmi var mı?"

Caleb bir düğmeye bastı ve ya bir ehliyet ya da iş kimliği fotoğrafı - her ikisi de eşit derecede kötü olma eğilimindeydi - hafif görünümlü teknolojinin görüntüsü ortaya çıktı. Death görüntüye kaşlarını çattı ama gözlerinden tanımaya benzer bir şey geçtiğini gördüğümü sandım.

Onu ofisime sürükledim ve kapıyı arkamızdan kapattım. "Onu tanıyor musun?"

"Alex, pek çok ruhum var ve bunların çoğu hayatları boyunca birkaç kereden fazla çağırılmama neden olacak kadar ölüme yaklaşıyor." Masamın kenarına yaslandı,

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ama onu tanıdığını düşünüyorsun."

Bir omzunu her anlama gelebilecek yarım bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Benimkilerden biri olsa bile, her yerde hazır ve nazır değilim. Binlerce kişi arasından onu senden daha kolay bulamam, ta ki ben çağırılana kadar."

"Beni hep buluyorsun."

Bu bana bir sırtış kazandırdı ve uzanıp beni kendine çekti. "Sana göz kulak oluyorum." Elleri, başparmakları kalça kemiklerimin çıkıntılarına sürtünene kadar belimde gezindi. "Ayrıca, seni bulmak çok kolay." Kelimeleri alçak sesle söylüyordu, ağzı baştan çıkarıcı bir şekilde benimkine yakındı.

Bir nefes çektim, vücudum

Ellerinin sıcaklığı içime yayılsın diye hiperfarkındalık kazanıyordum. Ama bunun ne yeri ne de zamanıydı. Faerie'de bekleyen bir arkadaşım, kapının dışında değer verdiğim neredeyse herkes ve dışarıda ölümler diyarından gelen, aranan bir adam olduğunu fark eder etmez öldürmesi muhtemel obur bir yaratık vardı. *Kesinlikle zamanı değildi.* Geri adım attım, Ölüm'ün ellerinden kurtuldum.

Beni takip etmeye başladı, ela gözlerinde alaycı bir parıltı vardı. Sonra dondu kaldı. İrislerindeki renklerin dansını gördüm ve birinin hayatındaki olasılıkları gördüğünü anladım. Kaşları kederle öfkeyi karıştıran bir şekilde çatıldı.

"Onu buldum."

"Bana müdahale edebileceğimi söyle. Binici kesinlikle normal ölümlü dünyasının bir parçası değil."

"Bu ruh için tek bir olası son görüyorum."

Evet, denemek zorundayım. Odanın diğer ucuna fırladım ve kapıyı açtım. Şok olmuş görünen Caleb ve Holly'nin yanından geçerek Rianna'nın ofisine koştum. Odasının köşesine çizilmiş bir dairenin ortasında oturuyordu. Desmond bir kez daha köpek formuna bürünmüş, sanki onu koruyormuş gibi çemberin önünde oturuyordu. Kalkanlarımın arasından bile, Rianna'nın aktif olarak kullandığı büyü miktarıyla, Aetheric'ten hafif bir mor parlıyordu.

Enerji.

"Hazır mı?"

Yukarı baktı. "Neredeyse."

Yeterince yakın olduğundan şüpheliydim. Sürücüyü nasıl durduracağımızı henüz bulamamıştık ama onu tekrar bir bedene hapsedebilirsek, bir şeyler bulmak için zamanımız olacaktı. Fazla zaman değil. Sürücü Larid'i sadece iki günde tüketmişti. Ama bir ya da iki gün hiç yoktan iyiydi. Ne yazık ki, Rianna ve Holly'nin her ikisi de aktif döküm konusunda uzmanlaşmışlardı, bu yüzden silah haline getirilmiş bir bayıltma iksiri yaratmak zaman alıyordu.

Zamanımız yoktu.

Ölüm odaya girdi. "Alex, bunu

kurtaramayacaksın. Eğer geleceksen,
şimdi gelmelisin."

Lanet olsun.

Haklı olduğunu biliyordum. Şu anki kurbanını öldürmesini engellememin bir yolu yoktu ama belki kurbanları arasındayken onu durdurabilirdim. *Ya da daha kötü hale getirebilirdim. Restoranda yaptığım gibi.* Ama Ölüm bu sefer beni uyarmıyordu, beni de yanında götürüyordu. Elini kabul ettim ve soğuk büyüğü üzerimde gezindi.

Bir sonraki an şehir merkezinde bir caddede idik.

"Nerede-?" Ölüm beni bir binaya doğru sürüklerken sorumu tamamlayamadım.

Az önce durduğumuz kaldırıma bir ceset çarptı. *Orada*

hiç şansımız olmamıştı. Belki de Ölüm çağrısı ilk hissettiğinde gitmiş olsaydık. Öfkem gözlerimin yaşarmasına neden oldu. Onları görmezden geldim. Martin için artık çok geçti. Ama belki sürücünün başka bir kurban almasını engelleyebilirdim.

İnsanlar durup dönerken karanlık cesetten yükseldi. Çığlıklar vardı ve birkaç cep telefonunun belirdiğini gördüm. İnsanlar gözlerini kaçırırsalar bile yaklaştılar.

"Elimi bırakma," dedi Ölüm, beni bedene olmak istediğimden çok daha fazla yaklaştırmak, ama ruhu görebiliyordum, serbest bırakılması gerektiğini biliyordum.

Parçalanmış formdan akan miazmayı

izledim. Daha önce de biniciyle tüm gücüyle boğuşmuştum. Ben yapmadım

rövanş istiyorlar, en azından adil bir rövanş değil.

Adaletsizlik, şey, bunun üstünde değildim.

Ölülere dokunma yeteneğimle uzandığımda, duyularım karanlığa süründü ve uzaklaşmaya çalıştı. İttim, psişik olarak miasma'ya ulaştım. Roy ölümler diyarındaki her şeyin enerji olduğunu söylemişti. Mezardan gelen enerjiyi manipüle etmek çok aşına olduğum bir şeydi. Oluşan kütleye uzanarak, büyümle çekiştirdim. Etkisi Roy'a enerji aktarmamın tam tersi oldu. Sürücünün enerjisini çektim, o kalın çirkinliği bedenime çektim. Bunu aylar önce bir kez daha yapmıştım, ikinci kez daha iyi olmamıştı.

Sürücü bedenden hızla, kesinlikle benim boşaltabileceğimden daha hızlı akıyordu. Çaresizlik, çektiğim enerji boyunca titreşti. *Güzeldi*. Dengesini bozmak istedim. Çaresiz yaratıkların iki kat daha tehlikeli olduğunu unutmuşum. Benden kaçmak için en yakın ölümlüye doğru atladı.

Ölüm.

Hayır.

Sahip olduğum her şeyle çektim, büyümle sertçe çektim. Ama çok hızlı bir şekilde vücuduna sızdı ve büyümün nüfuz edemediği canlı derinin arkasında kayboldu.

Ölüm, Martin Tanner'ın ruhu hâlâ elindeyken hiddetlendi. Dişlerini gıcırdatan Ölüm, elini hafifçe vurarak

ruhu üzerinde. Ama binici artık onun içindeydi ve yayılıyordu.

"Alex, çık buradan." Ölüm dizlerinin üzerine çöktü, yabancı istilacıyla boğuşurken alnından terler boşanıyordu. "Bu şeyin senden nefret ettiğini hissedebiliyorum. Seni öldürecek."

"Seni ele geçirmesine izin vermeyeceğim." Gerçi onu nasıl durduracaktım ki? Bir bedenin içinde ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Genellikle, en azından. Ama Ölüm'le doğrudan bir bağlantım vardı. Hayatımı o taşıyordu.

Ölüm'ün yanında dizlerimin üzerine çöktüm, elim hala onun elindeydi, zihnimi açıp aramızdaki bağlantıyı hissederken onunla ekstra bir bağlantı

kurmamı sağlıyordu.

"Hayır," dedi gergin bir fısıltıyla.
"Kaç. Bununla savaşıyamam."

Umurumda değildi. Sürücü Ölüm'ü kullanıp atmayacaktı.

Karanlığın bedenini doldurduğunu hissettim ama bu benim yaşam gücümdü. O karanlığa ulaşmaya çalıştım.

Yeterince hızlı değildim.

Ölüm başını kaldırdı, ela gözleri yağlı siyaha döndü. İçindeki şey gülümsedi, bu ifade Ölüm'ün yüz hatlarını kirletiyordu.

"Merhaba, Craft. El ele tutuşmuş halimize bak. Bu beden senin için önemli miydi?" diye sordu.

Bir korku ve hastalık dalgası üzerime çöktü, kanım onunla yoğunlaştı. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Olamazdı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Neden? Sen bir mezar cadısısın, yani benim dünyamı gördün. Susuzluğun asla giderilmediği, her şeyin kuru tozdan ibaret olduğu o ıssız yeri. Ölü. Çürümüş. Senin yaşayan dünyana hiç benzemiyor. Bu çöküş diyarı harikulade." Ölüm'ün kollarını sanki dünyayı kucaklıyormuş gibi açtı.

Yaratığa olan tiksintim ikiye katlandı. Kaç kişiyi öldürmüştü, kaç hortlak yaratmıştı, çünkü yaşayan dünyanın tadını çıkarmak istiyordu? Hedonizminin bir sonraki kurbanı Ölüm olmayacaktı. Onu almasına izin vermezdim.

Hâlâ sürücüye nasıl ulaşacağımı, onu Ölüm'den nasıl çekip çıkaracağımı bulmaya çalışıyordum.

Bu da konuşmaya devam etmem gerektiği anlamına geliyordu. "Bu insanları öldürmek için berbat bir sebep."

O şey Ölüm'ün bakışlarını bana doğru çevirdi, gözleri karanlıktı. "Ölümlüler ölür, ama madem bu kadar sıkıntılısın, izin ver seni acından kurtarayım."

Ölümün eli fırladı ve göğsüme çarptı. Gerçek anlamda. Eli etimi parçaladı ve kemiklerimi kırdı. Kalbimi sıkıan korku değil, Ölüm'ün parmaklarıydı.

Ölüm'ün bedenindeki binici elini salladı ve kalbim göğsümden kurtuldu. Bedenimin ve beynimin algılayamayacağı kadar büyük bir acı yayıldı içime. Yere yığıldım.

"Güle güle Craft." Sürücü Ölüm'ün ahenkli sesini sertleştirdi,

Sert. Kalbimi yanımdaki çimlere bıraktı.

Ona baktım. Nefes almıyordu. Göz kırpmıyordu. Ölmeyi bekliyordum. Ama ölmedim. Bedenim bilincini kaybetme nezaketini bile göstermedi.

Sürücü fark etmedi.

"Bu beden," dedi, üzerime çıktı ve ellerini kaldırarak kanımın kolundan aşağı damlamasına izin verdi. "Ne kadar da farklı. Bundan zevk alacağım."

Ölüm'ün bedenindeki binici uzaklaştı. Onu durduramadan izledim. Büyüyen kalabalığın içinde Ölüm'ü gözden kaybettiğimde, öfkem sakatlayıcı umutsuzlukla savaştı.

Öfke kazandı. Öfke beni tüketiyor

fiziksel acıya yer bırakmıyordu. Bir şeyler yapmak zorundaydım. Ölüm sadece beni kurtarmak için ölümlü olduğu için savunmasızdı. Sürücünün onu almasına izin veremezdim.

Çabayla çimenlerden uzaklaştım. İnsanlar bakıyordu. Çok fazla insan. Çok fazla tanık. Onlar hakkında bir şey yapamazdım. Ama ilk müdahale ekipleri gelmeden önce bölgeden uzaklaşmam gerekiyordu.

Hareket etmek ilk başta yavaştı. Neredeyse dayanıklı bir bedene sahip olsa bile, kalbi olmadan nasıl çalışacağını anlaması zaman aldı. Kıymetli bir zamandı çünkü Ölüm'ün bedeni her saniye daha da uzaklaşıyordu. Onu göremiyordum ama yaşam gücümle

aramdaki mesafenin arttığını
hissediyordum.

Ölü adamın yanında ne kadar kaldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Saatler gibi gelmişti ama dakikalardan fazla olamazdı. Bildiğim tek bir şey vardı: Atlı, Ölüm'ün bedenini de yanına alarak gitmişti ve onları bulmam gerekiyordu. Sürücüyü Ölüm'ün içinden çıkarmalıydım. Nasıl yapacağıma dair bir fikrim bile vardı: Ölüm'ün özünü geri getirerek. Sürücünün yaşayabileceği hiçbir beden kalmamıştı.

Ama önce kalbi ve ruhu olan bir adam görmem gerekiyordu.

Bölüm 39

Kendimi büyücüyü görmeye giden teneke adam gibi hissediyordum. Ama benim zaten bir kalbim vardı. Çantamdaydı. Tüm bu durumla ilgili en üzücü şey neydi? Kalbim bir Ziploc poşetindeydi ve günümün en kötü kısmı bu değildi.

Onu bulacağım. Ama şu anda bir kalbim olmamasına rağmen, sanki varmış gibi acı çekiyordum.

Öğleden sonra erken bir saatti, bu yüzden Ölüm ve benim raver'ı bulduğumuz kulübün henüz açık

olduğundan emin değildim, ama ben

Şansım yaver gitti. Bu sefer içeri girmek için ücret ödemem gerekti -benim için ışınlanma kolaylığı yoktu- ama kapı açıktı. Kulüp günün bu erken saatlerinde daha sessizdi, bu yüzden ince kalabalığın içinde raver'ı bulmak zor değildi. Ya da onun beni fark etmesi.

"Belli ki parti yapmak için yeni bir yer bulmam gerekecek," dedi başını sallayarak ve saçlarını titreterek.

"Şehirdeki tek tekno kulübün burası olduğuna eminim."

"Peki, sana yasak olduğunu söylesek nasıl olur?" dedi, uzun tırnakları parlak PVC pantolonuna vururken donuk sesler çıkarıyordu. Sonra bana baktı, gerçekten bana baktı. "O kadar da seksi görünmüyorsun, piliç. Şimdi neye

bulaştın?" Durakladı. "Ve sen neden

yalnız mı?"

"Kalbim yerinden söküldü."

"Ve seni içinde kendi özüyle bıraktı. Neden-" Durdu. "Kahretsin, gerçekçi oluyorsun."

"Sanırım tamircinin beni tamir etmek için buna ihtiyacı olacak?" İçinde söz konusu organın bulunduğu çantayı havaya kaldırdım.

Raver plastik torbaya baktı, gözleri yuvarlaklaştı. "Çok tuhaf bir hatunsun. Hadi o zaman."

Etimin dalgalanması durduğunda göğsümde güven verici bir *gümbürtü* duydum. Tamirci elini bıraktı.

"Uyarıldığımdan daha da kötü bir belaya bulaştın," dedi kalbim yerinden

çıkacakmış gibi atarken.

bir vuruş daha yaptı ve düzenli bir ritme girdi.

"Sizi temin ederim, bu benim için bir ilkti." "Bildiğim iyi oldu. Onlarca yıldır benimle birlikte olan ve iki gün içinde sizin kadar tamir görmemiş koleksiyoncularım var." Ellerinin tozunu alır gibi bir hareket yaptı. "İbunu alışkanlık haline getirmemenizi bekliyorum."

Bu bir sorun olmayacaktı. *Geri döneceğimi sanmıyorum.*

"Gerçekten mi, nedenmiş o?"

Kahretsin, telepatik olduğunu unutmuşum. Ya şimdi ya da asla. "Buraya son geldiğimde bana bir mesaj vermiştin" -Ölüm'e onun ve raver'ın yaptığı gibi atıfta bulunmadan önce tereddüt ettim- "ona".

Tamirci tekrar başını salladı ve

Devam etmem için.

"Bir seçim yapabilecek durumda değil. Onu kurtarmak için özünü geri vermek zorunda kalacağım."

"Bu iyi bir şey. Ona bir koleksiyoncu olarak değer veriyorum. Ruhlarına karşı merhametli ama son zamanlarda işlediği suçlar bir yana, yine de işini verimli bir şekilde yapıyor. Bu her zaman böyle değildir."

Başımı salladım. "Bununla nereye varmak istediğim belli değil. Ona sunduğunuz seçenekler, seçim yapamayacağı için geçersiz sayılacak, sözünüze ihtiyacım var."

"Evladım, o kararını çoktan verdi. Mesajımı aldığı anda yaşam özlerinizi değiştirebilirdi. Bunu yapmayarak, şu

seçimi yaptı

onu şu anki çıkmazına karşı savunmasız bıraktı."

Başımı tekrar salladım ve tamircinin bana bakışı bir büyüğün küçük bir ocuğa bakışı gibiydi: sempatik ama kararlı.

"Hayır, onun hayatını kurtarmak için ruhunu mahkûm etmeyi kabul etmiyorum. Başka bir seçenek istiyorum."

"Seçim yaptığında tehlikelerin farkındaydı."

Yumruklarım iki yanımda sıkıldı. Tamircinin bakışları onlara kaydđ ve parmaklarımı düz tutmaya zorladım. "Hayır. Bunu kabul edemem."

"Bu da bir seçimdir."

Bunu o kadar sakın, o kadar kendinden emin söyledi ki, hiç vurmak

istememiştim.

Hayatımda bu kadar kötü biri yoktu. Bu adamın babamla boy ölçüşebileceğinden emindim.

"Onun ruhunu sonsuza dek hapsetme kararını veremem."

"O zaman onun ölmesine izin vermeye karar verirsiniz ve o öldüğünde muhtemelen siz de ölürsünüz."

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?" Bunu sorarken bile onun sadece gördüğü gerçekleri söylediğini biliyordum. "Güzel. Ona bir koleksiyoncu olarak değer verdiğini söyledin. Ölmesindense geri dönmesini tercih etmez miydin?"

Yüzü tekrar bir ihtiyarinkine dönerken gözleri yumuşadı, yüz hatları sempati doluydu. "Evladım, büyük ihtimalle önündeki sınavdan sağ çıkamayacaksın

ve o da seni takip etmeyi seçecek.

Onu durdurma fırsatım olmadan önce. Bu yüzden senden hoşlanmıyorlar, biliyorsun. Yasalarımız yüzünden ya da size açıkladığı sırlar yüzünden değil, size kızıyorlar. Hayır, inkar etmeyi düşünmeyin. Onun ne yaptığını ve ne söylediğini biliyorum." Elimi tuttu ve nazikçe okşadı. "Senden hoşlanmıyorlar çünkü senin zamanın geldiğinde onu kaybetmekten korkuyorlar, tıpkı daha önce ölümlüleri seven diğerlerinin yaptığı gibi. Eskiden küçük gruplarında dört kişi vardı, biliyorsun."

"Onlar" derken gri adamı ve serseriye kastettiğini tahmin ettim. Omzumun üzerinden, bahçenin diğer tarafında tek başına duran ve bana kaşlarını çatarak bakan ikincisine baktım.

Başımı salladım. Biz alıyorduk

saptırdım.

"Olasılık dediniz, yani olasılıkları görseniz bile kesin sonucu bilmiyorsunuz. Ölmeyebilirim. Ya da ölürsem, o beni takip etmeyebilir."

"Kendi ölümünüz olasılığı konusunda çok sakın görünüyorsunuz. Bu bir ölümlüde nadir görülen bir şeydir."

Buna ne diyebilirdim ki? Ölmek istediğimden değil. Bu fikir beni çok korkutuyordu. Ama *her şeyin* öleceğini uzun zaman önce öğrenmiştim.

Tamirci sanki bu düşüncüyü yüksek sesle söylemişim gibi başını salladı. Sonra ikimiz de bir süre sessizce durduk, ta ki o "Benden ne istiyorsun?" diye sorana kadar. İkinizden birinin ya da ikinizin de hayatta kalması durumunda

yaşam özlerini değiştirmeye devam etmenize izin veremem."

"Bunu anlıyorum. Senden tek istediğim, hayatına devam etmeye hazır olduğunda ruhunu serbest bırakacağına dair yemin etmen."

"*Tek* istediğin yeminim mi?" Bunu söyleme şekli ona hakaret ettiğimi açıkça ortaya koyuyordu.

"Alınmak istememiştim."

Beni hazırlıksız yakalayarak güldü.
"Oldukça hızlı bir şekilde Fae oldun."

Özür dilemediğim için mi?

"İşte bu. Ve evet, eninde sonunda telepatik olduğumu hatırlayacaksın ama düşünmemen sana yardımcı olmayacak." Gülümsedi, her türlü hakaret ya affedilmiş ya da unutulmuştu. "Ama sen

de artık dünyayı farklı görüyorsun, değil mi? Bir fae olarak sözün yemindir, ama bir insanın sözleri

Yemin etmeden esen bir rüzgar gibi kararsızsın. Benim ne olduğum ya da sözlerimin değeri hakkında hiçbir fikriniz yok."

Haklı olduğu için inkar etmedim. Ölüm'ün hayatı ile ruhu arasında bir seçim yapmadığımın garantisini istedim.

"Eğer seçmek zorunda olsaydınız, hangisini seçerdiniz?"

Bunu düşünmeme gerek yoktu. Zaten biliyordum. "Onun hayatını kurtarmak için savaşıcağım, ama sonunda ruhunu kurtarmayı seçeceğim."

"Bu yolda kendi ölümünüzün kaçınılmaz olduğunu bilseniz bile, diğerinden kurtulabileceğinizi? İkinizin de hayatta kalabileceğini?"

Bu soruyu zaten cevaplamıştım. Söyleyebileceğim başka bir şey yoktu. Kendimi kurtarmak için Ölüm'ün ruhunu lanetlemeyeceğimi düşünmek istiyordum ama şimdi söylediğim hiçbir şey kendimi feda edeceğimi kanıtlayamazdı.

Onun özünü geri verirsem hâlâ birlikte olma şansımız olsa bile mi?

Kollarımı göğsümde kavuşturup kendime sarıldım. Bu aldatıcı ve bencilce bir düşünceydi. Öyle ya da böyle Ölüm'ü kaybedecektim. Tamirciyi ultimatomundan vazgeçirirsem, Ölüm'ün özünü geri verdiğimde yeniden bir ruh toplayıcısı olacaktı - ilişkimiz

Yasak. Ve eğer işleyici kabul etmezse... o zaman biniciyle savaşırdım, ama Ölüm'ü bir ruh toplayıcısı olarak sonsuzluğa mahkum etmezdim.

Tamirci başını sallamadan önce birkaç dakika beni izledi. "Duygularının isimlerini inkâr edebilirsin ama göğsüne geri koyduğum o kalpte hiçbir sorun yok. Bana bir nimet vaat etmen şartıyla yeminimi sunacağım. Birçok antlaşmamızı bozdu. Kararımı geri almam yönündeki talebinizi kabul edersem üstleneceğiniz borcun ağırlığını hissediyor musunuz?"

Aramızda borçlanma ihtimali belirdi. Bunun büyüklüğü ciğerlerimdeki havayı ezdi, yeni onarılmış kalbimi boğmakla tehdit etti ve

borç henüz katılaşmamıştı bile. Nefesimi tutmaya çalışarak soluklandım. Tamirci kadar güçlü bir varlığın bu kadar büyük bir borcu ödemesi için ne yapabilirdim ki?

Elimi tuttu ve nazikçe okşadı. "Eylemlerin sonuçları vardır ve sen onun sonuçlarının bedelini kendi üzerine almak istedin."

Ve eylemler derken, tamirci Ölüm'ün hayatımı kurtarmasını kastediyordu. Eğer o benim için böyle bir bedel ödemeye razı olduysa, ben de aynısını onun için yapabilirdim.

Başımı salladım, bu borcun ağırlığını kabul ederken omuzlarımı geriye attım. "Ruhunun özgürlüğü karşılığında bir nimet vaat ediyorum."

"O halde yemin ediyorum. Eğer ikiniz de hayatta kalırsanız, yaşam özü değiştirme yeteneği elinden alınacak ama sadece kendi ruhunun ilerlemesine hazır olduğu zamana kadar."

Sözlerini ölçtüm. "Peki ya sadece birimiz hayatta kalırsa?"

"O zaman öyle ya da böyle, bu artık bir sorun olmaktan çıkacak, değil mi?"

Hayır, sanırım değil.

Bir elini kaldırdığında ve raver bize katıldığında hala üzerimdeki borca alışmaya çalışıyordum.

"İyi şanslar çocuğum. İhtiyacın olacak," dedi. Sonra yaşlı görünümü kayboldu ve daha genç, çok daha az rahatlatıcı bir yüzle, "Seninle tekrar görüşeceğim," dedi.

Bölüm 40

Bir saat sonra bütündüm ve Tongues for the Dead'e dönmüştüm. Ve nasıl devam edeceğimi tamamen kaybetmiştim. Ölümü hissedebiliyordum, gözlerimi kapatıp onun olduğu yönü işaret edebiliyordum çünkü ruhum onun bedeninde taşıdığı özü arzuluyordu.

Ama Ölüm'ü bulabilsem bile, binici beni öldürmek için yeni bir girişimde bulunmadan ya da daha kötüsü Ölüm'ün bedenine zarar vermeden ona asla özünü geri verecek kadar yaklaşılamazdım.

Onu Rianna'nın yarattığı uyku ilacıyla ıslatacak kadar yaklaşabilirdik ama yine de birinin yaklaşması gerekiyordu.

Sürücü beni kesinlikle tanıyordu. Rianna'yı da. Holly ya da Caleb'ı görmemişti ama yine de iksiri ona sıçratmak için yaklaşımları gerekecekti. Briar'ın köpük cıvataları gibi bir dağıtım yöntemine ihtiyacımız vardı. *Ya da Briar'ın kendisi.*

Ama ondan yardım istemek en iyi seçeneğim gibi görünmüyordu. Ne de olsa Martin'le ilişkiyi tamamen kesmişti ve halka açılma kararı sürücünün cesedi atmasına neden olmuştu. Bunun Ölüm'e olmasına izin veremezdim.

Ayrıca, sürücüyü araçtan çıkardıktan sonra ne yapacağımızı da bulmamız

gerekiyordu.

Ölüm. Sürücüyü bir çember içine alabilirsem başka bedenlere atlayamazdı ama o şeyle teke tek dövüşebilir miydim? İlk dövüşümüzde ruhumu parçalamıştı. İkinci seferinde enerjisinin bir kısmını çekmeyi başarmıştım ama beni parçalara ayırabileceğinden daha hızlı bir şekilde onu tüketebileceğimden şüpheliydim.

Rianna lobideki koltuklardan birinden, "Onu boşaltmaya yardım edebilirim," dedi.

Holly ve Caleb aşk koltuğuna oturdular, bu da bana bir sandalye bıraktı, ama hareketsiz kalamadım. Sürücü sadece Ölüm'den beslenmiyordu, benim yaşam özümü de emiyordu ve tükenişimi hissedebiliyordum.

Rianna'ya başımı salladım. "Yapamazsın

Roy'un tezahür etmesini sağlayamazsın, bu yüzden muhtemelen sürücüyü boşaltamazsın. Ayrıca, benimle birlikte çemberde olsaydın, içine atlayabileceği ölümlü bir beden olurdun ve onu nasıl geri çıkaracağımızı bilmiyorum."

Rianna kaşlarını çattı ve Holly öne doğru oturdu.

"Alex, cadının gezegenleri birleştirmeye çalışırken kullandığı o obje hala sende mi?"

"Neden bahsediyor bu?" Rianna sordu.

Rianna Edana'yı ve Azrail'ini biliyordu ama ben eserden bahsetmemiştim. Edana'nın elindeyken bir kaval setiydi ama ben elime aldığımda bir yüzüğe dönüşmüştü. Ruh toplayıcılarına bağlı bir obje olduğu için

Planeweaving, polise teslim etmedim ama olay yerinden ayrılana kadar parmağımda taşıdım.

Eserin ne işe yaradığını açıkladıktan sonra, "Evde, sihirli sönümlleme kutumun içinde," dedim.

Rianna'nın gözleri parladı. "Eğer cadının koleksiyoncularla etkileşime girmesine izin veriyorsa, benim de hayaletlerle etkileşime girmeme izin verebilir."

"Onu *ruhlarla* besliyordu. Obje kötü haber."

"Hayır, mega ritüelini ruhlarla besliyordu," dedi Rianna. "Açıkça görülüyor ki sadece obje ile diğer düzlemlerle en azından kısmen etkileşime giriyordu. En azından deneyebilirim,

bakalım çözebilecek miyim?"

Kaşlarımı çattım. Anlamadığın büyülerle çalışmak her zaman kötüdür. Anlamadığınız kalıntılarla çalışmak? Daha da kötüsü.

"Bırak da deneyeyim." "Bu tehlikeli."

Rianna ofladı pufladı. "Kazanma şansın olmayan bir kavgaya girmek de öyle değil mi?"

Az da olsa bir şansım vardı.

Holly, başını ellerinin arasına alabilmek için öne doğru eğilip dirseklerini dizlerinin üzerinde dengeleyerek, "Biniciyi bir obje gibi sihirli bir sönümleme kutusuna koyamamanız çok yazık," dedi.

"Evet." Durdum. "Bekle. Yapabilir

miyiz?" I

Caleb'a baktı. "Mezar özünü ve ruhları engelleyebilecek koğuşlar inşa edebilirsin. Kutu kadar küçük bir şeyin üzerine böyle bir koruma koyabilir misin? Kapağı kapanır kapanmaz harekete geçecek ve sürücüyü içine hapsedecek bir koruma?"

Caleb'in parmakları sanki kafasındaki büyüleri çözüyormuş gibi kıpırdadı. Yavaşça başını salladı. "Sanırım neyin işe yarayacağını biliyorum, ama yarattığı kutunun içine nasıl sokacaksın?"

Bu bir problemdi.

Bir çeşit ruh tuzağına ihtiyacımız var. Ya da onu içine çekebilecek bir büyü. Elim bir zamanlar ruhumu emen bir büyüünün bulaştığı omzuma gitti ve başparmağım kolyemin ince zincirine

takıldı. Ona baktım ve ince

Arkasında hala kanımın izleri vardı.

Ruh emme büyüünde glifler kullanılmıştı. Ve onları tercüme ettirdiğimde, bir tanesi tuzak içindi.

Rianna'ya baktım. "Coleman'ın büyüünün onları tüketebilmesi için ruhları kurbanlarının bedenine hapsetmek için kullandığı glifleri biliyor musun? Bu gliflerden bazıları ölümler diyarından bir şeyi hapsetmek için değiştirilmiş olabilir mi?"

Elini Desmond'ın paltosuna gömdü, bu fikrin onu ne kadar rahatsız ettiğini belli ediyordu ama bir süre sonra başını salladı. "Bir kombinasyon biliyorum ama A1, glifleri aktive edemiyorum."

Babamın cazibesine kapıldım.
"Yapabilirim."

Ya da en azından yapabileceğimi umuyordum. Kan büyüğü gerekecekti ama eğer fae kanım Ölüm'ü kurtarabilir ve biniciyi durdurabilirse, buna değecekti.

"Pekâlâ, Rianna, Caleb'le birlikte çalışıp kutuya glifleri oyar mısın, böylece tek yapmam gereken onları izlemek olacak?" Ben sordum ve başlarını sallamadan önce birbirlerine baktılar.

"Kutunun sağlam bir şey olması gerekecek," dedi Caleb. "Bir kez kapatıldığında kilitlenebilecek bir şey."

Kesinlikle.

"Ben hâlâ o objeyi kontrol etmek istiyorum." Rianna elini kaldırdı. "Test

edilmemiş bir büyü ile içeri girmeyi mi planlıyorsun?

anlamadığın kutu ve glifler. Bilinmeyen büyüleri kullanmam konusunda bana ders verme. Eğer evcil hayaletinizle etkileşime geçemezsem, bu fikirden vazgeçerim."

Roy ofis kapısından kafasını uzatarak, "Hey, bunu duydum," dedi. Rianna onu duyabildiğinden değil - mezarla bağlantısı yoktu.

Rianna ve ben birbirimize baktık, ikisi de gözlerini kırpmadı. Desmond aramıza baktı ve sonra odanın diğer tarafına geçerek bacaklarımın yanına oturdu, Rianna'nın aptalca bir şey yapmasına karşı olduğu belliydi. Holly ve Caleb sessizce oturmuş, kendi başımıza çözmemizi bekliyorlardı.

Rianna başını çevirmeden, "En

azından orada bir müttefikin var," dedi.

"Bu çok riskli."

"Arkadaşlarınız için risk alırsınız. Bırak başkası senin için risk alsın."

Gözlerimi kırpmamaktan gözlerim yandı. Sonunda başka tarafa baktım. "Peki. Ama düşündüğün gibi olmazsa, çemberin dışında kalacaksın, değil mi?"

Bana sertçe başını salladı ve Desmond memnuniyetsizliğini homurdandı.

"Peki ya ben?" Holly sordu. "Ne yapabilirim ki?"

"Şimdilik, yüzüğü almak için beni eve bırakır mısın? Ama bu şeyin peşinden gittiğimizde çemberi koruyacak mısın?" Çünkü ben ölürsem ya da Rianna'ya bulaşırsa, çemberi tutacak güçlü bir cadıya ihtiyacımız olacaktı.

"Ya ben?" Roy kafasını tekrar ofisinin kapısından içeri uzatarak sordu.

Tuzak kutusu bulduğumuz en iyi fikirdi ama onu kullanmak için hayatta olmam gerekiyordu. Bu da önce ölümlülüğümü geri kazanarak hayatta kalmam gerektiği anlamına geliyordu. Eğer başaramazsam, bir kez olsun gerçekten planlanmış bir B planı iyi bir fikirdi.

"Şu doymak bilmeyen hayaletler, biniciden beslenebilirler mi?"

Roy kaşlarını çattı. "Herhangi birimizi tüketebilirdi."

"Peki ya birkaç tane olsaydı?"

"Ne yapabileceğime bakacağım ama kimse bir koleksiyoncu tarafından kuşatılmayı kabul etmeyecektir."

Sanırım onları suçlayamazdım. "Acaba

Onları ölümler diyarında bekletebilir misin? Sürücünün bu yoldan kaçmaya çalışması ihtimaline karşı?" Yine de içimden bir ses ölümler diyarına tamamen geçerse kendi başına geri dönemeyeceğini söylüyordu. Yine de tedbirli olmak üzülmekten iyidir.

Arkamı döndüğümde kimsenin bana havayla konuştuğum için delirmişim gibi bakmaması arkadaşlarım hakkında bir şeyler söylüyordu. Rianna dinlemek için mezara girmişti ama Holly ve Caleb gözlerini bile kırpmadılar.

İyi arkadaşlarım vardı.

"Pekâlâ, bundan sonra ne yapacağımızı herkes anladı mı?" Herkes, hayalet bile başını salladı.

"Ben de ğ i l i m , " dedi yeni bir ses.

ofisin ön kapısı açıldı. "Görüyorum ki hayattasın Craft. Kalbinin söküldüğüne dair bir söylenti duydum."

Hepimiz dönüp Briar'a baktık.

"Aynı söylentiye göre o yakışıklı koruyucu meleğiniz tarafından yırtılmış ve siz de ayağa kalkıp kalbinizi alarak olay yerinden kaçmışsınız."

Tamam, şimdi herkes

Ben.

"Her duyduğuna inanmamalısın," dedim ama yeni onarılan kalbim biraz daha hızlı çarparsa patlayacakmış gibi hissediyordu.

Beni rahatlatmak için Briar omuz silkti. "Demek biniciyi avlıyorsun. Beni bilgilendir."

"İçeride," dedim, halk tiyatrosu binasını göstererek.

"Peki nasıl oldu da birdenbire sürücüyü takip etme yeteneğini kazandın?" Briar arbaletindeki sürgüyü kontrol ederken sordu. "Binici değil, bindiği adam," dedim. aracılığıyla gıcırdadı Dişler. I bitkin düşmüştüm. Günün büyük bir bölümünü hayatımın özünden uzakta geçirirken emilmiş üzerinde o, hangi kesinlikle yardımcı olmadı. Aynı zamanda ile birlikte çalışmak zorunda kaldım öncерünlerin hangi sırayla aktive edilmesi gerektiğini öğrendim ve sonra Şaşırtıcı dışarı bir mızrağa dönüşen eser ona dokunur dokunmaz.

Plan ilerliyordu.

Tuzağın yarısı hazırды. Elimde tek elle taşınabilecek kadar küçük olan ama Caleb'in bana içine istediğim büyüklükte ruh ya da istediğim miktarda enerji koyabileceğimi söylediği ruh kutusu vardı. Holly ve Rianna tiyatronun arkasına kurulmak üzere çift çember hazırlamışlardı. Şimdi tek ihtiyacım olan Briar'ın soru sormayı bırakıp üzerine düşeni yapmasıydı.

"Sanırım çığlıkları duyduğunda bittiğini anlayacaksın," dedi ve köşeyi dönüp küçük tiyatroya doğru adım attı.

"Bırak onu. Ona zarar verme," diye arkasından seslendim, ama duyduysa bile belli etmedi.

Bir konuda haklıydı. İnsanlar çığlık attı.

Caleb ve ben birbirimize baktık ve sonra ikimiz de tiyatroya doğru koşmaya başladık. İnsanların olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmaya çalıştığı binaya doğru ilerlerken akıntının tersine gidiyorduk.

Briar tiyatronun ortasında durdu, rozeti başının üzerindeydi, kimlik bilgilerini bağılıyor ve herkese sakın olmalarını emrediyordu. Belli ki başarısız olmuştu ama hedefi tam isabetti. Ölüm ön sıradaki bir koltuğa yığılmış oturuyordu.

Caleb bana "Sen ayaklarını tut," dedi ve ben de başımı salladım.

Caleb Ölüm'ü omuzlarından tuttu ve bu şekilde onu acil çıkışa doğru taşıdık. Briar kapıyı açtı.

Bizim için alarm çalmaya başladı, ama müşteriler çoktan tahliye edilmişti, bu yüzden daha kötü bir şey olamazdı.

Ölüm'ün bilinçsiz bedenini ilk hareketsiz çemberin kenarından geçirip ikinci çemberin ortasına taşıdık. Sonra Caleb geri çekildi ve Rianna elinde devasa bir kalıntıya dönüşmüş mızrakla çemberin içine girdi. Mezarı mızrağın içinden geçirdiğinde Roy'a fiziksel olarak dokunabiliyordu. Tek umudum bunun onu biniciden korumaya yetmesiydi.

"Herkes hazır mı?" diye sordum ve koro halinde baş sallayanlar oldu. *Ama ben hazır mıyım?* Olmak zorundaydım. "Unutmayın, ne olursa olsun binici tuzağa düşene ya da yok edilene kadar çemberleri düşürmeyin."

Bu kez baş sallamalar daha tereddütlüydü.

"Dikkatli ol, Al," dedi Caleb.

"Yapacağım. Sadece halkaları yukarıda tut." Derin bir nefes aldım ve Rianna ile Holly'ye başımla işaret ettim. "Ben hazırım. Hadi yapalım şu işi."

Rianna'nın çemberi en içteki çemberdi ve ilk o canlandı, onu Holly'ninki izledi. Üçüncü bir çember kurma zahmetine girmedim - Eterik büyüüm gruptaki en zayıf büyüydü. Büyü bariyerlerinin iki farklı rengi çemberlerin ötesindeki dünyayı gizliyordu ama Holly, Caleb ve Briar'ın silüetlerine bakıp gülümsedim. Sonra başka hazırlık işi kalmadı.

"Gerçeklik anı," diye mırıldandım.

Kendimi çektim

izmelerimden hançerimi çıkardım. Sonra lm'n yüzükoyun yatan bedeninin yanına diz çöktüm ve ruh kutusunu açıp dizlerimin yanına koydum. Hançeri kullanarak parmağımda derin bir kesik açtım - rnlerin izini sürmeyi bitirmeden kapanmasını istemiyordum.

"Al?" Rianna'nın sesi kararsızdı.

Ona kan büyüsü kullanmayı planladığımı söylememiştim.

"Sadece hazır olun ve mezarı bırakmayın."

Başını salladı, parmak eklemleri mızrağının sapı etrafında beyazlaşıyordu.

Hayatımın yarısını elinde tutan, beni kurtarmak için ölümlü olan adama baktım.

"Ne olursa olsun, senin yaşamayı

istiyorum," diye fısıldadım ona.

Aslında duyamayacağını biliyordum. Sonra elimi yanağına koydum, kendimi açtım ve özünü ittim. Zaten içimde olmak istemiyordu, ruhuna aitti. Ölümün soğuk ölümsüzlüğü bedenimden kaçarken, kendi yaşayan özüm bedenime geri aktı.

Ölüm'ün gözleri açıldı, Briar'ın büyüleri artık onu etkilemiyordu. O da biniciden ayrıldı. Bir an için aynı mekânı işgal ettiler ama artık aynı bedende, hatta aynı düzlemde değillerdi.

Ona gülümsemek için kendime tek bir kalp atışı verdim. "Yaşa," dedim ve yanımdaki kutuyu aldım.

Atlı kara bir dalga gibi yükseldi, ama ben

durmadım - bu sadece düşmek için daha uzak olurdu. Rianna'nın bana öğrettiği ismi söyleyerek ve karmaşık şekli takip ederken kanımın ince oyuğu doldurmasına izin vererek kutudaki ilk işarete dokundum. Büyü içimden aktı ve rün mavi renkte parladı.

Sürücü üzerime çöktü, ruhumdaki yaraları deşiyor, yaşam enerjimi içimden çekmeye çalışıyordu. Karşı koyamadım. Kendimi savunamadım. Sadece glifi etkinleştirirken katlanmak zorundaydım.

Atlı geri çekildi, Rianna'nın mızrağının başı karanlık formunun içinden çıktı. Mızrağı geri çekip tekrar atlıya saptı. Bu bana zaman kazandırdı. Yaratık onun üzerine indi ve Rianna çığlık attı.

Başımı kaldırdım, hâlâ üçüncü glifin ortasıdaydım. Sonra ilk nöbet geldi. Kutu ellerimden düştü.

Sikeyim.

Bana kalan tek şeyi yaptım. Bedenim sarsılmaya başladığında, kalkanlarımı açtım ve binicinin Rianna'nın ruhunu parçaladığı yere doğru atıldım. Ellerimi yaratığa batırarak, biniciyi de yanıma alarak ölümler diyarına düştüm.

Bölüm 41

Binalar yıkıldı. Toza dönüştü. Sonra toz bile yok oldu.

Düşmeyi bıraktım. *Atık.*

Atlı öfkeyle böğürdü. Daha önceki saldırılarının acımasız olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bir saldırıya dönüşmüştü. Karşı koyamayacak kadar güçsüzdüm.

Sonra çevremde bir yerde parıltılı bir form titreşti ve bir hayalet, yaratığın bir parçasını da yanına alarak atlıya doğru dalışa geçti.

Atlı uludu. Atın direksiyonunu tuttu.

suç işleyen hayaleti. İki tanesi daha onu bombaladı. Sonra başka bir hayalet belirdi. Sürücü rastgele saldırdı ama hayaletler hızlıydı, bir diğeri sürücüye farklı bir yönden vururken uçup gittiler.

Kolları beni koltuk altlarımdan tutup kaldırırken Roy, "Kalk bakalım," dedi.

"Hayaletler sende."

"Hey, bu benim işimdi, değil mi patron?" Gülümsedi ve kalın gözlüklerini burnunun daha yukarısına itti. "Pek iyi görünmüyorsun."

Kendime baktım. Ne ruh ne de zihin kanayabilirdi ama gözyaşlarını gösterebilirdi. O haklıydı. Kötü görünüyordum.

"Açık büfeye katılacak mısınız?" diye sordu. Sonra öne doğru fırladı ve

binicinin kendi parçasını.

Boyutları küçülmüş, karanlığı incelmişti. İçini tam olarak göremiyordum ama hayaletlerin ondan parçalar çalma hızına bakılırsa, yakında görebilecektim. O şeyin çamur gibi enerjisinin içimde olması fikrinden nefret ediyordum ama yine de uzandım ve sertçe çektim. Ondan bana doğru kalın bir enerji hunisi fırladı ve binici çığlık attı. Küçüldü. Öte yandan ben, enerjinin kaynağından dolayı biraz yağlı olsam da ayaklarımın üzerinde daha sağlam duruyordum. Uzanarak daha fazla enerji çektim.

"Alex."

Durakladım. Bu sesi tanıyordum. Nedenini hatırlayamıyordum. Ama

biliyordum.

"Alex, orada mısın?"

Bu bir kadın sesiydi. Uzaklarda bir yerde, kırmızı bukleli ve parlak yeşil gözlü bir kadın, devasa bir uçurumun üzerinde duruyordu.

Rianna.

Etrafıma bakındım. Atıkların içindeydım. Hiçbir mezar cadısının atıklara ulaşmaması gerekiyordu ve ben yaşayanların topraklarını hissedemiyordum.

"Alex, eğer beni duyabiliyorsan, vücuduna geri dönmen gerek. Şimdi. Toplayıcın ruhunun bir parçasını yakaladı ve onu bedeninde tutuyor, ama geri dönmen gerekiyor."

Bedenim. Neredeydi?

"Roy? Buradan nasıl çıkacağım?"

Hayalet bana baktı ve durdu.

Saldırının ortasında. "Sen yukarı çık."

Yukarı mı?

Etrafıma baktım. Orada, tam arkamda, bir ruh gibi parıldayan ince gümüş bir iplik vardı. Benim ruhum.

Yukarı ve yukarı.

Kollarım benimkileri kavradı. "Hadi Alex," dedi Roy beni çekerek. "Buradan çıkma vaktin geldi."

Tekrar çekti ve atıklar değişti. Benimle birlikte olan tek hayalet o da değildi. Bir düzine el beni yakaladı, itti ve yüzeye doğru çekti. Ne kadar uzağa gidersem etrafımdaki dünya o kadar çok yeniden maddeleşiyordu. Tozlar ufalanmış harabelere, sonra da harap binalara dönüştü. Ama ne kadar uzaklaşırsam, iplik o kadar inceliyordu.

Zamanım tükeniyor.

İncelen ipliği takip ederek hızla ilerlerken hayaletler daha sert çekiyordu ve manzara yanımdan geçip gidiyordu. Sonra uçuruma vardım. Yanlış tarafında olduğum bir uçurum.

James Kingly'nin hayaleti, "Bu bizim için yolun sonu," dedi.

İnanılmaz büyüklükteki uçuruma baktım. Bu uçurumu nasıl geçmem gerekiyordu? Elimde, ruhumu bedenime bağlayan iplik inceldi.

Ben ciddi bir cadıydım. Bu boşluğu yüzlerce kez aşmıştım. Bunu yapabilirdim. Normalde kendimi mezara açardım. Ama ben çoktan mezara ve ölüler diyarına dalmıştım. Onun yerine

kendimi hayata açtım.

İçime bir sıcaklık doldu, dünyayı bir renk seli kapladı.

"Hayır, yapamazsın," diye bağırdı atlı zihnimde. Karşıya geçerken pençeleri olan bir şey beni yakaladı.

Nefesim kesildi, ciğerlerim uzun zamandır nefes almamışım gibi yanıyordu. Gözlerimi açtım, gerçek gözlerimi, Ölüm'ün endişeli yüzüyle karşılaştım, eli göğsümde sıkıca duruyordu.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye fısıldadı. "Henüz bitmedi." Sesim çok kuru olan boğazımda kesildi. Yutkundum ve baktım etrafta. Bir şey eksikti.

Saçmalık. "Daireleri yukarı kaldırın."

Bağırış kelimelerden çok bir
vıraklamaydı, ama mor ve kırmızı
daireler ortaya çıktı

etrafımda.

Tam zamanında.

Sürücü *içimden geçerken* sırtımı kamburlaştırdım. Beni karşıya geçirmişti ama bedenimi alamamıştı. Canım yanıyordu, fiziksel bir şekilde değil - bunun için çok bitkin düşmüştüm, ama geçmek için ruhumu parçaladı.

Ayağa kalkmaya çalıştım, başaramadım ve Ölüm beni yukarı çekti. Düşecekken beni orada tuttu.

"Kutu mu? Kutu nerede?" Bakışlarım çemberin etrafına fırladı ve birkaç metre ötede onu gördüm. Ona ulaşmak için çabaladım ve neredeyse yere yığılıyordum. Beni dik tutan yine Ölüm oldu. Kutuya uzandı ve yüzünde dehşet ifadesi belirdi.

Parmakları içinden geçti.

Ayakta durmak çok zor geldiği için yanına çöktüm. İlk iki glif hâlâ belli belirsiz mavi renkte parlıyordu. Boğazım işbirliği yapmak istemedi ama üçüncünün adını söyledim ve hâlâ kanlı olan parmağımı kutuya bastırarak silik kabartmanın izini sürdüm. Büyü ham ruhumu parçaladı.

Atlı çemberin karşı kenarı boyunca sinsice ilerliyor, yararlanabileceği bir zayıflık ya da delik arıyordu. Kutunun ağzını ona doğru çevirdim ve formunu izleyerek son glifi adlandırdım.

Faerie'nin büyüğü içimi doldururken tenimin ısınıp parladığını görmekten daha fazlasını hissettim. Bir kasırga biniciyi yakaladı ve kutuya doğru sürükledi.

Çırpınıyordu, karanlık

bükölme ve çekmeye karşı koyma formu.

Kaybetti.

Kasırga onu kutunun içine çekti ve kapak kapandı. Kilidi çevirdim. Üzerime yorgunlukla karışık bir rahatlama çöktü ve Ölüm'e yaslandım. "Artık her şey bitti."

Çemberler düştü, arkadaşlarım ileri doğru koşuyor.

Caleb beni ayağa kaldırdı, belli ki zaten emin ellerde olduğumun farkında değildi. Holly kollarını bana doladı.

"Öldüğünü sanmıştım," diye fısıldadı bana sıkıca sarılarak.

Kutuyu Rianna'ya uzattım. "Kalenin bir yerinde bunu saklamak için güvenli bir yer var, değil mi?"

Gülümsedi, gözleri rahatlamıştı. Kutuyu iki eliyle tutabilmek için mızrağı kolunun kıvrımına sıkıştırdı. "Eminim bir yer bulabiliriz."

Arkadaşlarım etrafımda toplanırken Ölüm geri adım attı. Döndüm, ona uzandım.

"Gitme. Sana ihtiyacım var."

Uzun bir süre bana baktı ve her an ortadan kaybolacağından ve onu bir daha göremeyeceğimden emindim. Sonra bir adım öne çıktı, beni kollarının arasına aldı ve öptü.

"Bana mı öyle geliyor?" dedi Briar arkamda bir yerden. "Yoksa yüzüyor ve parlıyor mu? İnsanlar

parlıyor."

Bunu kesinlikle raporuna yazacak.
Bunun OMIH lisansımı geçersiz kılıp
kılmayacağını bilmiyordum ve o anda
umurumda da değildi. Hepimiz
hayattaydık, sürücü kapana kısılmıştı,
Tamara güvende olacaktı ve Ölüm
ruhunu kaybetmemişti.

Biz kazandık.

Bölüm 42

"Onu tutabilir mi?" Nina Kingly benden kocasının hayaletine bakarak sordu. Yorgun görünüyordu ama yeni anneliğiyle ışıldıyordu. Ayrıca kocasının hayaletiyle tanışmayı düşündüğümde çok daha iyi karşılamıştı. Hem de çok daha iyi.

Bebeği kocasına uzattı ve ben de hayaleti sıkıca tutarak oğlunu tutabilecek kadar cismani kaldığından emin oldum. Yanaklarından yanardöner gözyaşları süzülüyordu.

"O mükemmel," dedi, her yeni babanın sahip olacağı aynı şaşkınlıkla bakarak. Sonra bebeği karısına geri verdi. "Sanırım zamanı geldi?" diye sordu, hastane odasının kapısında duran Ölüm'e doğru bakarak.

Ruh toplayıcı ona küçük bir baş selamı verdi.

"Seni seviyorum, Nina." Kingly eğilip karısının alnına bir öpücük kondurdu ve sonra bana döndü. "Keşke sana nasıl teşekkür edeceğimi bilseydim, Alex."

Sürücüye yapılan saldırıyı yöneten ve beni ölümler diyarından çıkaran hayaletlerden biri olduğunu düşünersek, ödeştığımızı düşündüm.

Karısına ve oğluna son bir kez bakarak,

Kingly döndü ve Ölüm'e doğru yürüdü. Koleksiyoncu uzanıp hayaleti omzundan tuttu ve hayaletin ısıltılı yanardönerliği, Ölüm elini hafifçe vurmadan önce yeniden bir ruhun parlak sarısına dönüştü ve Kingly gözden kayboldu.

Nina Kingly, "Teşekkür ederim Bayan Craft," dedi ve denge değişti.

Kısa süre sonra ayrıldım.

Ölüm beni koridorda bekliyordu. "Tamirci bana ne yaptığını söyledi. Böyle bir borcu olmak için tehlikeli bir varlık."

"En iyi seçenek buydu." Omuz silktim. "Neredeyse bir hafta olduğunu düşünürsek, sanırım yine ortadan kaybolmaya başlayacaksın?"

Hafifçe irkildi ama ben gördüm. "Bazı kısıtlamalar olacak. Bir süre uzak kalabilirim."

Ne kadar süreceğini ya da hangi kısıtlamaların olduğunu sormama fırsat vermeden eğildi ve beni öptü. Alaycı bir öpücük de değildi. Vaat dolu bir öpücükle nefesimi kesti.

Sonra ortadan kayboldu.

Başımı duvara yasladım ve mutlu bir ses olmasa da güldüm. Bir hemşire iyi olduğumdan emin olmak için koridorda durduğunda, eve gitme zamanının geldiğine karar verdim.

Belki de daha fazla beklemeliydim.

"Bu da ne böyle?" Açarken sordum kapıyı açtığında onu karşılayan sadece PC değildi.

Ben, birkaç kutu, bir bavul ve sarışın bir fae.

Falin yiyecekleri buzdolabıma boşalttığı yerden başını kaldırdı. Takım elbise ceketinin içine uzandı ve odanın öbür ucuna doğru yürüyerek bana katlanmış bir belge uzattı.

Tek sayfalık metin Kış Kraliçesi'nin resmi mührü ile imzalanmıştı. Üç kez tekrar okudum.

"Ciddi olamazsın. Seni benim yanıma mı taşınmaya zorluyor?"

FR

Kalayna Price

MEZAR DANSI

Bir Alex Cmfr Romanı

Bir aylık aradan sonra, Mezar Cadısı Alex Craft ölüleri dirilterek cinayetleri çözmeye geri dönmeye hazırdır. Aşk hayatı çalkantılar içinde olan Alex, işinden uzaklaşmak için sabırsızlanmaktadır. Ancak yeni davası onu büyüsünü aşırı kullanmaya zorladığında, bu, Mezar Cadısı'nın çözebileceği son gizem olabilir...

"Büyüleyici bir sihir, **lezzetli** bir kalp çarpıntısı,
ve taze, yaratıcı bir dünya.

Chln0 Ncdl, rG o oHD iBd ing atirhor of Wn

Bnc'k 'lerin satıldığı her yerde mevcuttur
penguen .corn

**Fantezi tutkunu diğer
arkadaşlarınızla tanışmak
ister misiniz?**

En sevdiğiniz Ace ve Roe yazarları
hakkında haberler, en yeni çıkan
kitapların tanıtımları, kitap çekilişleri ve
çok daha fazlası için

"Like" Ace ve Roc Kitapları
Facebook'ta!

facebook.com/AceRocBooks

Penguin Group (ABD) Çevrimiçi

reading tomorrow? be will you What

Tors Clancy, Patricia Connell, WS.B. Gri8in. Ne'ra
Rot'erts, William Gibson, Catherine Coulter,
Stephen Kit, Denn Koonlz. Ken Follett, Nick Hornby,
Khaled Hosseini, Kathryn Stocketi, Clive Fussier,
Fohu Sandford, Terry McMillan. Sue Monk Kind,
Amy Tan, J. R. Ward, Laurell K. Haimiton,
CliarlNiue Hams. Christine Feebau...

Hepsini şu adreste bulabilirsiniz

ocebxbxmm/PengdoGmupUSA
twiNercoAPei nUSA

*Exezfi'tc ve nex's7ecers gönderin, tozır cehedidec ve
okuma gzozip gxizfes, azt # enfer cozztes / s söyledi.*

Penguen Gmup (ABD) new'slelters'a abone olun ve
içeriden özel bir bakış elde edin
heyecan verici yeni kitaplara ve sevdiğiniz
yazarlara herkesten çok önce ulaşın.

PEN GUIN GROUP IUSA)

us.penguingroup.com

S015

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.